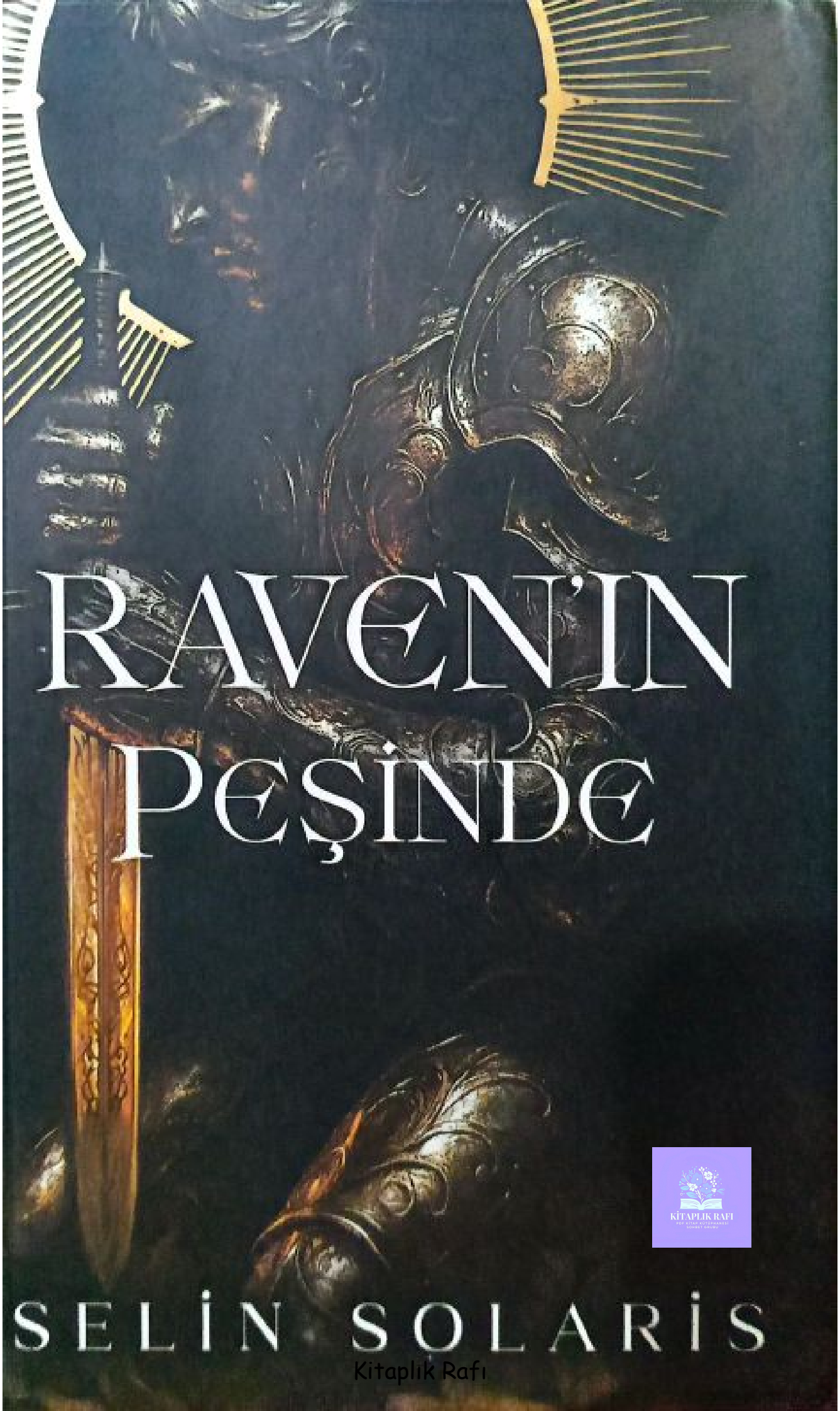

Kitaplık Rafı

Kitaplık Rafı

RAVEN AKADEMİSİ SERİSİ-2

RAVEN'IN PEŞİNDE

SELİN SOLARİS

Kitaplık Rafı

RAVEN'IN PEŞİNDE

Selin Solaris

Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Elif Çınar
Son Okuma	: Öznur İlter
Kapak İllüstrasyon	: Çiğdem Yamadağ
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin

Türü: Fantastik
Kitap No: 2781

1. Baskı: Mayıs 2025
ISBN: 978-625-366-219-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

© Selin Solaris, 2025
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Cenevre Matbaa
Şehremini Mah. Mevlanakapı cad. Buzlugöl Apt. No: 80 / 1
Fatih / İSTANBUL
Sertifika No: 48854

Kitaplık Rafı

RAVEN AKADEMİSİ SERİSİ-2

RAVEN'IN PEŞİNDE

SELİN SOLARİS

Kitaplık Rafı

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta şiddet, ölüm, vahşet, işkence ve kanlı dövüş sahneleri gibi hassas okuyucuların etkilenebileceği içerikler bulunmaktadır. Bu tür içeriklerden rahatsız olan okurlarımızın uyarılarımızı dikkate almasını rica ederiz.

BURAYA TIKLAYARAK GURUBA KATILABILIRSINIZ

ÇALMA LİSTESİ

"Power" - Little Mix & Stormzy
"Nightcore" - CHAMPION
"Fallout" - Neoni & UNSECRET
"Insomnia" - 2WEI & Sequels
"Battle Cry" - Imagine Dragons
"The Walls" - Chase Atlantic
"Play With Fire" - Sam Tinnesz & Yacht Money
"Rise Up" - 2WEI & Edda Hayes
"The Way" - Zack Hemsey
"Only See What Matters" - Ramin Djawadi
"A Song of Ice and Fire" - Ramin Djawadi
"The Night King" - Ramin Djawadi
"I Like The Way You Kiss Me" (Slowed & Reverb) - Artemas
"Eternal" - 2WEI & Elena Westermann & Edda Hayes
"Take The Crown" - 2WEI & Joznez & Blackway & Tiffany Aris
"Deep End" - Ruelle
"Playground" - Bea Miller
"Pandora" - 2WEI & Edda Hayes
"RISE" - The Glitch Mob & Mak & The Word Alive
"Royalty" - Egzod & Maestro Chives & Neoni
"Born Ready" - Zayde Wolf
"This Is The Hunt" - Ruelle & Shadowhunters
"Still Here"-Forts & Tiffany Aris & 2WEI
"Warriors" - 2WEI & Edda Hayes

Kitaplık Rafı

"Legends Never Die" - Against The Current

"Senden Daha Güzel" - Duman

"Her Şeyi Yak" - Duman

"Seni Kendime Sakladım" - Duman

"Birileri Var" - Şebnem Ferah

"Bu Aşk Fazla Sana" - Şebnem Ferah

"Mayın Tarlası" - Şebnem Ferah

"Bir Derdim Var" - Mor ve Ötesi

Kitaplık Rafı

Güvenin ne kadar kırılgan, ihanetin ne kadar sessiz,
aşkın ise ne kadar kör olabileceğini öğrenen herkes için.

Kitaplık Rafı

ELERA LA BLANC'IN
GÜNLÜĞÜNDEN YENİ BİR SAYFA

Eğitim bugün sabahın ilk ışıklarıyla başladı. Tıpkı her gün olduğu gibi. Günün erken saatlerini kılıç ve hançer eğitimine ayırmışlardı, ardından zehir ve panzehir dersi vardı. Bugün yeni bir karışım öğrendik. Ashwren'in Soluğu. Küçük bir dozu dil kaslarını felç eder, fazlası ise ciğerleri yakarak içeriden öldürürdü. Eğitmen bu tür bilgilerin sadece akıllıca kullanıldığında değerli olduğunu söyledi. Ancak burada öğrendiğim bir şey varsa, o da bilginin değerinin ne zaman ve kime karşı kullanıldığına bağlı olduğuydu.

Hiçbir zaman antrenmanların bitiş zilini duymuyordum çünkü burada zil yoktu. Yalnızca koridorda çan sallayan bir kadın vardı. Eh tabii, zil bir lüks olurdu. Raven Akademisi'nde ise lükse yer yoktu.

Burada nefes almak bile önce hak edilmeli derlerdi.

Çoğu zaman üzerime dikilen gözleri hissediyordum. Erindor'un kölesi. Bu kelimeyi fısıldayarak söylüyorlardı. Duymamı istemelerine rağmen yine de fısıldıyorlardı. Önce biri, sonra diğeri. Dersten çıkarken arkamda kalan öğrencilere istemeden dikkat kesilmiştim. Sık sık bana gülüyorlardı. Alaycı, küçümseyen bakışlarını kasıtlı olarak sırtıma dikiyorlardı.

Kitaplık Rafı

Bugün de diğer günlerin aynısıydı. Malum kelimeler kulağıma çalınırken duymuyormuş gibi yapmak zorunda kaldım.

"Bakalım efendisi onu almaya ne zaman gelecek?" Ses soğuktu, şüphesiz nefretten beslenmişti. Bunu söyleyen çocuğun benden uzun boyu, kalın bilekleri ve çatlamış bir burnu vardı. Muhtemelen bir zamanlar yanlış kişiye bulaşmıştı. Öfkemi körükleyen diğer gelişme ise yanında dikilen diğer öğrencilerin de onunla birlikte sırıtması olmuştu.

Elbette başta cevap vermedim. En azından o an. Erindor her zaman asıl cevabın söz değil, icraat olduğunu söylerdi.

Böylece icraata geçtim.

Çenesi düşük olanı bileğinden yakaladım ve kendi gücünü ona karşı kullanarak yere çarptım. Kolları sert taş zemine çarparken haykırdı. İkincisi saldırmaya yeltendi ama benim reflekslerim daha hızlıydı. Eğildim, hareketini boşa çıkardım ve tek hamlede dizinin arkasına sert bir tekme savurdum. Yere çöktü. Düşenler burada çabuk unutulurdu. Erindor'un kölesi olduğumu mu düşünüyorlardı? Varsın öyle olsun. Düşünecekleri diğer şey malum kölenin düşmeyeceği olacaktı.

Geri kalan iki kişi hareketsiz durunca rahatlamıştım. Biri bana, diğeri yerde kıvranan arkadaşlarına baktı. Sahibim kadar gaddar mıydım? Bilmiyordum. Öyle olsaydım şimdiye kadar hepsini yok ederdim, değil mi?

Bugün ilk kez kendime bir soru sordum. Eğer Erindor beni gerçekten kölesi gibi görseydi, bunu fark eder miydim? Onun sadık sağ kolu olmak beraberinde içsel savaşı getiriyordu. İç savaş ve kişilik bölünmesi.

Bu yaptığımdan zevk almış mıydım? Sorsalardı çekinmeden onaylardım. Her biri sırasıyla yere serildiğinde yüzlerindeki ifadeyi görmek paha biçilemezdi. Sonuçta bir daha bana dokunmaya ya da hakkımda konuşmaya cesaret edemeyeceklerdi.

Hakkımda mı?

Peki ben kimdim? Bir savaşçı mıydım, yoksa bir kukla mıydım? Beni bu noktaya taşıyan adamdan nefret etmeli miydim, yoksa ona

KitaplıkRafı

minnet mi duymalıydım? Bana öğrettiği şeyler zamanla ona kalbimde bir yer ayırmama sebep olmuştu. Sevgi derken tıpkı bir kızın babasına duyduğu sevgiden bahsediyordum. Bu da soruların cevaplarını daha karmaşık hale getiriyordu.

Cevabı bilemiyordum.

Ancak son günlerde bildiğim bir şey vardı. Erindor bir şeyler, hoş olmayan şeyler planlıyordu. Bunu biliyordum çünkü ne zaman kıyameti yaşatacak olsa öncesinde gözlerinde onu en son gördüğümdeki gibi bir bakış oluyordu.

Söylediklerinden çok söylemediklerinin olduğunu belli eden o bakışı tanıyordum. Binaya uğradığında her hareketi, her adımı mümkünmüş gibi daha yanlış hissettiriyordu. Öncekilerden farklı bir şeylerin peşinde olduğunu, keyifli edalarıyla kendini açık edişinden anlıyordum. Bunun ne olduğunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Eğer yanılıyorsam, bu düşüncelerimden kurtulurdum. Peki ya haklıysam?

Bilemiyordum.

Gerçeği öğrenmek için ne kadar ileri gideceğimi henüz bilemiyordum.

-Elera La Blanc

Kitaplık Rafı

BİR

YANAN ANILAR

ROWENAN LA BLANC

Hiçbirimiz masum değildik.

Örneğin ben, takdir görmeyecek şeyler yapmıştım. Babamın emirlerini sorgulamadan yerine getirmiş, can almıştım. Ancak her seferinde bu sonu hak ettiklerine emin olmuştum.

Adrian'ın ölümü bundan tamamen farklı hissettiriyordu. Bir genç, bir masum, bir delikanlı... Sebebi belirsiz bir şekilde birkaç şeref yoksunuyla aynı sonu yaşamıştı. Hiçbirimiz masum değildik, evet ama Kant Tenebris bunun yanından bile geçmiyordu.

En başında planlarımda dostluk kurmak, güvenmek ve onun ölümünü izlemek yoktu. Bu durum beklenmedik bir şekilde hislerimin yörüngesini şaşırtmıştı. Aynı doğrultuda planlarımın da.

Ağlamıyor olmama rağmen yanan genzimi rahatlatma ihtiyacıyla burnumu çektim. Bulunduğum ortamda bunu garip karşılayacak kimse olduğunu sanmıyordum. Zaten tüm akademi, Adrian'ın bedeninin kızıl ve turuncu alevler arasında yanışını izliyordu.

Zihnim bir deniz gibiydi. Dev bir su birikintisinin ortasında, dalgalar küçük büyük demeden çarpışıyor ve her içine

Kitaplık Rafı

düşeni yutmakla tehdit ediyordu. Kant'ı o denizde boğmak istiyordum. *Yavaşça.* O ise ara sıra yüzüme kayan bakışlarıyla duymam gereken başka gerçekler olduğunu tekrar ediyordu. Bugün, bugünden önce ve o gün, her seferinde onu dinlememi istemişti. Ancak sesine ve ölüm işaretli bedeninin canlı varlığına tahammülüm yoktu.

İntikam arzusunun garip, ekşi bir tadı vardı.

Kanarya Kanadı'nın sessiz öğrenci katındaki odamda ileri geri yürüyor, bir yandan zemindeki aşınmaları ve ezikleri inceliyordum. Aslında vahşet anları zihnimin içinden sonsuz bir tekrarla kayıp giderken yalnızca izliyormuş gibi görünüyordum demek daha doğruydu. Zeminden kafamı kaldırmadan dakikalardır adımlarımı takip eden Alister'a gözucuyla baktım. Yüzü solmuştu, gerçekten beyazdı. Üstelik sebebi benmişim gibi bakıyordu.

Adrian'ın töreninden sonra eğitim salonundan aldığım katanayla Tenebris'e saldırmaya çalışmamdan kaynaklanıyor olabilirdi. Belki de tıka basa dolu koridorda, herkesin ortasında onun ölmesini dilediğimi haykırmam yüzündendi. Ya da her şeyi açıklayacağını söylediğinde kahkahalarla gülmüş olmamdan dolayıydı. Belki de hepsi bir aradaydı, kim bilir?

Adımlarım Alister'a yöneldiğinde yirminci selamını vermek için elini kaldırdı. Yüzümü ona döndüğüm her seferinde bunu yapmıştı. Elbette odamdaki varlığının gittikçe artan sakinliğim üzerinde etkisi çoktu. Sanki bunun için yeterince sebebim yokmuş gibi tedirgin ve üzgün gözlerine ulaşmayan gülümsemesi beni yasa sürüklüyor, ruhumu dibe çekiyordu. Yine de o olmasaydı hâlâ öfkeden köpürüyor olacağımdan adım kadar emindim.

Kitaplık Rafı

Olanları tümüyle görmüştüm. Yas sürecinde sürünmek gibi bir lüksüm yoktu. Harekete geçmek, Adrian için hesap sormak ve yaşananların önünü arkasını öğrenmek istiyordum. Görünen o ki, söylentilerin kulağıma taşıdığı Kant Tenebris canavarı gerçekti. Suçlu ya da suçsuz ayırmayan bir katildi. Ayrıca defterindeki resmim bana yanlış bir mesaj falan vermemişti. Sıradaki bendim ve benden öncekiler de olmuştu. Bunlardan sonuncusu ise ne yazık ki Adrian'dı.

Eliyle yatağa hafifçe vurarak, "Neden biraz oturmuyorsun?" diye sordu Alister. "En az Bay Harlow'un akşam cezasına kalmış kadar adım attın."

Odanın içinde dönmeye devam ettim.

Alister'a söylemem gerekiyordu. *Azizler!* Bildiklerimi gördüğüm herkese söylemem gerekiyordu. Tıpkı Alister gibi Garrison'la Vladimir de bunu benden duymalıydı. Konuşmak için ağzımı açtığımda beklenti dolu bakışları çenemi tekrar kapatmama neden oldu. Bitkin ve üzgündü, hepimiz gibi o da uyumamıştı. Üstelik Garrison ile Vladimir, Adrian'dan kalan eşyaları toplarken o saatlerdir başımda adeta nöbet tutuyordu. Olanları duyup sindirmek için yeterince ayık bir kafası yoktu.

Kaç gündür uyumadığımı hatırlamıyordum. Uykusuzluğa alışkındım ama zaman geçtikçe zihnimin sislendiğini hissediyordum. O da benden farksızdı. Kuru ve çatlak dudaklarımı yaladıktan sonra, "Artık odana gidip yatmalısın, Alister. Bakıcım değilsin," dedim ona.

Durumun kötüleşmesinden korktuğu zamanlarda yaptığı gibi hızla başını iki yana sallamaya başladı. "Bakıcıya ihtiyacın yok, Row. Yalnızca..."

"Yalnızca birilerine saldırmadığımdan emin olman mı gerekiyor?" Boğazım da tıpkı dudaklarım gibi kuru olduğundan sesim kısık ve güçsüzdü. Başımı ona çevirdim, cevabı gözlerimin içine bakarak vermesini bekledim. Ancak aradığım cevap yüzünün ortasında duruyordu. Tam da düşündüğüm gibi...

Kitaplık Rafı

En sonunda yenilgiyle başını öne eğip gözlerini kapattı. "Lanet şeytan," diye fısıldarken hepimiz kadar çaresiz görünüyordu ve bu elimizde kalan tek şeydi. Hepimiz Adrian'ın diğer sabah kapıdan havuçlu kekiyle girmeyeceğini biliyorduk. "Bunu kısa süreli bir oda arkadaşlığı gibi düşün."

Düşünemezdim. "Bay Harlow mu?"

Kafa karışıklığıyla bir bana bir zemine baktı. "Anlamadım, ne demek istiyorsun?"

Sözlerimden önce yüzümü tehdit olarak algılamış olacak ki, sesli bir şekilde yutkundu. "Senden bunu yapmanı Bay Harlow mu istedi?" Baş eğitmenin sorun çıkarmayacağımdan emin olmak istemesi kadar doğal bir şey yoktu. Üstelik Tenebris ile yakınlıkları tartışılmazdı. Elbette onun tarafını tutabilir, hatta onu bizzat korumak isteyebilirdi. Kesin olmamakla birlikte başka sebepleri de olabilirdi.

Bana hızlı bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Seninle kalmak isteyen bendim. O bunu rica ettiği için yapmadım, Row." İfademin değişmediğini gördüğünde küfrederek ayaklandı.

"Bu gerçek bir cevap niteliğinde, sağ ol." Yani evet, o istemişti. Bana yaklaşan adımlarını fark ettiğim halde hareket etmedim. En sonunda kolları etrafımı sarana kadar sarılacağımızı idrak edememiştim.

Bir süre öylece bekledim.

İki uzun kol, kaslı ve güçlü bir bedeni ayakta tutmak için çoğu zaman yeterli olmazdı. Fakat zedelenmiş bir ruh için aynı şey söylenemezdi. Sımsıkı tuttuğum duygularım sıcak bir kucaklamayla alaşağı olmuştu. İki uzun kol bana nefes aldığımı, hissettiğimi ve hâlâ atan bir kalbim olduğunu hatırlatmıştı. *Adrian'ın aksine...*

"Yatağının yanındaki sütü bitir ve kalan iki cevizi yedikten sonra yat," dedi başımı göğsüne bastırmaya devam ederken.

Kitaplık Rafı

Bir süre gözlerimin içine bakmış, acıyla gülümsemiş ve usulca kapımı çekip çıkmıştı.

Bunu düzeltemezdim ya da düzeltemezdik.

Söylediğini yaparak sütü yudumladım. Günler sonra boğazımdan geçen ilk şey oluşundan kaynaklanan soğukluk, sütle birlikte içimden akıp geçti. Zamanla soğuduğu için üzerinde kaymak birikmişti. Bu bana tek gözlü bir canavarın kalbini hatırlattı. Son mum ışığı da sönüp karanlık odayı tamamen sardığında tek duyabildiğim şey, kalbimin düzenli ama acıyla atan yavaş ritmiydi. Adrian'ın Kanarya Kanadı'ndaki yokluğuyla dolup taşan gecede, hayaleti sessiz bir gölge gibi yanı başımda duruyordu.

Kitaplık Rafı

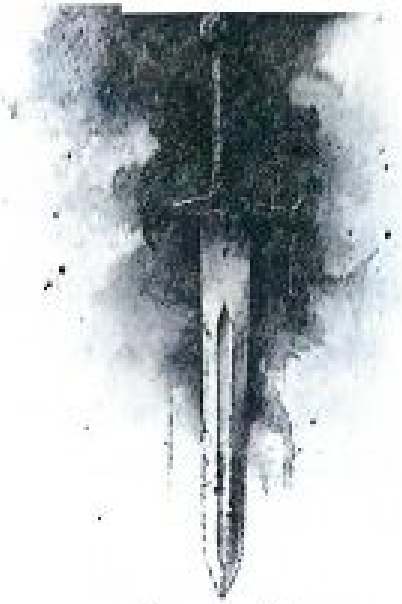

İKİ

TERBİYESİZ BİR ÇIRAK

ROWENAN LA BLANC

Tüm geceyi yas tutmaya ayırdıktan sonra doğan güneşi, harekete geçmek için bir işaret olarak kabul etmeliydim. Kimsenin kapımı çalmasını veya koridorda çanların sesini duymayı beklemeden üzerimdeki battaniyeyi itip ayaklandım. Jassy nadiren araladığı uykulu gözleriyle çıkardığım sesleri duyduğunu ima eden delici bakışlarını sırtıma dikmişti. "*Daha sessiz ol*" demeye çalışıyordu. Geceden kalan son cevizi de ağzıma attım, ardından oyalanmadan koridora çıktım ve ilerlemeye başladım. Bugün herkesin olanları öğrenmesini sağlayacak, tıpkı ağzımdaki cevizin bayat tadı kadar ekşi bir etki bırakacaktım.

Tam o sırada onu gördüm. *Tenebris'i.* Üzerinde pelerini yoktu, koyu saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüştü. Gözlerinin etrafında beliren halkalar, yüzünde hak ettiği şeyi çağrıştırıyordu. *Ölümü.*

Kanarya Kanadı'nda ne işi vardı?

Acelesi olmalıydı çünkü adımları hızlıydı. Biraz düşündüğümde onu yavaş yürürken pek görmediğimi fark ettim.

Yüksek pencerelerden süzülen solgun sabah ışığı taş duvar-

Kitaplık Rafı

lara yumuşak bir grilik yayıyordu. Bu zaten her sabah olurdu, akademinin içindeki loşluğu bir nebze olsun kırıyordu. Koridor boyunca ritmik ve hızlı adımlarını sessizce takip ettim. Bu sırada Kanarya Kanadı'ndaki kapılar yavaşça açılmaya, diğer öğrenciler odalarından çıkıp etrafımızı kalabalıklaştırmaya başlamıştı.

Ana salon ve girişi geride bıraktıktan sonra Bay Harlow'un odasına çat kapı girdiğini gördüm. Durup derin bir nefes aldım. Erindor Tenebris'in açgözlü bir zalim olarak bilindiğini öğrenmiştim.Artık Kant ile benzerliklerinin bununla sınırlı olmadığını görebiliyordum. İkisi de sırlara sahipti. Ruhsuz birer bedenden ibaretlerdi ve ikisinin de benimle ilgili sorunları vardı. Bir de yüz çizgileri... onları atlayamazdım.

Parmaklarımı kayışlarıma götürdüm ve bir şeyler hissedebilmek için sertçe sıktım. Batma veya kesik fark etmezdi, acıyı bir şekilde hissetmek şu an için yeterliydi. Az önce sessizce kapanmış kapıyı açarak içeri girdiğimde göğsüm öfkeyle sıkışıyordu. İki çift göz hızla odadaki davetsiz varlığıma döndü. Orada oluşumun doğru olmadığını hatırlatan bakışlarını görmezden geldim.

"Bay Harlow, günaydın." Başımla selam verirken sesim tok bir şekilde yankılandı. "Birinin gerçekleri söylemesi gerekiyordu, ben de geldim."

Kant Tenebris bir işaretli.

Elain'in, Adrian'ın, bir grup çocuğun ve kim bilir daha kimlerin ölümlerinden sorumlu.

Gizlice Darkstalkerslarla görüşüyor, belki de bu casus olduğu anlamına geliyordur.

Bir ölüm listesi var ve o listenin başını ben çekiyorum.

Daha önce boğazıma yapıştığında bunu bir kâbus değil, tehdit olarak algılamalıydım.

"Kapıyı bile çalmadan girmeni gerektirecek ne oldu, La

Kitaplık Rafı

Blanc? *Yani yine,*" dedi Bay Harlow yorgun bakışlarıyla. "Bunu alışkanlık haline getirdin ya da tarafımca normalleştiğini düşünüyorsun. İki türlüsü de kabul edilemez." *Evet, evet, tamam şimdi bu kısmı geçmemiz gerekiyor.* Başımı salladım. Düşüncelerimi dile getirmek için dudaklarımı araladığımda Kant Tenebris yüzüme susmam için yalvaran gözlerle değil, üzgün gözlerle bakıyordu. Bana o şekilde bakmasını kaldıramıyordum. Sanki pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyordu. Sanki duyguları varmış gibi...

Sanki gerçekten masummuş gibi...

Kan beynime sıçradı. Bakışlarımı çekilmez yüzünden ayırıp Bay Harlow'a bakamıyordum bile, göğsümde kabaran öfke kontrolsüz bir fırtınaya dönüşmüştü. "Ne o, şimdi de zavallı rolü mü yapıyorsun?" Kelimeler ağzımdan bir hançer gibi fırladı. "Öldürdüğün her insanın yüzüne böyle mi baktın? Kanlarını akıtırken gözlerin böyle mi görünüyordu? Cevap verin, Bay Tenebris."

Susmamı işaret edercesine başını iki yana salladı.

Ona doğru bir adım attım. Parmaklarım istemsizce katanamın kabzasına gitti. Elim tahtanın kenarındaki sert yüzeye çarptığında farkında olmadan Harlow'un masasının dibine kadar yürüdüğümü anladım.

"Adrian'ı öldürdün!" Sesim odayı dolduran sert bir tokat gibiydi. "Beni de öldürecektin, değil mi? Bütün o isimlerin arasında ben de vardım!"

Kant'ın kaşları çatıldı. Ne savunmaya geçti ne de inkâr etti. Bu beni daha da delirtmişti. "Cevap versene!" diye patladım. "Şimdi susacak mısın? Sen, o alçak Darkstalkerslarla neyin peşindeydin? Kaç masumun kanı ellerine bulaştı, söyle!"

Bir adım daha attım. Ona ulaşmama ramak kalmıştı.

Ancak tam o anda, Harlow'un sesi bıçak gibi araya girdi.

"Rowenan La Blanc." Bütün vücudum istemsizce gerildi.

Kitaplık Rafı

Harlow nadiren ismimizin tamamını kullanırdı ve şimdi sesi kaya gibi sertti. "Haddini aşıyorsun. Eğitmeninle bu şekilde konuşamazsın."

"Bu adamın neler yaptığı hakkında..."

Kaşları havalanırken işaretparmağını yüzüme doğrultarak sözümü kesti. "Sana haddini aştığını söyledim."

Tamamen Bay Harlow'a döndüm, gözlerim öfkeden alev alev yanıyordu. Onun yüzünde de bir duvar vardı; soğuk, sarsılmaz, aşılmaz bir duvardı.

"Bu odada bağırmak sana hiçbir şey kazandırmaz. Eğitmenine ve daha önemlisi çırağı olduğun ustana, özellikle benim şahitliğimde bu konuşmayı yapamazsın." Sesi alçak ama sertti. "İkiniz de odanıza gidin ve dinlenmeye devam edin." İşaretparmağını bir kere daha yüzüme doğru salladı. "Ve sen Rowenan, yarın sabaha kadar üslubuna dikkat etmeyi öğrenmiş ol."

Gözlerim Bay Harlow'dan Kant'a kaydı. Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. "O zamana kadar Bay Tenebris'in antrenman salonunu paspaslayabilirsin. Sana düşünecek çok zaman verecek."

Dişlerimi sıkarak döndüm ve hışımla dışarı çıktım. Yumruklarım sıkılı, odama giden adımlarım sertti. Odamın kapısını hızla kapattım ama yetmedi. Tekrar açıp bu defa daha sert çarptım.

Öfkem dinmiyordu. Harlow'un sesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Kendimi dizginleyemediğim için tek bir şey bile açıklayamamıştım. Üstelik hiç yoktan yere üzerime temizlik işi kalmıştı. *Bay Tenebris'in antrenman salonu.* Temizlemek şöyle dursun, orayı içinde Kant varken cayır cayır yaksam yeriydi. Öfkeyle dişlerimi sıktım.

Üzerimdeki kayışlı korse bir pranga gibi hissettiriyordu. Deri kayışları ve silahlarımı hızla çözerek bir kenara fırlattım. Parmaklarım titriyordu ama sabırsızca hareket etmeyi sürdürdüm. Botlarımın bağlarını çabucak çözdüm, birini duvarın dibine tekmeledim. Üzerimdeki her şey fazlalık gibi geliyordu.

Bay Harlow işe koyulmanı söyledi, diye hatırlattım kendi-

Kitaplık Rafı

me. Nefesimi düzene sokana kadar burada kalacaktım fakat içimdeki öfke bir türlü sönmüyordu.

Rahat bir şeyler almak için dolabı açtım. *Paspas yaparken giyilecek bir şeyler...* Kumaş ellerimin arasına geçtiğinde sanki üzerime ne giysem ağırlık yapacakmış gibi hissettim. Ancak çıkardığım kıyafetlerin ağırlığından kurtuldukça en azından nefes alabildiğimi fark etmiştim. Daha bol kıyafetleri üzerime geçirirken ellerim hâlâ titriyordu.

O an anladım ki, titreme tek bir şeyden kaynaklanmıyordu. Öfke, nefret ve kayıp... hepsi birbirine karışmıştı. Yatağın kenarına oturduğumda çıplak ayaklarım soğuk zemine bastı. Kant'ın yüzü gözümün önüne geldi. Üzgün gözlerle bana bakışı... Yumruklarımı sıktım. Biraz daha burada kalacaktım. *Belki on dakika daha.* Günün aydınlığında antrenman yapmam gerektiğini bildiğim halde bu lanetli odada bekleyecek, sonra da yerleri cilalamaya gidecektim.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Öfkemi, hırsımı ve içimde düğümlenen tüm duyguları bastırmaya çalışıyordum.

İşe yaramadı.

Elime geçen ilk şeyi, bir mürekkep şişesini kapıya doğru savurdum. Cam patlayarak dağılırken koyu mürekkep kapının kenarına sıçradı.

Artık onu da temizlemem gerekecekti.

Ayağımın dibinde duran küçük bir kitap vardı. Onu da alıp hızla duvara fırlattım. Çarpma sesi içimdeki karmaşayı yatıştırmıyor, sadece daha fazlasını yapmam gerektiğini söylüyordu.

Nefesim sıklaşırken ellerim titriyordu. Kalbim deli gibi çarpıyor, ruhumdaki o kara deniz durulmuyordu. İçimde patlamaya hazır bir fırtına vardı ve onu serbest bırakmaktan başka çarem yoktu.

Bir sonraki hedefim masanın üzerindeki metal kalemlik

Kitaplık Rafı

oldu. İçindeki her şeyle birlikte fırlattım. Kalemler yere saçıldı, metalin kapıya çarpmasıyla çıkan ses odada yankılandı. Ancak bu bile yetmedi.

Yastığımı kaptığım gibi hırsla duvara çarptım. Sanki odadaki her şey sinirimi bozuyordu. Harlow beni dinlemediği için, Adrian öldüğü için, Kant hâlâ nefes aldığı için...

Boş kurabiye tabağını fırlattığım anda kapı birden açıldı.

Gelen Kant'tı.

Tam o sırada havada uçan tabak tok bir sesle Kant'ın kafasına indi. O andan önce tabağın elimdeki ağırlığını bile hatırlamıyordum. Erindor Tenebris'in oğluna, Korucu'nun vârisine tabak fırlatmıştım. Bize dışarıdan bakanların göreceği tek şey bu olurdu.

Duraksadım.

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Kant başını hafifçe eğmişti, alnına gelen darbenin etkisiyle gözlerini kırpıştırıyordu. Eliyle tabağın çarptığı yeri kontrol etti. Kan yoktu. Temiz parmaklarına baktıktan sonra yavaşça doğrulduğunda göz göze geldik.

Sessizlik.

Gözlerindeki bakış bana karşı tükenen sabrına dair her şeyi anlatıyordu. O bakışı görmezden geldim. Sabrını istemiyordum, sabırsızlığını da çekemezdim. "Odamdan çık." Sesim kesinlikle bir tehdit gibi çıkmıştı.

Kant kıpırdamadı. Sadece kapıyı arkasından kapattı. *Son söylediğimi duymamış mıydı?*

"Temizliğe ne zaman başlayacağımı sormaya mı geldin?" Mürekkep şişesinden kalan boya ve cam kırıklarının üzerinden atladı. Bana yaklaşırken ağırlığını bir bacağıma verip kollarını göğsümde kavuşturdum. "Yaptığını herkesin duymasını sağlayacağım. Ona yaptığın canavarlığı herkes öğrenecek. Ayrıca aslında Ethernia'nın dört bir köşesinde bilinmesini istediğim

şey kim olduğun, Kant," diye devam ettim. İşaretparmağımı bir silah gibi yüzüne doğrultmuştum. "Yani o maskenin altında." O üzerime yürümeye, ben de konuşmaya devam ediyordum.

Kısa bir süreliğine ellerini saldırıya uğramış gibi başının üzerine kaldırdı. "Öyleyse ne bekliyorsun?"

Temizlikten mi, yoksa onunla ilgili planlarımdan mı bahsediyordu?

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda kahrolası kapı yeniden açıldı. İkimizin kafası da hızla içeri girecek muhtemel kişinin yüzüne döndü. "Buraya doğru geliyorlar. Sayıları fazla ve pek mutlu görünmüyorlar." Calen'in sesi ciddiydi. Yerdeki eşyalara hızlıca göz gezdirdi.

Söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Kim geliyor?" Calen soruma cevap vermek yerine bakışlarını Kant'ın üzerinde tutmayı seçti. O sadık bir köpekti, geldiğinden beri olduğum yöne bir kez bile bakmamıştı. Onu kafamı suya batırdıkları geceden tanıyordum. Kant'ın kurtçuklarından yalnızca biriydi. Üstelik Harlow'un da gözbebeği sayılırdı. Ancak bir süredir eli sargıda olduğu için arkadaşları ona işe yaramaz gözüyle bakıyordu. Buna anlam verememiştim çünkü canavarın kuyruğuna kim basabilirdi ki?

"Elbette öyle olacaklar," dedi Kant. Bunu önceden tahmin ediyormuş gibi sakindi. *Neyden bahsediyordu?*

"Kim onlar?" Merak ve öfke harmanlandığında yüzüm mümkünmüş gibi daha da asılmıştı.

"Darkstalkerslar. Nereye ait olduklarını pelerinlerine bakmadan yalnızca yüzlerinden bile anlarsın." Calen bunları söylerken hâlâ yüzüme bakmıyordu. Bakışlarını yerden kaldırıp yeniden Kant'ın üzerinde sabitledi. "Ölmüş olmasının yanında geriye sadece külleri kaldı, bunun için ayrıca kıçımızı tekmelemek isteyecekler."

Adrian'ın küllerinden mi bahsediyordu? Calen gelmeden

önce söylemek üzere olduğum şeyleri artık düşünmüyordum. Tek düşündüğüm neler döndüğüydü.

Kant cevap belliymiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Harlow kimse kapıya dayanmadan duvarları güçlendireceğini söyledi. Bir casus öldüğü için tek bir Raven'ın canıyla bile ödeme yapmayacağız."

Bu sözleri bazı sorularımı cevaba yaklaştırıyordu. "Neden böyle söyledin?" Kant'ın yüzüme dönen bakışları sertleşti. Ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu ve bu durum aramızdaki güç dengesini bozan önemli unsurlardan yalnızca biriydi. Calen'e gönderdiği hızlı bakış, dışarı çıkarken kapıyı kapatmasına dair bir uyarıydı.

İçerideki tek sesin onun lüzumsuz nefes alış verişi olmasına daha fazla katlanamadım. Bir şeyler anlamaya başladığımda gözlerimi kıstım. Tüm hareketlerimi takip ediyordu, sanki en ufak ayrıntıyı bile kaçırmamalıydı. "Bana söylemek istediğin şey neydi?" O şeyin nedense şu an içine sürüklendiğimiz durumla ilgisi olduğunu hissediyordum.

Önemli değilmiş gibi omuz silkti. Belki de bu hareketi "*artık önemini yitirdi*" anlamında kullanmıştı. "Benden duymaman gerektiğine karar verdim."

"Sana ne karar verdiğini sormadım," diye mırıldandım. Konuşmaya devam ettiğimiz süre boyunca gelmekte olanların daha çok yaklaştığını ikimiz de biliyorduk. Henüz camdan bakmamış ya da binadan çıkmamıştım, buna rağmen duvarların güçlendirildiğine emindim. Sanki onun da yüzünde bunun rahatlığı vardı. Korkmuyordu. Onun gerçekten korktuğunu hiç görmemiştim. Ancak eli kana bulanmışken neye benzediğini görmüştüm. O benzediği şey ise kapısına dayanan bir grup katilden korkacak türden bir şey değildi. Başını iki yana sallayarak söylemeyeceğinin altını çizdi. "Sana. Ne. Karar. Verdiğini. Sormadım." Her kelimeyi vurgulayarak tekrarladım.

Bir saniyeliğine dudağını büktü. "Birazdan sen de herkesle

Kitaplık Rafı

birlikte öğreneceksin, Rowenan. Tam istediğin gibi." Herkes gibi...Söylemek istediği bu muydu? Herkes gibi olduğumu mu ima ediyordu?

"Kimse söylemedi mi? Herkesten farksız, sıradan birini çırağın olarak seçmek akıllıca değil."

Kollarını bağlamıştı, insanlıktan ve duygulardan uzak bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Bana söyleyecek hiçbir şeyi kalmamış olması hakkında suçlu hissettiren bakışlardı. Benliğimin farkındalığı yüksek bir parçası, bu oyuna gelmemem gerektiğini fısıldıyordu.

İşaretparmağıyla kafamı dürttüğünde hızla elini ittirdim. "O zeki kafan eğitmenlerinle nasıl konuşman gerektiği bilgisini asla içeri almıyor."

Ne dediğini umursamadan başımı iki yana salladım. Sorum hakkında yanıt alamayışım bile bir cevap niteliğindeydi. Bazı parçaların yerine oturduğunu hissettim. *Adrian için geliyorlardı.* Bir şeyler dönüyordu. Sanki zihnimin içinde taş üstünde taş kalmamıştı.

"Adrian." Ağzımdan çıkan isim üzerine tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Bu isim aslında hem bir soru hem bir cevaptı. İşte, yanılmamıştım. Öldüğü, cesedi yakıldığı için geliyorlardı. Ölüsünün peşine düşecek birilerine sahip olduğunu bilmiyordum.

"Neden?" *Neden Darkstalkerslar?*

"Gerçeği duymamak için oldukça ısrarcıydın, şimdi ise tam tersisin."

Öfke bir örümcek gibi ayaklarımdan başıma kadar tırmandı. "Bak, baştan söyleyeyim. Faydasız tespitlerin umurumda değil. Sadece ne biliyorsan anlat gitsin. Sonrasında söyleyeceklerini baban dinlesin."

Sözlerimi cesaret timsali görüyor olmalıydı ki, kaşlarını kaldırdı. Söylediklerim yalnızca gerçek düşüncelerimdi. Yüzüme sakince bakmaya devam ederken açıktaki gözü kısacık bir an

dudaklarıma indi. Bu sanki baloda dudaklarımızın birbirine değdiği zamanı hatırladığını gösteren küçük bir andı. Bir nedenden ötürü kalp atışlarım hızlanınca bu anıdan uzaklaşmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım.

Artık yere bakıyordum.

Bunu fırsat bilip üzerime gelmeye başladı. Yaklaşan her adımı gözümün önündeydi çünkü görüş açımda yalnızca normalde siyah ama zamanla grileşmiş botları vardı. Geri adım atmamak için tüm irademi kullanmam gerekse bile bunu yapmayacaktım. Hatta kim bilir, belki birazdan çenemi bile kaldırırdım?

Konuşmadan önce gözucuyla dudaklarını yaladığını gördüm ve verdiği nefesin sesini duydum. Tüm varlığı beni tiksindiriyor, tüylerimi ürpertiyordu. Ölmesini istiyordum. Tıpkı annem gibi, tıpkı Adrian gibi. Bende uyandırdığı tüm karmaşık duygulardan arınmak istiyordum. *Azizler.* Onunlayken öfkemi kendime hatırlatmak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

"Sen bir çıraksın," dediğinde gerçekten başımı kaldırıp ona baktım ve yarıya inmiş bakışlarıyla karşılaştım. Bana meydan okuyorlardı. Sahiden şu an bunu hatırlatacak mıydı? "Bense senin ustanım. Unutma ki, sen de artık babanın kütük evinde değilsin." Söylediklerini vurgulamak için başını aşağı yukarı sallıyordu.

"Umarım ustam kafaüstü düşer ve boynunu kırar. Hâlâ çırağın olmakla övüneceğimi düşünmen komik. Bunu ancak odana aldığın ufaklıkların yapardı." İşaretli, Erindor'un oğlu ve Adrian'ın katili olması yetmiyormuş gibi ırz düşmanı olduğuna dair söylentiler vardı. Odasına giren çıkan öğrencilerin sayısı muğlak bir boşluktan ibaretti.

"Neden gelip boynumu kendin kırmıyorsun? Pislik gibi davranmak istemem ama nedenini ben sana söyleyeyim. Çünkü yapamazsın da ondan, Rowenan."

Canı yanan birinin öfkesini ve kinini hafife alıyordu. Beni

Kitaplık Rafı

hafife alıyordu. Diğer yönden dokunulmaz olduğunu düşünmesinin bir sebebi de taşıdığı soyadı ise elbette haklılık payı vardı. Ancak bu yalnızca sinirlerimin daha fazla kabarmasına neden oluyordu. "Haklısın. Tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Gözlerini kaçırmadı. Birkaç gün öncenin aksine, bir bakışma oyununun içinde değildik. "Haklısın, ufaklıklarım benimle övünür."

"Bu ne..." Garrison kapıyı açtığında onu iterek geçip merdivenlere adım attığım için sözünü bitiremedi. "Rowenan, buraya gel!"

Gitmedim.

Çanlar duyulmaya başladığında iki kanadın duvarları içinde yankılanan emirler kulakları sağır ediyordu. Dün kolay değildi ve bugün de olmayacaktı. Bu işin beni aştığını fark ederek beni takip eden Garrison'a ve ne zaman geldiğini görmediğim kafası karışık Alister'a döndüm. Kant'ın sesi arkamda bir yerden uyarıcı bir tonda yükseldi. "Burada kalın."

Yeniden ona döndüm. "Ama..."

"Yeni bir emir almadıkça birlikte odada kalın. Geri kalanınız merdivenlere çıkın. Salonlardaki silahları girişe indirip kuşanın ve size öğrettiğim her şeyi hatırlayın." Hem bana hem de arkamdaki kalabalığa hitap ediyordu.

"Az önce koridordan geçerken camdan akademiye yaklaşan kalabalığı gördüm. Ne haltlar dönüyor?" diye sordu Garrison. Sesi sert ve sabırsızdı.

Ona bakmadan bildiğim tek şeyi söyledim. "Darkstalkerslar. Adrian için gelmişler."

"Anlamadım?" Hayır, gayet iyi anlamıştı. O da benim gibi kendince cevaplar üretmekte zorlanıyordu.

"Emin ol anlamayanlar listesinin sonundasın." İçerideki çoğu kişi olanları anlamıyordu.

Kitaplık Rafı

Kant hızla uzaklaşmadan önce yalnızca son söylediğimi duymuş olmalıydı. "Sadece size söylediklerimi dinleyin." Sesinin tonu fısıltıları bıçak gibi kesti. Alister'ın gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Kant'ın onlara gerçekten bağırdığını hiç hatırlamıyordum. Genelde zorbalık yapar ve tehdit ederdi. Bunları yaparken vahşi sakinliğini korur, böylelikle vaat ettiği tehlikeyi vurgulardı.

Garrison ve Alister'a bakmadan konuştum. "Bugün bittiğinde neler olduğunu anlayacağımızı umuyorum."

"Neden bir şeyleri gün sonunda öğrenen hep biz oluyoruz?"

"Hadi, Alister. Hadi." Kolundan tutup çekiştirdim.

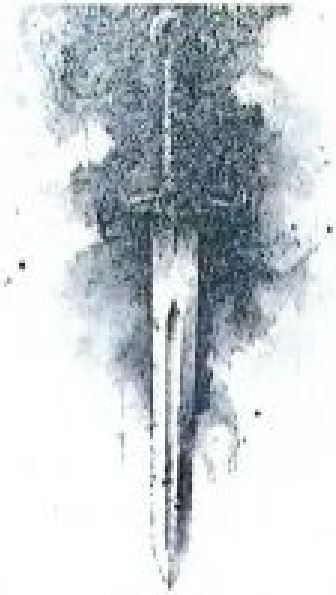

ÜÇ

ACIYI VE ÖLÜMÜ KABULLEN

ROWENAN LA BLANC

Kalabalık hızla görev yerlerine dağıldı. Alister, Garrison, ben ve birkaç öğrenci daha silahları toplamak için merdivenleri çıkarken herkes hep bir ağızdan konuşuyordu.

"Vladimir nerede?" Soruma cevap olarak biri omuzlarını kaldırıp indirdi, diğeri dudak büktü. Önce eğitim salonuna girdik. İlk anda duvarlarda asılı duran kılıçlar, hançerler ve yaylar gözümüze çarptı. Garrison ağır, uzun bir kılıcı kavrayıp sırtına attı. Alister hızla yay ve ok torbasını aldı. Ben raftan çift bıçakları kaptım. Ellerim tanıdık saplarına oturduğunda içimdeki o kontrolsüz öfke bir anlığına yatışır gibi oldu.

"Her şeyi alın," diye uyardım.

Diğer öğrenciler rafa sıralanmış silahları alarak hızla çıkmaya başladılar. Garrison, içi hançer dolu bir sandığı kaldırırken alnındaki teri silmek için kolunu yüzüne sürdü. Alister kalkanları ve birkaç kısa kılıcı toplayıp yanımdan geçti.

Ben de elimden geleni yaptım. Bunları yaparken üzerimde hâlâ bol ve içinde olduğumuz durumla hiç uyuşmayan kıyafetlerimin olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Kitaplık Rafı

Koridor boyunca ilerlerken ayak seslerimiz taş zeminde yankılanıyordu. Merdivenlere vardığımızda hepimiz neredeyse aynı anda durduk. "Sırayla iniyoruz," dedi Alister nefes nefese. "Eğer biri düşerse, herkes düşer."

Başımı sallayarak önden indim. Ağırlık omzumdaydı ve adımlarımı hizalarken bol paçalarım bacaklarıma dolaşıyordu. Hareket etmeyi zorlaştıran bu gereksiz kumaş parçasına lanet okudum ama durup değiştirecek zamanım yoktu. Bundan şikâyet etmeyecektim.

Birbirimizin nefesini duyabileceğimiz kadar yakın yürüdük. Merdivenlerin sonundaki geniş ve loş girişe ulaştığımızda silahları hızla yere bırakarak yeniden organize olmaya başladık.

Garrison yanımdan geçerken hafifçe kulağıma fısıldadı. "Belki üstüne başka bir şey giymelisin?" Ona ters ters baktım. "Birazdan samanlıkta doğurup ölecekmiş gibi görünüyorsun. O açıdan..." Bakışlarım karşısında duraksadı.. "Tamam, hiç söylemedim say." Diz çökerek taşıdığı sandığı açınca içindeki hançerler ışığın altında parladı. Alister yayları sıraladı. Ben de aldığımız her şeyi düzenli bir şekilde dağıttım.

Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Alister bağırarak.

"Lanet pencereden dışarı bak." Omzumun üzerinden seslendim. İyice yaklaşmışlardı. *Geliyorlardı.*

Basamakları atlayarak inerken, neredeyse birkaç kez yuvarlanma tehlikesi yaşadığım sırada bir ses duydum. Bu Lena'ydı. Koridorlarda hızla koşmasının onun açısından iyi görünmeyeceğini fark ettim. Homurdanıp Bay Harlow'un içinde emirler verdiği ofisin kapı kolunu usulca çektim ve o anda omzumu Lena'ya çarptım. Çığlığı yüksekti ama kimseyi alarma geçirecek kadar değildi. Burada olduğumu fark etmemişti. Omuzlarından tuttum.

"Neyin var? Kes şunu, amatörce davranıyorsun." Gözbebekleri titriyordu. Onu bu hale getirecek ne görmüştü? Hiç vakit kaybetmeden sordum. Zamanımız yoktu. "Kanarya Kanadı'na çıkan gizli tünel nerede?" Bu bilgiye sahip olduğunu biliyordum. Mümkün olan en kısa yolu bularak odama ulaşmam gerekiyordu. Lena'nın nefesleri düzensizdi, bedenindeki kaslar seğiriyordu.

"Sevgili Tanrılar... Rowenan. Tanrı aşkına..." Babam bir defasında ilk kez gerçek bir baskı altında kalan suikastçı adaylarının kontrolü kaybedebileceği konusunda beni uyarmıştı. Elbette o sırada kontrolü kaybetmesinden endişe ettiği kişi bendim. Ancak böyle bir durum söz konusu bile değildi.

"Gizli tünel nerede?" Tekrar sordum, bu sefer daha net ve serttim. Sesimin onu kendine getirmesini umuyordum. Yine de göz teması kurmayı reddediyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözleri hızla sağ tarafa kaydı. Bu hareketiyle başım duvara dayalı tabloya döndü. Koşup bir kenarından çektim, duvardan ayrılıp karanlık bir tüneli açığa çıkardığını görünce içim bir nebze rahatlamıştı.

"Her şeyi sonra açıklayacağım," diye fısıldadım. Bununla birlikte tünele adım atıp tabloyu kapattım ve aşağı doğru koşmaya başladım.

Adrian'dan kalan hayalet seslerle kafamda tünellerin haritasını çıkarmaya çalışıyordum. Bu tünelden aşağı koşarken yolun sonunda istediğim yere ulaşmama riskini göze alamazdım. Bu yüzden ilk eğitimde kullandığımız açıklığa çıktım, hangisinin Kanarya Kanadı'na çıktığını hatırlamak için Adrian'ın duvara çizdiği sembolü buldum. Bundan bahsetmişti.

Merdivenlerden son hızla yukarı çıktım. İçeri girer girmez hemen silahlarımın akademi kuralları gereği üzerinde taşıyamadığım kısmını ve daha fazlasını sakladığım yatağın altına daldım.

Kitaplık Rafı

Bir hançer kullanarak altımdaki pantolonun düğüm ipini kestim, çözecek vakit yoktu. Üniformamın içine girdim ve tepeden tırnağa silahlandım. Cebe sığmayan silahlarımı botlarıma sokuşturdum, üstümü iliklerken çoktan akademinin merdivenlerinden aşağı inmeye başlamıştım. Koridorlardaki muhafızlar ve diğer sınıflar geçişimi izliyor, kalan hizmetkârlar ezilmeden önce yolumdan çekiliyor ya da safları daraltıyordu.

Dakikalar önce binanın bahçesinin tam ortasında duran koca kâseden bir ateş yükselmişti. Akademinin her penceresinden görülecek konumda ve büyüklükteydi

Bu ateşin yanması en kötünün de kötüsüydü. Başımızda boktan bir bela olduğu anlamına geliyordu. Söylentilere göre Erindor Tenebris, Raven Akademisi'ni kurduğunda bahçeye dev bir metal kâse yerleştirmişti. İçini mor tozla kaplı kömürle doldurmuştu, böylece yakıldığında morla karışık koyu kan kırmızı renginde bir ateş yükselecekti.

Ateş yandığında her Raven savunmaya çağırılırdı ve bu çağrı kesinlikle bir hoş geldin partisi değildi.

O ateşin yanması, akademinin saldırı altında olduğu ve her türlü yardıma ihtiyacımız olduğu anlamına gelirdi. Ateşin yakılması emredildiyse, bunun sebebinin savaş olmasından başka bir açıklama bulamıyordum. Tüm bunların Adrian ile bağlantısını ise en kısa zamanda çözecektim.

Bay Harlow'un muhafızlarını görmezden gelerek salonun sıkışan kapılarını sertçe açmak zorunda kaldım. Zaten her yerde panik hâkimken kimse benden bunun hesabını soracak değildi. Kant ve eşlikçi üst sınıflar, Vladimir tarafından çoktan ayağa kaldırılmıştı. Vlad. *Demek bunca zaman buradaydın.* Ellerinde ikişer bıçak vardı. Bay Harlow tüm karmaşaya rağmen en ön saflarda savaşacakmış gibi hazır ve sakindi. Planlarını Kant'a anlattığı sırada onu dinleyen diğer öğrencilerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Üstelik salonun ortasında, zamanın içinde donup kalmış bir beden duruyordu.

Kitaplık Rafı

Taşlaşmış bir Darkstalkers.

Gözleri sonsuz bir korkuyla açılmış, dehşetle aralanmış dudakları tek kelime edemeden mühürlenmişti. Haykırmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Çaresizlikle geriye doğru eğilmiş bedeni, kaçmaya çalışırken aniden durdurulmuşa benziyordu. Havayı kavramaya çalışırcasına uzattığı parmakları kaskatı kesilmişti. Sanki görünmez bir umuda uzanmış, kaçamayacağını anladığında bile mücadeleden vazgeçmemişti.

Yüzüne kazınan o vahşet, derin bir acıyı ve ölümü kabullenemeyen bir zihnin en saf halini yansıtıyordu.

Yutkundum.

Üzerindeki zırh tıpkı teni gibi gri taş dokusuna bürünmüştü, göğsünde donmuş bir yara izi vardı. Sadece birkaç saniye önce yaşayan birinin, şimdiyse lanetin ağırlığıyla sonsuza kadar mühürlenmiş bir bedenin kalıntısıydı. En korkunç olan ise... gözleri hâlâ yaşıyormuş gibi görünüyordu. Sanki içlerinde çığlık atan bir ruh vardı. Bizi görüyor, duyuyor ama taşın soğuk hapishanesinden kaçamıyordu.

Pencereden gelen ışık onu daha da korkutucu kılıyordu. O an içimde tarifsiz bir ürperti yükseldi. Bu bir ölüm değildi. Bu bir sonsuzluktu.

"Tanrım. Bu da ne..." diye seslendim.

"Medusa laneti diye biliniyor. Kara Mora bir deneme yaptı," dedi Vladimir uzaktan.

Kara Mora'dan bahsetmişken ortalık onun dibi yanık kazanı gibi kaynıyordu. Pencereye doğru yürüyerek perdeleri açtım ve durup etrafa baktım. Kalabalık Darkstalkers grubu duvara dayanmış, hatta bir çatlaktan sızan ince su tabakası gibi içeri girmeye başlamışlardı. "Kahretsin."

Kant yanındaki Bay Harlow'la birlikte silahlarını ve pelerinlerini almaya çabalıyor, bir yandan da peşlerinden gelen muhafızlara talimatlar yağdırıyordu. "Sayınızı üçe katlayın. Bir

Kitaplık Rafı

düzine muhafız, birinci sınıflarla burada kalacak. Bir düzine girişte ve sonuncusu da koridorda olacak. Bizden biri dönene kadar kimse içeri girmeyecek ya da dışarı çıkmayacak. Anladınız mı?"

Muhafız tereddüt ettiğinde, "Söyleneni yap," diye emretti Bay Harlow. Ardından devam etti. "Rowenan, Vladimir." Sözlerinin devamını beklerken Vladimir'in yutkunduğunu duydum. "Savunmaya gidin."

Kant Tenebris ona inanamıyormuş gibi kısa bir bakış attıktan sonra gözleri beni buldu. Onun tabiriyle bir pislik gibi gülümsedim. Muhafız arkadaşlarına döndü ve emirlerini tekrarladı. Vladimir'in hazır olmasıyla koridorda ilerlemeye başladık.

"Darkstalkers? Adrian?" Vladimir nefes bile almadan aklındaki şüpheleri döktü. O da tıpkı benim gibi ipuçlarını takip edip çözmeye çalışıyordu.

"Bilmiyorum ama bağlantılı olduğuna eminim, bunu duydum. Üstelik Raven ateşini yakacak kadar belalı bir bağlantı."

"İçimde hiç iyi bir his yok," diye katıldı.

Saniyeler gibi gelen bir sürede binadan çıkmış, toprak patikadan asma köprüye doğru yürüyorduk. Yağmur bizi kör etmekle tehdit ediyordu ama kapüşonlarımız yüzümüzü örtüyordu. Dış duvara doğru koşmaya başladık. Duvardaki muhafızların bir kısmı ileri geri koşturuyordu. Emir bekleyenler ise çoktan oklarını gererek hedefe kilitlenmişti. Garrison ve Alister'ı düşündüm. Ateşi görür görmez kalenin tecrit edilmesi gerektiği hakkında konuştuklarını hayal edebiliyordum. Emirleri dinleyip Bay Harlow dönene kadar Kartal Kanadı'nda kalmaya devam etmelerini umdum.

Vladimir ile birlikte kapılardan geçerek ıslak zeminde ilerlerken bize bakan muhafızlara aldırış etmedik. Biraz sonra uzaktan, yağmurun içinden gelen metal seslerini duymaya başladım. Kö-

Kitaplık Rafı

şeden döndüğümüz anda ortalık tımarhaneye dönmüştü. Beş Raven, siyah ve sarı giysiler giymiş altı adama karşı saf tutmuştu.

Darkstalkers Suikastçıları.

Üç ya da dört hamlede ikisini indirdik. Eğitim buraya kadarmış, *adiler.*

"Ne oldu?" Vladimir soluk soluğa kalmış muhafıza döndü. Görünüşe göre işinde yeniydi.

Yüzü ve elleri kan içindeydi, şaşkınlıkla sağa sola dönüyordu. Yüzümüze bir kez baktıktan sonra hemen cevap verdi. "Hepsi etrafımızı sarıp birden saldırdı."

Vladimir yerdekileri işaret etti. "Buradakiler dışında kaç kişi vardı?"

"Görebildiğim kadarıyla üç düzine. Belki daha fazla."

"Ne tarafa gittiler?" Düşünmekten hemen cevap veremedi. Ancak konuşur konuşmaz Vladimir ile birlikte çoktan gösterdiği yöne koşmaya başlamıştık. Etrafımızda devam eden kavgaların yanından hızla geçtik. Her adımımızda bir boğaz ya da bacak parçalıyorduk. Bazen de yeni kesikler alıyorduk. Adrian'ı gece vakti gölge gibi gelen bir serseri yüzünden kaybetmiştim. Haklı sebepleri olduğunu söylese de bu sonucu değiştirmiyordu. Gözucuyla Vladimir'e baktım. Kant kendi ekibinden birini öldürmüştü. Diğer öğrencileri de başka bir embesil grubuna kaptıracak değildik.

Vladimir önüme geçti, bir anda ayakları yere saplanıp kalmış gibi durdu. Onu yolumdan iterek neler olduğunu görmeye çalıştım. Bulduğum şey Layla oldu. Tek bir okla duvara saplanmıştı, kanla kaplı kıyafetlerini görmemiş olsam ayakta dikildiğini düşünürdüm. Hızla yanına ilerledim. Ellerim yarasına gitti, zaten bulanık olan görüşümle zorlukla görebildiğim kanamayı durdurmaya çalışıyordum.

Vladimir arkamdan geldi, elleri Layla'nın yüzünü sarstı. "Layla?"

Boğazından kısık bir inilti geldiğinde tüylerim ürperdi. Hiç

Kitaplık Rafı

sarsılmayan elleri şimdi sabit kalmak için mücadele ediyordu. Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. "Onu indirmeme yardım et."

Layla'nın suikastçı dünyasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bir hizmetliydi, yalnızca hasta annesi için biraz yiyecek ve para bulmaya çalışıyordu.

Kana bulanmış sırtıyla duvarın arasına uzanıp oku kesmeye başladım. Vladimir belinden tutarak vücudunun sabit kalmasını sağlıyordu. Normal bir ok olsaydı birkaç saniye içinde kesebilir, hatta muhtemelen sadece ellerimle bile kırabilirdim ama bu sıradan bir ok değildi. Kalın, güçlü bir oktu. Vücudu delip duvara saplanabilmesi için benzer şekilde yapılmış bir yaydan fırlatılması ve güçlü bir kol tarafından çekilmesi gerekiyordu.

"Rowenan..."

"Elimden geldiğince hızlı olmaya çalışıyorum," diye bağırdım.

En sonunda ok kırıldığında Vladimir onu yavaşça yere indirip sırtını duvara yasladı. Layla'nın yanına diz çökerek hasarı inceledim. Çok fazla kan vardı. Kanamayı durdurmak şöyle dursun yarasını bile göremiyordum. Kanın göğsündeki delikten geldiği çok açıktı ama bu kadar çok kan olması için okun bir, belki de iki atardamarı kesmiş olması gerekirdi. *Ah Tanrım, Layla.*

Kızın nabzını kontrol ederken, "Ne kadar kötü?" diye sordu Vladimir. Sessiz bir nefes verdiğimde cevap almak için bana baktı ama bir şey söylemek istemiyordum. "Kahretsin. Milda, o hallede..."

Başım şimdiden titriyordu. "O öldü. Onu merdivenlerde sırtında bir bıçakla gördüm." Milda revirdeki şifacı kızdı. Babamın evindeki kadar yetenekli değildi ama Layla'yı kaleye götürebilmemiz için yarayı yeterince iyileştirebilirdi. Tabii yaşıyor olsaydı. İkisi de...

"O zaman onu kaleye götüreceğiz."

Kitaplık Rafı

"Vladimir..."

"Onu kaldırmama yardım et."

"Vladimir!"

"Sakın bana başaramayacağını söyleme!" diye bağırdı.

"Onu kurtarmak istemediğimi mi sanıyorsun? Sana okun kalbinden birkaç santim uzakta olduğunu söylemekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Şimdiden çok fazla kan kaybetmiş, biz açıklığa çıkana kadar çoktan ölmüş olacak!" Sesim çatlıyor, son umudum da bir hayalete dönüşüyordu. "Buraya ulaşana kadar bir sürü Darkstalkers indirdik. Biz de çok kan döktük, Vlad. Devam etmeliyiz, böylece bizden daha fazlasını kaybetmeyiz."

Vladimir, Bay Harlow'la hepimizden daha yakındı. En nihayetinde tıpkı benim Kant'ın çırağı olduğum gibi o da Marcus Harlow'un çırağı olmuştu. Ben boş vakitlerimde antrenman yaparken gününün çoğunu Bay Harlow'un yanında onun yöntemlerini öğrenerek geçiriyordu. Yine de Bay Harlow bizim ekibimizde olmasına izin vermişti. Planlama konusunda benden daha iyiydi, yönetimi devralabilecek saygıyla otoriteye sahipti. Ancak sanırım az çok tanıdığı ve sevdiği masum bir yüzün kanlar içinde kollarına yığılmasını beklemiyordu. Bir de en yakın arkadaşımızın kendi eceliyle ölmek yerine öldürülmesi vardı.

"Çocuklar..." Layla'nın sesiyle başımız ona döndü. "Buradasınız."

"Buradayız, ikimiz de," dedim eline uzanırken. Ağzı kıpırdıyordu ama yağan yağmurun ve duvarlarda yankılanan kavganın sesinden onu duyamıyordum. Bu yüzden başımı onunkine yaklaştırıp dinlemeye çalıştım.

"Sana söylemem gereken çok şey var. Bilmen gereken çok şey var. Fakat zamanım az." Layla hakkımda ne biliyor olabilirdi? *Kant'ın yakın hizmetlisi... Son anlarında aklından geçireceği kadar önemli nasıl bir bilgiye sahip olabilirdi ki?*

Gözyaşlarımın yanağımdan süzüldüğünü hissediyordum,

Kitaplık Rafı

kendi sesimdeki gerginliği işittim. "Sorun değil, Layla. Sorun değil." Sesim sona doğru fısıltıya dönüşmüştü.

"Annem..."

"Biliyorum." Başımı sallıyordum. "Akademi onunla ilgilenecektir."

"Bana söz ver... bunu yapacağınıza söz ver." Kelimeleri bulanıklaşmaya başladı. Vladimir'in onunla konuşmak istediğini anlayabiliyordum.

"Söz veriyorum, Layla." Alnından öptüm. Biraz daha zaman kazandırmak için ne yapabileceğime bakmaya gitmek üzereyken kanlı eli yanağıma uzandı. Beni orada öylece tutmasına izin verdim.

"Onun yanından sakın ayırılma." Yaşlar şelale misali dökülüyordu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Büyük ihtimalle kanı yanağımda umursamadığım bir iz bırakmıştı.

"Kimden bahsediyorsun?" dedim ağlamaklı ve aynı zamanda meraklı bir sesle.

"Kant," derken hafif bir boğulma sesi duyuldu. Tanrım, kendi kanında boğuluyordu. Kant'ın yanında kalmamı söylüyordu. Yeniden başımla onayladığım sırada eli yanına düştü. Sözlerini baskılayan kan sesini görmezden gelmeye çalışarak yüzümü buruşturdum. Kanama daha da kötüleşmişti. Annemin bana öğrettiği, en azından kanamayı yavaşlatmaya yardımcı olabilecek çareleri düşünmeye çalışıyordum ancak bu daha çok acı çekmesine neden olacaktı.

"Ölmek istemiyorum," dediğini duydum. Bana bu dünyada kaderin ellerini yönlendiren iki şey olduğu öğretilmişti. Aşk ve tanrıların planları. Layla'nın son sözlerini söyleyişini izlediğim sırada bunlardan sadece birinin doğru olduğunu söyleyebilirdim.

Ardından daha fazla beklemeden çenesini kavrayıp başını ters yöne çevirdim. Duyulan kemik kırılma sesi acısının son bulduğunun kanıtıydı.

Kitaplık Rafı

Benim için ise durum tam tersiydi.

Öldürücü bir sakinliğin içime yerleştiğini hissedebiliyordum. Her kılıç darbesini, düşenlerin çığlığını duyabiliyordum. Layla'nın kanının tadını alabiliyordum, yavaşça soğuyan kanından kalan sıcaklığın boynumdan aşağı aktığını hissedebiliyordum.

Suikastçıların verecek sevgisi olmazdı. Tıpkı omuzlarında aydınlık çıkış yolunu görmelerini sağlayacak bir melek olmadığı gibi. Onlar Tanrı'nın değil, şeytanın kullarıydı. Şeytan ise onlara *bir şey* vermişti. Tanrıların bile korkacağı, dünyayı titretecek *bir şey*...

Şeytan onlara mutlak gaddarlık bahşetmişti.

Bir kalbi ezip geçerken tereddüt etmeyen eller, bir canı alırken titremeyen parmaklar... Onlara merhametin bir zayıflık, vicdanın ise bir pranga olduğunu öğretmişti.

Tanrılar adaletin peşinde koşarken suikastçılar adaleti katletmeyi öğrenmişti. Onların kendilerininki dışında yasası yoktu, kendilerininki dışında kuralları yoktu. Sadece kan vardı, sadece güç vardı.

En trajik olanı ise öldürmekten zevk almayı öğrenmişlerdi.

Kitaplık Rafı

DÖRT

ÖLMEK İÇİN ÖNCE YAŞAMAK GEREK

ROWENAN LA BLANC

Vladimir'le aynı anda birbirimize baktık. Öldürücü sakinlik onun koyu gözlerine de çoktan yerleşmişti, artık gözleri yaşla parlamıyordu. Tekrar harekete geçtik. İkinci sınıf Ravenlar ile Darkstalkers Suikastçıları zemin katta ve merdivenlerde dövüşüyordu.

En azından yerde yatan ölü bedenlerin hiçbiri Raven değildi.

Görüşüm Darkstalkerslar dışındaki her şeye karşı bulanıklaştı. Zihnim gururla giydikleri sarı pelerinlere odaklanmıştı. Kara Mora'nın yeteneğimi söylediği an hissettiğim o karıncalanma, bileklerimden ve ensemden yukarı doğru yükseldi.

Kılıcımın sapını birinin ensesine indirdim, adam yere yığılırken nefesimi toparladım. Tam o anda bir gölge görüş alanımın kenarında belirip üzerime atıldı, düşmanın kılıcı bana saplanmak üzereydi.

Ne olduğunu anlayamadan bir çelik parıltısı önümde parladı. Başka bir kılıç saldırıyı savuşturdu.

Geriye sendeledim. Gözlerim Kant'ın bakışlarıyla buluştu.

Kitaplık Rafı

Kılıcı hâlâ havadaydı, kaşları hafifçe kalkmıştı. "Sınıf derecenden büyük cesaretler bunlar," dedi kılıcını savurarak düşmanı yere sererken. Sesi bile beni rahatsız ediyordu.

Dişlerimi sıktım. "Bay Harlow burada olmamı emretti." Onun tarafından kurtarılmış olmak midemi bulandırmıştı.

Başka birşey söylemeden etrafa baktım. Darkstalkers dalgası üzerimize gelmeye devam ediyordu. Kılıcın kabzasını öfkeyle sıktım. *Şimdi savaşmamalıydım. Şimdilik.* Gözucuyla ona baktım. Keskin hareketlerle kılıcını savuruyor, öldürürken tereddüt etmiyordu. Kant'ın iyi bir savaşçı olduğunu inkâr edemezdim. Peki onun yanında dövüşmek? İşte bunu hazmedemiyordum.

Çarpışan kılıçların arasından ilerledim, bir düşmanın savurduğu kılıç yanağımı sıyırıp geçti. Kant yanımdan geçerken istemsizce elim bıçağıma gitti. *Ne kadar kolay olurdu, değil mi? Şu an burada, savaşın kaosunda canını alıvermek... anlık bir hata gibi görünebilirdi.*

Ancak yapamazdım. Henüz olmazdı.

Ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki, yüzüme bakakaldı. Sadece bir saniyeliğine kısılan gözleri buna inanamıyormuş gibi beni süzdü ve hemen sonra işine devam etti.

Kant'ın kolunun dikey salınımı bir diğerinin boğazını kesti. *Teker teker, tek bir kesikle.* Kılıçların tek bir darbesiyle ölüyorlardı. Kant Tenebris ve Marcus Harlow'a karşı Darkstalkersların hiç şansı yoktu. Lanet olası aptalların hepsi bugün Yeraltı Dünyası'na gidecekti.

"Önüme düş," diye emir verdi Kant.

Elimdeki kanı pantolonuma silerken, "Elbette seninle gelirim," dedim sözlerini düzeltircesine. "Madem rica ediyorsun."

Az önce düşündüğümü fark ettiği şey hakkında hâlâ şüpheleri olmalıydı, buz gibi ifadesi hiç değişmeden önüne döndü. Onunla geleceğimden emindi. Merdivenlerin dibine ulaştığı-

Kitaplık Rafı

mızda karşımızda altı Darkstalkers vardı. Önümüzdeki herkes savaşmayı bırakıp bize baktı. Tereddüt etmedik. Kendimizi en yakındaki suikastçıların üzerine attık.

Mutlak gaddarlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Her şeyin, her duygu zerresinin içimden akıp gitmesine izin verdim. Sonbahardaki yapraklar gibi dökülen Darkstalkers suikastçıları hep birden üzerimize saldırıyordu. Ravenlar saldırıya katılmak için harekete geçtiler. Aralarında Garrison ve Alister da vardı, hatta Lena bile oradaydı. Bir saat öncesine göre daha iyi görünüyordu.

Kant ise çelikten bir kasırga gibiydi. Dönüyor, eğiliyor, bükülüyordu. Vladimir ona yerdeki hançerlerden birini attığında havada yakalayarak elime tutuşturdu. Bunu yaparken parmağı benimkine değmişti. Babam bana nasıl dövüşeceğimi öğretmişti. Nasıl bıçak atacağımı ve onlardan birini az hareketle nasıl alt edeceğimi... hepsini biliyordum.

Biri yüzümü pürüzlü duvara bastırdığında taşın sertliği yanağımı yakıp derimi sıyırdı. Kaslarım gerildi. Tam kurtulmaya çalışırken baskı bir anda kayboldu. "Umarım çırağıma dokunduğuna değmiştir," dedi bir ses. *Tonundaki sertlik bunu yanına bırakmayacağının garantisini veriyordu.*

Başımı tutan adam her kimse daha ne olduğunu anlayamadan kafası hızla az önce beni yasladığı duvara çarptı. Tam o sırada benimle kesişen gözlerinin gördüğü son şey yüzümdü. Sersemlemiş halde yere yığıldı. Beni kurtarana bakmak için hızla arkamı döndüm.

Elbette bunu yapan Kant'tı. Onu, zihnimi tırmalayan sesinden tanımamak gülünç olurdu. Zaten onu hiç tanımamış olmak ancak çok talihli insanların başına gelecek türden bir şanstı.

Kılıcını gevşek bir tutuşla kavramış, bir saniye bile kaybetmeden savaşmaya devam ediyordu. Sanki az önce hayatını kurtarmamıştı.

Kitaplık Rafı

Duvardan destek alarak havalandım ve ani bir hareketle en yakındaki adamın omuzlarına indim. Bacaklarımı sımsıkı kilitleyerek ağırlığımı aşağı doğru verdim. Adam sendeleyip dengesini kaybetti. Tam o anda vücudumu hızla savurdum ve sertçe yere yapıştırdım.

Bıçağım hiç tereddüt etmeden indi. Çelik, boynunu yırtarken sıcak kan basınçla dışarı fışkırdı, bir patlama gibiydi. Kan, yardım için bana yaklaşan Vladimir'in yüzüne, saçlarına ve kıyafetine sıçradı.

Vladimir irkilerek bir adım geri çekildi, elini yüzüne götürdü ve parmaklarına bulaşan kanı süzdü. Gözleri bana döndüğünde kaşlarını çatıp homurdandı. "Ayarsız elini..."

Sözünü tamamlamadan gözlerimi devirdim. "Söylenme. Yüzüne renk geldi." Beklemeden bir sonraki hedefime yöneldim.

Kant'a saldırmak üzere olan bir adamın göğsüne doğru bir bıçak fırlattım. Dönerek giden çeliğin hedefini bulduğunu gösteren tek şey adamdan çıkan bir homurtu ve yere çarpan bedenin gümbürtüsüydü. Kant adamın düşüşünü izledikten sonra başını yana yatırıp bana baktı. "Çok çelişkili davranıyorsun, çırak. Ölmemi mi istiyorsun, yoksa yaşamamı mı?"

Ölmeyi dilemeni.

Ayakta bir Darkstalkers daha vardı. Uzun boylu, kaslı ve kızgın görünüşlü bir adamdı. Kant ve ben birlikte kapı aralığında duran adama doğru yürüdük.

Devasa iblis bir yumruk salladı ama iri bedeni yavaş hareket ettiği, yavaş hareketleri de kolay hedef olduğu anlamına geliyordu. Kant eğilerek bacağını bir dizinin arkasına geçirdi ve adamı diz çökmeye zorladı. Kolunu yakalayıp adamın kafasının arkasını kavradım. Kant ise dizini çenesine çarpacak şekilde yukarı kaldırdı. Çarpmanın etkisiyle yüksek bir çıtırtı duyulmuştu. Adam kendini toparlayamadan göğsüne bir tekme atarak onu kalenin merdivenlerinden aşağı yuvarlanmaya gönderdi.

Kitaplık Rafı

Kant merdivenlerden indikten sonra adamın başını tutup gözlerinin içine baktı. İri adam ağzındaki kanı tükürdü. "Adrian için gelecekler. Sizi kendi kanınızda boğacaklar, bu duvarların içindeki herkesi mor alevlerinizde yakacaklar," dedi kalan son enerjisiyle.

Kant'ın çenesi kasıldı. "Adrian'a benden selam söyle." Parmakları adamın boynunu kavrayarak tek hamlede kırdı. Bedeni, içi boş bir kılıf gibi yere yığıldı.

Ölü Darkstalkers'a baktım.

Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Adamdan akan kan, taş zeminde göle dönüşürken kelimeler zihnime çarpa çarpa yankılanıyordu. "*Adrian için gelecekler.*"

Boğazım kurudu. *Hayır.* Bunun doğru olmasına imkân yoktu.

Adrian bizden biriydi. *Değil miydi?* Aylardır sırtımı yasladığım, her şeye rağmen güvendiğim kişi Darkstalkers mıydı? *Onu bu yüzden mi öldürmüştü?* Parmaklarım istemsizce kılıcımın kabzasını sıktı. Göğsümde tanımlayamadığım bir baskı büyürken şok dalga dalga içime yayılıyordu. İnanamıyordum.

Başımı kaldırdığımda Kant'ın gözleriyle karşılaştım.

Gözlerinde ne alay ne de şaşkınlık vardı. Sadece sessiz bir kesinlikle bana bakıyordu. "*En sonunda öğrendin,*" dermiş gibiydi.

Kitaplık Rafı

BEŞ

SAHİP OLUNMASI ZOR, ROWENAN

KANT TENEBRİS

Adamın cansız bedeni yere yığıldığında gözlerimi kaldırıp çırağıma baktım. Önündeki ölü Darkstalkers'a bakıyordu ama gözleri geçmişi görüyordu. Adrian'ın adını duyduğunda nefes almayı bile unutmuştu. Şok, yüzüne ince bir perde gibi yayılmıştı.

İşte o anda, en kırılgan halini gördüm.

Adrian onun en iyi arkadaşıydı. Ona güvenmiş, onun için yas tutmuştu ve şimdi ihanetiyle yüzleşiyordu. Yine de benden nefret etmesinin sebebi bu değildi. O yeni öğrenmişti ama ben Adrian'ı bundan önce öldürmüştüm.

Nefesimi yavaşça verirken omuzlarımdaki gerginlik hafifledi. Konuşmadım. Gerek yoktu. Gerçeği gözler önüne sermek binlerce kelimeden daha güçlüydü. Farkındalık yüzüne çarptığında donup kalan bakışlarını izledim. Yaşanan onca şeye çoğunlukla kördü. Ancak artık değildi. *İşte bu. Nihayet.*

Yavaşça bir adım atıp bekledim. Rowenan'ın nefretinin yeniden alevlenmesini, içindeki boşluğu öfkeyle doldurmasını bekledim. Çünkü acı gerçekti ve şimdi o acının içinde boğuluyordu.

Kitaplık Rafı

Aldığım canların sayısından memnun değildim. Harlow'a baktığımda aynı düşüncenin onun gözlerinden de geçtiğini gördüm. Bu yeterli değildi. Bizden alınanların yanında az önce öldürdüklerimiz hiçbir şeydi. Ağaç gibi kestiğimiz adamlar sadece oyunun piyonlarıydı.

Arkamı döndüğümde Ravenların merdivenlerde durduğunu, kapı girişini doldurduğunu gördüm. Giysileri kan ve yağmurdan kayganlaşmıştı. Calen bana bir bakış atıp ortaya doğru yürüdü. Elimde kanlı bir bıçakla yağmurun altında dururken ıslak gözlerle bana baktı ve Ravenlar adına konuşmaya başladı.

Son adam düştüğünde kaos bitmişti.

"Sadakat ve güven içinde hayatımızı Raven Akademisi'ne sunduk, Erindor Tenebris'in oğlu." Başını çevirdi. "Baş Eğitmen Marcus Harlow." Sağ yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve başını eğerek diz çöktü.

Arkasındaki Ravenların tümü bir dalgadan etkilenmişçesine ne aynı şeyi yapmaya başladı. Göğsüme saplanmış bir bıçağın bükülmesi gibi hissettirmişti. Erindor'un adıyla ve onun oğlu olarak anılmak, saygı duyulmak... Bundan her zerremle tiksiniyordum. Yine de gerçek düşüncelerimin yüzüme yansımasına izin vermedim.

Saatler sonra kanlı salonlarda, koridorlarda ve merdivenlerde, kısacası akademinin her yerinde düzeni yeniden sağlamaya çalışıyorduk. Yaralarını saranların dışında diğer öğrenciler Darkstalkersları ön bahçeye sürüklerken içeriye aldıkları tek bir beden vardı. Kucaklanıp girişin ortasına getirildi ve nazikçe yere bırakıldı. Yüreğim sıkıştı. Onu tanırdım, onu severdim, *onu korumalıydım.* Layla... Teni her zamankinin aksine beyazdı, dudakları morarmıştı. Ruhu bedenini terk etmişti. Göğsündeki delik tüm kanını akıtmıştı. Cildindeki ölüm rengini bu açıklıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, titreyen ellerim Layla'nın buz

Kitaplık Rafı

gibi olmuş eline uzandı. Sıcaklık onu çoktan terk etmişti. Parmaklarımı ince bileklerinin etrafına sardım. Sanki hâlâ buradaydı. Sanki biraz daha tutarsam gitmesine izin vermek zorunda kalmayacaktım.

"Bunu hak etmedin," diye fısıldadım. Sesim göğsümde kırıldı. Layla uzun zamandır içimizdeydi. Masumiyet ve merhameti hepimizin yerine taşıyan tek kişiydi,şimdi bizden önce gitmişti.

Göğsüme saplanan acıyla boğuşarak başımı eğdim. Kan kokusuna rağmen onun hafif lavanta kokusunu alabiliyordum. Onu böyle bırakmak istemiyordum. Ölümü böyle sessizce kabul etmek istemiyordum. Ellerimi sıktım. Öfke ve keder içimde savaşırken boğazım düğümlendi.

"Özür dilerim." Sesim fısıltıdan farksızdı. "Orada olmalıydım." Bunu daha önce de söylemiştim. İlki annem içindi. Şimdi Layla da buz gibi soğuk bir bedenden ibaretti. Tıpkı annem gibi...

Elini nazikçe bıraktım. Layla gözlerini bir daha açamayacaktı. Ancak ruhu bir yerlerde beni duyabiliyorsa, onu unutmayacağımı bilmesini istiyordum.

Ayağa kalktıktan sonra gözlerimi son bir kez ona diktim. Gidiyormuş gibi görünmüyordu, sanki sadece uyuyordu.

Fakat biliyordum, artık uyanmayacaktı.

Üçüncü sınıflardan Caleb'e, "Bizden başka kayıp var mı?" diye sordum.

"Fazla değil. Bir şifacı ve Layla. Darkstalkers ölü sayısı bizimkiyle kıyaslanamaz."

Yavaşça başımı salladım.

Marcus Harlow duyduklarından memnundu. "Güzel. Öğrenciler, yaralıları iyileştirmek için eğitim gören şifacılara yardım edin. Malzemeye ihtiyaçları varsa getirin. Kayıplarımızla da ilgilenilmesi gerekiyor. Midesi kaldırabilen herkes onları temizleyip ailelerine götürsün."

Kitaplık Rafı

Başıyla onayladıktan sonra, "Peki ya Darkstalkers cesetleri?" diye sordu Caleb.

Hepsini yakın.

"Hepsini yakın." dedi Bay Harlow. *Ha şöyle.*

"Elbette."

"Ayakta durabilen her nöbetçi ve üçüncü sınıf suikastçı bir saat içinde akademi duvarlarının her köşesinde görevlendirilsin. Daha fazla sürpriz istemiyorum. Hizmetkârlara ortalığı temizlemeleri için fazladan malzeme sağlansın, ayrıca mumlar için emir gönder. Kayıplarımızın töreni üç gün içinde gerçekleşecek."

"Revire yeni birini koyun," diye ekledim.

"Tamam." Caleb'ın bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum ama akıllıca davranarak konuyu değiştirdi. Muhtemelen ölenlerin ailelerini soracaktı. "Uyarı çağrısı ne olacak?"

Kahretsin, ateşi neredeyse unutuyorduk. "Ateşi söndürün," dedim aceleyle.

Bir kez başını salladı. "Bir saat içinde tamamen sönmüş olur."

"Kolay gelsin," dedik Bay Harlow ile aynı anda. Selam vermesinin ardından hızla gözden kayboldu. En üst basamakta durup aşağıdaki kargaşaya baktım. Erkeklerle kızlar cesetleri taşıyor, öğrenciler ellerinden geldiğince yardıma koşuyordu. Kalan hizmetkârlar çoktan kova ve havlularla büyük kan birikintilerine doğru ilerlemeye başlamıştı. Nöbetçiler boşta kalan Ravenları görev yerlerine yönlendiriyordu. Her biri verilen emirleri uyguluyordu. Bunu hiç düşünmeden yapıyor, her biri benim gibi kendi giysilerindeki kanı görmezden geliyordu. Tabii bir de pis koku vardı.

Bu gece ölümü görmüşlerdi. Muhtemelen rüzgâr götürene kadar önümüzdeki birkaç gün boyunca kan kokusunu almaya devam edeceklerdi. Sonrasında ise rüyalarına girecek ve sabah

Kitaplık Rafı

olduğunda hazırlanmaları, dersleriyle antrenmanlarına devam etmeleri beklenecekti. Benim ise ilgilenmem gereken bir çırağım vardı.

Adrian özellikle Rowenan için geride acı bırakmıştı. Kişisel bir acıydı. Bunun ne demek olduğunu, bununla yaşamak zorunda kalmanın göründüğünden daha karmaşık olduğunu bizzat biliyordum.

Odasının kapısı açık olmasına rağmen eşikte durdum.

"Özel alanımdasın," diye mırıldandı bana bakarken. Elinde hiçbir şey yoktu ama geldiğimi duyduğu anda korsesine giden eli gözümden kaçmamıştı.

"Özel alanın benim."

"Ayak seslerini duymadım." Ses tonu tıpkı ifadesi gibi şüpheyle doluydu.

Başımı salladım. "Çünkü duyulmamalarını istedim."

Nefesini verirken gözlerini benden başka yöne çevirdi. Sanki baktığı yerde sabır arıyordu. "Bir tavırlar, bir haller..." Her zamanki alaycı sesi yoktu, sadece bıkkındı. Ölüm sakinliği hâlâ bedenini esir almış durumdaydı. Canını asıl sıkan, tavırlarım değildi. Öğrendiği şeydi.

"En baştan beni dinlemeliydin. Biliyorsun, şans vermeliydin." Önümden geçip yürümeye başladı. *Beni duymuyor muydu?*

Peşine takıldım.

"Tanrı biliyor, onun hangi tarafı seçtiği senin yaptığın şeyi değiştirmiyor." Bizi koridordan geçirip merdivenlerden aşağı indirdi.

"Çok şeyi değiştiriyor, sadece sen bunları dinlemekten kaçıyorsun. Arada fark var."

Adımları aniden durdu, gözleri benimkilere kilitlendi. Azizler halime acısın, beni korkutabilecek tek bakış buydu. "Çırağına söz geçiremediğin için mi canın sıkkın?" Başını yana yatırdığında benim küçük versiyonuma benziyordu. Bazen aynada

Kitaplık Rafı

gördüğüm kaçıklığı, onun gözlerinde de gördüğüme yemin edebilirdim. "Yoksa ölüm listen sekteye uğradığı için mi?"

Neyden bahsediyordu? Buna benzer bir şeyi daha önce de söylemişti.

Bir süre pek hoş olmayan hislerle beni izleyen yüzüne bakmaya devam ettim. Tepki vermem gereken noktada olduğumuzu belirtmek için kaşlarını kaldırdı. Bense kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. "Ne listesi dedin?"

"Ölüm." Yüzümde her ne gördüyse anlatmaya devam etme ihtiyacı duydu, bana tıpkı bir aptalmışım gibi bakıyordu. "Çizimlerle dolu defterden haberin yokmuş gibi davranma."

"Sen..." diye başladım düşünürken. Kafamın içinde eski kapaklı bir defterin sayfaları çevrildi.

Adrian.

Adrian'ın defteriydi.

Öldürmesi gerekenleri yazdığı, kurbanlarını tek tek sıraladığı o lanet olası defterden bahsediyordu.

HAFTALAR ÖNCE...

Antrenman salonuna girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım. Birazdan söyleyeceklerim, kesinlikle herkesin duymasını isteyeceğim türden şeyler değildi.

"En iyi kamuflaj bile suçluluk duygusunu gizleyemez." Sesim duvarlarda yankılandı. Yüzündeki şaşkınlığı gördüğümde elimde tuttuğum defteri daha sıkı kavradım. Yakalanmıştı. Tıpkı bu defter gibi avuçlarımın içindeydi. Casus olması yetmemiş, her olayda adımı kirletmişti. "Duvarların kulakları vardır."

Yaslandığı duvardan doğrulurken diğerinin üzerine attığı bacağını düzeltti. Elimdeki defteri ayaklarının önüne attım. Artık bir öğrenci gibi değil, tabansız ve adi görünüyordu. Neyse oydu. "Bay Tenebris." Ağzımdan çıkan teknik bilgileri dinlerken sergilediği odaklanmış ifa-

Kitaplık Rafı

desini taklit ediyordu. "Sizi dinliyorum, Bay Tenebris. Anlamaya çalışıyorum." Genelde böyle söylerdi.

Ancak şu an bunu yapamazdı. Biliyordum çünkü defteri görünce ifadesinin bir saniyeliğine sarsıldığını neredeyse gözden kaçıracaktım. Neredeyse.

Gülümsedi ama bu samimi bir gülümseme değildi. "Bu defteri nereden buldunuz?" Önemli olanın bu olmadığını çok iyi biliyordu. Yaptığı yalnızca bir oyalama taktiğiydi. Bu tezgâhı ancak bir Darkstalkers yerdi. Bir Raven? Asla.

Erindor Tenebris takdir görecek bir adam değildi. Özellikle benim tarafımdan. Eline bir neşter verip ciğer sökmeni isterdi ve seni bir canavara dönüştürürdü. Dönüşene kadar, ona benzeyene kadar durmazdı. Karanlığının sınırları yoktu. Kirli ruhu şeytana satılmıştı, hatta belki şeytanın ta kendisiydi. Ancak Raven Akademisi onun ismi altında büyüse de baş eğitmenler tarafından yücelik kazanmıştı. Bu başarıda payı yoktu. O masadan Marcus Harlow gibi iyi adamlar geçmişti. Raven'ın taş duvarları içinde Erindor'un pisliği olduğu kadar mert insanlar da vardı. Üstelik en adisi bile bir Darkstalkers kadar ucuz davranmazdı.

Ona yaklaştığımda adımları yaslandığı duvara doğru geriledi. Kaçamak cevaplara devam mı edecekti, yoksa bu acınası birinci sınıf numaralarını bir kenara mı atacaktı? Tarafını belli etmesini istiyordum. Sahte gülümsemesinin altındaki Darkstalkers bakışını görmek istiyordum. "Sana ait o şeyi yerden kaldırmayacak mısın, Adrian?"

Bakışları ayaklarının ucundaki deftere düştü. "Defterin bana ait olup olmaması neyi değiştirecek?"

"Sorularıma soruyla karşılık verme. Bunu orada öğrenmiş olmalısın. Aynı taktik ancak yüz yıl önce işine yarardı. Şimdi, benim karşımda çok şansın yok." Gözlerinin tam içine bakmaktan çekinmedim. Bundan hiçbir zaman kaçmazdım. Çocukken canı pahasına can alan biriyken şimdi hayatıma mal olacak olsa dahi öfkemi ve nefretimi giz-

Kitaplık Rafı

lemezdim. Bana bu özelliği veren Erindor, aynı zamanda henüz çocuk olan Kant'tan nefret etmemin de sebebiydi. Canı uğruna can alan bir çocuğu kim severdi ki? Annem hayatta olsaydı, tıpkı eşi Erindor'dan ettiği gibi benden de nefret ederdi. Babam hep böyle söylerdi ve yalnızca bu konuda onunla aynı fikirdeydim.

Bu konuşmada bahanelere yer olmadığını anlamasını istiyordum. Gözlerimi kısıp beklemeye başladım. Ardımdaki kapalı kapı ve önünde duran bedenim onun için bir hapishane görevi görüyordu.

"Onu odamdan aldınız." Doğru tahmindi. Gizlice sızma ve gölgeler içinde kaybolma yeteneğime dair söylenecek çok fazla şey vardı. Şüphelenmiş, gizlice içeri girmiştim. Sonuç beni memnun etmişti çünkü tam kuyruğunun üzerine basmıştım.

Başımla onayladım. "Umarım alınmamışsındır. Ölüm listende ben yoktum, o yüzden biraz kırıldım. Ancak canımı asıl sıkan neydi biliyor musun, Adrian?"

Sahte gülümsemesi soldu, sonraki kelimeleri beklerken tepkisiz kalmayı seçti. Akıllıcaydı. En azından onun çapında biri için. "Çocukların kaybolması." Ona bakarken yüzüm tiksintiyle buruştu. Yumruğumu hemen yanındaki duvara yasladım, bir yere vurmak için adeta kaşınıyordu. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Eğer o işte bir parmağın varsa ve ben bunu yakalarsam koruyacak bir canın kalmaz, küçük Addy." Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. Tehdit duymak istiyorsa, ona gün yüzü görmemiş bin tanesini sunabilirdim.

Boğazım kurudu. Az önce yere düşen bakışlarım yeniden istemsizce ona döndü.

O can sıkıcı defteri nereden biliyordu?

Üstelik beni mi suçluyordu? *Yani bunca zamandır onu öldüreceğimi mi düşünüyordu?* Tamam, bunun için ona oldukça fazla neden vermiştim ama hiçbir zaman Adrian kadar alçak oynamamıştım.

Bir anda bana duyduğu küçük güveni kaybetmesinin ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Ona göre her şey anlamlıydı. Ölüm,

Kitaplık Rafı

ihanet, defter... Tüm parçaları birleştirmişti. Sadece yanlış yöne doğru ilerliyordu.

Gözlerini devirdi. "Beni gerçekten bu kadar aptal mı sanıyorsun?" Omuzları inip kalktı. Bana olan bakışı değişmemişti.

Bunu gerçekten düşünmüş, beni o defterin sahibi sanmıştı. İçimde öfkeli bir şeyler kopsa da kendime umurumda olmadığını söylüyordum.

Onu, o aşağılık arkadaşından korumak için çırağım yapmıştım. Tabii başka sebepleri de vardı.

"Bir yandan böyle düşünmekte haklısın." Burnumdan sertçe nefes verdim. "Ancak onun defteriydi, Rowenan. Benim değildi. Adrian'ındı."

Gözlerini benden kaçırmadı ama o an içinde bir şeylerin çatırdadığını gördüm. Gerçek yavaşça zihnine sızıyor, yeni parçalar eskilerinin yerine oturuyordu. Ne kadar yanlış yöne baktığını fark ettiğinde benden çok kendisine öfkelenecekti.

Sessiz kalınca onun boyuna inmek için dizlerimi büktüm. Artık yüz yüzeydik.

"Azizler. Bunu yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun," dedi terslenerek. Kısaydı ve bunun açıkça yüzüne vurulmasından nefret ediyordu.

Saçları dağılmış, birkaç tutam örgüsünden firar edip önüne düşmüştü. Dudağında kanı yeni kurumuş bir patlak vardı. Yanağındaki derin, çizgi şeklinde bir yaradan hâlâ kan sızıyordu. "Biliyorum, bu yüzden yaptım."

"Piç kurusu."

Sanki birinci defa onu uyarmıyormuşum gibi, "Bir çırak gibi konuş," diye hatırlattım.

Söylediklerimi umursamadan sessiz kaldı. Öylece boşluğa bakıyordu.

"Biraz kafandaki seslere kulak ver, ufaklık. Her şeyi baştan dinlemeye hazır olduğunda beni bul."

Kitaplık Rafı

O da aynı fikirde olmalıydı ki, hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. "Adım ufaklık değil."

Sözünü bitirmesine izin vermedim. "Kaygılanma, ne zaman huzur bulacak olsam adın devreye giriyor."

Omzunun üzerinden bana baktığında yüzünde yarım bir gülümseme vardı. Beni huzursuz etmek ona zevk veriyordu. Neyse ki bu yeni bir bilgi değildi. Tekrar önüne döndüğünde neredeyse koşmaya başlayacakmış gibi hızını arttırdı.

Bir çırağa sahip olmak zordu.

Ancak bir Rowenan'a sahip olmak... *Eh, işte o konuda tanrılar ve aynı anlama gelen her kudretli varlık yardımcım olsun.*

Kitaplık Rafı

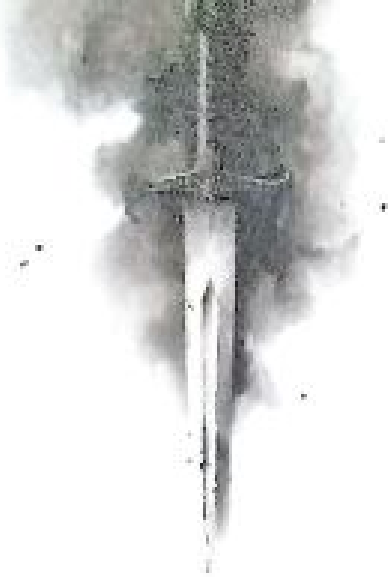

ALTI

BENİM ÇIRAĞIM DEĞERSİZ!

ROWENAN LA BLANC

O kelimeleri gerçekten söylemiş miydi, yoksa bunu da mı ben uydurmuştum?

"Kaygılanma, ne zaman huzur bulacak olsam adın devreye giriyor."

Adımlarımın taş zeminde çıkardığı ses, diğer öğrencilerin gürültüsüne karışıyordu. Parmaklarım farkında olmadan üniformamın kolundaki dikişe dolanıp duruyordu. Parmağım sızlasa da ipi çekiştirmeye devam ettim. İpliğin neredeyse etimi kesiyor oluşu zihnimi meşgul eden düşünceleri dağıtmak için yeterli değildi. Adrian'ın yüzünü, tanıştığımız günü düşünmeden edemiyordum. Onun sesi, adımı söyleme şekli…

Biliyordu. Beni tanıyordu. Hiçbir şey tesadüf değildi.

Koridor boyunca ilerlerken diğer öğrencilerin sessizce günlük hayatlarına devam ettiğini fark ettim. Herkes sakindi, hatta belki de fazla sakinlerdi. Bir grup öğrenci eğitim salonunun kapısında ayakta duruyor, kısık seslerle konuşuyordu. Yanlarından geçerken konuşmalarını dinlemeye bile çalışmadım. Zaten hiçbirinin Adrian'dan bahsettiğini sanmıyordum.

Kitaplık Rafı

Koridorda Bayan Wren'le göz göze geldiğimde duruşumu düzeltip başımla hafif bir selam verdim. O da aynı şekilde karşılık verdi. *Onun hain olduğunu biliyor muydu? Daha da önemlisi başka kim benden önce öğrenmişti?* Ne Bayan Wren ne de ben bir şey söyledik. Akademide herkes görevine odaklanmıştı. Adrian'ın yokluğu bu mekanizmayı bozamamıştı.

Fakat beni bozmuştu.

Adımlarım ağırlaşırken tanıştığımız günü zihnimde döndürüyordum. *"Koruyucu ve şifacı,"* demişti adımı söylediğimde. Adımın anlamını biliyor oluşu o zaman bana hoş bir detay gibi gelmişti. Sanki dostluğunu sunuyordu. *"Kendi isminin anlamını bilmediğini söyleme bana?"* diye devam etmişti.

"Neden ismimin anlamını bildiğini söyle bana." Kelimelerimin hemen arkasından neredeyse kahkaha atmıştım.

"Henüz o kadar samimi olduğumuzu sanmıyorum, tatlım," dediğinde haklı olduğunu düşünmüştüm. Üstelik samimiyet tehlikelidir demiştim kendi kendime. O da bunu kanıtlamıştı.

Etrafımdaki sesleri zorlukla bastırdım. Diğer öğrencilerin yankılanan adımları, kan lekelerini taş zeminden çıkarma çabaları arasında duyulan fısıltılar... Bazıları Adrian hakkındaydı. Tüm bunlar hissettiğim rahatsızlığı iyice artırıyordu.

Bir öğrenci yanımdan geçerken kısa bir an göz göze geldik. Çenesinde taze bir yara izi vardı, bakışlarında ise sıcaklık yoktu. Ardından başımı kaldırıp diğerlerinin benden kaçırdıkları gözlerine baktım. Her birinin bakışları bana bir şeyler hatırlattı... Suikastçı olmak, hiçbir zaman "insan" kalmayı garanti etmezdi.

Adrian, Darkstalkers Suikastçısı'ydı. Ancak sorun bu değildi. Masum görünümlü yüzünün arkasında o defterdeki portreler saklıydı. En yakın arkadaşım beni ölüm listesine eklemişti. Belli ki suikastçı gibi oynamak, Adrian'dan insanlığını almayı başarmıştı.

Kitaplık Rafı

Koridorun sonundaki odama yaklaştığımda adımlarım hızlandı. Taş duvarların varlığı üzerime çöküyordu. Ellerimi yumruk yaparak üniformamın deri kumaşını daha sıkı kavradım. Bir an önce odama, kendimi güvende hissettiğim tek yere ulaşmak istiyordum.

Kapının önüne geldiğimde kısa bir an duraksadım. Derin bir nefes aldım ve parmaklarım kapı koluna uzandı. İçeri girip sırtımı kapıya yasladım. Ahşabın soğukluğu sırtıma işlerken başımı geriye dayadım.

Adrian hakkındaki gerçeği kabul etmek içimdeki boşluğu dolduramayacaktı. Yatağa oturur oturmaz başımı ellerimin arasına aldım. Parmaklarım saçlarımı sıkıca kavramış halde sessizliğin ortasında oturmaya devam ettim.

Adrian... Neden?

"Örgümü rahat bırak, sonra bozuluyor," diye çıkıştığımda Alister'ın elleri saçımdan uzaklaştı. Isınmaya başlamış, hatta terlemiştim. Alister ise harekete geçmek için birinin onu azarlamasını bekliyordu. Antrenman salonunun her tarafı şimdiden ter kokuyordu. Kant, hareket halinde silah kullanımı hakkında birkaç cümle kurduktan sonra ısınmamızı söylemişti. Sabah antrenmanları her zaman zorluydu ama bugün havada açıklayamadığım bir ağırlık vardı. Çoğu öğrenci ısınmakla meşguldü. Bazıları sessizce bekliyor, kimileri de birbirleriyle alçak sesle konuşuyordu.

O sırada kapılar açıldı. Erindor Tenebris ve muhtemel sağ kolu içeri girdi. Salon bir anda sessizliğe gömüldü.

Gözlerim hızla ona kaydı, ardından bakışlarımı Kant'a çevirdim.

Duruşu değişmiş, küçük ama fark edilebilir bir sertlik omuz-

Kitaplık Rafı

larına yerleşmişti. Nefesi bile ölçülüydü, sanki kendini bir savaş için hazırlıyordu. Herkes gibi ben de donup kalmıştım. İkisi arasında gözle görülmeyen, soğuk bir gerilim yükseliyordu. Bize bakmadan, "Hizaya geç," dedi Kant kısaca.

Söylediğini yaparak sıraya dizildik. Erindor'un adımları rahatsız edici bir yavaşlıkla yaklaşırken Kant gözlerini ondan hiç kaçırmamıştı.

Ardından Erindor başını hafifçe eğdi. Gözleri oğlunun bakışına kilitlenmişti. "Sevgili oğlum, Kant."

Kant gecikmeli de olsa aynı şekilde başını eğip selamına karşılık verdi. "Baba." O kadar kısa ve seri bir hareketti ki, selamlaşmadan çok bir geçiştirmeye benziyordu. "Ne ilginç bir sürpriz." Ziyaretini güzel değil, ilginç bulmuştu.

Erindor Tenebris'e gelecek olursak, *burada ne işi vardı? Raven binasına uğradığı kaç defa görülmüştü?* Bunun gibi birçok soru havada asılı kaldı. Erindor'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Sebebinin ne olduğunu okuyamıyordum ama bu bir gülümseme değildi. Bir düşünceyi tartıyormuş gibi Kant'a baktı, ardından salonu gözleriyle taradı. Yüzünü, duruşunu, göz bandını, sınıfını... yani bizi değerlendirdi.

İçeride kapanmak üzere olan bir mezar kadar ürkütücü bir sessizlik asılıydı. Önümüzde duran Kant, her zamankinin aksine hareketsizdi. Bir gölge, bir taş, hatta bir ölüm haberi gibi kıpırtısızdı.

"Neler yaptığınızı yakından görmek için ziyarete geldim," dedi Erindor Tenebris. Kant kaşlarını çatınca gülümser gibi oldu. Kesinlikle içten değildi. "Bir zararı yok ya? Kendi topraklarımı ziyaret ediyorum, yüzündeki o ifadeyi görmemiş olayım."

Kant'ın göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyordu. "Elbette," diye cevap verdi sıkılı dişlerinin arasından. "Ancak binada aynı anda birçok ders işleniyor. Belki benim sınıfımdan önce diğer-

Kitaplık Rafı

lerini de görmek istersin?" Soru duygudan yoksundu. Daha çok "*Neden gelip keyfimizi kaçırıyorsun?*" tarzındaydı.

"Arada bir fark yok. Buradan başlayacağım." Sanki burası Erindor için sadece bir oyundan ibaretti. Ancak görünen o ki, Kant için öyle değildi. Elindeki tek şeymiş gibiydi. Onun kafesiydi ve önümüzde duran adam, Erindor Tenebris, yani babası bu kafesin anahtarına sahipti. Kant ise en azından kendi kafesinde özgürlük istiyordu.

"Ne görmek istiyorsun?" Kant'ın ses tonundaki hoşnutsuzluğu Erindor da yakalamış olmalıydı. Gözlerini kısarak başını kaldırdığında Kant kendini düzeltti. "Ne görmek istersin, babacığım?" Korkuyor muydu, yoksa görünenin ardında dönen başka şeyler mi vardı bilmiyordum.

Erindor karşımızda bir anıt heykel misali göğsünü kabartırken ellerini arkasında birleştirdi. "Darkstalkers ziyaretinden haberim oldu. Hızla savuşturduğunuzu duydum. Üstelik Bay Harlow'un söylediğine göre bu sırada birinci sınıflar bile ellerine silah almış. Öyle mi, Kant? Sınıfın o sırada savaşıyor muydu?"

Kant çatlak dudaklarını her geçen saniye daha fazla ıslatıyordu. "Onlara şahsi sınıfım diyemeyiz." Ufak hareketlerle başını salladı. "Her Raven, binadaki tüm eğitmenlerden ders alır. Biliyorsun."

Hangisi konuşuyorsa bakışlarımız ona dönüyordu. Şimdi konuşma sırası Erindor'da olduğundan henüz dudaklarını aralamasa bile onu izlemeye başlamıştık. Derin ve ciddi düşüncelere dalmış gibi parmak ucunda yükselip hızla topuklarının üzerine indi. Pelerininin yakaları kalkıktı. Bir çocuk masalının kötü karakteri gibi görünüyor ve şüphesiz dünyayı o gözle görüyordu.

Salon burnundan gülüşünü duyacağımız kadar sessizdi. "Ancak şahsi çırağın bu sınıfta, değil mi? Daha önce bir çırak seçmemiştin."

Kitaplık Rafı

"Daha önce çırak seçimi yapmamıştık, babacığım." Son kelimesi dişlerinin arasından çıkan bir uyarıdan ibaretti. *Sevgi dolu değildi.* Daha çok mecburiyetten öyle söylüyormuşa benziyordu.

"Ancak seçim talep etmemiştin."

"Tüm eğitmenlerimizin isteği üzerine karar alındı."

"Ancak talep senin tarafından bizzat iletildi."

Ancak, ancak, ancak... Kant babasının ima ettiği şeyi açıkça anlıyormuş gibi bakıyordu. "Baba." Bu tek kelimeyi neredeyse onun cümlesinin sonuna eklemişti. O kadar hızlı, aceleci ve uyarıcı tondaydı. Ona durmasını söylüyordu. Vladimir durumu pekiştirmek için kolumu dürttü. Gözucuyla baktığımda gözleri, "*Neler olduğunu sen de görüyor musun?*" dercesine büyümüştü ve kaşlarıyla önümüzde sakince didişen baba-oğulu işaret ediyordu. Cevap olarak yalnızca dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "*Görüyorum, Vlad. Farkındaysan ben de buradayım.*"

"Her neyse." Erindor tek kelimelik uyarıyı dikkate almadı. "Oğlum bir çırak seçmek istedi. Israrla. Onu görmeye geldim." *Israrla* derken harfleri uzatmıştı.

"Onu denemeye geldin," diye düzeltti Kant.

Bir saniye...

Çırak bendim. İkisine baktıkça içimde soğuk bir şeyler kıvranmaya başladı. Sanki an itibariyle içimde bir bıçak vardı ve kalbimi kazıyordu. Bunu daha önce ölümün hançerime dokunduğu anlarda hissetmiştim. Genelde üstüm kana bulanmadan saniyeler önce olurdu.

Benden ne istiyordu?

Erindor gözlerini üzerimizde gezdirdi. O, insanlara öylesine bakan biri değildi. Onları izliyordu. Kesilmiş bir cesedi incelercesine içimize bakıyordu. Bir saniyeliğine en az Kant kadar sert ve donuk bir ifadeyle ona baktı. En sonunda soğuk kahka-

Kitaplık Rafı

hası salonda yankılandı ve konuşmaya başladı. "Endişelenme. Sadece çırağını değil, tüm ekibini denemek istiyorum. Ayrıca her zaman yeni bir çırak bulabilirsin, değil mi? Bu senin doğru seçimi yapıp yapmadığından emin olmanı da sağlar. Görüyorsun ya, senin için."

Yeni bir çırak bulmak da ne demekti?

Az önce kolumu dürten Vladimir ve diğerlerinin bir anda hareket etmeyi kestiğini fark ettim. Garrison, Alister ve Lena... Muhtemelen her biri hissettiğim soğukluğu paylaşıyordu.

"Herkes dışarı. Rowenan ve ekibi, siz kalıyorsunuz." Kant'ın ağzından çıkan sözlerle birlikte öğrenciler birbirlerine baktılar, tereddüdün ardından hızlı adımlarla çıkış kapısına ilerlediler. Bir dalga misali ani bir hareketlenme yaşandı. Birkaç kişi gözucuyla bize bakarken bazıları gizli bir rahatlama hissiyle iç çekti. Bazıları oldukları yerde duraksamıştı, sanki Kant'ın emrini ve Erindor'un varlığını tam anlamıyla kavramak için ek bir saniyeye ihtiyaçları vardı. Yüzlerine yansıyan soruyu okumak zor değildi. *"Antrenman iptal mi?"*

Garrison strese girdiğinde hep yaptığı gibi parmaklarını kütletiyordu. Alister bana fark ettirmemeye çalışarak derin bir nefes almıştı. Sanki savaşın eşiğindeydik. Vladimir dudaklarını birbirine bastırmış, başını dik tutuyordu ama gözlerinde tıpkı içimdeki gibi bir huzursuzluk parlıyordu. Lena ise gözlerini Kant'a dikmiş neler olacağını anlamaya çalışıyordu.

Tüm öğrenciler kapıya doğru ilerlemeye başladıkça içerideki hareket arttı. Kapılar ağır bir gürültüyle kapandığında salonun içinde yalnızca biz kalmıştık.

Garrison omuzlarını silkti ve kısık sesle homurdandı. "Harika."

Dişlerinin arasından, "Bu hiç iyi değil," diye fısıldadı Alister. Fakat sesi o kadar alçaktı ki, sadece yakınında durduğum için duyabilmiştim.

Bense yalnızca sırtımı dikleştirdim. İçimdeki o kötü his git-

Kitaplık Rafı

tikçe büyüyordu. Erindor tıpkı bir avcının avını pusuda beklediği gibi sessizce bekliyordu.

O anda anladım.

Av bizdik...

"Bir çırağım vardı. Artık toprağın altında," diye söze girdi Erindor. Bunları söylerken doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "Bazen çırağının değerli olup olmadığını anlamak için onu kaybetmen gerekir." Kelimeleri havada yankılandı. Boş bir tehdide benzemiyordu. Beni incelemeye devam ediyordu. Gözleri üzerimde gezindikçe sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti aktı. Ardından Kant'a dönüp oğlunu süzdü. Yüzüne baktı. İçimdeki kötü his büyüyordu. Erindor başını hafifçe yana eğdi. "Fakat şimdiden kaybetmekten korkuyorsan, o zaten değerli midir?"

Kant tepki vermedi.

Hiçbir şey yapmadı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Değerli midir, Kant?" Kalbimin hızlı atışını hissedebiliyordum. Gözlerim Kant'a takıldı. Onun ifadesiz, tek bir duygu kırıntısı sunmayan sabit bakışı da beni buldu. İçi boştu. Ne demek istediğini anlamaya başlamıştım.

Onun için değerli olmadığımı söylemesini bekliyordum. Yine de içten içe bunu duymak istemediğimi fark ettim. Fakat ruhumun ne istediğinin zaten bir önemi de yoktu. *Değil mi?*

"Belki de sessizliğini olumlu bir cevap olarak algılamalıyım, Eğitmen Kant." Derin bir nefesi ciğerlerine toplarken eğlendiği kadar gaddar görünüyordu. "Çırağın kaybetmekten korkacağın kadar değerli mi?"

Kant bana bakmadı.

Başını benden yana bile çevirmedi.

Gözünü dahi kırpmıyordu. Yutkunmadı ya da nefes almadı. "Değil," dedi en sonunda. "Bir önemi yok. Yeni bir çırak bulabilirim." Odanın sessizliğinde yankılanan kelimeleri içimi

Kitaplık Rafı

burkmuştu. Erindor'un iğne kadar keskin, kısık bakışları bana döndüğünde düşüncelerim yarıda kesildi.

Elbette öyle olacaktı. O da benim için değersiz bir eğitmenden başka bir şey değildi. Göğsümün kontrolsüzce inip kalkmasının dikkat çekmesinden korktum. Az önce nefesimi saymaya başladığımda düzeni bozulmuştu.

O da değersiz bir eğitmenden başka bir şey değildi.

Değildi işte. Değildi.

"Öyleyse baştaki tepkin yersizdi, değil mi?" Erindor'un sesinde hesapçı bir kesinlik vardı. Kant'la konuşmasına rağmen gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Sonuçta bir suikastçı hayatta kalmayı öğrenmek zorundadır." Her kelimeyi, odanın soğuk taşlarına kazınması gereken bir öğütmüşçesine böbürlenerek söylemişti. "Öyle ya da böyle. Senin bilmen gereken şey ise şu, oğlum. Biz Ravenların kaybetmekten korkacağı hiçbir şey yoktur. Seçimler bazen kayıpların ötesinde anlam taşır." Son cümlesine herhangi bir anlam yüklemekte zorlanmış, hatta beceramemiştim.

Kant inatla gözlerini babasından ayırmıyordu. Bütün dünya durmuş gibi sessizce baktı. Biraz sonra ilk hamlesini yaptı. "Korku," dedi yavaşça. "Ölümden önce gelir, baba. Seçimler de öyle. Ölümden sonrasında ikisi için de çok geçtir. Neden bir çırağa tüm bu anlamları yüklüyorsun?"

Beni tüm ekibimin önünde küçük düşürmeye devam mı edecekti cidden?

Erindor'un dudakları hafifçe kıvrıldı ve yavaşça oğluna döndü. Bakışlarının üstümden çekilmesiyle rahatladım. "Adı Verya mıydı?" Erindor gözlerini kıstığında Kant nefesini tuttu. "Ah, hayır. Doğru ya... Rowenan'dı." Kant'ın duruşu hâlâ aynıydı. Soğuk, derin ve ulaşılmazdı. Sonra başını hafif, çok hafifçe yana eğdi. Bu hareketi o kadar belirsizdi ki, birinin fark etmesi neredeyse imkânsızdı.

"Ölüm bir cevap değil, bir sonuçtur. Verya tekrarı olmayacak bir hataydı."

Zihnimin bir köşesine ilerleyen zamanlar için not aldım. *Verya'nın kim olduğunu öğren.* Bugünü atlatabilirsem öğrenecektim.

Erindor başını yavaşça salladı. "Öyleyse Rowenan için planladıklarımın senin için bir önemi yok?"

Sessizlik.

Kant'ın sesi neredeyse şeffaf bir duman gibi süzüldü. "Biraz bile yok."

Hemen önümde dururken saniyeler içinde beni gözden çıkarmıştı.

"Öyleyse ekibini bugün ben devralıyorum."

Erindor'un sağ kolu salonun çift kanatlı kapısını araladığında içeri Bayan Wren girdi.

Kitaplık Rafı

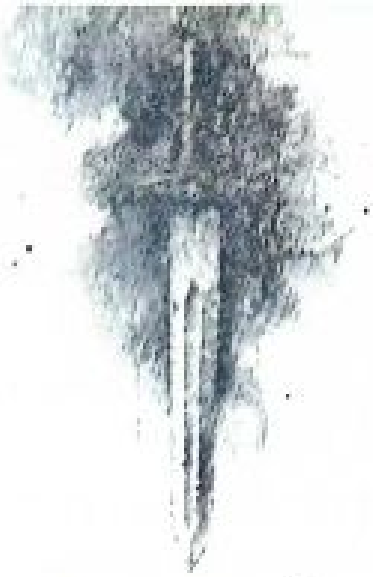

YEDİ

BİR ZEHİR, BİR USTA, BİR İHANET

ROWENAN LA BLANC

"Söyledikleri her şeyi yapacak mıyız?"

"Hayatta kalmak için en kestirme yol bu," dedim Alister'a açıkça. Bize evcilleştirmek istediği birer köpek ya da kediymişiz gibi bakan Erindor'u görmezden gelmeye çalışıyordum. Başka seçeneğimiz yoktu. "Ya saniyeler içinde hiç olmadığımız kadar güçlenmeli ya da Tanrının varlığına hiç olmadığı kadar inanmalıyız. Bizi öldürür." Kişisel bir meseleye dönüştüğü takdirde de beni öldürürdü.

Garrison başını sallayarak gözlerini daldığı yerden ayırdı. "Korucular hakkında duyduklarımın çoğunluğu Erindor'a aitti. Nedense ne yaparsak yapalım sonuç değişmeyecekmiş gibi geliyor."

"Sadece ölmemeye ve kendini onun karanlığına çok fazla kaptırmamaya çalış," diye uyardım. Erindor bazen başkalarının elini kana bulamaktan çekinmezdi.

"Az önce ne dedin sen, küçük kız?" Erindor Tenebris başını aniden bana çevirmişti. Odanın sıcaklığı hızla düştü. Bana doğru bir adım atınca nefesimin kesildiğini hissettim. Varlığı

Kitaplık Rafı

yaklaşırken kendimi nefes darlığı içinde buldum. Herhangi bir korku emaresi göstermemeye çalışıyordum. Diğerleri ise donup kalmıştı.

Alister olduğu yerde büzülmüş gibiydi, gittikçe küçülüyordu. Duruşumu düzelterek Erindor ile yüzleşmeden önce yutkundum. "Öncelikle adım küçük kız değil, Rowenan." Yanında küçük ve zayıf görünüyor olabilirdim ama temelde durumun bu olmadığını görmesini istiyordum. Konuştuğumda sesim kırık ve titrekti, yine de devam ettim. "Ben sadece arkadaşıma kendini kaybedip zalimleşmemesi gerektiğini hatırlattım, efendim." Bizden ne yapmamızı isteyeceğini kestiremiyorduk.

"Zalimlik," diye söze başladı Erindor. "Bir suikastçıyı tanımlayan en temel özelliklerden biridir." Sesi duvarlardan yankılanarak tüm salona yayıldı. "Zalimlik bize güç verir, irademizi sertleştirir, tutkumuzu körükler. Darkstalkerslardan farkımız budur. Onlar zayıflara kucak açıp onları eğitebileceklerini düşünürler, biz ise onları ezeriz. Kendini adil sananların ilgisizlik ve barış masalları anlatmasına aldanma. Zalimlik, *güçtür*. Zalimlik, *korkudur*. Zalimlik, *saygınlıktır*."

Gözlerimi yavaşça kırptım. Yutkunurken başımı salladım. Sığ nefesler alıyordum, yine de kendimi tuttum. "Anlıyorum, efendim." Tam da düşündüğüm gibi adımın ne olduğunu umursamamıştı.

"Anlaman güzel," dedi buna inanmıyormuş gibi. Geriye doğru adım atarken ekibimizi izlemeye devam etti. Omuzlarıma çöken baskı dağıldı. Odadaki gerginliğin de onunla birlikte kaybolmasını diledim. "Oturun." Salonun diğer ucundaki boş sandalyeleri işaret etti.

Artık Kant'ın olduğu yöne kısacık bir an bile bakmıyordum. Kontrolsüzce titreyen Alister'a doğru eğildim. Güçsüzleşen dizleriyle oturmak üzere çektiği sandalyesinin üzerine kendini düşercesine bıraktı. Solgunlaşmıştı. Kördüğüm'deki halinden

KitaplıkRafı

çok daha beyazdı. Ona doğru ilerleyip elini tuttum. Neyse ki Erindor buna aldırmadı. "Sorun yok, iyi olacağız. Her şey yolunda."

Başını salladı ama konuşmadı.

Erindor Tenebris ellerini birbirine vurarak sözsüz bir şekilde hepimizin dikkatini çekmek istedi. Tıpkı diğerleri gibi ona baktım. Sınıfın ortasına geçip bize seslendi. "Bugüne kadar neler öğrendiğinizi ve bu sayede kendinizi nasıl daha iyi hale getirebileceğinizi düşünün. Bundan önceki başarısızlıklarınız affedilmiştir. Artık çırak ve ekibi olduğunuza göre sizden daha büyük sonuçlar bekleniyor. Her şeyi izliyor olacağım. Beni etkilemeyi başaramayanlar kırbaçlanacak. Geride kalanlar ise daha büyük sonuçlarla karşılaşacak."

Ardından sağ elini kaldırarak parmaklarını şıklattı.

Bir anda içeri giren hizmetliler önümüze bir masa çekip üzerini pilav, tavuk ve fasulye olduğunu düşündüğüm yemeklerle doldurmaya başladı. Ben de dahil olmak üzere hepimiz tabaklara zehir servis edilmiş gibi bakıyorduk.

Erindor Tenebris ise alaycı bakışlarla bizi izliyordu. "Ölmenizi isteseydim zehre başvurmama gerek kalmazdı, tek yapmam gereken emir vermek olurdu. Ben sizi denemeye başlamadan önce kahvaltınızı yapmak için on dakikanız var. İster şimdi yiyin, ister açlıktan ölün. Umurumda değil."

Erindor bana döndü, kara gözlerindeki kıvılcımlar kömür gibi parlıyordu. "İyi sonuçlar bekliyorum."

Sonra da sağ kolu ve Kant'la birlikte sınıftan çıktı.

Yemeklere baktıkça midem guruldamaya başladı. Kimseyi beklemeden yerime geçip tavuğu parçalamaya ve diğer her şeyi ağzıma tıkıştırmaya başladım. Alister'ın da yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Görünüşe göre hepimizin karnı açtı. En son Bay Harlow'un dersinden sonra yemek yemiştim ve o da bir gün önceydi. Diğerleri de birkaç dakika içinde yemeye başladı.

Kitaplık Rafı

Yiyecekler beni doyurmamıştı ama varlığından haberdar olmadığım açlığımı gidermeye yetmişti. Bir ara tüm akademide bir çan sesi duyuldu ve beş saniye boyunca çalmaya devam etti.

Ardından koyu renk cüppeli bir kadın sınıfımıza girdi. Az önce Erindor'un yanında duran sağ koldan başkası değildi. Ondan daha kısa boyluydu. Kalın cübbesinin içinde bile ince ve kıvrımlı görünüyordu. Teni ölümcül derecede solgun, porselen kadar pürüzsüzdü. Kel kafası bana ayın beyaz yüzünü hatırlatıyordu.

Güzel sayılırdı, gözleri çekikti ama yüzü çöküktü ve zayıftı. Elmacıkkemikleri belirgindi. Aylardır doğru düzgün yemek yememiş birinin yüzüne sahipti. Ya da şeytanla yaşayan birinin... Yaydığı otorite tartışılmazdı ancak hepimizin vücuduna kramplar girmesine neden olan Erindor Tenebris'in korkunç ve mide bulandırıcı varlığıyla kıyaslanamazdı.

Bayan Wren bizi peşine takıp kendi alanına götürmeden önce hepimizin tabaklarının boşaldığından emin oldu. "Doğruca beni takip edin." Biraz sonra alana vardığımızda sağ kol ortada duran platformun üzerinden bize gülümsedi.

"Tekrar selamlar, sevgili küçük birinci sınıflar," diye başladı. Görünüşüne rağmen sesi garip bir şekilde tatlıydı. Tabii en fazla bir havuçlu kek kadar tatlı olabilirdi. "Ben Leydi Tali ve Erindor Tenebris adına bugünlük eğitmeniniz olacağım." Erindor alanın diğer ucundan başıyla onayladı. Kant ise hemen yanında öylece dikiliyor, gözünü üzerimizden bir an olsun ayırmıyordu. Bunu yaparken yüzünde herhangi bir duyguya dair iz bulamamıştım. Elleri kayışlarında, bakışları bizdeydi.

Leydi Tali devam etti. "Her Raven'dan fiziksel uygunluğun yanı sıra, dövüş sanatlarının zirvesinde olması beklenir. Zafere giden yolda dövüşmeyi, zıplamayı, koşmayı, tırmanmayı, yumruklamayı, gizlenmeyi, tekmelemeyi ve pençelemeyi öğrendiniz. Öğrendiklerinizi geliştiriyorsunuz çünkü iyi bir vuruş kara

Kitaplık Rafı

büyü kadar etkilidir. Gerçek şu ki, yüzüne bıçak sapladığınız cadı size ateş topu fırlatamaz."

Bu tartışılmaz derecede doğruydu. Çılgınca bir şey olmadan kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

"Kontrol sizde," dedi Bayan Wren tembelce. Simülasyon kontrol noktasını Leydi Tali'ye teslim etti.

Leydi Tali yuvarlak halkanın içine doğru yürüyüp genelde Bayan Wren'in durduğu noktaya ilerdi. İçini çektikten sonra kıkırdadı. "İçinizde bir Gölge Ustası mı var? Onu hissedebiliyorum. Zavallı birinci sınıflardan birinin aslanı inine gönderecek kadar güçlü olabileceğini düşünmemiştim. Küstahlık etmişim."

Bu da bendim.

"Sizden beklentilerim çok düşük ama açık fikirli olmayı tercih ediyorum. Çünkü Sayın Erindor şaşırmak istiyor. Çoğunuz buraya geldiğinizde zayıf ve cılızdınız, bazılarınız hâlâ öyle ama bu bol miktarda egzersizle düzeltilebilir," diye devam etti Leydi Tali. Bir elini kaldırıp parmaklarını şıklatmadan önce sırıttı. Birden Alister, ben ve ekibin kalanı kendimizi kan kırmızısı gökyüzünün altında yeşil çimenlerin uzandığı açık bir alanda bulduk. *Kördüğüm.* Leydi Tali bize doğru yürüdü. "Başlayalım."

Bayan Wren olacakların heyecanıyla sandalye biçimi almış bir Leş Yiyen'in üzerine oturdu. Sandalye sanki acıyla inliyordu.

Bizi devasa bir çimenlik alanda saatlerce koşturdu. İlk otuz dakikanın ardından hepimiz kahvaltılarımızı çoktan kusmuştuk. *Bizi sahiden de zehirlemişlerdi.* Bir saat geçtiğinde birkaçımız fiziksel yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı.

Ancak duramazdık.

Buna iznimiz yoktu.

Lena elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmıştı. Titriyor, bir yandan su kusuyordu. Durup ona yardım et-

Kitaplık Rafı

mek istedim. Garrison'ın bakışlarında da bu isteği gördüm ama ikimiz de onu ayağa kaldıramadan Leydi Tali üzerine atladı.

"Ah, en zayıf halka sonunda kırıldı," dedi kıkırdayarak.

Lena yere düştü, nefes alamıyor gibi görünüyordu. Ter içindeydi. Yüzü sümük, salya ve kusmuk parçalarıyla kaplıydı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kendini ayağa kaldırmak için tekrar tekrar çabaladığını görebiliyordum. Başarısızlığın sonuçlarından korkuyordu. *Azizlerin kırık kadehleri aşkına...* Hepimiz korkuyorduk. Merhamet ne Ravenların ne Korucuların ne de Tenebris soyunun bünyelerinde barındırdığı bir kavramdı.

Kant'a baktığımda yüzünde bir değişiklik olmadığını gördüm. Yardım etmeyecekti. Bunları sonlandırmaya dair bir isteği varmış gibi de durmuyordu. Anlaşılan sahiden yeni bir çırak bulabilirdi. Fakat benimle doğrudan göz teması kurmayı reddediyordu. *Aşağılık.*

Bayan Wren etten sandalyesinin üzerinde Leydi Tali'yi gözlemlemeye devam ediyordu.

Lena tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı.

Ne kadar denerse denesin, kolları ve bacakları çok güçsüzdü. Tüm vücudu zayıf düşmüştü. Leydi Tali ona yaklaştıkça hissettiği büyük panik de muhtemelen yardımcı olmuyordu. "Endişelenme, Kılık Değiştirici," dedi Tali. Lena da tıpkı Alister gibi kılık değiştirendi. Kara Mora çırak seçimlerinde bizi bu konuda aydınlatmıştı. "Zayıflığının giderilmesini sağlayabilmek için buraya gönderildin. Potansiyelinin en uç noktasına ulaşman için seni eğitmek bizim görevimiz. Burada gösterdiğin bu zayıflık, yakında unutacağın bir engelden başka bir şey değil. Buna sevin çünkü ilk öğrenen sen olacaksın."

"Lütfen..." Lena mırıldandı.

"Raven yalvarmaz." Leydi Tali parmaklarını şıklatınca elinde bir kırbaç belirdi. Bunu daha önce sadece iki kez görmüştüm. Biri Bay Harlow tarafından gerçekleşmişti. Diğeri ise savaş-

Kitaplık Rafı

taydı. Avalon halkı ile girdiğimiz savaşta Darkstalkers Suikastçıları masum kadın ve erkekleri yalnızca hoşlarına gitmeyen bakışlarından dolayı cezalandırmak için sokaklarda sürüklerdi. İnsanlar derileri yüzülüp yırtılıncaya kadar sırtlarından kırbaçlanırlardı. O savaşta Darkstalkerslar ve Ravenlar birlik olmak zorundaydı çünkü Ethernia'nın yeterli ordusu yoktu. Yine de Ravenların gelişiyle halk daha güvende olmuştu.

Hepimiz ürpermiştik ama artık çok geçti. Belki hiçbirimizde Lena'ya yardım edecek yürek yoktu. Belki de yardım etmeye çalışırsak onu daha hızlı mahvedeceğini bildiğimiz içindi.

"Cezalandırılmanız gerekiyor," dedi Bayan Wren desteklercesine. Koşmaya devam ettik ama bundan sonra gelecek olanın dehşet verici sesi açıktı.

"Zayıflığın cezası etinize işlenmeli, böylece asla unutmazsınız... Asla gerilemezsiniz!" Lena çığlık attı. Kıvranıp merhamet için yalvarırken Leydi Tali kırbacı havaya kaldırdı.

Bu işe yaramayınca bize dönerek yardım için yalvardı. *Dayan Lena, sık dişini.*

Leydi Tali'nin eli hızla aşağı indiğinde gözyaşları, sümüğü ve tükürüğü yüzüne sıçradı. Sırtındaki giysiler tek bir darbeyle paramparça oldu. Ardından gökyüzünü yaran bir şaklama sesi daha duyuldu. Havaya keskin, metalik kan kokusu yayıldı. Lena'nın yüzü şok, inkâr ve dehşetin çarpıştığı bir tabloya dönüşmüştü. Gözleri büyümüş, ifadesi neredeyse insani sınırları aşmıştı.

Nefesim kesilirken midem sıkışmaya başladı. *Yüceler ve azizleri...*

Ardından gelen çığlık unutulmazdı.

Bakamıyor, bu sahneyi görmeyi reddediyordum. Hiçbirimizin bakabildiğini sanmıyordum. Hiçbirimizin bunu kaldıracak midesi olduğunu düşünmüyordum.

Koşmaya devam ettik.

Kitaplık Rafı

Lena çığlık atmaya devam etti. Durması için yalvardı, başarısız olursak ona ve hiçbirimize verilemeyecek olan tek şey için yalvardı. *Af.*

Leydi Tali durmadı.

Kırbacın havayı yararak deriyi ve eti tekrar tekrar yırtarken çıkardığı korkunç ses dakikalarca devam etti. Ta ki Lena'nın çığlıkları iniltiye, iniltiler de sessizliğe dönüşene kadar... Ona bir bakış atma riskini göze aldım. Çimlerin üzerinde yüzüstü yatan küçük, zayıf bedeni kan ve kesiklerle kaplıydı. Sırtındaki kıpkırmızı kesiklerin arasından derisini görmek zordu. Leydi Tali eğildi, onu saçlarından yakalayarak pistten uzağa fırlattı.

Lena'nın baygın bedeni kırık bir oyuncak bebekten başka bir şey değilmiş gibi yuvarlanıp düştü. Sırtı harap olmuş, soyulmuş derisinin altındaki kaslar ortaya çıkmıştı. Hâlâ yaşıyordu, nefes alıyordu. Ancak baygınken bile ağlamaya devam ediyordu. Vücudunu saran muazzam acı bilincini istemsizce kapatmış olmalıydı.

Sonumun onun gibi olmasını istemiyordum.

Bana kalırsa kimse bunu istemiyordu.

Bu yüzden elimden geldiğince koştum. Daireler çiziyorduk. Hızlı gitmenin bir anlamı yoktu. Düşenler cezalandırılacaktı, değil mi? Düşmemeye odaklanmalı, aynı zamanda koşmaya da devam etmeliydim. Bu nedenle yavaşladım, nefeslerimi de yavaşlamaya zorladım. Burnumdan yavaşça nefes vermeden önce ağzımla derin ve sabit nefesler aldım. Yeterince işe yarıyor gibiydi.

Alister da beni takip etmekte gecikmedi. Hızını düşürürken nefeslerini düzene sokmaya çalışıyordu Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama konuşmak beni iyice yoracaktı. *Hayır, nefeslerimi korumalıydım.* Hâlâ ayakta ve koşuyor olması iyi olduğunu göstermeye yetiyordu. Tıpkı Garrison ve Vladimir gibi. Hepimiz şimdilik iyiydik.

Kitaplık Rafı

Ayrıca Alister ilk defa bu grubun en zayıfı olmaktan çok uzaktı. Sabit ama yorucu olmayan bir tempo tutturmak, bu yeni cehennemde hayatta kalabilmemizin yeni yoluydu.

"Zayıflık gösterenlerin başına gelecek olan işte bu!" diye kükredi Leydi Tali ve kırbacını savurdu. Kırbacın ince ucu havayı yırttı, gök gürültüsü ile silah sesinin karışımına benzeyen bir ses çıkardı. Bu ses hepimizi mümkünmüş gibi daha da harekete geçirdi. Hava korkuyla kaplanmıştı. Leydi Tali güldü. Çekik gözlerinde çarpık bir şeyler vardı. Bundan zevk alıyordu. "Düşenlere müsamaha gösterilmeyecek! Koşmaya devam edin!"

O sırada birinci sınıfların geri kalanı tempo konusunda beni ve Alister'ı örnek almaya başlamıştı. Hepimiz yavaşlamıştık ama aynı zamanda daireler çizerek koşarken sabit bir tempo tutturmuştuk.

Leydi Tali elindeki kanlı belayla bize bakıyordu.

Yine birinin kırbaçlanmak üzere olduğundan emindim. Muhtemelen bu kişi bendim çünkü bunu ben başlatmıştım ve doğruca gözlerime bakıyordu. Tabii bu bakış en başta Erindor ile olan diyaloğumuzdan kaynaklanıyor da olabilirdi.

Ardından başını sallayıp gülümsedi, etkilenmiş görünüyordu.

O anda anladım.

Bunun amacı koşarken enerjimizi korumanın bir yolunu bulmamızdı, bu yüzden hoşuna gitmişti. Aslında bedensel kaynaklarımızı sınırlayarak daha uzun süre dayanmayı öğrenmemiz gerekiyordu. Öyle ya da böyle yorgun düşecektik, bundan kaçış yoktu. Ancak doğru nefes ve doğru tempoyla kaçınılmaz olanı uzatmak mümkündü.

Neyse ki gruptaki herkes bunun farkına varmıştı, böylece sakin bir tempoda koşmaya başladık. Son derece yorucuydu ama idare edilebilirdi. Koşuya yirmi dakika kadar daha devam ettik. Deri üniformalarımız tüm hareketliliğe rağmen garip bir

Kitaplık Rafı

şekilde serindi. Yine de terim yavaş ama emin adımlarla tenimden akıyor, çamaşırıma kadar ıslatıyordu. Her geçen dakika nefesim biraz daha kesiliyordu ve hâlâ bize durmamız söylenmemişti.

Lena hâlâ baygın halde toprakta yatıyordu. Leydi Tali ayağını onun kırbaçlanmış sırtına bastırıyordu. Onu ve onun gibi olma tehdidini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Bunu yapmak şaşırtıcı derecede kolaydı çünkü tek düşünebildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koyup koşmaya devam etmekti. Erindor'un bizi uzaktan izleyen yüzüne baktığımda bakışlarındaki artan sıkıntıyı fark ettim. Bize karanlık ve düşünceli gözlerle bakıyordu. Leydi Tali'ye kesinlikle farklı bir şey yapmasını söylemek üzereydi. Belki de çoktan söylemişti, gerçekleşmesini bekliyordu.

İçimde önseziyle karışık bir his oluşurken gözlerim büyüdü. Alev alev yanan kızıl gözleri yoğunlaştı ve dudakları genişleyerek bir gülümsemeye dönüştü.

Olamaz.

Birdenbire çılgınca kıkırdayan Leydi Tali ellerini havaya kaldırdı. Bu hareketinin ardından yerden yükselen taşlar adımlarımızın önüne engel koymaya başladı. "Aman dikkat!" Uyarısı kesinlikle içten değildi.

"Bu sürtük kafayı yemiş!" Alister bir çığlık attı. Bir taşın yüksekliği boyumu geçip kırılarak yere devrildiğinde toz bulutu yükseldi. Etrafa doğru yayılan toz, soğuk bir gecenin yağmur taşıyan bulutları gibi yoğundu.

Geçici eğitmenimiz bizi öldürmeye mi çalışıyordu?

"Tamamen delirmiş!" Koşarken taşın üzerinden atlayarak yükseldim. Bu bana Kördüğüm'e geldiğimiz ilk seferi hatırlatmıştı. Tek fark, bu sefer ortada altına saklanabileceğim cesetler veya koruyucu Leş Yiyen yoktu.

Kitaplık Rafı

Bir sonraki taş, alanın en uzağında koşan ter içindeki Garrison'ın hemen yanında yükseldi ve üzerine devrilmeye başladı. Ağırlığı iki bacağını kırarak bedenini savurdu. Çığlıkları havayı yırttı ve kanlar içinde yere düştü. Lena'nın yanına düşmeden hemen önce gözbebeklerinden biri yuvasından fırladı. Garrison hâlâ acı içinde inlerken Leydi Tali yüzüne sert bir tekme attı. Ardından sessizlik çöktü. Garrison bir daha kıpırdamadı. Kusmanın eşiğindeydim. Hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildim ve çektiği acıdan sonra bunun bir önemi olduğunu da sanmıyordum.

Erindor tatmin olmuş bir edayla başını salladı. "Koşmaya devam edin!" Leydi Tali çılgın kıkırtılarının arasında kükrüyordu. "Gerçek bir savaş alanı çok daha kötüdür! Gerçek bir suikast görevi daha zorlayıcıdır! Bu yalnızca bir deneyim!"

Gözucuyla Kant'a baktığımda kesişen gözlerimizle birlikte çenesini kaldırdı. Bu sırada Leydi Tali bağırmaya devam ediyordu. "Koşmaya devam edin, benim küçük avlarım!"

Ondan olabildiğince hızlı kaçmaya başladık.

En azından önümüzde koşabileceğimiz geniş, açık bir arazi vardı. Ne yazık ki Leydi Tali çıldırmış gibiydi. Sanki koşu maratonumuz ve fena halde parçalanmış bir öğrenci yetmezmiş gibi üzerimize daha fazla taş ve rüzgâr gönderdi. Rüzgâr çevremizi esir alırken yer sarsıldı. Taşların özellikle kimseyi hedef almadıklarını, rasgele yönlere doğru uçuyormuş gibi göründüklerini fark ettim.

Bu daha kötüydü. Hiçbir yer güvenli değildi.

Kan kırmızısı gökyüzünün altında canımızı kurtarmak için koşuyorduk.

Görüşüm karardı. Nefeslerim teklemeye ve sığlaşmaya başladı. Sanki dünyaya buğulanmış bir camın ardından bakıyordum. Renkler değişip birbirine karıştı. Diğer arkadaşlarımın çığlıkları, uğultulu bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. İleri-

Kitaplık Rafı

ye doğru bir adım attığımda sanki zaman yavaşlıyordu. Ardından bir adım daha, bir adım daha ve bir adım daha... Bacaklarım yanıyor, eklemlerim ağrıyordu. Kaslarım çığlık atıyor, dinlenmek için yalvarıyordu. Üniformam terden sırılsıklam olmuştu. Ayaklarımın altındaki çimen ve toprak yumuşaktı. Neyse ki adımlarımın gücünü emerek koşmayı biraz daha kolaylaştırıyordu. Yan tarafıma baktım, Alister'ın da benden aşağı kalır yanı yoktu.

Bizi felaketten saklayacak hiçbir yer yoktu. Karşılık veremiyorduk. Kaçmaktan başka ne yapabilirdik ki?

"Row, dikkat et!" Bu Vladimir'in sesiydi.

"Ne?" Ayaklarımın altından bir taş patlayarak bedenimi savurduğunda ne olduğunu anlayamadım.

Bir anlığına her şey karardı. Gözlerimi açtığımda beni kan kırmızısı bir gökyüzü karşıladı. Kavurucu toz rüzgârı yüzümü yakıyordu.

Her şey kaos ve ölümdü. Kızıl, turuncu, siyah ve yeşilden oluşan bir pusun içindeydim. Etrafımdaki her şey acıdan ibaretti. Hava, duman ve kanın keskin kokusuyla doluydu. *Benim kanım.* Bir keresinde, "*Eğer yeterince hasar alırsanız, Kördüğüm'de bile ölebilirsiniz,*" demişti Bayan Wren. *Yeterince hasar almış olabilirdim.*

Öksürdüğümde dilimin üzerine kan tadı doluştu. O kadar çoktu ki, kanımla gargara yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Gözlerim kısa bir süreliğine aşağıya kayınca bacaklarımın yerinde boşluk olduğunu ve karnımdaki açıklıktan çıkan et, kan ve kemik yığınını gördüm.

Bunlar benim organlarım mıydı? *Tanrım.* Bacaklarım kopmuştu.

Biraz ilerideki kesinlikle benim karaciğerimdi, onun çaprazındaki küçük şey ise muhtemelen böbreğim olmalıydı. Ancak bir düzine kadar organdan herhangi biri de olabilirdi.

Gözlerim büyüdü.

Kitaplık Rafı

Ellerimi hareket ettiremiyordum.

Hayır... Ellerimi hareket ettiremiyordum çünkü artık onlara da sahip değildim. Kollarımın yerinde tıpkı bacaklarım gibi boşluk vardı. Gitmişlerdi. Sanki bir biçiciden geçmiş gibi paramparça olup etrafa dağılmışlardı.

Son defa Kant'a baktığımda yardım çığlığımı görmesini diledim. O ise yardım etmek bir yana, gözünü bile kırpmamıştı. Ona tekrar bakmayı reddettim.

Alister, Garrison ve Lena da benzer şekilde parçalanmış halde yatıyorlardı. Üçünü birbirinden zor ayırt etmiştim, kanlar içindeydiler. Uzuvları ve organları kopmuş, çimenlerin üzerine saçılmıştı. Kemik parçalarıyla kömürleşmiş etler bir duman ve kan denizinin ortasındaydı. Bir de bizi ateşten mi geçirmişti? *Bu ne zaman olmuştu, ben bilincimi kaybettiğim sırada mı?* Bilinci yerinde olanlarımız sadece inleyebiliyor, sızlanarak gözyaşı döküyordu.

Gözyuvaları yanık çukurlardan ibaretti ama bunun dışında hayatta olan başka bedenler de vardı. Bunlar Vladimir ve Garrison mıydı?

"Garrison?" diye fısıldadım kan ve tükürüklerin arasından. İçlerinden yüzünü artık tanıyamadığım biri yavaşça tek koluyla sürünüyor, bana gelmeye çalışırken inliyordu. Sürünmeye devam ettiği sırada bacakları vücudunun diğer yarısından koptu. *Tanrılar.* İç organları arkasından sürükleniyordu. Sol gözü yuvasından aşağı sarkmış, kanıyor ve hareket ettikçe sallanıyordu. Sağ gözü ise kayıptı. Dudaklarından çimlere kan damlarken bir şeyler mırıldanıyordu. Tekrar tekrar aynı kelimeyi söylüyordu. "Buradayım, buradayım, buradayım."

Benden daha vahim bir halde olmasına rağmen varlığıyla beni teskin etmeye çalışıyordu.

Hâlâ nasıl yaşadığından emin değildim. *Daha doğrusu nasıl yaşadığımızdan.* Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Kördüğüm sınırlarını aşmıştık, ölüyorduk.

Kitaplık Rafı

"Buradayım," diye fısıldadım acıyla. Bedenimizi, organlarımıza kaybetmiş olabilirdik ama hâlâ birbirimize sahiptik.

Acıyı tarif etmenin imkânı yoktu. Çok fazla kan kaybediyorduk, organlarımız parçalanmıştı. Yaralarımız öylece sarılıp iyileşemeyecek kadar ağırdı. En güçlü büyü bile bizi ayağa kaldırmaya yetmezmiş gibi görünüyordu.

Ölmek üzereydik.

Alister ağlıyordu. Bunu yaparken boğulur gibi oldu ve öksürmeye başladı. Umutsuzca karnındaki büyük yarıktan dökülmeye devam eden kanlı bağırsaklarını tutmaya çalışıyordu. Nefes alış verişi zor ve sertti. Benim gibi o da iki bacağını kaybetmişti, acı ve ıstırap içindeydi.

Durum insanlık dışıydı. Konuşmak istedim ama yapamadım. Onlara ulaşmak ve rahatlatmak, acılarını elimden geldiğince hafifletmek istedim ama hareket bile edemiyordum.

Ağzıma dolan kan yüzünden doğru düzgün nefes bile alamıyordum. Kant'ın bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Bir an için sadece yüzü vardı. Kendisi dışında kimse için kılını kıpırdatmayan varlığından nefret ediyordum. *Değersiz bir çırak için değmezdi.*

O anda hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu. *Üzgünüm, anne. Sanırım artık yanına geliyorum.*

Alister kan kusmuğu içinde ölürken ona baktım. Onu izlediğim sırada Vladimir'i de gördüm. Tıpkı bizim gibi düşmüştü. Nefes almaya çalıştıkça dudaklarından kan sıçrıyordu.

Renkler soluyordu. Gözlerim ateş ve kül bulutlarıyla dolu uzak, kızıl gökyüzüne takıldı. Yavaşça nefes aldım, başımı arkaya yaslayıp öylece uzanırken ağzımdan buharlar çıkıyordu. Sadece acının bitmesini istedim. Sanırım hepimiz istiyorduk. Hepimiz Leydi Tali'nin bizi bundan kurtaracak son darbeyi vurmasını bekliyorduk. Böylece hepimiz kan kaybından ölebilir, sonsuz bir uykuya dalabilirdik.

Kitaplık Rafı

İçimi çekerek gözlerimi kapattım.

Nefeslerim yavaşladı. Hava serinledi ve gece durgunlaştı.

Huzurluydu.

Acı artık yoktu.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Özgürdüm.

Bir an sonra... öne doğru savrularak yumuşak, tanıdık çimlerin üzerine yüzüstü düştüm. Yeniden Raven binasının bahçesinde, Bayan Wren'in alanındaydık.

Bu da neydi?

Etrafımda alçak iniltiler ve şok çığlıkları yükseliyordu. Vladimir'in sesini anında tanıdım. Hemen yanımdaydı, yaşıyordu. Sağ tarafa baktım, Alister kesinlikle yaşıyordu. İki eliyle gövdesini tarayıp orada olmayan bir yarayı ararken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ellerimle yüzümü kontrol ettim. *Yeniden ellere sahiptim!* Aşağıya baktığımda iki bacağım da yeniden yerindeydi.

Lena, Vladimir, Garrison, Alister. Hepsi elleriyle kendi bedenlerini yokluyordu.

Gözlerim açıldı. Hayattaydık. *Ne olmuştu?*

"Siz küçük avlar, acıya oldukça dayanıklıydınız." Leydi Tali'nin sesi yanımızda belirdi. Ses tonu bu duruma fazlasıyla şaşırdığını gösteriyordu.

"Öyleyse açık fikirli olmanız iyi olmuş diyebiliriz," dedim rahatlamış bir ifadeyle. İç çekerek kendimi çimlerin üzerine bıraktım.

"Acıya beklediğimden daha iyi dayanıklılık gösterdiğiniz doğru ancak sizi oradan çıkaran kendi gücünüz değildi."

Alnındaki teri silerken, "Neydi?" diye sordu Vladimir.

Leydi Tali'nin, Erindor Tenebris'in olduğu yere dönen bakışlarını takip ettik. Ancak hayır, yanılmıştım. Doğruca Kant Tenebris'e bakıyordu.

Kitaplık Rafı

"Bir cevap almak zorunda değilsiniz."

Yaşıyordum. Yaşıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, Kant yaşadığımız vahşetin önüne geçecek gibi görünmüyordu. Belki de Erindor bizimle başka bir şey yapmaya karar vermişti.

"Toparlanın ve duş alın." Leydi'nin gitmeden önce son önerisi buydu.

Ölümün gerçekliği üzerimizden geçmişti.

İlk hareketlenen Garrison oldu. Başını yavaşça kaldırdı, gözleri hâlâ bulanıktı. Bir an bile tereddüt etmeden beni sertçe kendine çekti. O kadar hızlı ve güçlüydü ki, neredeyse soluğumu kesmişti. Tutuşu kaybettiği birini geri çağırmak istiyormuşçasına sıkı, şefkatli ve koruyucuydu.

Başımı göğsüne yasladı, sesi boğuktu. "Bokumsu bir andı."

Lena hâlâ titreyen kollarını ikimize sardı. Sesi neredeyse bir hıçkırık gibiydi. "Kollarımı hissetmeyi seviyorum." Ardından Alister, Garrison'ın omzunun üzerinden rahatlamış ifadesiyle yaklaştı ve o da kollarını bize sardı. Yaşamı kaybetme korkusuyla bizi sıkıyordu. "Tanrının davetkâr ışığını gördüm."

"O Tali'nin ateş topuydu, aptal," dedi Vladimir arkamızdan yaklaşırken. Hiç gecikmeden kollarını üzerimize sardı. Sanki birimizi değil, hepimizi koruyordu.

O an için koca bir Raven topuyduk.

Titriyorduk.

Hâlâ yaşıyor olmanın şokunu üzerimizden atamamıştık.

Garrison önce benim, sonra Lena'nın başını öptü. Sarılmamız uçurumun kıyısına düşen birinin bulduğu her şeye tutunmasına benziyordu.

"Gidelim," dedim sessizce.

Kimse itiraz etmedi.

Sessiz bir anlaşmayla yorgun ve ağır adımlarla akademinin taş merdivenlerine yöneldik. Herkes sessizdi. Çimenlerden geçerken bazılarımızın adımları tökezledi ama kimse şikâyet etmedi. Savaş alanından dönen askerler gibi yürüdük.

Kitaplık Rafı

Kanarya Kanadı'nın girişine geldiğimizde birbirimize kısa bir bakış attık. *Birbirimizi kontrol etmek için son bir an.*

Garrison hafifçe omuz silkti ve çift kanatlı koca kapıyı iterek içeri girdi. Lena yavaş adımlarla arkasından yürüdü. İlk defa bu kadar sessizdi.

Kapılarımızın önüne geldiğimizde içimde garip bir boşluk hissettim. Bu kadar fazla şey yaşandıktan sonra sadece uyuyacak olmak basit geliyordu. Elbette gece boyunca son karahindiba tanrısına tapacak değildik, yine de yatak ve yastık bu kurtuluş için fazla sıradandı. Garrison kapısını açtı, bakışları hâlâ donuktu. "Sabah görüşürüz."

Lena başını salladı. Alister kapısını açıp içeri girerken tek kelime bile etmedi.

Son olarak Vladimir bana döndü. Yüzünde alışık olduğum sertlik yoktu. Bu gece için sadece bitkin bir bakıştan ibaretti. "Eğer gece boyunca uyuyamazsan, beni uyandır," dedi basitçe. Ardından kendi kapısını açarak içeride kayboldu.

Kapının eşiğinde karanlığa bakarken birkaç saniye olduğum yerde durdum. Gecenin sessizliği zihnime doldu. Sanki hâlâ Kördüğüm'ün ortasında ölmeyi bekliyordum.

Fakat hayattaydım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra içeri girdim. Adımlarımı zar zor atarak yatağıma ilerledim. Bir elimle belimdeki kayışları çözerken diğeriyle alnımı ovuşturdum. Her şeyin ağırlığı üzerime yığılmış gibi hissediyordum.

Tüm kayışları ve terli üniformamı üzerimden çıkarıp bir kenara attım. Titrek parmaklarımla üzerime sade bir gecelik geçirdim. Yatağıma oturduğum gibi yavaşça geriye yaslandım.

Tavanı izledim. Nefeslerim düzene girmese de göz kapaklarım ağırlaştı. Düşüncelerim kaosun içinde kaybolurken karanlık beni sonunda içine çekti.

Ve uyudum.

Kitaplık Rafı

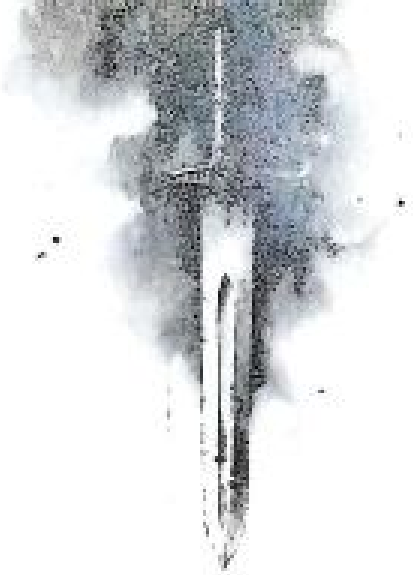

SEKİZ

ONU BENDEN ALMASINLAR

KANT TENEBRİS

Öğrenciler eğitimleri başlamadan önce kaslarını açmak, nefeslerini dengelemek için hazırlanıyordu. Kimileri alçak sesle konuşuyor, kimileri ise sessizce emrimi bekliyordu.

Kapılar açıldığında salonu dolduran sesler bir anda kesildi. Bedenim istemsizce gerilirken sırtımı dikleştirdim. O gelmişti.

Babam. Korucu. Erindor Tenebris.

En son baloda gördüğüm kadar soluk görünüyordu. Hiç ölmeyecekmiş kadar soluk... Adımlarını tanıyordum. Duruşunu ve varlığının üzerime nasıl çöktüğünü soyadım kadar iyi biliyordum. Babamın gölgesi salonun içine sızarken bakışlarım ona döndü. Yanında eşlikçisi Leydi Tali vardı, her zaman onun sadık bir kuklası gibi davranırdı. Korucular Konseyi'nde sözü geçiyordu, en kanlı sahnelerin karşısında gülümserdi.

Erindor'un bedenim üzerindeki etkisi fark edilmemeliydi. Varlığının, zihnimi bir savaşın eşiğine sürüklediğini kimse anlamamalıydı. Omuzlarımı her zaman olduğu gibi gevşek ama ölçülü tutmaya çalıştım. Nefesim sakin ve ritmik olmalıydı.

Kitaplık Rafı

Yine de içimde bir şey, tenimin altında kaynayan bir ateş gibi kıpırdıyordu.

"Hizaya geç," dedim öğrencilere bakmadan. Sesim tok ve duygusuzdu.

Öğrenciler itaat ederek sıralandılar ve tek bir kelime etmeksizin düzene girdiler. Babamın adımlarının yankısı yaklaştıkça gerilimin arttığını hissedebiliyordum. Binadaki her tuğlanın, her taşın iplerini elinde tutuyormuş gibi yürüyordu.

En sonunda önümde durdu. Kısa bir sessizlik yaşandı.

Erindor başını hafifçe eğdi. Bu selam vermek için miydi, yoksa benim tepkimi ölçmek için mi yapılmıştı? Bilmiyordum. Gözleri benimkiyle buluştuğunda o bakışların içimi didiklediğini hissettim. "Sevgili oğlum, Kant."

Burada oluşunun temeldeki sebebini hesaplamaya çalışırken başımı eğmek için fazla beklediğimi fark ettim. "Baba," diye selamladım. "Ne ilginç bir sürpriz."

Sesime hiçbir duygu katmamıştım. Hangi tonda söylemem gerektiğini biliyordum. Hangi kelimelerin fazlalık olduğunu ya da hangilerinin eksik kalması gerektiğini zaman değil, Erindor Tenebris'in ta kendisi öğretmişti. O etrafımdayken -ki genelde karşımda olurdu- canımın nasıl daha az yanacağını zor yoldan öğrenmiştim. Babamın gözleri üzerimdeyken sahte bir saygının fazlası kadar azının da ölümcül olabileceğini biliyordum.

Ne yok sayıldığını ne de tüm hayatının ellerinde olduğunu hissetmeliydi.

"Burada ne işin var?" diye sormadım. Çünkü vereceği cevapların hiçbirinin asıl nedeni barındırmayacağını biliyordum. O istediği her yerde olabilirdi. Ona göre sınırlar başkaları için çizilmişti, kendisi için değildi. Yine de akademiye sık uğramazdı, bu yüzden gelişi beklenmedikti.

Dudaklarının kıvrıldığını gördüğümde bunun bir gülümseme olmadığının bilincindeydim. Bu düşüncelerini tarttığı bir

KitaplıkRafı

andı. Benim tepkimi ölçüyor, bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. Buraya gelmeden önce bu hesaplamayı çoktan yapmış olduğuna gözümdeki bant üzerine bahse girerdim. Tüm salonu inceledi. Bakışları önce bana, sonra göz bandıma, ardından hizalanmış öğrencilere döndü. Küçük bir imparatorluğun hükümdarı gibi herkesi bir kez süzdü.

Gibisi fazlaydı.

Nefes aldım ama derin değildi. Böyle anlarda nefesi fazla içeri çekmek kasların istemsizce kasılmasına ya da bakışımın bir an bile olsa onunkilerden kaçmasına neden olabilirdi. Bu da bir zayıflık göstergesiydi. Babam ise zayıflığın kokusunu alan bir yırtıcıydı. En sevdiği güçlendirme yöntemi kırmak, kanatmak ve yeni yaralar açmaktı.

"Neler yaptığınızı yakından görmek için ziyarete geldim."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zorladım. Kulağa daha çok, "*Direncini kırmayalı uzun zaman oldu*," diyormuş gibi gelmişti. "Bir zararı yok ya?" Sanki girdiği yerin kendi malı olduğunu unutmama izin verirmiş gibi bir de soruyordu. "Kendi topraklarımı ziyaret ediyorum, yüzündeki o ifadeyi görmemiş olayım."

Oysa ifadem sabitti. Hissettiği şey bedenimden yayılan nefret duygusuydu. Gözlerim bir anlığına da olsa kısıldı. Fakat hemen sonra hiçbir şey olmamış gibi yanıt verdim. "Elbette." Sakinliğimi dengeli bir terazi gibi koruyordum. "Ancak binada aynı anda birçok ders işleniyor. Belki benim sınıfımdan önce diğerlerini de görmek istersin?" Başka bir eğitmenle uğraşması çok işime yarardı.

Bu bir teklif veya bir yönlendirme değildi. Birkaç kelimeyle ondan gitmesini istemediğimi ama burada kalmasından da hoşnut olmadığımı anlatmalıydım.

Babam başını hafifçe kaldırdı, gülümsemeye benzemeyen ifadesi biraz daha derinleşti. "Arada bir fark yok. Buradan başlayacağım."

Kitaplık Rafı

Elbette, *elbette* öyle yapacaktı.

Burası benim alanımdı. Ancak denklem basitti. Erindor Tenebris hem benim hem de bu alanın ona ait olduğunu göstermeye gelmişti.

Ne istediğini biliyordum. Yine de gözümü bile kırpmadım. "Ne görmek istiyorsun?" diye sordum. Kirpiklerinin altından kararan bakışını yakaladım ve hemen düzelttim. "Ne görmek istersin, babacığım?"

Bana her zamanki gibi kötücül bir beklentiyle baktı. Sabırsızlığı yüzündeki hafif kasılmalardan okunuyordu. "Darkstalkers ziyaretinden haberim oldu. Hızla savuşturduğunuzu duydum, üstelik Bay Harlow'un söylediğine göre bu sırada birinci sınıflar bile ellerine silah almış. Öyle mi, Kant? Sınıfın o sırada savaşıyor muydu?"

Bakışlarım salonun ortasındaki bir noktaya kaydı. Sadece anlık bir hareketti. Erindor'un fark edip etmediğini bilmiyordum. En azından sınıfın tam ortasında kimin olduğunu fark etmese iyi olurdu.

İçimde ona baktıkça kıpırdayan o boğucu his geri döndü. *Savaş. Kaybetmek. Kırılan kemikler. Çığlıklar. Kan.* "Onlara şahsi sınıfım diyemeyiz," dedim kayıtsızca. Bir yandan sözlerimi pekiştirmek için başımı sallıyordum. "Her Raven, binadaki tüm eğitmenlerden ders alır. Biliyorsun."

Erindor bir an duraksadı. Onun da düşünceleri birbirine ekleniyordu. Pelerinini hafifçe düzeltti. Gözleri üzerimde yavaşça dolaştı. "Ancak şahsi çırağın bu sınıfta, değil mi? Daha önce bir çırak seçmemiştin."

Tüm kaslarım aynı anda gerildi. Bunu göstermedim. Omuzlarımı düşürmedim, nefesimi sıklaştırmadım. Yalnızca başımı azıcık yana eğdim. "Daha önce çırak seçimi yapmamıştık, babacığım." Kelimelerim soğuk ve mekanikti.

"Ancak seçim talep etmemiştin."

Kitaplık Rafı

"Tüm eğitmenlerimizin isteği üzerine karar alındı." *Öyle olmamıştı.* Eğitmenlere bu fikri aşılayan bendim. Konuyu burada kapatabilirdi ama bırakmayacağını biliyordum.

Erindor başını hafifçe yana eğdi. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Ancak talep senin tarafından bizzat iletildi."

Dişlerimi sıksam da ona bakarken yüzümde en ufak bir değişim olmadı. Çırak seçimindeki ısrarım dikkatini çekmiş olmalıydı. Bunun bariz bir hata olduğunu nasıl görememiştim? Onun karşısına birini çıkarıp eğleniyor rolü yapmak başkaydı, birini ondan gizli kanatlarımın altına almak çok başkaydı. Her zaman hâlâ birini sevebildiğimi görmesini istemiştim. Fakat gerçekten bunu yaptığıma emin olursa, yaşanacakları betimlemek için *felaket* kelimesi az kalırdı.

"Baba." Kelime sert ve katıydı. Konuyu burada bırakmasını istiyordum. Ancak Erindor'un beni büyütme şekli benim neyi isteyip istemediğimin hiçbir zaman bir önemi olmadığının kanıtıydı.

"Her neyse." Hep olduğu gibi uyarıcı tonumu görmezden gelmeyi tercih etmişti. "Oğlum bir çırak seçmek istedi," dedi usulca başını sallayarak. "Israrla. Onu görmeye geldim."

Israrla. Sanki *bir çırak* delicesine istediğim bir oyuncakmışçasına üzerine basa basa söylemişti. "Onu denemeye geldin," diye onun yerine düzelttim. Kelimeler ağzımdan çıkarken babamın dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. Bu bariz bir onay hareketiydi.

"Endişelenme. Yalnızca çırağını değil, tüm ekibini denemek istiyorum." Ellerini arkasında birleştirdi. "Ayrıca her zaman yeni bir çırak bulabilirsin, değil mi? Bu senin doğru seçimi yapıp yapmadığından emin olmanı da sağlar. Görüyorsun ya, senin için."

Benim için günahını bile bağışlamayacak birine göre sıkça söylenen bir yalandı. Benim için tek bir iyilik bile yaptığı

Kitaplık Rafı

görülmemişti. "Herkes dışarı," dedim sınıfa. Her zaman olduğu gibi babamın önünde en ufak bir tereddüt göstermezdim. "Rowenan ve ekibi, siz kalıyorsunuz."

Cümlem bittiği an içeride kemik kütletme sesinin bile duyulabileceği mutlak bir sessizlik oluştu. Birkaç öğrenci gözucuyla bana baktı. Rowenan'ın ekibinden olmayanlar emirleri sorgulamadan kapıya doğru ilerlediler. Kısa sürede salonun boşaldığını gördüm. Birer birer, emirleri yerine getiren sadık askerler gibi harekete geçtiler. Kapılar ağır bir gürültüyle kapandığında geriye yalnızca biz kalmıştık.

Kapılar kapanır kapanmaz babam konuştu.

"Bir çırağım olmuştu." Başımı yavaşça ona çevirdim. Gözleri bende değil, Rowenan'ın üzerindeydi. Bunu fark ettiğim an içimde bir şey çatırdadı. "Artık toprağın altında." Bakışlarını çırağımdan çekip benimkilere kenetlemesi için dua ettim. Yaşamım boyunca ilk defa Erindor Tenebris'in benim gözlerime bakmasını diliyordum. "Bazen," diye devam etti. "Çırağının değerli olup olmadığını anlamak için onları kaybetmen gerekir."

Nefesimi tuttum. Lanet kanlı bir mesajdı. Yüzümde hiçbir şey değişmedi ama içimde bir şeyler hareket etmeye başladı. Erindor ona bakarken başını yana eğdi. Gözlerindeki ilginin yoğunluğu tüm bunların planlı olduğunu gösteriyordu. Sadece ona bu kadar uzun baktığı için bile gözlerini paslı bir kaşıkla oymak istiyordum. "Fakat şimdiden kaybetmekten korkuyorsan, o zaten değerli midir?"

Bu soru bana değildi.

Ona bakmamam gerektiğini biliyordum.

Onu görmemem, onun yüzündeki en ufak bir korkuyu, en ufak bir hissi okumamam gerekiyordu.

Ancak okudum.

Rowenan'ın sırtını nasıl dik tuttuğunu, nefesini nasıl kontrol ettiğini gördüm. Gözlerinin içinde beliren ama hemen ardından

Kitaplık Rafı

yok olan o endişeyi yakaladım ve onu çırağım yapma kararıma lanet okudum. Çok güçlü görünüyordu, Erindor'un karşısında olmasından korktuğum kadar güçlüydü. Erindor'u kışkırtacak kadar güçlüydü.

Erindor'un gözleri hâlâ ondaydı. "Değerli midir, Kant?" Onu inceledikçe kafasının içinde planlarının genişlediğini görebiliyordum. "Belki de sessizliğini olumlu bir cevap olarak algılamalıyım, Eğitmen Kant." Keyifle aldığı nefes şeytani tebessümünü simgeleyen dudaklarına vurdu. Kısacık bir an Rowenan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Çırağın kaybetmekten korkacağın kadar değerli mi?"

Bir kelime. Bir bakış. Bir anlık tereddüt. Hepsi ölüm sebebi olabilirdi. Gözümü bile kırpmadım. "Değil." Normal şartlarda bu cevap tokat etkisi yaratabilirdi. Ancak Rowenan'ın bana olan nefreti açıktı. Onu korumaya çalıştığımı bilmek yerine, onu önemsemediğimi sanması onun tarafında hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Bir önemi yok. Yeni bir çırak bulabilirim."

Sözlerim üzerine babam gözlerini benden ayırıp tekrar Rowenan'a döndü. İçimde bir şeyler çürüdü. Erindor'un ifadesi değişmemişti. İkna olmamıştı, olmak istemiyordu. Kemiklerimin çatırdadığını hissettim.

Rowenan'a bir kez daha bakmamam gerekiyordu.

Bakamazdım.

Eğer ona bakarsam yakalanırdım. Eğer bakarsam farkında olmadan duygularını kontrol ederdim.

"Öyleyse baştaki tepkin yersizdi, değil mi?" diye devam etti Erindor. "Sonuçta bir suikastçı hayatta kalmayı öğrenmek zorundadır." Ona bağırarak çırağımdan uzak durmasını söylemek istedim. Çırağıma hayatta kalmayı ben öğretebilirdim. Böylelikle hayatta kalmayı öğrenmesi için önce ölmesi gerekmeyecekti. Soğuyan avuçlarımla katanamın kabzasını kavradım.

"Öyle ya da böyle. Senin bilmen gereken şey ise şu, oğlum.

Kitaplık Rafı

Biz Ravenların kaybetmekten korkacağı hiçbir şey yoktur. Seçimler bazen kayıpların ötesinde anlamı taşır."

Seçimler. Ölümün önüne geçmek için mi yapılırdı, yoksa kaçınılmaz sonu kabul etmek için mi? Bu konuşma, Rowenan'ın bir seçim olamayacağını söylüyordu. Bense çırağımı seçiyordum.

"Korku," dedim sesimi sabit tutarak. "Ölümden önce gelir, baba. Seçimler de öyle." Bir anlık duraksama sonrasında cümlemi biraz daha pekiştirmem gerektiğini düşündüm. "Ölümden sonrasında ikisi için de çok geçtir. Neden bir çırağa tüm bu anlamları yüklüyorsun?"

Erindor'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Adı Verya mıydı?" İşte yine darbesini vurmuştu. Yutkundum. "Ah, hayır. Doğru ya..." Gözleri bir kez daha bana uğrayıp ardından Rowenan'a kaydı. "Rowenan'dı."

Acımla alay ediyordu. Eğer bir açık verirsem aynı sonu paylaşacaklarını ima ediyordu.

Başımı hafifçe yana eğdim. O kadar küçük bir hareketti ki, birinin fark etmesi imkânsızdı. Sadece bir işaret, anılardan kurtulmak için bir anınma hareketiydi. "Ölüm bir cevap değil, bir sonuçtur." Sözlerimi tartarak devam ettim. "Verya tekrarı olmayacak bir hataydı."

Peki Rowenan? Onun yüzüne bakamıyordum ama babam bakıyordu.

Babam umursamazca kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Öyleyse Rowenan için planladıklarımın senin için bir önemi yok?"

Benim cevabım onun ne kadar yaşayacağını belirleyecekti.

Sessizliği uzattım. Düşünmeme gerek yoktu, cevap zaten belliydi. Tek yapmam gereken içimde kabaran her şeyi bastırmaktı. Ellerimi katanamın üzerinde gevşekçe tutarken ifademi maskeledim.

"Biraz bile yok." Sesimin içinde en ufak bir tereddüt kırıntı-

Kitaplık Rafı

sı olmaması için uğraşmıştım. Rowenan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona dönmedim. Göz göze geldiğimiz an her şey mahvolacakmış gibi geliyordu.

"Öyleyse ekibini bugün ben devralıyorum." Babamın sesindeki zevk kıvılcımını duydum. Beni ölçmeye devam ediyordu. İçimi kazımıştı ve hâlâ bir şey bulacağına inanıyordu. Salonun çift kanatlı kapıları ağır bir gıcırtıyla açıldığında başımı çevirip bakmadım. Biraz sonra Bayan Wren görüş açıma kendisi girmişti.

Salonda Rowenan'ın sesi duyulduğunda rahatsızlık keskin bir bıçak gibi battı. Alister'a sakin kalmasını söylüyor, ona güvence veriyordu. Erindor, Rowenan'ın liderlik yeteneklerine hayran kalmazdı. Onu karanlığına karşı uyarmaya çalıştığı için öfkelenirdi.

Sadece sessizce durdum. Rowenan'ın söylediklerine, babamın bakışlarındaki hesapçı parıltıya tepki vermedim. Burada yapacağım tek bir yanlış hamle her şeyi mahvedebilirdi.

"Az önce ne dedin sen, küçük kız?"

Lütfen, "Adım küçük kız değil," deme. Lütfen deme, ufaklık.

Alister gözümün önünde gittikçe kamburlaşıyordu. Rowenan ise kendini toparladı, derin bir nefes alarak Erindor'un karşısına dikildi. "Öncelikle adım küçük kız değil, Rowenan."

Elimi alnıma çarpmak istiyordum. Adının ne olduğu Erindor'un umurunda bile olmazdı. Sesinin aksine duruşu sağlamdı.

"Ben sadece arkadaşıma kendini kaybedip zalimleşmemesi gerektiğini hatırlattım, efendim." Babam aniden başını Rowenan'a çevirdiğinde salondaki hava değişti. Rowenan'ın nefesinin bir anlığına duraksadığını duyabildim. Yine de geri çekilmedi.

Garrison'ın dişlerini sıktığını, Vladimir'in nefesini tuttuğunu fark ettim. Rowenan'ın gözleri değişmedi. Ancak bakışlarındaki o küçük, neredeyse fark edilemez çekingenlik babamın hoşuna gitmiş olmalıydı.

Kitaplık Rafı

"Zalimlik," dedi Erindor. Onu düzeltmesinden hiç ama hiç hoşlanmamıştı. "Bir suikastçıyı tanımlayan en temel özelliklerden biridir." Her zamanki öğütlerini gururla sıralarken başımı kaldırıp babama bakmadım. "Zalimlik bize güç verir, irademizi sertleştirir, tutkumuzu körükler. Darkstalkerslardan farkımız budur. Onlar zayıflara kucak açıp onları eğitebileceklerini düşünürler, biz ise onları ezeriz. Kendini adil sananların ilgisizlik ve barış masalları anlatmasına aldanma. Zalimlik, *güçtür*. Zalimlik, *korkudur*. Zalimlik, *saygınlıktır*." Hızlı bir bakış attığımda Rowenan'ın yavaşça başını salladığını gördüm. Kabul ettiğini gösteriyordu.

"Anlıyorum, efendim."

Babam bir avcının avını izlediği gibi ona baktı. "Anlaman güzel," diye ekledikten sonra gözlerini bana çevirdi. Duruşumu bozmadan yerimde kaldım.

"Oturun."

Bu emri yalnızca öğrenciler için verdiğini biliyordum, bu yüzden yerimde kaldım. Rowenan oturdu. Olduğu yerden bana hiç bakmıyordu. Gözleri önündeydi. Büyük ihtimalle yaşananları anlamaya çalışıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Alister titremesini bastırmak için sandalyenin kenarlarını kavradı. Diğerleri ise yalnızca bekliyordu.

Erindor ellerini birbirine vurarak salondaki sessizliği deldi. "Bugüne kadar neler öğrendiğinizi ve bu sayede kendinizi nasıl daha iyi hale getirebileceğinizi düşünün. Bundan önceki başarısızlıklarınız affedilmiştir. Artık çırak ve ekibi olduğunuza göre sizden daha büyük sonuçlar bekleniyor. Her şeyi izliyor olacağım. Beni etkilemeyi başaramayanlar kırbaçlanacak. Geride kalanlar ise daha büyük sonuçlarla karşılaşacak."

Bu uyarı yalnızca onlara değildi. Beni de uyarıyordu.

Kelimeleri havada asılı kaldı. Ardından sağ elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. Kapılar açıldığında hizmetlilerin içeri gir-

Kitaplık Rafı

diğini gördüm. Özenle hazırlanmış yemekleri masaya yerleştirirken ekipten bazıları kaskatı kesilmişti. Rowenan'ın gözleri masadaki yemeklere kaydı. Anlamıyorlardı ancak ben babamın oynayış biçimini ezbere biliyordum.

Yemekleri yemek bir yana, dokunmamaları için haykırmak istedim. Erindor gözlerini duygusuz yüzümden onlara çevirdi. "Ölmenizi isteseydim zehre başvurmama gerek kalmazdı, tek yapmam gereken emir vermek olurdu. Ben sizi denemeye başlamadan önce kahvaltınızı yapmak için on dakikanız var. İster şimdi yiyin, ister açlıktan ölün. Umurumda değil."

Yalan söylüyordu. Gerçeği bağırarak itiraf etmek istedim. Onları bu kadar hızlı ve acısız öldürmeyeceğini biliyordum. Yalnızca işleri zorlaştırmaya çalışıyordu.

Gözlerini tekrar Rowenan'a çevirdi.

"İyi sonuçlar bekliyorum." Sözlerinin ardından sınıftan çıkmak için kapıya yöneldi. Tam bu sırada bakışları yeniden beni bulmuştu. Peşine takılmamı söylüyordu.

Babamın arkasından ağır adımlarla yürürken içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyordum. Her şey bir oyundu. Onun kurduğu, onun yönettiği bir oyun. Ben de bu oyunun içinde yalnızca izleyici değil, aynı zamanda bir piyon olmak zorundaydım.

Koridor boyunca ilerlerken Erindor hiçbir şey söylemedi. Sessizliği ikinci haftasını tamamlayan bir peynirin kokusu kadar rahatsız ediciydi. Onun suskunluğu tehlikeliydi. Bir bıçağın üzerine bastığında hissettiğin baskı gibiydi. Kesilip kesilmediğini anlaman birkaç saniye sürerdi ama iş işten geçmiş olurdu. Sessizlik boyunca yalnızca zihnini mi dinlendiriyordu, yoksa bana cehennemi yaşatmanın on farklı yolunu mu arıyordu asla bilemezdim.

Bizi büyük salona götürdü. İçerisi loştu. Uzun masa her zamanki gibi kusursuz bir şekilde düzenlenmişti. Hizmetliler

Kitaplık Rafı

birer gölge gibi sessizce hareket ediyordu. Yerde bir halının kenarı hafifçe kıvrılmıştı ama bu kusuru fark eden tek kişi bendim. Bir hizmetkâr yaklaşarak gümüş tabakları önümüze koydu. Buharı tüten yemeklerin kokusu havaya karışıyordu. *Zehirli olmayan bir yemek.*

Sofrada sadece ikimiz vardık. Ben tabağa dokunmadım. Dokunamadım. Ekibimin düştüğü tuzağı düşündükçe elim çatala gitmeyi reddediyordu. Erindor çatalını eline aldı ve ağır hareketlerle yemeğini kesti. Bir lokma aldı. Gözleri bende değildi ama dikkatinin her zerresi üzerimdeydi.

"Çok fazla düşünüyorsun, Kant."

Sesindeki kayıtsızlık mideme oturdu. Onu dinlemedim. Ellerim masanın kenarındaydı, dokunduğum ahşabın pürüzsüzlüğünü hissediyordum. Kendimi buraya, şu ana sabitlemem gerekiyordu.

"Yemeyeceğim." En sonunda derinlerden gelen bir kesinlikle cevaplamıştım.

Babamın çatalı yavaşça tabağına değdiğinde hafif bir çınlama sesi çıktı. "Ah," dedi sanki bu basit gerçeği yeni öğrenmiş gibi. "O hâlde ne yapmayı düşünüyorsun? Lokmalarımı mı sayacaksın?"

"Yani beni açlıkla sınadığın zamanlarda olduğu gibi." Gözlerini kaldırıp bana baktığında karşılık verdim. Bu bakışlara alışkındım. Üzerimde benden daha büyük bir ağırlık varmış gibi hissettiren, omuzlarımı aşağıya çeken bir baskıydı. Ancak eğilmedim, gözlerimi kaçırmadım. "Yemeyeceğim," diye tekrarladım. Masanın üzerindeki bardağa bile dokunmadım.

"O kadar zayıf bir çocuktun ki, sana bakınca midem bulanıyordu. Ben de seni güçlü kıldım. Bunun için bana teşekkür etmelisin." Babam bıçağını ve çatalını usulca bırakıp elini masaya yasladı. Diliyle dişlerini temizledikten sonra, "Zayıftık." dedi kelimeyi uzatarak. "Mideni bulandırıyor mu, Kant? Kendi

Kitaplık Rafı

zayıflığın ya da belki çırağınınki? Belki de zayıf bir ekip kurduğun için pişmanlık duyuyorsundur."

Dişlerimi sıktım. "Bu konuşmayı yapmamıza gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Sana ne düşündüğünü sormuyorum," diye ekledi. "Ne hissettiğini soruyorum." İçimi kazıyordu, benden bir şey çıkarmaya çalışıyordu. Elimi bıçağımın kabzasına götürmemek için direniyordum. Elimin altında keskin bir demir hissetmeye ihtiyacım vardı. Bana karşımda kim duruyorsa etini saniyeler içinde kesebileceğimi hatırlatıyordu. Neyse ki ağırlığını kemerimde hissedebiliyordum.

Cevapsız kaldığında derin bir nefesi içine çekti ve bıçağını tekrar eline alıp yemeğine devam etti. Çatal tabağa hafifçe vurdukça çıkan sesi dinledim, bu anın ve hatta bugünün hızla bitmesini diliyordum. Rowenan ya da diğerlerine tek bir zarar gelmeden bu şeytandan kurtulmayı diliyordum. Tüm bunları dilerken yalnızca karşımdaki canavarın öğününü bitirmesini izlemeye koyuldum.

Babamın denetleyici bakışları ansızın üzerime çökmüşken salonu geride bırakıp çıktık. Adımları yankılandıkça içimde derinlerde bir yerlerde kıpırdayan o tanıdık baskıyı bastırmak için kendimi zorladım. Sırtım dimdik, yüzüm ifadesizdi.

Alanda Leydi Tali bizi bekliyordu. Platformun üzerine çıktığında gülümsemesini gördüm. O gülümsemenin ardında gizlenen vahşeti bilenlerden biriydim.

"Tekrar selamlar, sevgili küçük birinci sınıflar," dedi ekibe. Sesinin kimseyi yanıltmamasını tavsiye ederdim. "Ben Leydi Tali ve Erindor Tenebris adına bugünlük eğitmeniniz olacağım."

Babam alanın diğer ucundan başıyla onayladı. Olduğum

Kitaplık Rafı

yerde sessizce dikiliyordum. Bakışlarım tüm ekibin üzerinde gezerken gözlerimin ardında hiçbir duygu izi bırakmamaya dikkat ettim. Ellerim kayışlarımda, bakışlarım sabitti. Her birinin olacaklar hakkında tahminler yürüttüğünü yüzlerinden okuyabiliyordum.

Leydi Tali devam etti. "Her Raven'dan fiziksel uygunluğun yanı sıra, dövüş sanatlarının zirvesinde olması beklenir. Zafere giden yolda dövüşmeyi, zıplamayı, koşmayı, tırmanmayı, yumruklamayı, gizlenmeyi, tekmelemeyi ve pençelemeyi öğrendiniz. Öğrendiklerinizi geliştiriyorsunuz çünkü iyi bir vuruş kara büyü kadar etkilidir. Gerçek şu ki, yüzüne bıçak sapladığınız cadı size ateş topu fırlatamaz." Bu sözleri üzerine babam hafifçe başını salladı. Bir an gözleri bana kaydı. Beni izliyordu. Bir tepki mi bekliyordu? *Göstermeyecektim.*

Tali gülümsedi. Kontrol noktasını ona teslim ederken, "Kontrol sizde," dedi Bayan Wren tembelce.

Tali yuvarlak halkanın içine yürüdü, bir süre orada bekledi. Gözlerini ekibin üzerinde dolaştırıp ansızın kıkırdadı. "İçinizde bir Gölge Ustası mı var? Onu hissedebiliyorum. Zavallı birinci sınıflardan birinin aslanı inine gönderecek kadar güçlü olabileceğini düşünmemiştim. Küstahlık etmişim."

Rowenan. Darkstalkerslarla çarpışırken farkında bile olmadan yeteneğini kullanmıştı. Bir sonraki saldırı hamlesini yapmadan önce duvar köşelerindeki karanlıkla bir olmuştu, adımları bir gölge kadar sessizdi. Tıpkı bir gölge gibi sessizce savaşın arasına süzülmüştü.

Babamın başını hafifçe eğdiğini gördüm. Gözleri ilk andan beri tahmin ettiğim yere kaydı. *Çırağıma.* Tali parmaklarını şıklattı. Alister, Rowenan ve diğerleri kendilerini bir anda Kördüğüm'ün içinde buldular. Kırmızı gökyüzünün altında, uçsuz bucaksız çimenlerin üzerinde biz de onlarla birlikteydik. Sınav başlamıştı.

Bayan Wren heyecanla etten yapılmış, inleyen sandalyesine

Kitaplık Rafı

oturdu. Tali'nin oyunlarını izlemekten keyif aldığı aşikârdı. Babam ise yalnızca izliyordu. Gözleri donuk, ifadesi okunaksızdı.

Başlangıçta sadece koştular. Ancak kısa sürede bedenlerinin sınırlarına ulaştıklarını gördüm. Kusmalar, titremeler... Zehirlendiklerini fark etmeleri uzun sürmedi. Onları bu hale getiren yalnızca yorgunluk değildi. Babamın testleri nadiren yalnızca fiziksel sınırları zorlardı.

Yalnızca, *"Hadi, Rowenan,"* diyordum kendi kendime. *Durma, düşme, devam et.*

En erken düşen Lena oldu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü, nefes nefese kalmış halde titriyordu. Kusmuk, salya ve ter yüzünden çimenlere damlarken diğerlerinin ona bakacak vakti bile yoktu. Kendini ayağa kaldırmak için çabaladı. Rowenan başta onu ekibine almak için bocalamıştı fakat şimdi onun için korkuyorlardı. Merhamet göstermenin onlara da zarar vereceğini bilmelerine rağmen yüzlerindeki endişe barizdi.

Ben hiç kıpırdamadım. Sesimi çıkarmadım. Leydi Tali'nin, Lena'ya doğru ilerlemesini izledim.

"Ah, en zayıf halka sonunda kırıldı," dedi neşeyle.

Kırılmak. Babamın gözlerinin içinin parladığını gördüm. Burada aslında Rowenan'ı değil, beni test ettiğini biliyordum. O yüzden bu bakış sürpriz olmamıştı. Ne yapacağımı görmek istiyordu. Bir adım atıp atmayacağımı, sesimi çıkarıp çıkarmayacağımı gözlemliyordu.

Lena'ya baktım. Çırpınan, kendini ayağa kaldırmaya çalışan yavru bir kuşa benziyordu. Ancak kanatları kırılmıştı. Sesi çıkmıyordu. Ağzından dökülen cılız yalvarışlar karşısında Tali'nin bir kaşı bile kalkmadı.

Lena'nın çırpınışları zayıftı. Her hareketinde bir yetersizlik vardı. Vücudu sanki kendisine ihanet ediyordu. Bir anda kemiklerinden gücü çekilmiş gibiydi.

Leydi Tali birkaç adım yaklaştığında Lena'nın zaten çök-

Kitaplık Rafı

müş ruhuna bir darbe daha indi. O an her zamanki soğukkanlılığı ve neredeyse mekanik ama incelikle ayarlanmış sesiyle Tali konuşmaya başladı. "Endişelenme, Kılık Değiştirici." Akademideki birkaç kılık değiştiriciden biriydi. "Zayıflığının giderilmesini sağlayabilmek için buraya gönderildin. Potansiyelinin en uç noktasına ulaşman için seni eğitmek bizim görevimiz. Burada gösterdiğin zayıflık yakında unutacağın bir engelden başka bir şey değil. Buna sevin çünkü ilk öğrenen sen olacaksın."

Kızın dudakları titredi. Bir şeyler mırıldandı, bir dua ya da yalvarıştı belki. "Lütfen..."

"Raven yalvarmaz," dedi yalnızca. Parmaklarını şıklattı. Kırbaç elinde belirdiğinde hiçbir öğrenci kıpırdamadı. Bu bir sınavdı ve sınav kaçınılmazdı.

Bıçak kemiğe dayandığında bile acıyı göstermek en büyük hataydı. "Cezalandırılmanız gerekiyor." Bayan Wren de onu desteklemişti. Sesindeki umursamazlık midemi bulandırdı. Ancak suikastçı akademisi, bu anlama geliyordu. *Acıyı görmezden gel.* Kollarımı bağladım. Yüzümde en ufak bir tepki göstermemek için kaslarımı kontrol altında tutarak izledim. Rowenan ve diğerleri koşmaya devam etti. Bunu yapmak zorundaydılar. Durmanın ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Ancak bu bile işin sonunda olacakların dehşet verici sesini bastıramayacaktı.

"Zayıflığın cezası etinize işlenmeli, böylece asla unutmazsınız... asla gerilemezsiniz!" Lena'nın çığlığı havada yankılandı. İlk başta küçük, acınası bir iniltiydi. Kırbacın havayı yaran sesiyle birlikte bir çığlığa dönüştü.

Erindor'unki yersiz bir acı açlığıydı.

Durmayacaktı.

Tali'nin kırbacı bir kez daha indi. Lena kıvranırken ağzından dökülen yalvarışlar Tali'de bir anlık tereddüt bile yaratma-

Kitaplık Rafı

dı. Merhamet bekliyordu ama biz burada merhametin olmadığını biliyorduk. Erindor ve onun hiçbir eşlikçisi merhametin ne olduğunu bilmezdi.

Bu Raven olmanın bir parçasıydı. Korkunun yerleşmesi ve kök salması için bir araçtı.

Bunu izlememeliydim ama izledim. Daha kötülerini yaşamış ve yaşatmıştım, değil mi? *Öyleyse kalbimi sıkıştıran bu his neydi?*

Tali'nin kırbacı tekrar indiğinde Lena'nın sırtındaki kumaş yırtıldı. Kesilen derinin açığa çıkardığı kırmızı çizgileri görebiliyordum. Sırtına yayılan kan bir uyarı gibi tüm öğrencilerin görüş alanına işleniyordu. Onları korkutmak için bundan daha etkili bir yöntem yoktu.

Rowenan'ın yüzüne bakma riskini göze alamadım.

Lena yere yığıldığında yarı dolu bir çuvala benziyordu. Titriyordu. Hâlâ nefes alıyordu ama bilinci çoktan kapanmıştı. Çığlıklarının yerini sessizlik almıştı. Tali saçlarından tuttuğu gibi bedenini bir kenara fırlattı. Küçük bir paket gibi savruldu.

Sıkıntıyla yerimde kıpırdandım. Benim ekibimle benden başka birinin bu ses tonuyla konuşması canımı oldukça sıkmıştı. Canımı sıkan çok daha başka şeyler de vardı. En büyüğü yanımda duruyordu.

Herkes bir şekilde koşmaya devam etti. Bunun basit bir antrenmandan fazlası olduğunu biliyorlardı. Benim için de öyle değildi. Benim için sadece izleyip hiçbir şey yapmamaktan oluşan bir işkenceydi.

Belki de asıl mide bulandırıcı olan, havada asılı kalan kan kokusunu bile bastıran korkunun kokusuydu.

"Zayıflık gösterenlerin başına gelecek olan işte bu!" diye kükredi Leydi Tali. Elindeki kırbacı savurdu. Çıplak elimle ince gırtlağını sıkarak ikiye bölme fikrini zihnimden atamıyordum. "Düşenlere müsamaha gösterilmeyecek! Koşmaya devam edin!"

Kitaplık Rafı

Rowenan ve ekibi tempolarını düşürmüştü. Hızlarını kesmeden ama tüm enerji depolarını da tüketmeden ilerliyorlardı. Akıllıca bir hamleydi.

Fakat Leydi Tali bundan hoşlanmayacaktı.

Bir süre daha onları izledi. Elindeki kırbacı gevşetti, ucu toprağa değdi. Avını tartan bir avcı gibi başını eğmişti. Gözleri daha çok Rowenan'ın üzerindeydi. Benim de öyleydi. O farkında olmasa da bir an için dikkatimi ona verdim. Koşarken plan yapıyordu. Kaçmanın ya da dayanmanın yeterli gelmeyeceğinin bilincindeydi, neyin gerekli olduğunu hesaplıyordu. Sadece hayatta kalmaya çalışmıyordu, aynı zamanda kontrolü ele almaya uğraşıyordu. Lider yanı her zaman baskındı. Artık zihnini odamın içi kadar iyi biliyordum. Kontrolün elinde olmaması onu delirtiyordu.

Leydi Tali gözlerini kısarken babamın da bu sahneyi kaçırmadığını biliyordum. Ne düşündüğünü duymama gerek yoktu.

Erindor gözlemliyordu.

O her zaman izlerdi. Biraz sonra Tali'ye işaret verdiğinde huzursuzca yutkundum.

Leydi Tali parmaklarını şıklattı, şimdi bir şeylerin değişeceğini biliyordum. Aynı anda, "Aman dikkat!" dedi Tali. Sesi çarpık bir neşeyle titreşiyordu. Bununla birlikte zemin sarsılmaya, yerden taşlar yükselmeye başladı. Taşların hareketleri ilk başta düzensizdi, ardından bir amaç kazanarak öğrencileri birbirinden uzaklaştırmaya başladı. Büyük ve sıcak görünüyorlardı, bazıları göğe ulaşacak kadar şiddette patlıyordu.

Bu tahmin ettiğimden de fazlaydı. Babam onları gerçekten öldürmek istiyor olabilir miydi? Gözlerim bir anlığına Rowenan'a kaydı. Ayağının altında titreşen toprağı hâlâ fark etmemişti. *Yapma.*

Fark etmesini istedim. İçten içe sessizce yalvardım. Onun aksine, Erindor fark etmişti. Bunun verdiği keyifle dudakları hafifçe kıvrıldı.

Kitaplık Rafı

Olamaz. Öğrencilerin çoğu Kördüğüm'ün sınırlarını zorlasalar bile bir şekilde hayatta kalacaklarını sanıyordu ama ben biliyordum. Eğer yeterince hasar alırsanız buradan bir daha çıkamazdınız. Bunun farkındalığıyla Erindor Tenebris'in esas amacı zihnimde su yüzüne çıktı.

Onları öldürmek istiyordu. Sahiden onları benden almak istiyordu. *Tıpkı sevdiğim her şeyi yok ettiği diğer zamanlar gibi.*

Vladimir benim yapamadığımı yapıp bağırdı. "Row, dikkat et!"

Bedenim içgüdüsel olarak harekete geçti. Ayağının altındaki taş büyük bir patlamayla infilak ettiğinde Rowenan havaya savruldu. Bedenim ona ulaşmak için hareketlenirken kontrolüm ellerimden tamamen kaymıştı.

Babamın bakışları üzerime kilitlendi. "Bir sorun mu var, Kant?"

Göğsüm yanıyor, önümde uzanan manzara ruhumu lime lime ediyordu. *Bunun gerçek olmamasına ihtiyacım vardı.* Kördüğüm sınırlarını biliyordum. Yaralar kapanır, acılar unutulurdu ama bu? Rowenan... o düzelemeyecek kadar parçalanmış görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Dur." Kelime dudaklarımdan irademden bağımsız firar etmişti. Kan gökyüzündeki kızılın yansıması kadar parlaktı. Çok fazlaydı. *Azizler, onu da almayın.* Görüş açımda her çırpınışında parçalanan bir vücut, her nefesinde azalan bir yaşam vardı.

Tanrılar... Nefes alamıyordum. Görüşüm bulanıklaştı ama gözlerimi bile kırpamadım. Eğer gözlerimi kapatırsam her şey daha kötü olacakmış gibi hissediyordum.

Hareket edemiyordum.

Bacakları. Bacakları yoktu.

Elleri. Elleri de yoktu.

Çaresizlik göğsümü sıkıştırırken midem ters dönmüşcesine burkuldu. Kendi vücudumun içinde kapana kısılmıştım. Ya Kör-

Kitaplık Rafı

düğüm ya da Erindor onu öldürecekti. Seçim hakkının olmamasından nefret eden biri olarak bu duruma oldukça sık düşüyordum.

Bir şeyler yapmalıydım. Onu oradan çekip çıkarmalıydım.

Erindor da benim gibi yaşanan vahşeti izliyordu. *Az önce durmasını söylediğimde beni duymuş muydu?*

Bakışları bana döndü. Eğer hareket edersem, bir adım atarsam yaşaması adına var olan tek ihtimali yok etmekten korkuyordum.

Tam da o anda olabilecek en kötü şey yaşandı. *Tanrılar ve azizleri.* Rowenan bana baktı. Baktı ve cehennemin ateşi beni yaktı. Gözlerindeki korku üzerime kara bir lanet gibi çöktü. Beni çağırıyordu. Yardım etmemi bekliyordu. Beklemek bir yana bakışlarıyla çığlık atıyordu.

Ancak ben... kıpırdamadım.

Nefes alamıyordum.

Eğer nefes alırsam onu kaybedeceğimi hissediyordum.

Ölüyordu. Çırağım ölüyordu.

Kafamın içinde yankılanan tek şey onun feryatlarıydı oysa Rowenan çığlık bile atamıyordu. Sanırım aklımı kaybediyordum. Artık Kördüğüm'ün onu iyileştirmeyeceğini biliyordum.

Bir şey yapmazsam onu kaybedecektim. Bedenim soğudu. Bunu yaparsam Erindor kazanırdı ama yapmazsam Rowenan ölürdü.

O'na tekrar baktım.

Omzumda beliren el, mideme saplanan bir bıçak gibi hissettirdi. Sert, hareketsiz ve kaçınılmazdı. Beni yere sabitleyen o güçten her zerremle nefret ediyordum.

"Dur dedim. Durdur bunu." Rowenan. Hâlâ oradaydı. Hâlâ kanlar içindeydi ve hâlâ ölmek üzereydi. Ellerim istemsizce titredi. Midem bulanıyordu. *Yüceler... Yerdekiler onun organları mıydı? Kopmuş uzuvları? Parçalanmış bedeni?*

Bakmamam gerekiyordu ancak gözlerim ona mıhlanmıştı.

Kitaplık Rafı

"Onu kurtaracak mısın?" Erindor'un sorusu üzerine yutkundum. Boğazımdaki kuruluk ne kadar uğraşsam da gitmeyen bir yumruya dönüşmüştü. "Nasıl yapacağını biliyor musun?"

Cevabım yoktu. Yalnızca, "Son ver," diye fısıldadım yüzüne bakmadan.

Omzumdaki baskı yok oldu. Babam en sonunda istediğini almıştı. İhtiyacım olan kurtarıcının o olduğunu itiraf etmiştim.

Dudaklarım zorlukla kıpırdadı. "Tamam. Nasıl bir kumar oynuyorsan sen kazandın." Dayanamıyordum. Sesim irademe karşı çıkıp ona ulaştı. "Ne bekliyorsun? Duymuyor musun? Bitir oyunu!" O anda dünya, yalnızca ikimizin var olduğu bir arenaya dönüşmüştü. Babamın gözleri parladı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

İşte aradığı açıklığı bulmuştu. Beni dizlerimin üzerine çöktürmek için baştan beri planladığı şey buydu. Hiçbir şey söylemeden beni izlemeye devam etti. Ardından konuştuğunda sesi çelik gibi net ve keskindi. "Önce bir seçim yapmalısın, Kant. Nasıl işlediğini bilirsin." Sesini düzelterek sesli bir iç çekti. "Rowenan mı, yoksa babası mı? Hangisini yaşatmak istersin?"

Aşağılık planları karşısında bir kez daha şaşkınlığa uğramıştım. Başımı eğip yüzünü dikkatle incelerken gözlerim kısılmıştı. Bizzat değil ama dolaylı olarak ikisinden birinin katili olmamı istiyordu. Dünya üzerime yıkıldı. Bu bildiğim tüm seçimlerden farklıydı. "Öl veya öldür" tarzında bir şey değildi. Bir görevin sonucu değildi. Bir suikastın parçası değildi.

Bu gerçek bir seçimdi.

Boğazım düğümlenirken ellerimi istemsizce yumruk yaptım. Gözlerimi Rowenan'a çevirdikten sonra çığlıklarını duymamak için kendimi zorladım. Babam hiçbir şey kaçırmamak için hesapçı bakışlarını yüzümden bir an bile ayırmıyordu. Erindor'un bakışlarına karşılık verip dudaklarımı araladım. "Rowenan." Göğsümde bir düğüm çözüldü. Nefesim düzenli

Kitaplık Rafı

bir ritme oturdu ama bu bir rahatlama değildi. Bu sadece kabullenmekti. "Çıkar onu buradan. Diğerlerini de."

Babamın ifadesi değişti. Gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. Gözlerinde anlık bir karanlık belirdikten sonra güldü. Soğuk, zehir gibi kahkahası şu an ihtiyacım olan son şey bile değildi. Bakışlarını önce Rowenan'a çevirdi, ardından tekrar bana döndü.

"Hiç akıllanmıyorsun."

Tam o anda, kader değişti.

Çırağımı seçmiştim.

Onu tek parça görmeden rahat edemeyeceğimi fark ettiğimde kendimi kapısının önünde bulmuştum. Kördüğüm'de onu kaybetmek üzereydim. Ciddi anlamda kaybetmek üzereydim. Kelimeleri tekrar ettikçe içime sıkıntı çöküyordu. Bu hissin nasıl olduğunu hatırlamak bok gibiydi. Çığlıklarını, kırılan kemiklerinin sesini, kanıyla boyanmış çimenlerin görüntüsünü zihnimden silemiyordum. Parçalanmış bedeninden bahsetmiyordum bile...

Kapının koluna dokundum. Soğuktu. Etik olarak özel alanına girmemem gerekiyordu fakat bunu yapmazsam aklımı kaçıracaktım. Tek parça olduğunu yakından görmeliydim. Bu fikirden güç alıp kapıyı sessizce araladım ve içeri süzüldüm. Oda arkadaşı olması gereken yerde, yani yatağında değildi. *Bu iyi*, diye düşündüm. Odanın içi dışarıdan gelen ay ışığıyla zifiri karanlık olmaktan kurtulmuştu. Kapıyı arkamdan kapattım, tamamen karanlıkta kalan duvara yaslandım. Rowenan henüz gelmemişti.

Bekledim.

Kitaplık Rafı

Onun adımlarını, tüm ekibin yürüyüşünü duyabiliyordum. Her birininki ağır ve düzensizdi.

Kapının diğer tarafından birinin sesi yükseldi. "Eğer gece boyunca uyuyamazsan, beni uyandır." Bu Vladimir'di.

Hemen sonra kapı açıldı. Rowenan içeri girdiğinde yüzünü uzun süre sonra ilk kez yakından görebilmiştim. Beklediğimden de kötüydü. Teni solgundu. Ağır yaralı bir savaşçıdan ziyade ölümden sıyrılmış biri gibi görünüyordu. Yine de sonunda ciğerlerimi tümüyle genişleten bir nefes alabilmiştim. Yaraları yok olmuştu ancak acısının zihninde taze olduğunu biliyordum. Yürüyüşü tembeldi. Üzerindeki terli üniformayı çıkarırken omuzlarının titrediğini fark ettim.

Gözlerimi kaçırmalıydım. *Kaçırmadım.*

Ona bakmamam gerekiyordu. *Baktım.*

Beline uzanarak kayışlarını çözdü. Hareketleri düşünmeden otomatik gelişiyordu. Parmakları hafifçe titriyordu. Yorgundu. Uykusuzdu. Zehirlenmişti. Bu halde olmasını açıklayacak koca bir liste vardı.

Geceliğini üzerine geçirip yatağına oturdu. Bir an nefesini tuttuğunu fark ettim. Belki de bilinçli bir hareket değildi. Güvenli bir alanda olduğunu kabul etmeye çalışıyor olabilirdi. Sırtını yatağa yasladıktan sonra gözlerini tavana dikti.

Beni görmüyordu.

Artık iyi olduğuna emindim, yine de yerimden kıpırdayamadım. Onu yalnız bırakmak istemedim. Haklı bir yanım sürekli burada öylece kalamayacağımı söylüyordu. Ona sesini kesmesini emrettim ve olduğum yerde durmaya devam ettim.

Rowenan'ın uyuduğundan emin olduğumda gerilimi biraz olsun içimden atabilmiştim.

Fakat hâlâ yeterli değildi. Duvarın köşesinde, odanın karanlığına karışmış halde beklemeye devam ettim. Yatakta hareketsiz yatıyordu. Göğsü usulca inip kalkıyor, parmakları gevşekçe

Kitaplık Rafı

battaniyenin kenarında duruyordu. Gözleri kapalıydı. Derin uykuya dalmıştı.

Bu kadarı yeterli olmalıydı, gitmeliydim. *Ancak kaldım.* Yumuşak adımlarla yatağın yanına yaklaştım ve ufak bedeninin üzerine doğru eğildim. Nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındım. İçimdeki her parça gitmem gerektiğini söylemesine rağmen ayaklarım hareket etmedi.

Teninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. *Fakat bu da yeterli gelmedi.* Sonunda başımı biraz daha eğerek kalbine odaklandım. Sessizliği dinledim.

Dum-dum. Dum-dum. Dum-dum. Kalbinin her atışı içimi rahatlatıyordu.

Hissettiğim rahatlamayla birkaç adım geri çekildim. Ona bir saniye daha bakmaktan kendimi alamadım. Ortalarda bakışlarımı sorgulayacak biri yokken öylece onu izlemek oldukça kolaydı. *Gülümsedim.* Uykusunda iç geçirdiğinde yavaşça sönen göğüskafesini izledim. Bu kadar sessiz olmasına alışık değildim.

Birkaç nefesten sonra kapıya yöneldim.

Kitaplık Rafı

DOKUZ

ÖLÜ İLE HESAPLAŞILMAZ

ROWENAN LA BLANC

Gözlerimi açmadan önce birkaç saniye daha karanlığa tutundum. Yatağımın sertliği, sabahın serinliği ve kaslarımın uyanmaya karşı verdiği sessiz isyan bariz bir şekilde işimi zorlaştırıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım.

Tavandaki eski çatlaklar her sabah olduğu yerde duruyordu. Yavaşça doğruldum, battaniyemi bir kenara attım ve sabah soğuğunun tenimi yalamasına izin verdim. Akademinin sabahları hep böyleydi. Ürkütücü, sessiz ve gereğinden fazla soğuktu.

Tıpkı Kant Tenebris'in kalbi gibi...

Kalbiyle ilgili oldukça sık düşündüğümü fark edip bundan rahatsızlık duydum. Onun için yeri doldurulabilir bir çırak olduğum düşünülürse, zihnimde adına yer vermek bile ona fazlaydı.

Duyduğum ilk ses metalin birbirine çarpmasıydı. Dışarıda birileri çoktan uyanmış olmalıydı. Bir an durdum. Hangi eğitmen gün daha yeni doğarken öğrencileri alana atmıştı? Ya da hangi aptal kendi isteğiyle sabahın körtünde dövüş antrenmanı yapıyordu?

Kitaplık Rafı

Yatağımın kenarına oturarak ayaklarımı yere bastım. Ayak parmaklarım taş zeminin soğukluğuna değdiğinde tüm uykum bir anda silindi. *İyi.* Zihnim de uyanmaya başlıyordu.

Gözucuyla aynadaki yansımama baktım. Göz altlarımda yorgunluk çizgileri vardı, saçlarım yine darmadağındı. Eskiden saçlarımı taramaya zaman harcardım. Şimdi? Buna değmezdi.

Dolabımı açtım ve her zamanki gibi en temiz üniformamı çektim. Yavaşça üzerime geçirdim. Deri kayışları sıkıca çekerken gözlerim odada dolaştı. Rutin hareketlerim arasında kaybolmuşken yatağımın kenarında duran eski defter gözüme çarptı.

Annemin defteri.

Bağcıkları sıkarken bir an duraksadım. Parmaklarımın arasında kayışı değil, defterin pürüzlü kapağını hissetmeyi istedim. Onu en son ne zaman elime aldığımı hatırlamaya çalıştım. Kaç gün geçmişti? Raven Akademisi'nde zaman kavramı bulanıklaşıyordu. Onu okumak için doğru anı kolluyordum ama hiçbir zaman doğru an gibi hissettirmemişti. Ya da ben kendimi buna zorlamamıştım.

Kalan kayışları hızla sabitledim ve deftere uzandım. Başparmağımla kapağı hafifçe araladım. İçine bakmadan önce derin bir nefes aldım. Olanlardan sonra onu bitirmeye fırsatım olmamıştı. Sayfalar son okuduğum yere kadar aralanmış, nerede kaldığımı belli edercesine gevşemişti. Bunu eski oluşuna bağladım.

Tam bir sayfayı çevirmek için elimi kaldırdığım anda kapım çalındı.

Elim havada asılı kaldı.

Başımı kapıya doğru çevirdim ve defteri açamadan kapattım. Aynı anda kapının ardında Alister'ın sesi duyuldu. "Eğer şimdi uyanmazsa koridorda gezen şu garip hatunlar çanı çaldığında daha kızgın ve aç olacak."

Kitaplık Rafı

Eh, kesinlikle sersem çan zihnimi agresif biçimde tetikliyordu. Elimdekine bakmaya devam ettim. Biraz daha beklersem çoktan çıkmış olduğumu düşünüp gidebilirlerdi.

"Hademeler *hatun* falan değil, iğrençsin." Bunu söylerken Vladimir'in yüzündeki tiksinmeyi hayal etmek kolaydı.

Garrison iç geçirdi. "Ayrıca sanki tüm yemeği kışa erzak biriktiren sincap gibi yanaklarına dolduran sen değilsin... Merak etme, burada bir tek sen aç kalmazsın."

Vladimir alaycı bir tonda homurdandı. "Tekrar çal şunu." Kapıya bir kez daha, bu sefer biraz daha sabırsızca vuruldu.

Elbette ısrarcı olacaklardı. "Bence Row içeride, bizi duymaya başladı ama kapıyı açıp açmamak konusunda düşünüyor." *Bu doğru, Alister.*

Gözlerimi devirdim. Beni çok iyi tanıyorlardı.

Defteri elimde bir an daha tuttum. *Şimdi değil.* Onu aldığım yere geri bırakırken elim birkaç saniye kapağında kaldı. Sonra derin bir nefes alarak kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda hepsi bana bakıyordu.

Alister bir elinde iri bir kediyle neredeyse aynı boylarda siyah bir kutu tutuyordu. Konuşmadan önce elimi belime koydum. "Kapımın önünde, hakkımda ileri geri konuşan üç erkeğin olması küçük düşürücü."

"İki erkek ve bir de bu," diye düzeltti Vladimir gözucuyla Alister'ı gösterirken. Yüzüne bakılırsa bu kesinlikle erkekliğine inen sert bir darbeydi.

Ben davet etmeden içeri adım atan ilk kişi Alister oldu. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. "İlk eşleşmemizde seni sertçe bıçaklayacağım."

Elini dudağına siper ederek bana doğru eğilirken, "Gördün mü?" diye fısıldadı Vladimir. "Eğitim ateşini körüklüyorum."

Gülümsedim. "Ne kadar erdemlisin."

"Dünden sonra böyle biri olmaya karar verdim."

Kitaplık Rafı

"Ben de tüm gece Erindor'un yedirdiklerini kustum," dedi Alister. Odanın ortasına ilerleyip elindeki kutuyu yere bıraktı. Ben kutuyu incelerken onlar da bana bakıyordu. "İçinde ne var?" diye sordum, gözlerim hâlâ kutunun üzerindeydi.

Vladimir rahat bir ifadeyle kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Garrison, Vladimir'in aksine yere bırakılan kutuya kısa ve gergin bir bakış attıktan sonra kollarını göğsünde bağladı. Daha temkinliydi. Ciddi ve ölçülü duruyordu.

"Adrian'dan kalanlar. Hepimiz baktık ve belki sen de göz atmak istersin diye düşündük."

Sanki odanın sıcaklığı birkaç derece düşmüştü. *Adrian.* İçimde bir şey kıpırdadı. *Sert, ağır, tanıdık.* Gözlerim kutunun üzerinde gezinse de bir şey söylemedim. Bunun yerine eğilerek kutunun kapağına dokundum ve yavaşça açtım.

Hızlıca içindekilere göz gezdirdim. Adrian'a ait şeylerdi. Küçük ama önemli detaylar. Onun bir zamanlar burada olduğunu, nefes aldığını, yaşadığını hatırlatan şeylerdi. Eğitime gelirken taktığı eldivenler, bıçaklarını temizlediği küçük yağ şişesi, eski bir bileklik... Hepsi bir zamanlar elinde gördüğüm eşyalardı. Hemen sonra en altta, kumaş parçalarının arasına sıkışmış küçük bir metal parça dikkatimi çekti. Elimi uzatıp aldım ve gördüğüm anda tanıdım.

Her kapıyı açan anahtar. Benim anahtarım. Parmaklarımı sert metalin üzerinde gezdirirken boğazıma bir şey oturdu. Hafifçe başımı yana eğdim, yüzeyinde beliren soluk parlak çizgilere baktım. İki taneydi. Bu iki defa kullanıldığı anlamına geliyordu.

Bu anahtarı sadece bir kere kullandığımdan emindim.

Bundan önce... sadece bir defa. O da Bay Harlow'un odasına Adrian'la gizlice girdiğimiz seferdi.

Garrison'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Ne buldun?"

Parmaklarımı anahtarın kenarında gezdirerek hafifçe dön-

Kitaplık Rafı

dürdüm. Bu benimdi ama neden Adrian'ın eşyalarının arasında olduğunu bilmiyordum. "Bir anahtar," derken sesim düşündüğümden daha sert çıkmıştı.

Vladimir gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Değerli bir şeye benzemiyor."

Hâlâ anahtara bakarken, "Evet," diye mırıldandım. Değeri hakkında fikri olsa aklını kaçırırdı. "Yalnızca hatıra olsun istiyorum."

"Darkstalkers olması hakkında hiç konuşmadık." Garrison haklıydı. O gittikten yani öldükten sonra hakkında neredeyse hiç konuşmamıştık. Bir hain olduğunu bizimle birlikte tüm akademi öğrenmişti. Sorun tam olarak bu noktada başlıyordu, biz de diğer herkesle birlikte öğrenmiştik. Sanki Adrian'ın hiçbir şeyiymişiz gibi...

Nitekim beni ölüm defterine ekleyeceği kadar samimi olduğumuzu da son dakikada öğrenmiştim. "Kendisi konuşulacak çok bir şey bırakmamış, değil mi?"

Alister karşımda parmaklarıyla oynuyordu. "Biraz kullanılmış hissediyorum açıkçası."

"Bizim geçmişimiz biraz daha eskiye dayanıyordu," dedi Garrison.

"Öyleydi," diye onayladı Vladimir. "Nasıl bir planın parçası olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim bile olmadı."

Garrison başını salladı. "Ruhumuz bile duymadı."

Gözlerim hâlâ anahtarın üstündeydi, o sırada kutunun içinde bir şey daha dikkatimi çekti. Parşömen gibi katlanmış eski bir kâğıt. Alt köşesinde Raven Akademisi'nin arması vardı. Kaşlarımı çatarak kâğıdı dikkatlice aldım ve yavaşça açtım.

İsimler. Alt alta sıralanmış isimlerden oluşan bir listeydi. Her birinin yanına yaş bilgisi ve yetim olup olmadığına dair not düşülmüştü. Gözlerim satırların arasında hızla dolaştı. Bu sayfanın anısı zihnimin bir köşesinde dolaşıyordu ancak onu nereden anımsadığımı ne kadar zorlasam da çıkaramıyordum.

Kitaplık Rafı

Vladimir ilgisini çekmiş gibi yana doğru eğildi. "Neye bakıyorsun?"

Cevap vermedim. Gözlerimi listedeki diğer isimlerin üzerinde kaydırdım. İncelemeye devam ederken düşüncelerimin içimde sıkışmaması için sesli bir şekilde dile getirdim.

"Bu kâğıdı daha önce gördüm."

Garrison önce kağıda sonra bana baktı. "Nerede?"

Zihnimde parçaları bir araya getirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Adrian'la, Bay Harlow'un odasına gizlice girmiştik. Bu liste..."

"Gizlice mi girmiştiniz?" Alister'ın gözleri, "*Ben koca bir filim,*" demişim gibi kocaman olmuştu. İfadesi şaşkınlık ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. Bu tepkisi gizlice odaya girdiğimiz için miydi, yoksa bunu yeni öğrendiği için miydi bilemiyordum.

İşaretparmağımı kaldırarak onu susturdum. "Ne diyeceğini unutma." Buna sonra devam edebilirdik. Şimdi odağımız bu olamazdı. "Bu liste oradaydı," diye tamamladım cümlemi.

Vladimir kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Gözlerimi kâğıttan ayırıp ona baktım. "Sabah ilk iş olarak yeni kurgular yazmaya başlamadım ya da büyükanne ilaçlarından alıp bunamadım, Vlad. Evet, eminim."

Vladimir kollarını göğsünde bağladı. "Ama bu kâğıt Adrian'ın eşyalarının arasında çıktı."

"Görebiliyorum, ben de onu diyorum." Kâğıda tekrar göz gezdirdim. Bu bir öğrenci kayıt listesiydi. Akademiye alınanların isimleri, yaşları ve aile durumları yazılmıştı. "Yaşları çok küçük."

Alister kaşlarını kaldırdı. "Akademiden kaçırılan çocuklar olabilir mi?"

Zihnimde hissettiğim baskıyla gözlerimi kırpıştırdım. O çocukların kaybı için Kant'ı suçlamıştım. *Oysa asıl suçlu hep en*

yakınımda duruyordu. Parmaklarımı kâğıdın kenarında gezdirdim. "Bence asıl soru bu."

Vladimir uzanarak listeye hızlıca göz gezdirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Dişlerimi sıktım. "Biliyorsunuz ki, o çocuklar ölü bulundu."

Bunu hatırlatmam üzerine odada sessizlik oldu. *Adrian bir grup küçük çocuğun ölümünden sorumlu muydu? Bu kadar ileri gitmiş miydi?* İçimden bir ses en az Erindor kadar şeytani birine kalbimi açtığımı söylüyordu. Ayrıca melekler şahidim olsun, iç sesim bunu söylediğinde her zaman kötü şeyler olurdu.

Kâğıdı Vladimir'e uzatıp işaretparmağımı *yetim* kelimelerinin üzerinde aşağı doğru kaydırdım. "Bu çocukların hepsinin yetim olduğu yazıyor. Hatırladığım kadarıyla akademiye gelen çocuk grubunun her biri buraya Erindor tarafından nakledilmişti."

Garrison'ın ifadesi ciddileşti. "Yani uyuşuyor."

Vlad ile aynı anda başımızı aşağı yukarı salladık. "Öyle görünüyor."

"*Azizlerin kadehi*... Bir çocuk katiliyle mi..." Alister kâğıdı Vladimir'den aldı ve biraz daha yakından inceledi. "O zaman Adrian, yani o..."

İçimde beliren rahatsızlık soğuk bir çelik gibi mideme oturdu. "O çocukları öldürmüş olabilir."

Garrison düşünürken gözleri zeminde odaklanacak bir yer seçmişti. "İsimleri nasıl teyit edeceğiz?"

"Bay Harlow'un odasına yeniden girebilirim," dedim elimdeki anahtarın varlığını hatırlayarak. Yüzlerindeki ifadenin hızlı değişimini görene dek iyi bir fikir gibi gelmişti.

Vladimir kaşlarını kaldırdığında zihnimin içini ilk defa bu kadar berrak görüyormuş gibi bakıyordu. Elimde bir silah varmış ve yere bırakmam gerekiyormuşçasına tek elini havaya kaldırdı. "Sakin ol, iblis."

Bu soru işaretini dersten sonra doğruca ortadan kaldıracaktım.

Kitaplık Rafı

ON

KOKUN ÜZERİME SİNMEMELİ

ROWENAN LA BLANC

Ders: Bitki Bilimi ve Zehir Üretimi - Victoria Steele

Zehirli ve şifalı bitkilerin tanıtımı, serada pratik uygulamalar, temel zehir üretimi

Sera kapıları açıldığında içeride ferah bir bitki kokusu hâkimdi. Toprak, reçine ve kurumuş otların birleşiminden oluşan yoğun bir koku ciğerlerime dolarken Bayan Steele dersin başlamak üzere olduğunu belli eden sert bakışlarıyla bizi süzdü.

"Sizce," dedi ellerini arkasında birleştirerek. "Birinin dilini kesmeden sessiz kalmasını sağlamak mümkün müdür?" Sesi zehrin kendisi kadar soğuktu. Bizden yanıt beklemeden kendi sorusunu cevapladı. "Kesinlikle mümkündür." Elindeki püsküllü otu havada sallıyordu.

Tüm sınıf onu izlemeyi sürdürdük. Steele arkasındaki taş masaya ilerledi. Üzerinde çeşitli şişeler, böcekler, birkaç keskin bıçak ve özenle dizilmiş bitki kökleri vardı. Ancak masanın ortasında duran bitki dikkatimi çekti. İnce, koyu yeşil gövdesi

Kitaplık Rafı

tüylüydü ve uçlarında kızıl benekler vardı. Çiçekleri kurşuni bir renkteydi, uçları sanki duman yüzünden kararmış gibiydi.

Victoria Steele elini uzatıp bitkinin yapraklarından birini kopardı ve havaya kaldırdı. Bu şekilde net göremediğimizi düşünmüş olacaktı ki, masalarımızı gezmeye başladı. "Ashwren'in Soluğu," diye tanıttı.

Çoğumuz öne eğilerek bitkiyi inceledik. Sınıfın bakışları göz önünde bulundurulursa, kimse adını daha önce duymamıştı. Bense bir istisna olabilirdim çünkü bu isme annemin defterinden aşinaydım.

Bayan Steele elindeki yaprağı parmaklarının arasında ezip havaya ince bir toz saldı. "Küçük bir dozu kurbanın dil kaslarını felç eder. Konuşamazlar, yutkunamazlar." Sınıfın etrafında yürüdü. Ellerini birbirine vurarak kalan parçalardan kurtulduktan sonra yeniden masanın başına geçti. "Fakat fazlası ciğerleri yakıp içeriden öldürür."

Bir an sessizlik oldu.

Ardından Vladimir'in sesi duyuldu. "Bir kurban ciğerleri yanarken faydalı olur mu?"

Gözlerimi devirdim. "Sence faydalı birini susturur muyduk, Vlad?"

"Alister'ın faydalı biri olduğunu düşünmüyorum," dedi Garrison. Sınıftan bir kıkırdama duyuldu.

Alister'ın yüzünün aldığı şekli görmek için ona baktım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda ifademi yakaladı.

"Düşünebileceğini bilmiyorduk, sersem." Hiç gecikmeden küçük, ahşap küreğiyle Vladimir'in başını hedef aldı.

"Elime zehri denemek için sebep vermeyin," diye çıkıştı Bayan Steele. Gözlerindeki yumuşak ifade hızla kaybolmuştu. "Zehir üretirken her suikastçının bilmesi gereken ilk şey nasıl test edileceğidir."

Kitaplık Rafı

"Denek olmayacağım."

Gözlerimi Bayan Steele'nin gittikçe kabaran öfkesinden ayırmadan öne eğildim. "Kes sesini, Vlad. Yoksa ne istediğinin önemi kalmayacak," diye fısıldadım.

Bayan Steele bıçağı aldı, Ashwren'in gövdesini keserek içindeki özsuyu çıkardı. Parmaklarını mor renkli özsuya bulayıp kokladı. Yüzü buruşmuştu. Sonra başını bize çevirdi. "Ashwren'in en tehlikeli kısmı çiçeklerinin altında biriken reçinedir. Zehir üretimi için en saf haliyle alınmalı ve damıtılmalıdır."

Kalemi elime alarak boş bir sayfa açtım. Diğerleri de tıpkı benim gibi not almaya başlamıştı.

"Zehri hazırlamak için," dedi Steele önündeki havanı gösterirken. "Gövdeyi öğüterek özsuyu çıkaracak, ardından kaynar suda çözeceğiz. Ancak içilebilir hale gelmesi için son bir aşama gerekecek." Derin bir nefes aldı. Pis koku gözlerini sulandırmıştı. "Son aşama, insan kanından alınan bir damlayla tamamlanır. Böylelikle kokusu uçar gider."

Bir an duraksadıktan sonra gözlerini sınıfta gezdirdi. Hafifçe eğilip önündeki keskin bıçağı aldı. "Şimdi," diye devam etti. "Bu bilgiyi pratiğe dökmenin zamanı geldi."

Elimizde olmadan hepimiz önümüzdeki zehre baktık. *Bir de kendi tatlı kanımı mı akıtacaktım yani?*

Bayan Steele ustalıkla çevirdiği bıçağı masanın kenarına vurarak dikkatleri tekrar üzerine topladı. "Her biriniz önünüzdeki bitki gövdelerini alın ve söylediklerimi adım adım uygulayın."

Öğrenciler gözucuyla birbirlerine baktılar. Garrison elini Vladimir'in önündeki bitkiye uzatıp dokundu. "Bu küçük şeyin dağ gibi beni bile devirebilecek olduğuna ikna olmam zaman alacak."

Steele gözlerini Garrison'a dikti. "Denemek ister misin?"

Garrison hızla ellerini geri çekti. "Birden ikna oldum bile, teşekkürler."

Lena havanı önüne çekerek bitkiyi dikkatlice inceledi. "Reçineyi almak için sıkarsam dışı parçalanır gibi görünüyor, ince bir şeye benziyor."

Steele ellerini arkasında kavuşturdu. "Gereğinden az baskı uygularsanız, aktif bileşenleri tam olarak çıkaramazsınız."

Önümdeki bitkiyle birlikte bıçağı aldım ve gövdesine dikkatlice küçük bir kesik attım. Mor sıvı hemen parmaklarıma bulaştı. Hafifçe burnuma yaklaştırıp kokladım. *Biraz yanık odun, biraz gübresel keskinlik.*

"Çok fazla soluma," dedi Bayan Steele tam önüme gelerek. "Zehir bu haliyle doğrudan ciğerlerine ulaşmaz ama zihnini ağırlaştırır."

Başımı hafifçe sallayıp yeniden havana eğildim. "Peki zehri kanla karıştırmazsak, yalnızca kas felci etkisi mi gösterir?"

Steele soruma hafifçe gülümsedi. "Keskin bir gözlem. Ashwren yalnızca kanla aktive olmaz. Suyla karıştırıldığında da hafif bir etki gösterir ama yüksek dozları ölümcül olabilir."

Vladimir yanındaki Garrison'ı dirseğiyle dürterek sırıttı. "Yani eğer birinin konuşmasını istemiyorsak ama Tanrının ışığına yürümesini de istemiyorsak hafifçe yudumlamasına izin verebiliriz?" İkisi de Alister'a bakıyordu.

Alister onunla uğraşılmasına tamamen alışmış bir şekilde sadece el hareketi çekip dudaklarını oynatmakla yetindi. Ne söylediğini anlamak için dudak okumaya gerek yoktu. "*Size girsin.*"

Garrison, Vladimir'e yalandan bir şaşkınlıkla bakarak kaşlarını kaldırdı. "Kafanın içindekini neyle besliyorsun, kardeşim? Hiç olmadığı kadar üretken." Sırıtıp birbirlerine beşlik çaktılar.

"İşlevselim." Vlad iltifatı havada kapmıştı.

Steele bıçağını kaldırarak işaret etti. "Kendi mizah anlayışınızda boğulmadan önce elinizdeki işi düzgün yapın. Şimdi özsuyu tamamen çıkardığınızdan emin olun ve havanda ezip koyu mor hale gelene kadar öğütün."

Kitaplık Rafı

Öğrenciler talimatları yerine getirmek için harekete geçti. Havanın içindeki özsuyu yavaşça yoğunlaşırken koyu mor sıvı neredeyse katı bir kıvamı almaya başlamıştı.

Alister başını bana çevirerek fısıldadı. "Elime bulaştı? Yanlış mı yaptım ben bunu?" Dikkatle sıvıya bakıp başımı iki yana salladım. "Yanlış yapsaydın ölmeden önce soru sormak için bile vaktin olmazdı."

"İçimi rahatlattın."

Steele sınıfı dolaşarak öğrencilerin havanlarını kontrol etti. En sonunda önüne gelen ilk örneği beğenir gibi başını salladı. "İyi. Şimdi son aşamaya geçiyoruz." Bıçağını kaldırdı ve bileğinin kenarına küçük bir çizik attı. Bir damla kan mor sıvının içine düştüğünde karışım bir anlığına fokurdadı, ardından rengi neredeyse siyaha döndü. "Şimdi sıra sizde," dedi Steele.

"Biliyor musunuz?" Alister elindeki bıçağa bakıp iç çekti. "Burada olmaktan nefret etmek için yeni nedenler bulmak hiç zor değil."

Garrison bıçağını hızla bileğine bastırarak sıvıya bir damla bıraktı. "Alış."

Lena derin bir nefes alıp aynısını yaptı. Elbette ben de öyle.

Vladimir sıranın kendisine geldiğini fark ettiğinde gözlerini kıstı, gülümseyerek omuz silkti. "İlk defa kan dökmüyorum ya."

Bıçağımı kaldırıp bileğimin kenarına hafifçe bastırdım. Açılan ince çizikten koyu kırmızı sıvı, mor zehrin içine düştü. Karışım bir anlığına önceki halinde kaldı ama hemen sonra içine karışan kanla birlikte nihai haline ulaştı.

Bayan Steele başını eğerek memnuniyetle baktı. "İşte böyle." Gerçekten de koku gitmişti. "Hayat ve ölüm aynı yerdedir, yani bir suikastçının parmaklarının ucunda."

Elimdeki küçük cam şişeye baktım. Bu suikastçı olarak eğitilmekten zevk aldığımı fark ettiğim ilk andı.

Kitaplık Rafı

Güneş battığında Kartal Kanadı'nın yolunu tuttum. Elimdeki listenin kafamızda oluşturduğu soru işaretlerini çözmek için en doğru yol bilirkişiye gitmekti. Her ne kadar bilirkişi Kant olsa da adımlarımı hızlandırdım. Alacağım cevabın bizi mutlu etmeyeceğini zaten biliyordum. Artık emin olduğum bir şey varsa, Adrian ile ilgili öğreneceğimiz herhangi bir şeyin bizi mutlu etmeyeceğiydi.

Kapıyı tıklatmadan içeri girerken, "Davetsiz geldiğim için bağışlayın, ustam," dedim alayla. Fakat odaya adımımı attığımda bir tuhaflık fark ettim. İçeride kimse yoktu. Boş bir odayla karşılaşmayı beklemiyordum. Gözlerim odanın içinde gezinirken, herhangi bir hareket olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Tamamen sessizlik hâkimdi.

İçeri adım atmadan hemen önce katlanmış kağıdın elimde kaldığını fark ettim. İsimlerden oluşan listeyi hızla arka cebime sıkıştırdım. Gereğinden fazla elimde tutmuştum ve dikkatli olmazsam bir yerlerde kaybedecektim. Aradığım cevabı almadan bu yaşanmasa iyi olurdu.

Başımı çevirerek omzumun üzerinden koridoru kontrol ettim. Sol taraf boştu. Sağda, köşeye yakın bir gölge hareket etmiş gibi gelmişti ama orada da kimse yoktu. Gözlerimi iyice kısıp birkaç saniye daha duraksadıktan sonra hızlıca içeri süzüldüm. *Merak karakterime işlemiş kara bir lekeydi.* Kapıyı ardımdan kapattım ve avuçlarım hâlâ ahşap yüzeyin soğuk dokusunu hissederken birkaç saniye hareketsiz kaldım.

Çalışma masasının üzerindeki tüy kaleme gözüm takıldı. Mürekkep haznesinin kapağı tam kapanmamış, ucundaki mavi leke henüz kurumamıştı. Demek ki en son aceleyle yazı yazmış, yakın zamanda çıkmıştı. Bu da her an geri dönebileceği anlamına geliyordu.

Sehpanın üzerine bırakılmış bir bardağın dibinde hâlâ biraz

Kitaplık Rafı

sıvı duruyordu. *Kafası bir dünya ahmak.* Her zaman yeni otlamış bir inek gibi bakmasına şaşmamalıydı.

Perdesinin hafifçe açık olduğunu fark ettim. Ayın solgun ışığı odanın yarısını aydınlatıyordu. *Buradan dışarı bakmış olmalı,* diye düşündüm. Belki birini izliyordu. Normallik sınırından oldukça uzak olduğunu düşündüğümüzde bu biri ben olabilirdim. Belki de yürüyüşüm sırasında uzunca bana bakmış, değersiz çırağıyla ne halt yiyeceğini düşünmüştü.

Tam perdeye doğru bir adım attığım anda kapının dışından gelen sesler tüm dikkatimi dağıttı. Hızlı ve ağır adımlar ahşap zemini gıcırdatıyordu. Birden fazla adım sesi, bir de konuşmalar vardı. Kelimeler net değildi, ses ancak cinsiyetlerini ayıracak kadar belirgindi. Kant ve yanında bir kız...

Önce yanındaki kızın kim olduğunu anlamak için nefesimi tuttum.

Biraz sonra içgüdülerim devreye girdi. Dışarı çıkmak, merdivenlerden inmek için çok geçti. Odaya göz gezdirdim, saklanacak en mantıklı yer... *Dolap.* Hızla dolaba ilerledim. Kapaklarını açıp içine sıkıştım. Sırtımı tahta panele yasladım ve kokusundan artık emin olduğum derin misk ve metalin içine gömüldüm.

Kapı sertçe açıldı. İçeri girenlerin gölgesi kapının eşiğinde uzadı.

Tek bir kelime bile duyulmadan kapı geri kapandı. Dolabın içindeki karanlık bir anda bana dar gelmeye başlamıştı. Kendi nefesim bile fazla yüksek geliyordu. İlk olarak bir hışırtı duyuldu. Başta yalnızca duyduklarımdan neler olduğunu çıkarmaya çalıştım, bir şey anlamadığımda hafifçe araladığım yerden gözetlemeye başladım.

Aralıktan gördüklerimle bedenim kasıldı. Aceleyle çözülen düğmeleri, giysilerin hızla yere düşüşünü izliyordum.

Ardından hafif, iniltiye benzeyen bir nefes duyuldu. Kant sandalyesine oturmuş, geriye yaslanmıştı. Gömleği tamamen açıktı, başını arkaya atmıştı. Ellerim buz kesti. Kucağına yerleşen kızın bacakları iki yanından aşağı sarkıyordu. Elleri Kant'ın omuzlarını aşağı yukarı okşamakla meşguldü. Aynı anda üzerine eğilip dudaklarını boynuna yaklaştırdığında elim farkında olmadan sıkılı yumruğa dönüştü. Karşısındaki kızın sırtı bana dönüktü, öne eğilmişti. Hareket ettiği sırada saçları yüzünü tamamen gizliyordu.

Umurumda olmaması gerekiyordu. Bu beni ilgilendirmiyordu. Kant'tan bana neydi ki? Tıpkı onun bana söylediği gibi benim için değersiz bir eğitmen değil miydi? Bir rakip? Bir baş belası? İçimde kaynayan, tanımlayamadığım bir his vardı.

Tiksinti? *Belki.* Öfke? *Kim bilir.*

Gözlerimi kısıp dolabın aralık kapağından baktım ama bunu yapmamam gerekiyordu. Her ne kadar açıdan dolayı net göremesem de dudaklarının birleştiğinden artık emindim. Kızın parmakları yavaşça Kant'ın göğsüne süzüldü. Bunu yaparken tırnakları çıplak teninin üzerinde hafif izler bırakarak kaydı.

Tanrılar. Bu cehennemden nasıl çıkacağım?

Cevabı bulamadan Kant'ın iri ellerinin onun çıplak belini nasıl tuttuğunu, parmaklarını tenine nasıl bastırdığını izlemeye devam ettim. Aynı eller biraz sonra kızın saçlarına uzandı. Yavaş bir hareketle parmakları buklelerin arasına kaydı ve omuzlarına dökülen saçlarını geriye attı.

Yutkundum.

Boynuna eğildiği sırada hiç beklemediğim bir şey gerçekleşti. Gözlerimiz buluştu. Dolabın içinde saklandığım yerden, nefesimi bile tutmayı unuttuğum o anın içinde Kant doğrudan bana bakıyordu. Donup kaldım.

İfadesinde bir şaşkınlık olmadı. Sanki baştan beri orada ol-

Kitaplık Rafı

duğunu bildiği bir şeye bakıyordu. Kız hareket etti ama fark etmedi çünkü Kant artık ona bakmıyordu.

Bana bakışı tepkisizdi. Bu yüzden dolabın içinde saklandığım halde onu izleyen ben değilmişim gibi hissetmeye başladım. Hareket etmesini, bir şey yapmasını bekledim. Beni azarlamasını, kızmasını, belki kapıyı açıp beni oradan çıkarmasını... Ancak Kant hiçbir şey yapmadı.

Gözlerini benden ayırmadan başını hafifçe yana eğdi ve dudaklarını önündeki çıplak boyunda gezdirmeye devam etti. Elini kızın belinden yukarı doğru kaydırırken bakışları benimkilerden ayrılmıyordu.

Nefesimi tuttum. Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu? Onu izlediğimi, burada olduğumu biliyordu. Ama ben neden bu kadar öfkeli olduğumu bilmiyordum. Neden kalbimin deli gibi çarptığını da. İçinde bulunduğum durumun çirkinliği rahatsız ediciydi, hatta *rahatsız edici* biraz fazla iyimser kalırdı.

Adeta gösteri yapıyormuş gibiydi. *Beni kıskandırmak için miydi? Beni cezalandırıyor muydu?* Bunlardan herhangi birini hissetmeyi reddediyordum.

Bunu izlemek istemiyordum, yine de gözlerimi kaçıramadım. Kız inleyerek ona daha çok sokulurken midem düğümlendi. Bunu yapmasa olmaz mıydı? Belki de dolabın kapaklarını itip hızla koşmaya başlayabilirdim. Kendimi dışarı atar, Kara Mora'ya hafızamı sildirir ve bir daha Kant'ın yüzüne bile bakmazdım. Böyle düşününce her şey kulağa nasıl da kolay geliyordu. Tüm bunları yapabilirdim... tabii eğer bedenim buraya çakılıp kalmasaydı.

Kant'ın dudakları kızın boynundan uzaklaştığında beklentiyle izlemeye devam ettim. Fakat her şey bir anda oldu. "Uyumam gerekiyor," dedi Kant. Kucağındaki kızı neredeyse umursamaz bir hızla kavrayarak tek hamlede ayağa kaldırdı.

"Ne dedin?" Kız şaşkın bir ses çıkarmıştı ama Kant'ın yüzü

Kitaplık Rafı

ifadesiz, hareketleri seriydi. Kavradığı bilekten güç alıp kızı kapıya doğru aceleyle çekiştirmeye başladı. "İyi de biz..."

"Göz kapaklarım o kadar ağırlaştı ki..." Kapıyı açarken bile aceleciydi. "Bu gecenin kusuruna bakma. Sonra görüşürüz."

"Sorun ne?" Kızın sesi ya şaşkın ya da öfkeliydi. Belki iki duyguyu aynı anda hissediyordu. Kant'ın ilgisi kızın üzerinde daha fazla oyalanmadı. Cevap dahi vermeden kapıyı tek bir hareketle kapattı, tok sesin ardından oda tamamen sessizliğe gömüldü.

Saklandığım yere yaklaşan ayak seslerini dinledim. Kant dolaba doğru yürüyordu. Saniyeler sonra kapağın önünde durdu ve tek hamlede açtı. Dakikalardır izlediğim yüzüne yakından baktım. Maskesini çıkararak masasının üzerine fırlattı.

Diğer gözünü görmek garip hissettirmişti. Aynı anda yapabileceğim açıklamaları zihnimde sıralamaya çalışırken elimde işe yarar bir şey olmadığının farkındaydım. Yutkundum ve ilk sözü onun söylemesine izin verdim.

Ellerini ceplerine soktu. Başını yana eğip yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi. Bu her zaman sinirlerimi zıplatan yersiz gülümsemesiydi. Genelde ortada komik bir şey olmadığında sergilerdi. "Ee, gösteri güzel miydi?"

"Arsız." Kelimelerim elle tutulur bir tiksinti gibiydi. Belki yeterince umursamaz görünürsem bu geceyi hiç yaşanmamış varsayabilirdi. Artık ona listeyi göstermek için doğru bir gecede olduğumuzu düşünmüyordum. Doğru söylemek gerekirse, gözlerine bakmak bile bu noktada sınırlarımı zorluyordu. "Sadece hakkındaki dedikoduları doğrulamış oldun. Benim için bir kurbağayı sinek yakalarken izlemekle eşdeğerdi. Sıradan, tahmin edilebilir ve sıkıcı." Yanından geçerek kapıdan sıvışmaya çalıştığımda Kant aniden önüme geçti. Hızlı bir refleksle durdum.

Bana bir kaçış yolu bırakmıyordu.

Onunla aynı hızda durduğum için birbirimize çarpmamıştık ancak kollarını iki yanımdan uzatıp az önce içinde oldu-

Kitaplık Rafı

gum dolabın kapaklarını kapattı. Çok geçmeden kendimi aynı kapaklara yaslanmış halde buldum. Kolları artık iki yanımda değildi. Yine de bedeninin yakınlığı tehlike çanlarımı harekete geçiriyordu. "Keşke az önceki bakışların da aynı şeyi söylüyor olsaydı, küçük çırak. Belki o zaman öylece çıkıp gidebilirdin."

Ukalalığına karşı kaşlarımı çattım. "Ne kadar izlediysem de kurbağa prense dönüşmedi. Çünkü o gerçek bir *hayvan*." Son kelimeye yaptığım vurgu kesinlikle kişiseldi.

"Gerçek bir hayvan öyle görünmezdi."

Dakikalar önce kucağındaki kızı yiyo... şey, öpüyor olsundan bahsettiği aşikârdı. *Gerçek bir hayvan nasıl görünürdü? Sahiden onca şeyden sonra bunu düşünmemi mi istiyordu?*

Sabrım sınırdaydı. Gözlerimi sıkıca kapatarak bıkkın bir nefesi dışarı verdim. "Odana ya da kucağına kimi aldığınla ilgilenmiyorum."

"Öyleyse neden yüzüme bakmıyorsun?"

"Yüzünde görecek yeni bir şey yok," diye geveledim hazırcevaplıkla. "Sıradan, yaralı." Yeni bir hamleyle sağa kaydığımda aynı hızla tekrar önüme geçti. Bedeni benimkinin iki, belki de üç katıydı. Adım atabileceğim her yönü kapatıyordu. Nitekim hamlesinin temel amacı da bariz bir şekilde buydu. Yüz hizamda kalan çıplak göğsüne baktım. "Oyun oynamayı bırak."

"Oysa saklambaç oynayan sendin. Neden dolabımdaydın, Rowenan?" Bedeni benimkini biraz daha köşeye kıstırdı. "Odama birilerini atmamdan şikâyet ediyorken sen kendi ayaklarınla giriyorsun."

"Şikâyet ettiğim falan yok. Sadece... üzerine bir şeyler giy." Pürüzsüz teni bu gecenin ana konusu olmasa daha iyi hissederdim. "Üstelik benim amacım tamamen farklı."

Yüzüne bakmıyor olsam da hareket eden karnından ve kesik kesik duyulan nefesinden sessizce güldüğünü anlamıştım. "Neden diye sordum az önce. Neden dolabımdaydın?"

Kitaplık Rafı

"Basit bir nedenim vardı. Ancak daha basit ve önemsiz bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum." Söylediklerim noktasından virgülüne kadar doğruydu.

"Fazla detay vermeyeceksin, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Fazla detay vermeyeceksin çünkü gördüklerin seni utandırdı mı?" Köşeye sıkıştığımın farkındaydı, bu yüzden acele etmiyordu. Oyununu yavaş oynuyor, kelimeleri ve bedeniyle beni daha küçük bir alana hapsediyordu.

"Bu doğru değil." Tam sağımda bıraktığı boşluktan kaçmaya çalıştığımda eli çeneme uzandı. Yanaklarımı kavrayan parmakları sertti.

Temasıyla birlikte bütün vücudum donu. "Yüzüme bak," diye mırıldandı. Sesinde sabırdan eser yoktu. Ben irkilmemek için kendimi zor tutarken başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Yüzümü doğrudan kendine çevirdiğinde gözleri benimkileri esir aldı. *Sanki başka şansım varmış gibi bir de emir mi veriyordu?*

Sorusu havada asılı kalınca çenemi kavrayan parmaklarının artan baskısını hissettim. Başımı oynatamayacağım kadar sıkı tutmuyordu, yine de tutuşu kaçınamı engelleyecek kadar kuvvetliydi.

Dudaklarım istemsizce büzüldü, bu sırada çıkan hafif ses sessizliği bozdu.

Sesin ardından gelen bakışı bir refleks gibiydi. Gözleri hafifçe aşağı kayıp doğruca dudaklarına odaklandı. Kaşları çatılmıştı. Gerginlikten miydi, yoksa bir şey söylemek üzere olduğundan mıydı bilmiyordum. Sanki ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu. Ya da orada başka bir şey arıyordu. Kafamın içinde bu konuyu hızlıca kapattım. Düşünmek istemiyordum.

Dürüst olacaktım. Beni olduğum yerde tutan şey parmakları değil, bakışlarıydı.

Parmaklarının beni sinirlendirdiğinin farkında olmalıydı, bu

Kitaplık Rafı

yüzden elini çekmedi. "Baş belası olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlamana gerek yok." Konuşurken bakışları az önce indirdiği noktadan bir an olsun ayrılmamıştı.

Kelimelerin kulağa nasıl geldiğini düşünmeden konuşmaya çalıştım. Aynı anda tutuşundan kurtulmak için uğraşıyordum ancak bu pek mümkün değildi. "Hiçbir şey yapmıyorum." Kelimelerim yamuk dudaklarımdan boğuk bir şekilde çıkmıştı.

Sanki konuşmakla çok kötü bir seçim yapmışım gibi bir anlığına gözlerini sabır dilercesine kapattı. Ciğerlerini doldururken göğsü o kadar şişti ki, nefes alamadığını sandım. "Orada öylece dururken bile..." Bir an sözünü devam ettirecek gibiydi ama vazgeçti. Tekrar konuşmadan önce dudaklarını yaladı. "Odama gizlice girip dolabıma saklanman *hiçbir şey* sayılmaz." Bakışlarının dakikalardır dudaklarımda oluşu yüzüme yansımayan bir paniğin içimde gittikçe büyümesine sebep oluyordu.

Parmaklarını ellerimle gevşetmeye çalıştım. "Bu kadarı yeter." Ancak bir değişiklik olmamıştı.

"Eğer buraya gelme nedenini hemen söylemezsen, sana yeni bir sebep vereceğim." Sesi bir tehditten çok daha fazlasıydı.

İçimde büyüyen isimsiz duyguları yatıştırmaya yardımcı olabilirmiş gibi dişlerimi sıktım. "Bir kâğıt," diye fısıldadım. Konuşmaya başladığımda parmakları gevşedi ama tamamen bırakmadı. En sonunda bakışları gözlerime tırmandı. "Elimde Adrian'ın eşyaları arasında bulduğum bir liste var." İri parmakları yanaklarımı sıkarken sebeplerimi sıralamak ve soğukkanlılığımı korumak imkânsıza yakındı.

Kant hafifçe eğildi. Yüzü benimkine iyice yaklaştı. "Kâğıt nerede?"

Sinirle çarpan kalbime rağmen kâğıdı arka cebimden almaya yeltendim. Ancak hareketimi öngörüp yerini fark eden Kant benden önce davrandı. Boştaki elini arka cebime kaydırdığında vücudum refleks olarak gerildi. Onun parmaklarının önce beli-

Kitaplık Rafı

me, ardından arka cebime kayışını hissetmek fazlasıyla yanlış geliyordu. *Sanki isimsiz hisler zihnimin her yerindeydi.*

"Kendim verebilirdim." Sesim düşündüğümden daha katı çıksa da Kant bunu hiç umursamadı.

"Biliyorum ama öylesi eğlenceli olmazdı," diye mırıldandı. Eli arka cebime daldığında omurgam boyunca istemsiz bir ürperti hissettim. Teni kumaşın üzerinden bile hissediliyordu. *Yarattığı hisler hatalıydı.*

Bunu bilerek yapıyordu. "Ben senin eğlencen değilim."

Kâğıdı yavaşça cebimden çekerken hiç aceleci davranmadı. Gözlerime bakıyor, küçük gülümsemesini sergiliyordu. "Bu cümlede yalnızca eğlencem olmadığın kısmı doğrulayabilirim."

Bilerek yapıyordu.

"Komik değilsin."

"Tamam, gevşe," dedi geri çekilerek. Sonunda beni serbest bırakıp kağıdı açtı. Kâğıdın hışırtısı odada yankılanmıştı. Listeye baştan aşağı göz gezdirirken başını hafifçe yana eğdi. Yüzündeki ifade değişmemişti ama bakışlarında belli belirsiz bir huzursuzluk vardı.

Daha fazla sessiz kalamazdım. "Bunlar akademiden kaçırılan çocukların listesi mi?"

Kant başını kâğıttan kaldırıp bana baktığında gözleri artık az önceki çarpık eğlencesini yansıtmıyordu. Sessizlik birkaç saniye boyunca üzerime çöktü.

Ardından kâğıdı iki parmağı arasında sıkıştırarak hafifçe kaldırdı. "Bunu Adrian'ın eşyaları arasında mı bulduğunu söylemiştin?"

Yutkundum. "Evet."

Kant'ın yüzü hâlâ duygusuzdu ama düşündüğünü görebiliyordum. Bir şeyleri tartıyordu. "Cevap vermedin," diye üsteledim.

Kitaplık Rafı

Birkaç saniye daha sessiz kaldı. "Evet." Sadece tek bir kelimeydi. Tüm iç organlarımı sıkıştıran o kelime havada asılı kaldı. *Bu düşündüğü anlamına mı geliyordu?* "Çocukları bulduğumuzda kelleleri yerinde değildi," diye tamamladı cümlesini.

O an kafamın içindeki her şey sustu. Bedenim istemsizce geriye çekildi. Midemde büyüyen rahatsızlık içimde yükselen ürpertiyle birleşti.

Yüzüne baktım.

Gözlerindeki ifade çoğu zamankinden daha boştu.

Onları görmüştü.

Bunu biliyordu, şimdi ben de öğrenmiştim. Tüm bunlardan önce ondan, Kant'tan şüphelenmiştim. Zihnimin bir köşesinde bir çocuk katili olabileceğine ihtimal vermiştim. Oysa katil baştan beri en yakın dostumdu. *Adrian.* "Onu bu yüzden..." *Onu bu yüzden öldürmüştü.*

"Doğru. Güçlü sebeplerimden biriydi." Cevap verirken bir an bile düşünmemişti.

"Sende kalsın," dedim elinde tuttuğu listeyi kastederek. Arkamı dönüp hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Sorumuzun cevabını ekibin geri kalanına iletmeden önce zihnimi dinlendirmeliydim.

Elimi kapı koluna atacağım sırada bir gölge hızla önüme geçti.

"Yapmazdım," diye fısıldadı Kant. Bakışlarımı ona çevirdim. Gözleri artık ifadesiz değildi. Bana ilk defa gerçekten içini açıyormuş gibi bakıyordu. Önemsiyormuş gibi. "Çocuklara zarar vermezdim."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Değersiz çırağının senin hakkında ne düşündüğü neden umurunda?" diye karşılık verdim. Onu son defa baştan aşağı süzerken yüzüm çirkin bir şeye bakıyormuşum gibi buruştu. "Üstelik birkaç adım ileriden de seni duyabilirdim, uzaklaş. Üzerindeki kadın kokusunun ki-

Kitaplık Rafı

yafetlerime sinmesini istemiyorum." Bu bir palavraydı. Üzerinde kendisininki dışında bir koku yoktu. O kadının kokusu üzerine sinecek kadar vakti olmamıştı.

Asıl olan dilimin bazen kontrolü ele geçirmek konusunda ısrarcı oluşuydu. Yanından geçerken hâlâ orada durduğunu biliyordum. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Kitaplık Rafı

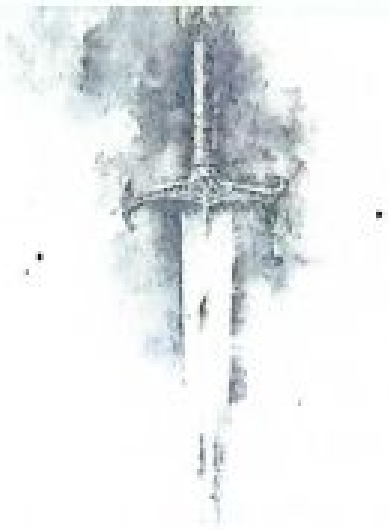

ON BİR

ÖLÜM İŞARETİNİN LANETİ

ROWENAN LA BLANC

Koridora çıktığımda ilk birkaç adım çocuklarla ilgili hayali görüntülerle bulanıktı. Zihnim konuşmamızın yankılarıyla doluydu. Bir de elbette Kant'ın bukleli kızla olan oldukça ilginç yakınlaşmasının ayrıntılarıyla...

Durmadan yürümeye devam ettim. Bilinçaltım Adrian'la arkadaş olduğumuz zamanları ve her nasılsa onun niyetlerinden tamamen habersiz olduğumu hatırlatıp duruyordu. Gözümün önüne gelen o kadar çok hatıra vardı ki, kafamın patlayacağını düşünüyordum.

Koridorun yüksek penceresinin önünde duran ekibime doğru yaklaşırken boğazımı temizledim. Kafamdakileri bir anda söylemeliydim. Ben Adrian'la ilgili gerçeklerle yüzleşebiliyorsam onlar da yapabilirdi. *Yapmalılardı.*

"Çocuklar." Aniden bana dönen dört kafayı inceledim. Hepsinin ortasında dikilen Vladimir'i, yüzünde endişeli bir ifadeyle ellerime bakarken buldum. Muhtemelen orada bir yerde isim listesini görmeyi beklemişti. Her biri gibi o da bir cevap istiyordu. İfadelerinin hızlı değişimi dolayısıyla meraklanarak etrafıma baktım.

Kitaplık Rafı

Az önce onlara durumu nasıl izah edeceğimi düşünürken sesimin tüm koridorda yankılanmış olabileceğini fark ettim. "Özür dilerim. Sesim fazla çıktı, acil bir şey değil. Sadece..." Şakağımı ovuşturup zihnimi temizlemeye çalıştım. "Malum olayın cevabını aldım, öğrendiklerim dikkatimi dağıtıyor." Hepsi listeden bahsettiğimi çoktan anlamıştı.

Garrison iç geçirerek başını tuttu ve beni ortalarına çekti. "Pekâlâ. Dökül bakalım." Alister ve Lena iyice bize yaklaştığında artık grubun orta direği bendim. En baştan başlamam gerekecekti. Lena konuya hâkim göründüğü için ona listeyle ilgili özet geçme gereği duymadım. İfadesine bakılırsa diğerleri benim yerime bunu yapmış olmalıydı.

"Size Adrian ve Bay Tenebris'in tartışmasından nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musunuz?" Adrian'ın artık aramızda olmadığı bir yemek saatinde, bunu oldukça şüpheli ve yorumsuz bir şekilde dillendirmiştim.

Garrison bir kez başını salladı. "Evet, suratsız iki salak tartışıyordu demiştin." Tam olarak gördüğümü söylemiştim. Ses tonundan sadede gelmemi istediği anlaşılıyordu.

"Kesinlikle. Her ikisinin de yüzü asıktı. Bir sorun olduğu belliydi." Hepsinin kaşlarının çatılmasına ve Alister'ın kollarını kavuşturmasına neden olacak kadar yavaşça vurguladım. "Bir eğitmen ve öğrenci konuşması gibi değildi. Ben... ne olduğunu öğrendim."

"Neymiş?" Lena'nın kaşları alnına doğru iyice yükselmişti.

"Antrenman sırasında Bay Tenebris'in elinden bıraktığı, içinde portreler olan bir eskiz defteri buldum. Sayfaları karıştırdıkça bazı yüzleri tanıdığımı fark ettim. Birkaçı ölen kişilerin portreleriydi." Bu tek başına aşırı korkunç bir şey değildi. Ancak anlatacaklarımın devamını duyduklarında dehşetin yüzlerine çarpacağına adım gibi emindim. "Ağızları ve gözleri dikili halde çizilmişlerdi."

Kitaplık Rafı

Garrison gözlerini kıstı. "Elian gibi." Başımı onaylarcasına salladığımda Alister bir küfür savurdu.

Derin bir soluk aldıktan sonra devam ettim. "Sayfaların arasında benim de yüzüm vardı. Başta eskizin Bay Tenebris'e ait olduğunu sandım çünkü ona ait olması mantıklıydı. Onun hakkında duyduklarımızdan ve üzerimizde bıraktığı tehditkâr etkiden dolayı öldürmek istediği insanları önceden seçme ihtimali akla yatıyordu. Fakat artık o ölüm defterinin Adrian'a ait olduğunu biliyorum."

"Vay anasını," diye nefes aldı Vladimir. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Onu bir defteri karalarken görmüştüm. Soğukkanlı piç o sırada havuçlu kek yiyordu."

Garrison'ın bakışları nasıl bir araya geldiğini çözemediği bir yapbozun iki parçasıymışız gibi ikimizin arasına gidip geldi. *Bir dakika* dercesine elini havaya kaldırdı. "Tam olarak anlayamadım."

"Yani adam dibimizde Row'u öldürme planı yapmış." Alister gözlerinde biraz fazla sabırsızlıkla bağırmıştı. An itibariyle öğrendikleri bilgiye sahip tek kişi olmadığım için mutluydum. "Ayrıca dünden sonra Bay Tenebris hakkında bir şey duymak istediğimi sanmıyorum."

"Şşt," dedim koridoru gözleyerek. "Biraz sessiz ol." Tıpkı benim gibi hepsi birkaç saniyeliğine etrafımıza baktı.

"Piç kurusu." Vladimir anlayamadığım daha bir sürü küfrü ağzının içinde döndürüyordu.

Lena bunu görmezden gelip yere baktı, muhtemelen düşünüyordu. "Peki liste?"

Garrison hızla başını salladı. "Ağzımdan aldın. Evet, liste?"

Elbette en rahatsız edici bölüme gelmiştik. "Bay Tenebris, çocukları bulduklarında kellelerinin bedenlerinden ayrı olduğunu söyledi." Kafaları gerginlikten patlamadan önce hızlıca açıklamak istemiştim. "Listedeki isimler sahiden o çocuklara ait."

Kitaplık Rafı

Yüzleri dönüşebileceğini bile düşünmediğim bir renge büründü. Arkadaşları olduğum onca hafta boyunca hiçbirini bu kadar şaşkın görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, Adrian ve yediği haltlar hepimizin radarından kaçmıştı. Ancak bu listeyi eşyalarının arasında bulduğumda baştan beri bunu yapmış olma ihtimaline kuvvetle inanmıştım. Cevabın beni sarsmadığını söyleyemezdim ama bir yanım hep biliyordu. Hepsinin benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyordum, yine de son ana kadar inanmakta güçlük çekmelerini anlayabiliyordum.

Yani evet, Adrian bir grup çocuğun ölümünden sorumluydu. Vahşice bir ölümden bahsediyordum.

Lena huzursuzca yerinde kıpırdandı. "O narin pisliğin lanet olası bir cehennem zebanisi olduğunu hep biliyordum." Bakışlarındaki vahşilik ayaklarımın üzerinde rahatsızca hareketlenmeme neden oldu. Gözlerinde saldırmaya hazırlanan bir kaplanın ifadesi vardı.

"Biz bilmiyorduk," dediğimde diğerlerinin ve benim bir zamanlar o cehennem zebanisinin en yakın dostu olduğumuzu kastediyordum.

"Ne yapacağız?" diye sordu Garrison.

Vladimir düşündüğü sırada dudaklarını araladı. "Biz..."

"Yapılacak her ne vardıysa artık çok geç." Söylediklerimle Garrison'ın ile Vladimir'in aklındaki fırtınalı ve çılgınca soru işaretlerini kestim. Bunları sürekli kafamızın içinde döndürmenin hiçbir anlamı yoktu.

Alister ise hâlâ aynı noktaydı. "İş bu boyutlara gelene kadar fark etmediğimize inanamıyorum. Şey gibi hissetiriyor..." Gözlerini kısıp başparmağı ile işaretparmağını görünmez bir şeyi ezercesine sinirle ovuşturdu. Sanki tarif edemediği hissi zihninde yakalamak istiyordu.

Garrison aynı hisleri taşıdığını belli ederek sözünü tamamladı. "Suçluluk hissi gibi."

Kitaplık Rafı

"Evet." Aradığı cevabı duyunca omuzlarını hayal kırıklığıyla serbest bıraktı.

"Akademide bizden çok daha fazlasına tanıklık etmiş, eğitimini tamamlamış ve bu dünyaya hayatını adamış insanlar var. Ama siz yalnızca bizim gözümüzden kaçtığını mı söylüyorsunuz?" Tam tersini savunuyormuşum gibi görünmeme rağmen aslında onlarla hemfikirdim. Sadece avutulmak istediklerini görebiliyordum. "Yakın dostumuz olduğunu düşünmemizi istedi, üstelik hepsi bir oyundu. Bunu kabul etmeli ve aşmalıyız."

"Pekâlâ, bu doğru." dedi. Garrison sonunda. "Hem aramızda hâlâ rom içecek yaşa gelemeyenler var." Alister'ı kastediyordu.

Alister hızla çatılan kaşları eşliğinde yumruğunu onun omzuna geçirdi. "Seni koca orospu çocuğu, bunun konumuzla ne alakası var?"

Küfre rağmen Garrison ona psikoz sınırında görünen en geniş gülümsemesini bahşetti. "Ana kuzusu."

Alister sinirden köpürmüş yüzüyle ona bir adım daha yaklaştı. Garrison'ın zırhsız tişörtünün üzerinden meme uçlarını sıkıca kavrayıp çevirdiği sırada Vladimir ile birbirimize baktık. Hepimiz biliyorduk ki, suikastçı eğitimi alınasına rağmen bu hamleyi yapacak tek kişi ancak o olabilirdi.

Garrison intikam ifadesini takınarak doğruldu. "Ah, Alister!" İkisi koridorun sonuna doğru kaybolduğu sırada Alister çığlıklar içinde merhamet diliyordu.

Ellerimi dudaklarımın kenarına dayayıp destekleyici olmaya çalıştım. "Daha hızlı, Alister!"

Koşuşlarını izlerken o anın absürtlüğüyle içimde istemsiz bir hafifleme hissetmiştim. Dakikalar içinde koridorda yankılanan kahkahalar, ayak sesleri ve boğuk küfürler aniden kesildi.

Biraz sonra Garrison ve Alister'ı yakalarından tutmuş Bayan Wren göründü. Çocukları sürükleyerek bize doğru getiri-

Kitaplık Rafı

yordu. Doğru gördüğümden emin olmak için yaslandığım duvardan doğruldum. Üçümüz de aynısını yaptık.

Vladimir'in olduğu yerde birkaç ton solgunlaştığını anlamak için ona dönmeme gerek yoktu. Sesi yeterliydi. "İşimiz bitti." Yaklaştıkça yetişkin bir ejderhaya daha fazla benzeyen Bayan Wren'den bahsediyordu.

İkisi de suçüstü yakalanmış sokak kedisi gibi görünüyordu. Alister dişlerini sıkıp direnmiyormuş gibi yapıyor, Garrison ise yüzünden anladığım kadarıyla yarım bir sırıtışla durumu nasıl kurtarabileceğini hesaplıyordu. Dudaklarındaki o gülümseme aptal bir cürete sahip olduğunun kanıtıydı.

Lena dişlerinin arasından uyardı. "Sessiz ol, duyacak."

Ancak Bayan Wren'in yüzü taş kesilmişti, herhangi bir açıklamayla sakinleşmeyecek kadar öfkeliydi. Tam önümüzde durduğunda bile yakalarını serbest bırakmamıştı. "Bu saatte hâlâ koridorda ne halt ediyorsunuz?" diye tısladı. Sesi de yüzü gibi uykudan uyandırılmış bir büyükanne öfkesi taşıyordu.

Alister kendini hızla savundu. "Garrison başlattı."

Diğeri hiç beklemeden cevapladı. "Bana saldırdı!" Bayan Wren bu saçmalıkları yiyecek biri değildi. Elini kaldırdı ve ikisini birden yakalarından iterek sertçe birer adım ileriye savurdu. Yani önümüze. "Odalarınıza. Şimdi." Çatık kaşları altındaki bakışlarını tek tek üzerimizde gezdirirken kimse kıpırdamadı. "Bu hepiniz için geçerli. Çoktan gece yarısı oldu, koridorlardan birinci sınıf toplamaktan daha önemli işlerim var. Eğer biriniz daha ses çıkarmaya cüret ederse, sabaha kadar devriye nöbetine çıkartırım."

Çıt çıkmadı, hatta Garrison ve Alister bile nefeslerini tutmuş olabilirdi.

Vladimir hepimize baktıktan sonra saygıyla öne eğildi. "Bence bu yeterince açık oldu."

Bayan Wren bakışlarını başından beri hiç konuşmamış Lena ve bana çevirdi. "Odanıza. Şimdi."

Kitaplık Rafı

Çok geçmeden odamın kapısını sessizce kapattım. Ardından sırtımı ahşap yüzeye yaslayıp derin bir nefes verdim. Gece boyunca zihnimi kemiren düşünceler peşimi bırakmıyordu. *Adrian, Kant, liste, çocuklar...* Her biri aklımın içinde yankılanıyor, nefesimi boğazıma düğümleyerek beni içten içe sıkıştırıyordu.

Adımlarımı dikkatlice atıp Jassy'yi uyandırmamaya çalıştım. Küçük bir odayı başkasıyla paylaşmanın en büyük zorluğu buydu, gecenin bir yarısı gelen tüm bu düşüncelerle başbaşa kalamazdım.

Kendi yatağıma doğru ilerlerken üzerimdeki kıyafetleri hızla çıkardım. Ter, toz, bitki kokusu... Giydiklerim günün ağırlığını taşıyordu. Sessizce dolabın kapağını açtım. İçinden kısa, saten bir gecelik çıkardım. Kumaş soğuk ve hafifti. Cildime dokunduğunda tenimde günün tüm ağırlığını hafifletmeye çalışan bir serinlik bırakacaktı.

Geceliğin ince askıları omzumdan kayarken hafifçe doğrularak kumaşı düzelttim. Satenin cildime bıraktığı serin dokunuş bile zihnimde yankılanan düşünceleri susturmaya yetmiyordu. Bir an nefesimi tuttuktan sonra içgüdüsel olarak başımı yana çevirdim ve pencereye doğru yürüdüm.

Odaya dolan soğuk hava tenime hafifçe çarptı. Camın önünde durup dışarı baktım.

Akademi sessizdi. Gecenin loş ışığında binaları birbirine bağlayan taş yollar ve toprak zemin, terk edilmiş gibi duruyordu. Gözlerim akademinin duvarına doğru koşan bir gölgeyi yakaladı.

Kaşlarımı çatarak ellerimi camın soğuk yüzeyine bastırdım. *Baktığım her yerde sorun çıkmak zorunda mıydı?* Gecenin karanlığında figürü tam olarak seçemesem de hareketlerindeki kontrolsüzlük ve hız dikkatimi tamamen kendine çekmişti. Nefesimle buğulanan camı kolumla sildim.

Kaçıyor muydu?

Kitaplık Rafı

Birine mi yetişmeye çalışıyordu?

Kaşlarımı çattım. Biri gece vakti antrenman yapıyor olabilir miydi? Akademide birçok kişi gündüz dikkat çekmek istemediğinden güneş doğmadan sessizce eğitim yapardı. Ancak güneşin doğuşuna yakın bile değildi.

Bir tuhaflık vardı.

Bu yüzden biraz daha eğilip daha dikkatli baktım. O kişinin Kant olduğunu fark ettiğimde midemde huzursuz bir his kabardı. Tanrı bilir neden bu kadar aceleyle hareket ediyordu? Sonrasında asıl fark ettiğim şey tüm düşüncelerimi susturdu.

Maskesi yoktu.

Her zaman gözündeki ölüm işaretini saklayan o maskeyi takardı. *Hem de her zaman.* Akademinin içinde bile çıkardığını görmemiştim. Ben amacının ne olduğunu anlamaya çalışırken hızı bir an bile kesilmemişti. Bu da kendime *acaba hiç kesilmeyecek mi* sorusunu sormama neden olmuştu. Hem ardından duvara çarptı. Kelimenin tam anlamıyla duvara toslamıştı ama durmadı. Yetmezmiş gibi yumruğu indirdi. Hiç durmadan bütün kuvvetiyle taş zemine vuruyordu.

Azizler, dümdüz duvardan ne istiyor olabilirdi?

Bu mesafeden bile görünen kasları gergin, nefesi düzensizdi. Sanki acıyı hissetmiyormuş gibi yumruklamaya devam ediyordu. Bunu daha fazla izleyemezdim. Düşünmeden koşmaya başladım. Odanın kapısını hızla açtığımda ahşap kapı hafifçe gıcırdadı ama bunu umursayacak değildim.

Koridorun ilerisine koşmaya başladım. Bayan Wren bu girişim sırasında karşıma çıkmasa iyi olurdu. Akademinin taş zemininde yankılanan ayak seslerim sessizliği bölüyordu. Havanın soğuğu tenime çarpıyor, bacaklarım hızlandıkça eteğimden içeri daha fazla soğuk giriyordu.

Koridorları döndüm. Koşarken duvarlara yaslanmış zırhlı heykeller birer birer geride kalıyordu. Merdivenlere vardığım-

Kitaplık Rafı

da merdivenleri kavrayarak ivme kazandım. Dışarı çıkıp onu görebildiğim mesafeye ulaşınca nefesimi tuttum. Duvarı yumruklamaya devam ediyordu.

Önüne geçerek bütün bedenimi ona yasladım. Kollarımı gövdesine dolayıp onu sertçe duvardan uzaklaştırdım. Dengesi bozuldu, geriye adım atmak zorunda kaldı. Hâlâ direniyordu. Tüm kasları gerilmişti. Sanki kontrolünü tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Yeter!" dedim sesimin zihnini uyandırmasını umarak. "Dur artık! Ne yapıyorsun?" Omzumu göğsüne bastırıp tüm ağırlığımı ona verdim. Geriye itmeye çalıştım. O ise koca, ağır bedeniyle bunu çok da umursamıyordu.

Yere sağlam basarak onu birkaç adım daha geri ittim. Nefesi düzensiz olsa da sonunda duvardan tamamen uzaklaşmıştı. Ancak gözlerinden biri yine turuncu diğeri gümüş rengine bürünmüştü. Tıpkı Korucu Kalesi'nde uyandığımız bir sabah beni boğmaya çalışırken sahip olduğu gözlere benziyordu.

Şimdi... şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Düşünmeden elimi kaldırdım ve çenesini kavrayıp yüzünü kendime çevirdim. Gözleri boştu. Beni gerçekten görmüyor gibiydi.

Trans halindeydi ve bu şekilde kalırsa kendine *ya da bana* daha fazla zarar verecekti. Bir an tereddüt ettikten sonra elimi hızla ağzına götürdüm. Parmağımı zorla ağzına soktum. Dilinin köküne bastırarak kusma refleksini tetikledim.

Parmağımı hızla ağzından çıkardım ama etkisini çoktan göstermişti. Tenime bulaşan tükürüklerine aldırış etmeden geceliğime sildim.Tepkisi anlık gelişti. Bütün bedeni irkildi. Nefesi daha da düzensizleşmiş, hatta homurtuya dönüşmüştü. Midesinden gelen istemsiz kasılmalar omuzlarına kadar yayıldı. *İşte böyle.* Geri çekilip dizlerinin üzerine düştü. Hemen önüne eğildiğimde konuşmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

Kitaplık Rafı

Gözleri kendi rengine dönmüştü. Omuzlarım rahatlamayla serbest kaldı.

Kollarından tutarak ikimizi de sakinleştirmesi gereken o kelimeleri söyledim. "Sadece bir kâbus." Fakat pek de istediğim etkiyi yaratmadı. *Belki de uyurgezerdi?*

"Bu çok kötü bir kâbustu," dedi nefes nefese. Gözleri kocaman açılmıştı. Sanki hâlâ kontrolü dışında bir yere ya da bir şeye saldırmaktan korkuyormuş gibi tutuşumdan uzaklaşmaya çalışıyordu. En azından bu defa kimsenin boğazına yapışmamıştı. Diğer yandan bizi camdan görebilecek herhangi bir gözden kaçınsak iyi olurdu. "Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum." Sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. Oldukça cesur geceliğimin açıkta bıraktığı bacaklarımı huzursuzca hareket ettirdim. Bana suçlu bir bakış attı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye tekrarladı yüzüncü kez.

"Bak," dedim sesimin soğuktan titrediğini fark ederek. "Uyandın artık."

"Ama..." Yüzü bir an gölgelendi, zihni uzaklara daldı. Kâbusundan hatırladığı her neyse şu an için öncelikli değildi.

"Belki odana gidip biraz daha uyumalısın. Bunu yarın konuşabiliriz." Reddetmek ya da tartışmak istercesine gözlerime baktı. Biraz sonra başını salladı. Omzuna kondurduğum cesaretlendirici bir dokunuştan sonra yüzündeki ifadeden ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını anladım.

Sersemlemiş bakışları üzerimdeydi. Gözleri sanki ne olduğunu tam olarak kavrayamıyormuş gibi sürekli üzerimde ve etrafta geziniyor, kendini toparlamaya çalışıyordu.

Bunu tek başına yapabileceğini sanmıyordum. Ayağa kalkarken kolunu sıkı bir şekilde kavradım. "Hadi," dedim itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Kalk, koca sersem."

Başta tepki vermedi. Yalnızca nefes aldı, sonra gözleri hızla etrafına kaydı. *Dışarıdaydı ve göz bandı yoktu.* Artık kendisi de

Kitaplık Rafı

farkındaydı. Burada fazla kalamazdık. Akademinin koridorları geceleri bile asla tamamen boş olmazdı. Biri onun ölüm işaretini ve az önceki halini görseydi açıklaması zor olurdu. Bunu o da biliyordu çünkü hareket etmeye başlamadan hemen önce hiçbir şey söylemeden elini yüzüne götürerek göz bandını yoklamıştı.

Adımlarını hızla toparlayıp bana ayak uydurdu. Koridorda ilerlerken ikimiz de konuşmadık. Yalnızca adımlarımızı izliyordum. Yürüyüşü farklıydı, hâlâ tam anlamıyla kendinde değildi. İçimden bir ses yalnız kalmaya müsait bir ruh halinde olmadığını söylüyordu.

Sonunda odası göründüğünde duraksamadan kapıya ilerledim ve açmasını beklerken kolunu tutmaya devam ettim. Yandan birbirimizi kontrol eden bakışlarımız buluştu.

Onu yalnız bırakmamı mı istiyordu? Yoksa... bir şey mi söyleyecekti? Tek kelime bile etmedi. Sadece kapıyı açtı ve içeri girdi. Bense birkaç saniye daha kapının önünde durdum. İçeri girmem gerekip gerekmediğini bilmiyordum ancak bu gece öylece odama gidip yatağıma sıvışabilirmişim gibi gelmiyordu.

"İçeri soğuk giriyor," dedi donuk bir sesle. Yatağına oturmuştu. Biri sorsaydı bir düzine adam tarafından hırpalanmış kadar berbat göründüğünü söylerdim.

İç çekerek kapıyı kapattım. Kant'ın yanına yürüdüm ve yatağa oturdum. Rüyasında ne hatırladığını bana anlatıp anlatmayacağını görmek için beklemeye başlamıştım ama belli ki bunu yapmayacaktı. Beş dakika kadar orada oturduk, sessizce tüm geceyi düşündük. Bu şimdiye kadar yaşadığım en garip andı. Gözucuyla Kant'a baktım. Burada tam anlamıyla bir yıl bile geçirmemiştim ama anladığım bir şey varsa, bu kötü adamın beni diken üstünde tutmayı sevdiğiydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Önceki sefer için... O gün seni asla incitmek istememiştim." Beni boğazladığı sabahtan bahsediyordu.

"Lütfen, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Şakama gülmedi. Gözünü bile kırpmadı. *Pekâlâ.* "Uyumalısın." Sonuçta zamanında kafası varile sokulmuş biri varsa o da bendim. Mağdur bendim, değil mi? *En azından bir öğleden sonra çayına zehir koyana kadar.*

Başını iki yana salladı. "Yorgun değilim."

"Hayır. Sadece uyumak istemiyorsun çünkü uyursan kendini yine bilinçsiz halde bulmaktan korkuyorsun."

"Ya da seni boğarken." Sesindeki bıkkınlık endişeyle dudağımı ısırmama neden oldu. Belli ki bu onun için yeniydi. Yalnızca benim şahit olduğum ikinci seferdi. İlki nefesimi kesmişti.

"İlkinde daha fazla adrenalin hissettim, kontrol edemediğim bir şok yaşadım. İkincisi daha kötüydü çünkü tekrar olacağını hiç düşünmemiştim. Sona erene dek bunu kaç kez daha yaşayacağımı ya da hiç son bulup bulmayacağını sorgulamama neden oldu."

Ne kadar kötü bir durumun içinde olduğunu düşündüğümü anlamaması için yüzümü yerdeki yastıklara çevirdim. Az önce yorganı açtığı sırada düşmüş olmalıydılar. Belki de kâbusundan önce düşmüşlerdi. İç çekerek yastıkları yerden aldım, yatağa geri fırlattım. Kant kıpırdamadı. Ben eşyalarını yerden kaldırıp odayı düzene sokarken gözünü bile kırpmadı. İşim bittiğinde onu ürkütmemek için elimi nazikçe omzuna koydum. "Uyu. Bir daha olmaması için sana göz kulak olacağım."

"Ya olursa?" Bana baktığında nefesimin tekrar kesildiğini hissettim ama bu öncekiyle aynı sebepten değildi. Bu seferki gözlerindeki çiğ endişeden kaynaklıydı. Ölmek üzereyken gelen korku gibi değildi, ilk kez bir köpeği sevmekten korkan beş yaşındaki bir çocuğun korkusuna benziyordu.

Bu hissin tadını annemin ölümünden hemen sonra aynaya bakarken almıştım. Küçüktüm ve korku içime o kadar derinden

Kitaplık Rafı

işlemişti ki, ellerimdeki titreme iki gün boyunca geçmemişti. Son on buçuk yıldır bu his bazı gecelerde ansızın beni yokluyordu. Aynı şeyi herhangi birinde görmekten nefret ediyordum Her ne kadar o *biri* sinir bozucu olsa bile *nefret ediyordum.*

Cevap vermeden önce boğazımdaki yumruyu yutmam gerekti. "O zaman daha derine dalmadan seni uyandıracağım." Bakışları hızla etrafta dolaştı, sözümü tutmayacağıma dair en küçük bir tereddüt belirtisi arıyordu. "*Söz veriyorum.*" Bu iki kelimeyi yüksek sesle söylememiştim, sadece bakışlarımla şüphe bırakmadan bunu yapacağıma söz verdim. Bir şey bulamadığında iç geçirdi.

Uzanırsam anında uykuya dalacağımı bildiğim için, Kant konuştuğunda odanın köşesindeki rahatsız görünen sandalyeye ilerledim. "Rowenan?"

Ona dönerek mırıldandım. "Hımm?"

Bana bakışı, babamın bir zamanlar kaçırılmış bir çocuğu kurtarmamla ilgili verdiği görevi hatırlatmıştı. Altı yaşındaydı ve bir aydır kayıptı. Ne bir işaret ne de ailesine onlardan nefret ettiğini ve gittiğini söyleyen bir not bırakmıştı. Onu Maridia sınırına kadar takip etmiştim. En sonunda çocuk köle karşılığında para almak isteyen bir adama ulaşmıştım. Adamı takip etmiş, işkence çektirerek yaralamış ve üzerinde kanlı gömleği dışında başka hiçbir şey olmadan yoluna göndermiştim. Çocuk bir tavernanın alt katındaki loş ve rutubetli deposuna kapatılmış, bayat bira içmeye ve duvar köşesine idrarını yapmaya mahkûm edilmişti.

Eve döndüğümüz ilk gece ona uyuması için yatağımı sunmuş, uyurken ona göz kulak olacağıma söz vermiştim. Sandalyeye oturalı birkaç saniye olmuşken bana yatağa oturup oturamayacağımı sormuştu. Gözlerine bir kez baktığımda o lanet olası köle satıcısı adamın küçük çocuğa aşıladığı korkuyu görmüştüm.

Kitaplık Rafı

Biraz sonra Kant'ın dudakları tekrar aralandı. "Yatağın diğer tarafı boş."

"Böyle iyiyim."

"Bunu bir rica olarak kabul et." *İlk ricası olarak.*

Biraz düşündükten sonra hareketlendim. "Yalnızca değersiz çırağın olarak yapacağım." Yatağa yürüdüm ve battaniyenin üzerine oturup uykuya dalmasını bekledim. Başını kalçama yaslayabilmek için bana doğru kaydı, elim başının üzerinde gezinirken ninni söyleyen sesimle dakikalar içinde gözleri kapandı. Onu izlediğim sırada ninni söylememin, başını okşamamın ya da kucağımda uyumasına izin vermemin uygun olmadığını düşündüm. Özellikle de üzerimde bu gecelik varken.

Ani bir kararla temasından sıyrılarak ayaklandım. Beklenti dolu bakışları bana döndü. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Yine de geceleri seslenebileceğim birinin yanımda olmasının ya da birinin varlığının gölgeleri daha az canlı, kâbusumdaki kırmızı gözleri ise daha az tehditkâr hissettirmesinin verdiği rahatlığı biliyordum.

Bu yüzden yatağa geri döndüm, sırtımı tembelce başlığa yaslayıp derin uykuya dalmasını bekledim. Fakat nefesi hiç yavaşlamadı. Yorgun bedenimin beni ondan önce uykuya sürüklemesine izin vermemeye çalışarak on beş dakika daha orada oturdum. Sonrasında yüzüne baktığımda gözlerinin hâlâ açık olduğunu gördüm. Sol bacağımdaki yara izlerini inceliyordu. Aslında onları görmediğini söyleyebilirdim. Zihni onu Kartal Kanadı'ndan çok uzak bir yere götürmüşe benziyordu.

Ben de yara izlerine bakmaya başladım. Kalçamın dış kenarı boyunca uzanan iki uzun, sivri yara izi ve onların altında küçük bir girinti vardı. Üçündeki hafif renk değişimi de barizdi. Bir zamanlar kardeşimin kıçını kurtaran bu üç yara izi hep gözümün önündeydi.

Kitaplık Rafı

Kant'ın gözleri hâlâ açıktı, uzaktaki bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu. Sanırım beynim fazla uzun süre oksijensiz kalmıştı çünkü hiç düşünmeden onu bu durumdan çıkarmak için konuşmaya başladım.

"Marcel, yani erkek kardeşim onlara madalya diyor. Yara izlerinden bahsediyorum." Cevap vermedi, hatta hareket bile etmedi ama ben anlatmaya devam ettim. "O zamanlar ayrı görevlerdeydik ancak aradığımız adamlar Avalon'un doğusuna giden aynı gemideydi.

"Üzerimizdeki kıyafetlerle gemiye binmek biraz zordu, bu yüzden güvertenin altına gizlenip birkaç gün orada saklanmak zorunda kalmıştık. Geceleri bizi fark edecek daha az göz varken geminin etrafında dolaşarak sadece bir ticaret gemisi değil, bir köle gemisi olduğunu öğrenmiştik. Çok fazla köle almıyorlardı, her seferinde sadece birkaç düzine taşıyorlardı. Onları teknede tutuyorlardı. Takip ettiğim adam onları sahte belgelerle Avalon'a sokabilen bir kaçakçıydı.

"Kardeşimin hedefi ise Ethernia'dan kaçmak için bu gemiye binen tecavüzcü hırsızlardı. Avalon'daki bir asilzade, en küçük kızına tecavüz eden bu adamları avlaması için birini tutmadan önce onlar çoktan denize açılmıştı. Aptallar işlek bir limanda durmak gibi bir hata yapmıştı, böylece kardeşimin onları bulması çok uzun sürmemişti. O gemideki herkesi kolayca öldürebilirdik ama aşağıda köleler varken önlem almadan bir şey yapma riskine girmek istememiştik. Böylece geminin güvertesinden ve kapıları koruyan adamlardan başlayarak hepsini bayılttık. Anahtarları çalıp kölelerin zincirlerini çözmelerine izin verdik. Biz de bu arada alt kata ilerledik. Karşımıza çıkanları gerektiğinde öldürüyor, gerektiğinde bayıltıyor ama hepsini etkisiz hale getiriyorduk.

"Kölelere işkence eden, onlara tacizde bulunan hiç kim-

Kitaplık Rafı

seyi kurtarmadık. Onları öldürdük, kalanları geçici olarak silahsızlandırdık. Mürettebatın çoğunu uyurken indirmek uzun sürmedi. Güverteye ulaşana kadar her şey planlandığımız gibi gitmişti. O sırada çıkan yangınla yelkenler alevlere teslim oldu. Toplar yerlerinden kurtulup insanları ezerek gemiyi bir ölüm tuzağına çevirdi." Parmaklarım yeniden saçlarına daldı. Yumuşak ve kalın telli saçları olduğunu yeni fark ediyordum.

"Geminin baş tarafına çıkmış olan kardeşime ulaşmaya çalıştığım sırada birisi geminin taşıdığı tüm gazyağı zulasını kullanarak gövdeyi tutuşturdu. Bu zincirleme bir reaksiyon başlattı. İlk patlamanın güverteyi nasıl salladığını hâlâ hatırlıyorum. İkinci patlamada tahtalar parçalandı, insanlar denize döküldü. Kardeşimin insanların geri çekilmesi için haykırışını duyduğumu hatırlıyorum. Sonra üçüncü patlama geldi, hem de tam onun ayaklarının altından."

Gözlerimi kapattığımda tüm sahne tekrar gözümün önünde canlandı.

"İki düzine kişiyle birlikte gemiden fırladı, onunla birlikte ön direk yavaşça düştü. Gemi batmaya başladığında vücudunun dalgalarla savrulduğunu gördüm. Birkaç saniye içinde benim de tutunacak bir şeyim kalmayacaktı, bu yüzden bir sandalın hâlâ bağlı olduğu tarafa koştum. Halatları kesip içine atladım. Çok fazla kurtulan olmadı, kurtulanlar da kendilerini diğer uzun teknelere attılar. Gemi batarken izlemekle uğraşmadım ve Marcel'i sandala çektim. Onu bulduğumda bilinci yerinde değildi, başından kan akıyordu. Sanırım bir enkaz parçası ona çarpmıştı ya da tam tersi. Bilemiyorum ama her neyse kafatasını yaracak kadar hasar vermişti."

Nefes alış verişini dinlemek için duraksadıktan sonra devam ettim.

"Ethernia'nın kuzey kıyısında küçük bir köyün yakınlarına

Kitaplık Rafı

gelene kadar bir gün boyunca kürek çektim. Şanslıydık ya da ben şanslıydım. Marcel hâlâ baygındı. Köye gidip ona yardım edecek bir şeyler bulmak, kendime de biraz su getirmek için onu sık ağaçların arkasına gizlenmiş küçük bir koyda bıraktım. Ardından kendimi küçük bir tapınakta buldum. Doğru bir hamle olmuştu. Kolayca Marcel için bazı iyileştirici malzemelerle birlikte bir sepete doldurmak için biraz yiyecek ve su buldum. Yakalanmayı ya da bir insana rastlarsam ne yapacağımı planlamıştım ama dört metrelik duvarın ardındaki tapınakta, karşıma devriye gezen bir köpek çıkarsa ne yapacağımı planlamamıştım. Arka mutfak kapısından duvara kadar beni kovaladı. Eğer bir tavşan tam o anda lanet çimenlikte zıplayarak bana çelme takmaya karar vermeseydi, burnum bile kanamadan kurtulacaktım. Sepeti duvarın üzerinden fırlattım ve peşinden sıçradım. Gövdem tepeye ulaşmayı başarsa da köpek bacağımı kavramıştı. Üç köpek dişi. İkisi üstte, biri altta. Kurtulmaya çalıştığımda sadece derimi ve kaslarımı yırtmayı başardım."

İki parmağımı yara izlerinin üzerinde gezdirip köpeğin dişlerinin nasıl girdiğini taklit ettim. "Duvarı aşarak kardeşimin yanına döndüm ve ikimizin de yaralarını sardım. Uyanır uyanmaz eve dönüş yolunu bulduk, uzun ama çok uzun bir uyku çektik. Şimdiyse tek kazancım yara izleri, hikâye ve kardeşimin omuzlarının üzerindeki sağlam aptal kafatası." İstemeden özlemle kıkırdadım.

Üşüme hissiyle ürperip Kant'a baktım. Şu an battaniyenin altında oluşunu kıskanıyordum. Hâlâ uyanıktı, bakışları daha keskindi. En azından artık kafasının içindeki solucan deliğinde kaybolmuş gibi görünmüyordu. Bu gece derin bir uyku uyuyabilecek miydi bilmiyordum.

Gözlerini üç yara izinden ayırmadan kısık bir sesle sordu. "Peki ya koltuk altına yakın olan yara?"

Gözlerimi kırpıştırdım. İkinci yara izinin yerini fark etmesi

Kitaplık Rafı

bir yana, anlattıklarımı dinlediğinden bile emin değildim. Fazla görünür bir yerde değildi, gerçi üzerimdeki gecelikle artık pek bir şeyin gizli kaldığını sanmıyordum. Yine de kolumu kaldırmadığım sürece oradaki yarayı kimsenin fark etmeyeceğini düşünüyordum ve kolumu hiç kaldırmamıştım. Bu da onu nasıl gördüğü sorusunu akla getiriyordu.

"Bu... Bu bir hatırlatma," diye cevap verdim. Bakışlarımı çevirip kapalı kapılara sabitledim.

"Neyin hatırlatması?"

Zihnimde kırık bir ayna ve binlerce parçalanmış göz belirdi. "Umut ettiğimde ne olacağının."

Kitaplık Rafı

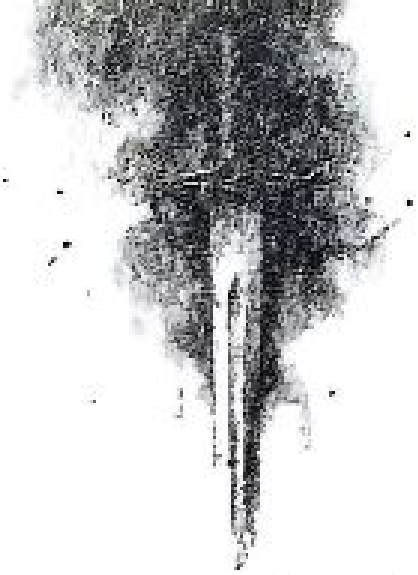

ON İKİ

ARAMIZA GİREN ÖLÜM

KANT TENEBRIS

Ölüm işaretimden nefret ediyordum. Beni her anlamda rahatsız ediyordu.

Sabahın ilk ışıkları odaya sızarken gözlerimi açtığımda beni soğuk bir sessizlik karşıladı. Bir an için nerede olduğumu düşündüm. Kendi odamdaydım. Tavana bakarak nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Göğsüm hâlâ gece boyunca gördüğüm uğursuz görüntülerin ağırlığıyla inip kalkıyordu. Dürüst olmak gerekirse her şeye rağmen dün gece yaşadığım, tüm kâbus gecelerinin en hafifiydi. Gözlerimi kapattım. Saatler önce asıl renklerinde olmadıklarını biliyordum. Bu da kontrolümün kaybolduğu anlamına geliyordu. *Yine.*

Başımı hafifçe çevirdiğimde yanımda Rowenan'ı gördüm. Dizlerini göğsüne çekmiş, sırtını yatağın başlığına yaslamıştı. Özel alanıma girmek konusunda ustalaşmıştı. Bir canavara dönüştüğümü unutmayacaktı. Bu bir yandan iyiydi. Bana tamamen güvenmenin yapabileceği en büyük hata olduğunu ona hatırlatacaktı.

Geceye dair anımsadığım son şeyi düşündüm. *Bacağındaki*

Kitaplık Rafı

yaralar. Tabii ya, zihnimdeki pusu dağıtmaya çalışırken talihsiz serüvenlerini sıralamıştı. İşe yaramadığını söyleyemezdim. Belli ki sabaha kadar burada kalmış, söz verdiği gibi gözleri kapanana dek uykusuzluğa direnmeye çalışmıştı.

Bir anlığına onu izledim. Uyurken bile kaşları çatıktı.

İçimi kaplayan sıkıntıyla nefes verdim. Hakkımda kimsenin bilmemesi ve görmemesi gereken ne varsa, Rowenan bir şekilde o bilgiye sahip oluyordu. Ölüm işaretimi bildiği yetmiyormuş gibi eline daha fazla koz vermek canımı sıkıyordu.

Başımı yastığa gömdüm.

Ölüm işareti. Suikastçı akademilerinin kelle başına para eden sembolü. Suikastçılar emir almadığı sürece kimseyi öldüremezdi. Ancak bunun da başka bir çaresi vardı. İşaretle, sokağa sal, kellesini getirene altın ver. Bu doğru olsa da eksikti. Kimse uzun vadede ne olduğunu bilmiyordu. Aslında bir lanetti. İşarete sahipsen öldürülürdün ama eğer ölmeyip hayatta kalırsan ne olacağını düşünen olmuş muydu? İşte o zaman seni yavaşça yiyen, ruhunu kemiren ve aklını paramparça eden bir delilik başlıyordu.

Ölüm işaretinin sadece bir sembolden ibaret olmadığını, hayatta kalınması durumunda zihnini parçalara böldüğünü kimse bilmiyordu. İşaretimi maskemin altında o kadar uzun zamandır gizliyordum ki, kaç yıl olduğunu saymak için parmaklarım yetmezdi. İki kış öncesine kadar onunla yaşamanın başka ağır bedelleri olacağından haberim bile yoktu.

Eh, her sürpriz güldürmüyordu.

Delirme başladığında gözler değişirdi. Evet, ilk belirti buydu. Biri turuncuya, diğeri gümüşe döner ve o an artık kim olduğunu unuturdun. Eğer Rowenan o anlarda zihnimin benden neler yapmamı istediğini, kim olduğumu bile hatırlamakta ne kadar zorlandığımı bilseydi benden uzak durardu.

Bunun yerine hâlâ buradaydı. Bundan ne çıkarı olduğunu

Kitaplık Rafı

tahmin etmek imkânsızdı, yine de beni lanetimden korumaya çalışmıştı. Henüz anlamadığı şey lanetimden beni değil, kendini koruması gerektiğiydi.

Tam gözlerimi kapatmış, içimdeki karmaşayı susturmaya çalıştığım sırada...

Kapı aniden sertçe açıldı. Şaşırmamam gerekiyordu, yine de bakakalmıştım. Kapının eşiğinde Erindor dimdik duruyordu. Yakaları dik, bakışları ölüydü. Her zamanki gibi görünüyordu. Gözleri odayı tararken yüzündeki ifade sertleşti. Belki de bana öyle gelmişti. İfadesi kimseye acı çektirmediği anlarda pek değişkenlik göstermiyordu.

Sesle aynı anda Rowenan yerinden sıçradı. Gözleri kocaman açılmıştı, uykulu bakışları hızla odayı taradı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırcasına etrafına bakındı. Sanki bir kâbusun ortasından çekip alınmış gibi görünüyordu. *Günaydın, çırağım. Şu kapıda dikilen de benim kâbusum.*

Gözleri sonunda Erindor'a takıldığında omuzları istemsizce gerildi. Hiç düşünmeden hemen ayağa fırladı. Uzun süre iki büklüm kalmaktan uyuşmuş bacakları, bir anlığına sendelemesine neden olsa da tam bir suikastçı gibi hızlıca toparlandı. İçgüdüsel olarak kollarını gövdesine doladı. Muhtemelen odada kalmaya devam etmesi mi, yoksa kaçması mı gerektiğini tartıyordu.

Erindor odaya girdiğinde kapıyı kapatmaya bile zahmet etmedi. Bakışları önce bana, sonra Rowenan'a kaydı. Zihin boşluğuma sessiz bir küfür gönderdim. Şimdiye kadar Rowenan hakkında çoktan birçok fikre kapılmıştı. Bunu biliyordum. Biliyordum çünkü onu neredeyse öldürmek üzereyken bunun önüne geçmiştim. Ancak tüm bunlar başka, onu yatağımda görmesi bambaşkaydı. Bu görüntünün kan ve acı görmek isteyen yanını kamçılayacağını, erkekliğimin yerini bildiğim kadar iyi biliyordum.

Kitaplık Rafı

Rowenan'la birlikte ben de hareketlendim. Onun aksine, hiç acele etmiyordum. Gece boyunca, öylece üzerimde kalan kayışları da aynı yavaşlıkla çözmeye başladım. Gerilip bükülerek muhtemelen tenimde iz bırakmışlardı.

Gözlerim Erindor'un bakışlarına kilitlendi. Kayışları yere düşürürken, "Çıkabilirsin, Rowenan. Antrenmanda görüşürüz," dedim sanki babamın onu yatağımda görmesinde hiçbir sakınca yokmuş gibi.

Nefes bile almadan başını çevirdi. Ne bana ne Erindor'a bakabiliyordu. Gözucuyla tereddüt bile etmeden bir anda kapıya yöneldiğini gördüm, hatta neredeyse fırlamıştı. Hiç oyalanmadan açık kapıdan tam anlamıyla kaçarcasına çıktı. Bunu yapabilmeyi dilediğim ne kadar çok an vardı.

Kapının çarpma sesi hâlâ kulaklarımda yankılanırken gözlerimi babamdan ayırmadım.

"Artık neden şu cılız kızın hayatta kalmasını istediğini biliyorum sanırım. Sanırım değil, kesinlikle eminim." Homurdanarak konuşmaya devam etti.. "Sadece birkaç gündür buradayım ve hemen anladım." Satır arasında, "*Bunu kullanacağım*," demek istiyordu. "Onu, senin için öldürmeme izin vermeliydin." Gözleriyle biraz önce Rowenan'ın çıktığı kapıyı işaret etmişti.

"Bunun kötü bir tavsiye olduğunu da anlamışsındır. O yüzden teşekkürler, kalsın." Söylediklerim karşısında emin olduğum gibi hareketsiz, soğuk ve sessiz kaldı.

Ancak çok bekletmedi. "Evet, ne yazık ki bana hiç benzemiyorsun." Bazen gözlerindeki parıltı karşısında kendimi tabağındaki yemek gibi hissederdim. Bu da o anlardan biriydi.

Kayışlarımı yatağa fırlatıp daha saygın bir duruşa geçtim. "Kişisel sınırlarıma bu şekilde girmenin acil bir sebebi vardır diye düşünüyorum."

Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Ah, kesinlikle var. Anlaşmamızla ilgili ne kadar ilerleme kaydettiğini yakından

Kitaplık Rafı

görmek istedim." İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Tabii yakından gördüğüm şey bambaşkaydı. Sahi, planlarını bilerek mi yanında uyuyordu?"

"Bilmeyecek. Bu da anlaşmamızın bir parçası olacak."

Bir süre düşündükten sonra kabul edilebilir bir şart olduğuna karar verip dudak büktü. "Söylediğin gibi olsun." Sözlerine asla güven olmazdı. "Eğer beni aksini yapmaya mecbur bırakmazsan, neden olmasın." Alaycılığı her seferinde yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

Çok sinirlenmiş olmasaydım sesli gülebilirdim. "Çırağımın ölmemesi karşılığında istediğin şey..."

Araya girerek, "Çırağının babasını öldürmek mi?" diye sordu. Sanki kelimeler ağzında bal tadı bırakmışçasına keyifliydi.

"Evet o. Suçsuz birinin canını almak akademi yasalarımıza aykırı." Onun için bu basit bir kuraldı. Elbette benim için de istisnalar olmuştu.

"İşaretini gören birkaç Darkstalkers'ın boğazını kestiğini biliyorum, oğlum. Üstelik Rowenan'ın babası suçsuz sayılmaz." Saklamaya çalışsam da hissettiğim şaşkınlığı yüzümden yakalamış olmalıydı. Kaşlarını çattı. "Nasıl yani? Henüz haberiniz yok mu? Kral tüm ülkede onu arıyor."

Yüzünü izlerken gözlerimi kıstım. "Sen ne yaptın?"

O adamın aranıyor olması için ne yaptıysa sonuçtan memnundu. "Senden bir şey rica etmiyorum, Kant. Anlaşmamızı yerine getirmeni emrediyorum." Ellerini önünde birleştirmiş, emrederken yaptığı gibi çenesini havaya kaldırmıştı. "Plana uyacaksın. Bunu düzgünce yapacaksın. Bil ki, şu andan itibaren keskin bir kılıcın üzerinde yürüyorsun. Yanlış bir adımda bunun bedelini ödersin."

Sanki etrafıma yepyeni bir zincir dolanmıştı ve her geçen saniye daha sıkı bir hal alıp kaburgalarım sıkıştırıyordu. "Peki ölüm işaretim ne olacak?"

Bir sorun göremiyormuş gibi baktı. "Ne olmuş ona?"

"Artık onu da çözmenin vakti gelmedi mi sence?"

Kitaplık Rafı

"Ah, o mesele," diye iç geçirdi yeni hatırlanmış gibi. "Ne olacağını biliyorsun. O işaretten kurtulmak için tek bir yolun var. Bana duyguların kalpte yaşandığından, gerçek olduklarından bahsetmiştin. Sana, seni ayakta tutacak şeyin vicdan ve sevgi denen zımbırtı olmadığını söylediğimde gururla reddetmiştin. Annenin kucağından çıkarak onun kelimelerini tekrarlamıştın. Aşka, sevgiye, dostluğa inanıyordun." Başını yana yatırıp göz kapağımdaki izi işaret etti. "Öyleyse neden hâlâ işaretlisin, Kant? Tüm bunlar gerçekse neden hâlâ seni bulmadı?"

Çünkü buna izin vermedin, diye haykırmak istedim. *Çünkü her seferinde onları öldürdün*. "Fikrim değişti, yanılmışım." *Kaldır bu kahrolası işareti.*

"Bu durumu değiştirmiyor, değil mi? Ölüm işaretinin ortadan kalkması için aynı şart geçerli." Şarta göre beni seven biri çıkacak ve aşkının gerçek olduğunu Erindor'a kanıtlayacaktı. Ancak Erindor için, birinin başka birini sevme ihtimalinin bile önemi yoktu. Eğer işaret giderse, artık akademideki tutsağı olmazdım. Artık cezalandırdığı uğursuz karga olmazdım. İşte bu kabul edebileceği bir seçenek değildi. "Diğer anlaşmamızı yerine getirdiğinde Korucu Kalesi'ne kuzgun yolla."

Böylelikle Valen La Blanc'ın ölüm fermanı benim tarafımdan imzalanmıştı.

Bu yaşanırken Rowenan'ın yakınlarımda olmasına imkân yoktu. Tam da bu yüzden babasını kendi ellerimle öldüremezdim çünkü çırağım bir bit gibi ihtiyacım olmayan her yerde yanımda bitiyordu. Kendime yeni bir düşman edinmeyecektim.

Valen La Blanc gerçekten kral tarafından aranıyorsa ve Erindor onun ölmesini istiyorsa, bunun tek bir anlamı olabilirdi. Valen, babam hakkında kimsenin bilmemesi gereken bir şey biliyordu. Çünkü Erindor'un oyunları her zaman böyle işlerdi. Biri fazladan bir şeyler bildiğinde aniden ortadan kaybolması kaçınılmaz olurdu. Erindor düşmanlarını açıkça değil, sessizce yok ederdi.

Kitaplık Rafı

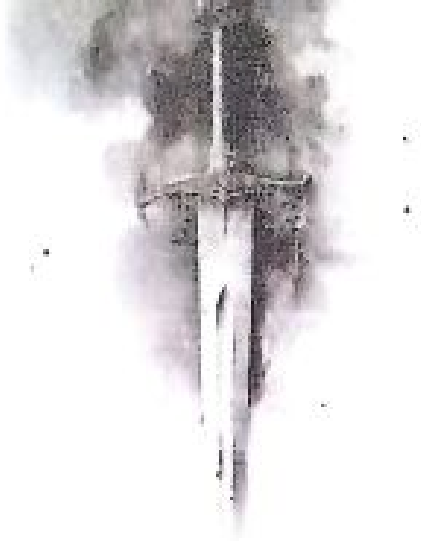

ON ÜÇ

KANLA YAZILI SATIRLAR

ROWENAN LA BLANC

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Odamın içindeki hava bile az geliyordu. Sırtımı kapıya yasladığımda hâlâ nefesimi toparlayamamıştım. Biri bana sabah sabah en hazırlıksız anımda karşılaşmayı asla istemeyeceğim ilk iki ismi sorsaydı, Erindor ve Leş Yiyen derdim.

Geceliğimi süzen imalı bakışlarının hatırasını zihnimden silmeye çalıştım. Kapanan kapının ardından, "Onu öldürmeme izin vermeliydin," demişti babası. *Beni.* Erindor'un beni öldürmesinin önündeki engelin Kant olduğunu artık biliyordum.

Bunu neden yaptığına dair tek bir fikrim yoktu. Beni korumuştu ama bilmemi istememişti. Yarattığı soru işaretleri her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu.

Odanın içinde birkaç adım attım. İçimde kabaran rahatsızlığı susturmak için derin nefesler alıp verdim ama yetmedi. Gözlerim yavaşça köşeye, sakladığım deftere kaydı.

Annemin günlüğü.

Bir an orada öylece dururken gördüğüm şeye bakakaldım. Ardından sessizce ilerledim, defteri usulca elime aldım ve gecikmeden araladım.

Kitaplık Rafı

ELERA LA BLANC'IN
GÜNLÜĞÜNDEN YENİ BİR SAYFA

Bugün elime ulaşan mektubu açarken ellerim titriyordu. Üzerinde ne isim ne de mühür vardı. Ancak yazıya bakılırsa kimden geldiği belliydi. İçimde günlerdir kıpırdayan o rahatsız edici huzursuzluk mektubun her kelimesini okudukça büyüdü. Çünkü içinde yazanlar aslında uzun zamandır hissettiğim ama kanıtlayamadığım gerçeğin ispatıydı.

Erindor Tenebris.

Onun hakkında ne zamandır içimde taşıdığım şüpheler o kâğıda dökülmüş cümlelerle doğrulanmıştı. Yazılana göre kral devirmek istiyordu. Tahtı ele geçirmek için adımlarını çoktan atmıştı. Keşke yanılmış olsaydım ancak yanılmamıştım.

Sıklaşan akademi ziyaretlerinin bir süredir farkındaydım. Buna inanmak istememiştim çünkü ona sadıktım. Fakat sadakatle körlük arasındaki çizgi çok inceydi ve ben henüz o çizginin hangi tarafında olduğumu kestiremiyordum. Ona bağlı kalmak, korkunç gerçeğe göz yummak demekti.

Erindor Tenebris'in bir halkı yönetemeyecek kadar zalim olduğunu bilmeyen yoktu.

Onun adalet anlayışı, cezanın ölçüsüz gücünden ibaretti. Onun zihninde insanlara merhamet göstermek yoktu. Tam da bu yüzden kralı devirmesini onaylayamazdım. Onun krallığının adaleti değil; sadece daha fazla korku, yıkım ve açlık getireceğini öngörebiliyordum. Bunu bilerek öylece beklemeyecektim.

-Elera La Blanc

Kitaplık Rafı

ROWENAN'DAN MEKTUP

Sevgili Babacığım,

Umarım mektubum sana ulaştığında, yokluğumda ofisinden dışarı ayak bastığın anlardan birindesindir. Yazmak için bu kadar beklettiğim için bağışla. Akademide işler tahmin ettiğimden daha yoğun. Özellikle antrenmanlar. Burada geçen her gün beklediğimden daha zorlu ve yorucu. Yine de iyiyim. En azından öyle olmak için elimden geleni yapıyorum.

Aslında sana daha önce yazmalıydım. Fakat biliyorsun, fazla soru sormak ya da ilk haftadan mektup yazmak burada hemen göze batabilirdi. O yüzden mektubumu geciktirdim.

Ancak artık sana sormadan edemeyeceğim bazı şeyler var.

Annemin öldüğü görevle ilgili dosyayı incelerken fark ettiğim eksiklikler beni huzursuz etti. Özellikle de dosyanın düzenleyicisinin baş eğitmenimiz Marcus Harlow olduğunu öğrendiğimde işler iyice tuhaflaştı. Onu tanıdığını biliyorum. Dosya da tamamen üstünkörü hazırlanmıştı.

Bugüne kadar hiç söylemediğin şeyi, annemin de bir zamanlar akademide baş eğitmen olduğunu öğrendim. Bunu neden sakladığını bilmiyorum. Neden annem hakkında bu kadar önemli bir şeyi bilmemi istemedin?

Burada geçirdiğim zaman içinde senin de bilmediğini düşündüğüm şeylere ulaşmaya başladım. Annemin günlüğünü buldum. Evet, doğru. Yazısının ne kadar güzel olduğunu görsen aklını kaybederdin. Günlük, Bay Harlow'un ofisinin oldukça ücra köşelerinde saklanmış haldeydi. Sanki kimsenin ulaşmasını istemiyorlardı. Ancak ulaştım.

O sayfalardan birçok şey öğrendim.

Örneğin annemi yetiştirenin Erindor Tenebris olduğunu. Evet, doğ-

Kitaplık Rafı

nı duydun. Raven Akademisi Korucusu. Belki senin için bu sır değil ama benim için hâlâ boğazımı sıkacak kadar ağır bir bilgi.

En kötüsü... Korucu Kalesi'ndeki baloda Erindor'un karşıma geçip annemin ölümünü kastederek, "Bu sonu hak etti," demesi oldu. Bu cümleyi öylesine kurmuş olamaz. Olayla doğrudan bağlantısı olduğundan neredeyse eminim.

Şimdi sana son defa soruyorum, bana söylemeyi unuttuğun başka şeyler var mı? Lütfen bunu düşün. Annem, görevi, Erindor'la olan bağı ve akademiyle ilgili sakladığınız başka sırlar? Sana inanmak istiyorum ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmeden bunu nasıl yapabilirim?

Bir de Marcel var.

Onu merak ediyorum. İyi mi? Bana yazmıyor. Bilemiyorum, belki meşgul ya da görevde olduğu için bana yazamıyordur. Yine de bilmek istiyorum.

Lütfen beni ondan ve diğer her şeyden haberdar et.

–Raven Suikastçısı, Rowenan La Blanc

Kitaplık Rafı

ON DÖRT

AŞKIN ATEŞİ, YAKARMIŞ ATEŞİ

ROWENAN LA BLANC

Ders: Geliştirme - Marcus Harlow

Akademi kuralları, disiplin ve sorumluluk bilinci, temel fiziksel kondisyon

Bay Harlow'un karşısında sessizce dikiliyordum. O ise her zamanki gibi dimdik duruyor, elindeki siyah kumaşı ağır hareketlerle gözlerine bağlıyordu. Parmakları sanki bu hareketi binlerce kez yapmış gibi işini hızlıca halletti. Kumaş görüşünü tamamen engellediğinde başını olduğum yöne çevirdi.

Kollarını kıvırırken, "Ne duruyorsun?" dedi Bay Harlow. "Saldırmayacak mısın?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. Bir defasında aldığım bir görevde hedefim, gözleri görmeyen bir kadın satıcısıydı. Geniş girişli, uzun kapılı evinin alt katında hindisini yediği sırada varlığımdan haberi dahi olmamıştı. Şiş göbeği o masaya sıkça oturduğunun kanıtıydı. Üstelik ağzının içinden yükselen şapırtı, görevi tamamlamak adına teşvik niteliği taşıyordu. Bu yüzden ağzına götürdüğü çatalı gırtlağına kadar itmek hiç zor olmamıştı.

Kitaplık Rafı

Ancak karşımda Bay Harlow varken durum tamamen farklıydı. "Size zarar verirsem..." diye geveledigim sırada sabırsızca cevapladı.

"Zaten yapman gereken o." Eliyle *gel* işareti yapıp omuzlarını dikleştirdi. "Tereddüt etme, Rowenan. Karşında dostun da olsa, düşmanın da olsa tereddütün seni durdurmasın."

Parmaklarım hafifçe üzerimi yokladı. Hızlı bir kararla ses yapacaklarını düşünerek kayışları üzerimden çekip attım. Rüzgâr bahçenin ilerisindeki kuru dalları hışırdatıyordu. Her şey sessizdi ama Bay Harlow'un derin nefes alışlarını duyabiliyordum.

"Bak..." derken başını biraz yana eğmişti. Tam o sırada hamlemi hesapladığımı fark etmiş olmalıydı. "Seni görmüyorum. Ne yapacağını bilmiyorum. Her şey tamamen senin lehine."

Dişlerimi sıkıp duruşunda bir açık aradım.

"Tahmin edersiniz ki," diye devam etti. Sesi bir anda yükselmişti. "Bir düşman karanlıkta saldırır. Ya da bir düşmana karanlıkta saldırmanız gerekebilir. Sezmeniz, duymanız gerekiyor. Hissetmeniz gerekiyor."

Etrafında dolaştığım süre boyunca hayalet bakışları hareketlerimi takip etti, sanki her şeyi görüyordu. Bunun dışında sabit kaldı. Gerçekten görmüyor olsaydı, rastladığım en rahat kör olduğunu söylerdim.

"Ne bekliyorsun?"

O anda ayağımın ucundaki minik taşları fark ettim. Nefes alışlarım, Bay Harlow'un neredeyse ritmik olan nefeslerine karışıyordu. Tahmin edilemez olmak için zihnimin içinde hamle senaryoları çeviriyor ve hepsini eliyordum.

Aniden saldırdım.

Yumruğumu hızla savurarak öne doğru atıldım. Aynı anda Bay Harlow aniden başını eğdi, sanki hareketimi görmüştü. Sonraki an olduğum yere dönüp kolunu savurdu, ikimizin arasında kalan bileğimi hedef almıştı.

Kitaplık Rafı

Etimiz havada çarpıştı.

Beğeni dolu bir tavırla başını olumlu anlamda salladı. Tabii motive edici bir ifadeyi kesinlikle kastetmiyordum.

"Fena değil," dedi alçak sesle. "Sana tavsiyem nefesini daha iyi saklaman. Saldırmadan önce tüm niyetini çözmüş oluyorum."

Sonraki hamlemi daha kusursuz planmaya itecek bir hırsla dişlerimi sıktım. "Bir daha."

Dudakları dümdüz oldu. Zaten yüzünde hiç değişmeyen bir sertlik vardı. Hiçbirimizin onun yüzünde yeni duygular göreceğimize karşı bir beklentisi kalmadığına emindim. "Bu sefer daha hızlı ol."

Güneşin son ışıkları olduğumuz yere vuruyor, toprak zemine uzun gölgeler düşürüyordu. Bahçenin sessizliği, yeniden yerini benden gelecek hamleye karşı ağır bir beklentiye bıraktı. Etrafımızda daire oluşturan sınıfın beni izlerken kendi hayali hamlelerini tasarladıklarını biliyordum.

"Ben olsam öyle yapardım."

"Ben olsam şöyle bir hamle yapardım."

Tekrar saldırmak için hazırlandım.

Bay Harlow başını iki yana salladığında neyi yanlış yaptığıma dair ufak bir fikrim bile yoktu. "Bedenin içgüdüyle hareket edecek. Bu da zihninin her an uyanık olacağı anlamına geliyor. Nereye bastığını, ciğerlerine ne kadar hava doldurduğunu, kolunu ne kadar kaldırdığını aynı anda hesaplayacaksın. Hareketlerin sanki üzerine düşünmüyormuşsun gibi akacak. Aslında en önemlisi, saldırırken kalbin hızlanmayacak. Suikastçıların kulakları, kalp çarpıntısını rüzgârın sesinden ayırabilecek kadar keskin olabilir."

Sesini tekrar yükselterek sınıfa hitap etti. "Kulaklarınızı iyi açın." Bir adım öne çıktı. Muhatabının ben olduğumu belirtirken, "Söylediklerimi dinle," diye uyarıp başparmağını havaya kaldırdı. "Adım bir, yürürken nefesini sabit tut. Nefesin, adımlarınla uyumlu olacak. Sakın durdurma, sakın hızlandırma."

Kitaplık Rafı

Hiç beklemeden söylediklerini uygulamaya koyuldum. Adımlarımı hafif ama dengeli atıyor, derin ve sessiz nefesler alıyordum. Tıpkı bazı geceler babamın uyanık olduğumu, mutfağı karıştırdığımı anlamasını istemediğimde yaptığım gibiydi.

Bay Harlow devam etti. "Adım iki, ayaklarının yere nasıl bastığını hisset. Topuğunla değil, parmak ucuyla. Sessiz ama güçlü. Yere kök salmadan kayar gibi." Böylelikle ağırlığımı ayaklarının ucuna verdim.

Tekrar konuşmadan varlığımı duymaya çalıştı. Belki duymadığından, belki de tam aksi sebepten dolayı başını eğdi. "Adım üç, omuzlarını gevşet. Kasların gereksiz yere gergin olmasın. Yoksa kasıldığını ben de hissederim."

Farkındalıkla omuzlarımı yavaşça indirdim. Konusu açılana kadar onları havada tuttuğumun farkında bile değildim. "Ve son olarak... Adım dört, benden önce ortamı dinle. Rüzgârı, yaprakları, kendi nefesini. Onları duyduğun sürece, bana yaklaşırken gürültü yapmazsın."

Gözlerimi kapatıp bir an durdum. Rüzgârın sessizce taş duvarlara çarptığını, uzakta kuşların aralıklarla birkaç kez öttüğünü duydum. Gözlerimi yeniden açtığımda ne demek istediğini anlıyordum. *Marcus Harlow hayatın sesiyle bir olmamı söylüyordu.* "Anladım."

"Öyleyse hadi."

Derin bir nefes aldım. Bu sefer adımlarımı sessiz, nefesimi sabit tutarak yürüyordum.

Elimi yüzüne doğru savurduğumda Bay Harlow sanki bu anı bekliyormuş gibi eğildi. Fakat bu kez öncekinin aksine hazırlıklıydım. Diğer kolumu kullanıp hızla hamle değiştirdim ve omzumla vurdum.

"Hımm." Hafifçe geriye çekildi. İlk defa dengesini kaybetmeye yaklaşmıştı ve söyleyecekleri bu kadar mıydı? Aynı anda

Kitaplık Rafı

birçok anlama gelen bir "*hımm*". Başını hafifçe salladı. "İşte şimdi tahmin edilemez oldun."

Bay Harlow gözündeki bağı çıkarırken derin bir iç çekti. O an antremanı bitireceğini düşündüm. Hiçbir şey söylemeden sert kumaşı tekrar cebine tıkıştırmak yerine, doğrudan yüzüme sardı. Hiçbir açıklama olmadan görüşüm kararmıştı. Bağı başımın arkasından düğümlerken elleri sertti. Olabildiğince sıktığından emin olana kadar acımasızca sıktı.

Başta sadece kendi sesimi duyuyordum. Sonraki an buna adım sesleri eklendi. Hızlı, neredeyse sessiz ama dikkatli adımlardı. Çok geçmeden adım sesleri kayboldu. Sanki bir anda havalanıp uçmuştu. Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan omzuma sert bir darbe yedim. Dengemi kaybederek birkaç adım geriye sendelediğimde dişlerimi sıktım. Hırsımın öfkeye dönüşmesinden yalnızca bir saniye uzaktaydım. Gözlerim bağlıyken bile beni hiç tereddüt etmeden yere sermekten çekinmeyeceğini biliyordum.

Ellerimi savunma pozisyonuna aldım ancak göremediğim için nereye dönmem gerektiğini bilmiyordum. Sadece kendi nefesimi duyuyordum. Kalbimin çırpınışları ona eşlik ediyordu. Eğer önüne geçmezsem birazdan sakinleşmemi emreden bir uyarı alacaktım.

Tüm dikkatimi çevremdeki ses etkenlerine verdim. *Harlow'un o ağır sessizliğine.* Etrafımda dönmeye başladığını hissediyordum. Ayaklarının yere temasını, tabanının taş zemine hafifçe sürtünmesini... Karanlıkta gözlerimle değil, kulaklarımla görmeye çalıştım.

Sağdan bir adım. İçgüdüsel olarak dönüp hamlemi yaptım ama yumruğum yalnızca havayı kesti. Harlow yoktu. Arkamda bir hareket hissettiğimde çok geçti. Sırtıma yediğim darbe nefesimi kesti. Öne doğru sendelesem de düşmedim.

Kitaplık Rafı

"Düşersen tepene binerler." Harlow'un sesi kulağımın dibinde yankılandı. Alaycıydı. Sinirlerimi hoplatmıştı.

Kendime kızdım. Yutkunarak kuruyan boğazımı tazeledim. Yalnızca birkaç saniyeliğine tamamen sessizleşmem gerekiyordu. Nefesimi yavaşlattım, kalbimi zorla dizginledim. Harlow'un adımlarını duymak için bütün benliğimi ona yönelttim. Bu kez onun sesini, nefesini, hatta hareket etmeden önce etrafında değişen havayı bile duymaya çalıştım.

Odağımı saptadığımda bir şey fark ettim. Sol tarafımdan alçak bir sürtünme sesi geliyordu. Önce bir kuş sandım ama hayır, Harlow'du. Hamle yapmak üzereydi. Beklemedim. Bu kez dönmedim bile, kaslarımı sıkıp sol omzuma yük verdim ve dirseğimi geriye doğru hızla savurdum. Tok bir ses geldi. Ona çarpmıştım. Harlow'un nefesi kısa bir anlığına kesildikten sonra hemen toparlandı.

İlk defa, *ilk defa* ona gerçekten dokunabilmiştim. Göremeden. Karanlıkta. Nefesim hâlâ düzensizdi ama derinlerde bir yerlerde küçük de olsa zafer hissi vardı.

Harlow bir şey söylemedi. Sadece durdu. Sesini düzelttiğini duyabiliyordum, ardından kısık bir sesle neredeyse kendi kendine mırıldandı. "Hızlı öğreniyorsun."

Bay Harlow gözümdeki bağı çıkardı ve cebine koyarken bana hiç bakmadan öğrencilere döndü. Bir bakıma üzerimdeki baskı hafiflemişti.

"Diğerleri," diye bağırdı sert ve keskin bir sesle. Sesini duyan herkes sırtını dikleştirdi. Duruş emri vermemişti ama hiçbir şey söylemeden de ne istediğini anlatabilen adamlardandı.

Başını kaldırıp etrafına baktığı sırada vereceği sonraki emrini tahmin etmeye çalıştım. *Eşleşin?* "İkişerli eşleşin," dedi beni yanıltmayarak. Küçük çocuksu zaferimle gülümsedim.

Etrafımdakiler birbirine bakmaya başladı. "Bugün hepiniz

Kitaplık Rafı

karanlıkta görmeyi öğreneceksiniz." Alister gözlerini Garrison'dan kaçırdı. Büyük ihtimalle karşı karşıya geldikleri ilk seferinde yapacakları hakkında savurduğu boş tehditler yüzündendi. "Hepiniz."

Bay Harlow'un sesine döndüğümde beni kastettiğini anladım. Bana gözucuyla bakıyordu. *Pekâlâ.* Ne demek istediğini anlamıştım. *Eşleş.* Öyle boş durmak yoktu.

"Her ikiliden bir kişi gözlerini bağlayacak." Bir yandan siyah kumaşları dağıtıyordu. "Diğeri saldıracak. Sonra roller değişecek. Düşen kaybeder. Kararsız kalan kaybeder. İlk hamle her zaman kazandırır."

Ellerimi yumruk yapmadan önce parmaklarımı esnettim. Bir an çevreme baktım, herkes hâlâ birbirini süzüyordu. Kimse bağlanmak istemiyor gibi duruyordu. *Eh, tabii. Saldırmak basitti.* Çevremde hafif bir hareketlenme oldu. Herkes hızla ikili oluşturmaya çalışırken Garrison yanımda bitivermişti.

"Seninle ben." Omuzlarını esneterek bana bakıyordu. Kemiğinin uzağa fırlatılmasını bekleyen bir köpek gibi heyecanlıydı. Herkes eşini bulmuştu.

Başımı hafifçe eğip kabul ettim. "Tek seçeneğim sensin gibi görünüyor, yavru köpekçik."

Sırıtarak ellerini ovuşturdu. "Kim kimi bağlıyor?"

"Tek bir çirkin imada bulunursan gözlerin sonsuza dek kararır." İşaretparmağımı yüzüne doğru savurdum. "Seni bağlıyoruz, dön."

"Normalde hanımefendilere öncelik verirdim ama peki."

Bay Harlow yaklaşıp elindeki siyah kumaşı uzattı. "Bağla bakalım."

Hiç tereddüt etmeden kumaşı Garrison'ın gözlerine sardım. Tıpkı bay Harlow'un yaptığı gibi ışık geçirmediğinden tamamen emin olana kadar sıktım. Garrison huzursuzca homurdanıyordu.

Kitaplık Rafı

Şimdi kördü. Sırıttım, benim için oyun başlamıştı ve eğlenceli olacaktı.

Bay Harlow biraz geriden o donuk sesiyle emretti. "Başla." O anda Garrison etrafını koklar gibi hafifçe başını çevirdi. Ayaklarını yere sabitleyerek vücudunu hafifçe döndürdü. Karşısında kıpırtısız durup nasıl hareket ettiğini, nasıl nefes aldığını izledim. Gözleri bağlıyken de kemiğini kaybetmiş bir yavru köpeğe benziyordu. Durmadan aranıyordu.

Yarım saat içinde kumaş iki defa el değiştirmiş, en sonunda sıra yeniden Garrison'a gelmişti. Sırıttığında dişleri meydana çıktı. "Gözlerim kapalı olabilir ama hâlâ ikiye bir sayılırız." Elini havada salladı. Kısa boyumu kastediyordu. *Ahmak köpek.*

Sırıtışını yarıda kesmek istiyordum.

Az önce ne öğrendiysem uygulayarak adım adım yaklaştım. Tüm varlığıma dikkat kesildiğinin farkındaydım. Sağ ayağımı hızla yana atıp denge noktama yüklenirken omzumu hafifçe öne verdim. Hiç beklemediği bir anda bileğini kavradım ve hızla çevirdim.

"Bana bak!" Söyleyeceklerini tamamlayamadan kendi ağırlığıyla dengesini kaybetti.

Sol elimle sırtından ittim, sağ ayağımla arkasından destek vererek sertçe yere serdim. Dizimi sırtına bastırırken başımı hafifçe yana eğip ona baktım. "İkiye bir demiştin, bence şimdi bire sıfırız." Nefes nefese kalmıştım, yine de gülümsedim.

Toprak zeminde sırtüstü dönerek sere serpe yattı. "Fazla böbürlenme, artık aynı hizadayız o kadar." Kumaşı hafifçe aralayıp baktığı sırada kaburgasına bir tekme geçirdim.

Acı ve keyif karışımı bir inlemeyle, "Bunu yapmana izin verdim," derken burnundan soluyordu.

Gözlerimi devirdim. Hep öyle derlerdi. "Tabii." Ancak ben çenemi kapattığımda o çoktan hamlesini hazırlamıştı. Hiç beklemediğim bir anda bacaklarımı hedef aldı. Dizime, dengemi

Kitaplık Rafı

bozan ani bir darbe yolladı. Yere inmeme fırsat vermeden ellerini belime dolayıp ağırlığını bana verdi.

"Benim kahrolası sıram," diye hırladı.

Havada döndüm ve sertçe sırtüstü yere düştüm. Bir at tarafından tepilmişim gibi soluksuz kaldım. Sırtıma saplanan taş zeminin sertliği nefesimi kesmişti. Garrison tepemdeydi. Dizini yere dayamış, zafer dolu sırıtışını çoktan yüzüne yerleştirmişti.

"Artık neye benzediğini biliyorsun." Az önce yattığı toprak zeminden bahsediyordu.

Sığ nefeslerimin arasında ona cevap vermeye çalışırken başka bir ses bunu böldü. "Kesin!" Bay Harlow'un emriyle İkimiz de olduğumuz yerde durduk. Aslında hepimiz donakalmıştık. "Hepiniz toz yuttunuz." Garrison bana bakarak sırıttı. "Hatta gözü bağlı olmayanlar bile."

Bu bendim.

Harlow başını hafifçe salladı. Gözleri hepimizin üzerinde geziniyordu. Az önce kesmemizi söylediğinde herkes zaman donmuş gibi kalakalmıştı. Gördüklerinden biraz olsun memnun kalıp kalmadığını düşündüm. Karşısındaki onlarca öğrenci ter içindeydi, hırpalanmış olmalarına rağmen hâlâ dik durmaya çalışıyorlardı.

"Bu kadar," dedi sorgulanamaz bir otoriteyle. *Yani bugünlük bu kadar mıydı?* Kimse ilk hareket eden olmak istemiyordu. Harlow'un dersi bitirdiğine inanamıyormuş gibi bakınıyorlardı. Bay Harlow güneşin tamamen batmak üzere olduğunu, yıldızların yavaşça ortaya çıktığını görmek için gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ardından bakışları beni buldu. Kısa bir anlığına, diğerlerinden farklı olarak sadece bana bakan bir çift göz... Kalbim göğsümde bir an sertçe çarptı ancak belli etmedim. O an için sadece hâlâ yattığım topraktan saygı dolu bir baş selamı verdim.

Harlow bakışlarını Garrison'a kaydırdı. "Sen, çok konuşuyorsun."

Kitaplık Rafı

Sınıftan birkaç kişi kıkırdadı ama Harlow onlara bir bakış attığı anda sessizlik hâkim oldu.

Garrison omuz silkti. "Çenemi sıkıca kapatırım, efendim," diye mırıldandı.

Keşke yüzündeki ifadeyi ona defalarca kez izletebilseydim.

Bay Harlow kimseye daha fazla bakmadan omzundaki kumaşı alıp cebine sıkıştırdı. Bir an için düşünceli bir tavırla durdu. "Kumaşlarınızı girişe bırakın." Sonra ağır adımlarla arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. Birazdan binanın içinde kaybolacaktı. Her zaman yaptığı gibi sessizce ve herkesten önce.

Ayak sesleri uzaklaşırken sınıf yavaşça hareketlenmeye başladı. Kimi bağırıp nefesini boşaltıyor, kimi yavaşça çömelerek kendine gelmeye çalışıyordu.

Garrison yere oturdu, elleriyle dizlerini ovaladı. Bana bakarken yine o sinsi sırıtışını takındı. "Sen hâlâ orada mısın?" Toprak zemindeki taşların sırtımda iz bıraktığını hissedebiliyordum ancak kaslarım henüz tüm bedenimi taşıyacak kadar soğumamıştı.

Dudaklarımı sıkıp gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Gülmemi bastırmaya çalışarak, "Çonomo sokoco kopotorom, ofondom," diye geveledim. Beni ateşte kızartmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Henüz düştüğü yerden kalkamayan biri olarak fazla konuşuyorsun." Ayağa kalkmadan önce içimden üçe kadar saydım. Garrison'a cevap vermeden yavaşça doğruldum. Ağrılarıma rağmen sırıtmama engel olamadım. Vladimir, Alister ve Lena bize doğru yaklaşırken Garrison da sırıtmaya başladı. "İlk fırsatta öyle yaparım, böyle yaparım diyordun?" dedi Alister'a ithafen. Tam o sırada gözlerim bahçenin en uzak köşesine, duvarların gölgelerinin uzandığı yere takıldı.

Kant.

Pelerininin kapüşonunu başına geçirmişti. Rüzgâr hafifçe

Kitaplık Rafı

kumaşı savursa da yüzünü göstermiyordu. Her zamankinden daha hızlı yürüyordu. O yönde gidebileceği sadece bir yer vardı. *Orman.*

Daha da garip olan şey yürürken arada bir arkasına bakmasıydı. Takip edildiğinden mi şüpheleniyordu, yoksa başka bir şeyden mi? *Neden biraz olsun odasında oturup babasına olan nefreti üzerine yoğunlaşmıyordu ki!* Kaşlarımı çattım.

Diğerleri durmadan konuşmaya devam ediyordu ancak sesleri arka planda boğuk bir uğultuya dönüşmüştü. Tüm odağım Kant'taydı. Aslında yine ne haltlar karıştırıyorsa ondaydı.

Grup hareketlenmeye başladığında başta onlara katıldım. Bahçede yavaşça toparlanmaya başlamış dağınık bir kalabalık vardı. Harlow'un, *"Kumaşları girişe bırakın."* emrine uymak için hareketlenen öğrencilerin arkasında kalmıştık. Neyse ki ekibin adımları yavaştı, böylelikle Kant'ı izlemeye devam edebiliyordum.

"Lena." Sesim aceleciydi.

Vladimir'in ya da içlerinden birinin söylediği şeye gülerken bana döndü. Elimdeki kumaşı ona uzattım. Gözlerim ara sıra istemsizce ormana, Kant'ın kaybolduğu yöne kayıyordu. "Bunu benim yerime girişe bırakır mısın?"

Önce kumaşa, sonra bana baktı. "Yemek yemeyecek misin?"

Cevap olarak karnım guruldayınca elim karnıma gitti. Kaşlarını çatmıştı. *Tamam, şüpheye mahal verme.*

"Neden durdunuz?" dedi Garrison. Kumaşı Lena'nın eline sıkıştırmış, çoktan ters istikamete doğru yürümeye başlamıştım. "Hey." Arkamdan tekrar seslendi.

"Row! Nereye gidiyorsun?"

Arkamı dönmeden, "Yemeğiniz bitmeden dönmüş olurum!" diye geçiştirdim sadece. Sahiden öyle olsa iyi olurdu çünkü midem önceki öğünü atlanmış bir aslan gibi kükrüyordu. Adımlarımı hızlandırıp koşarcasına ilerlemeye başladım.

Kitaplık Rafı

Kimsenin gözüne çarpmadan Kant'ın az önce yürüdüğü yola girebilmem yaklaşık otuz dakikamı aldı. Bu süre boyunca kişiliğimin oldukça pasif bir yönü, bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyerek bu otuz dakikayı doldurma nezaketini göstermişti. *Belki de yanıma Garrison ya da Vladimir'i almalıydım. En azından Kant'ın ne haltlar karıştırdığını öğrenmekle en az benim kadar ilgilenirlerdi.*

Planımsa... yoktu.

Sadece her ne yapıyorsa uzaktan izlemek istiyordum. Eğer yine Darkstalkerslarla ilgili bir şey çıkacak olursa, onu tek başıma takip edip ölümle olan şansımı test etmek yerine ondan uzak durmak en iyisi olacaktı. Ona peşinde olduğumu fark ettirmeden ne yapacağını seyretmek güzel olurdu. Fakat fark ederse...

Sahi, ne yapardı? Ceza mı verirdi? Başımı varile mi sokardı? Yoksa beni daha çok mu öldürmek isterdi?

Büyümüş sarmaşıkları tek bir hamlede kestikçe günün son ışıkları ara sıra elimdeki kavisli bıçaktan yansıyordu. Ormanın derinliklerine doğru yürürken önüme çıkan çoğu kuru dalı yukarı ittim. Bir yandan benden önce bir ayak tarafından ezilmiş yaprakları takip ediyordum. Yalnızca büyük bir ayak tarafından ezilmiş olanları. Orman zeminini kaplayan kurumuş bitkiler ve döküntüler ayaklarımın altında çatırdıyordu.

Sadece bir kereliğine iz sürmeme gerek kalmadan ne haltlar karıştırdığını öğrenebilmeyi diledim.

Kant çok hızlı yürüyordu. Arkasındaki takipçiden haberi olmadığı için yetişip yetişmemem elbette onun sorunu değildi. Buna rağmen bulduğum izlerin peşinden giderken hızlı olmaya çalıştım.

Biraz sonra -*biraz sonra diye kastettiğim süre yirmi ya da otuz dakika ediyordu*- kendimi bir açıklığa bakar halde buldum. Daha net görmemi sağlayacakmış gibi gözlerimi kıstım. Birkaç metre ileride, seyrekleşmiş ağaçların oluşturduğu açıklığın ortasında bir kulübe duruyordu.

Kitaplık Rafı

"Dur bakalım," dedi tok bir erkek sesi. Bu Kant'tı. "Hangisinden istiyorsun?" Etrafında bir grup çocuk dolaşıyor, hepsi bir şeyler söylüyordu. Kant elindeki çantayı karıştırmak için dizinin üzerine çöktü. "Bir şeftali, istediğin gibi."

Ellerimi arkasına saklandığım ağacın pürüzlü yüzeyine dayadım.

Çocuk şeftaliyi aldığında yüzü sevinçle kızarmıştı. Aniden Kant'a olan bakışları değişti. Daha içtendi ve ilgi beklentisiyle doluydu. O masum sevinç, yüreğime tuhaf bir ağırlık bıraktı. Ancak Kant diğer çocukların isteklerini dinlerken ve çantasının dibinde bir şeyler ararken bunu fark etmemişti.

Başımı eğip izlemeyi sürdürdüm. Yüzlerini biraz daha incelediğimde bu çocukları tanığımı fark etmiştim. Bay Harlow'un geniş salonda karşımıza dizdiği çocuk grubunun ta kendisiydi. Erindor Tenebris'in bizzat seçtikleri... *Bunlar onlardı.*

Ancak sorun akademiden yarım saat uzaklıkta ıssız bir kulübede kalıyor olmaları değildi. Sorun yaşıyor olmalarıydı.

"Çocukları bulduğumuzda kelleleri yerinde değildi." Kant o gün aynen böyle söylemişti. Şimdiyse her birinin başı omuzlarının üzerinde yerli yerindeydi. Bir hata olmalıydı. Fakat biraz düşününce listeyi verdiğimde alnında beliren endişeli çizgilerin sebebini anlamaya başlamıştım.

O gün çocuklardan bahsetmek istememişti çünkü çocuklar yaşıyordu. Neden yalan söylemişti? *Yine.*

Onları saklıyordu. Asıl merak ettiğim... kimden saklıyordu?

Düşünceler kafamda birbirine dolaşırken midemden ansızın yükselen gürültüyle irkildim. Karnım guruldadı. Gizlendiğim yerde ses bana bile fazlasıyla yüksek gelmişti. Elimi hızla karnıma yaslayarak nefesimi tuttum ama sesi bastırmak için çok geçti. Neyse ki Kant ve çocuklar fark etmemişti.

Başka bir çocuğa daha yiyecek olduğunu düşündüğüm şeyi uzattıktan sonra çantasını omzuna asıp ağır hareketlerle doğ-

Kitaplık Rafı

ruldu. Çocuklardan bazıları hâlâ onun etrafında dönüyordu. O an sürpriz bir şekilde gülümsediğini gördüm. Gerçek, içten, samimi bir gülümsemeydi. Onun yüzünde ilk defa gördüğüm için, doğru gördüğümden emin olmak adına iki defa bakmam gerekmişti. Birkaç çocuk dizlerine yapışmış halde konuşmaya çalışıyordu. Kant onlara doğru hafifçe eğildi. Kolunun altında kalan küçük kızın başını okşadı.

İzledim, izledim, izledim. Açık olmak gerekirse, yüzü böyle görünürken garipsememek ya da ikinci defa bakmamak imkânsızdı.

Son kez etrafına göz gezdirdi. Sanki birinin onları izlediğini hissetmişçesine kısa bir an durdu. Nefesimi tuttum. Ağacın iri gövdesi varken neredeyse görünmezdim. Sonraki an hiçbir şey fark etmemiş gibi başını eğdi ve çocukları arkasına alarak kulübenin içine girdi. Kapı hafif bir *tık* sesiyle kapandığında hissettiğim rahatlamayla omuzlarımı indirdim.

Açıklık sessizliğe bürünmüştü.

Bir süre daha kıpırdamadan orada durdum. İçimdeki soru yumağı büyürken gözlerimi kulübeye dikip bekledim. *Gerçekten neyin peşindesin, Kant?* Daha fazla yaklaşamazdım. Karnımdaki huzursuzluk zihnimi bulandırmaya başlamıştı. Dürüst olmak gerekirse daha çok midemi bulandırıyordu.

Ağır adımlarla arkamı döndüm. Geldiğim patikaya doğru yürümeye başladım.

Yalnızca metreler sonra soğuk bir metalin boğazıma dayanmasıyla duraksadım. Arkamda biri vardı. Vücudum anında tepki verdi, reflekslerim benden hızlıydı. Aniden başımı yana eğerek bıçağın çizgisinden kurtuldum. Aynı anda dirseğimle arkamdakinin kaburgalarına sert bir darbe savurdum.

O da boş durmadı. Dirseğimi kullandığım sırada kolunu belime sardı. Birlikte sendeledik. Omzumu geriye savurup çenesine vurmak için döndüğümde doğrudan yumrukla yüzüme saldırdı. Son anda başımı yana çekerek darbeden kaçındım.

Kitaplık Rafı

İkimiz de aynı anda hamle yapıyorduk. Onun kolunu yakalayıp yere çekmek için atıldığımda o da benim dengemi bozmak için dizini karnıma geçirdi.

Kesintisiz bir mücadeleydi.

Çelme takıp sırtüstü düşürmeye çalıştım. O ise beni kollarından yakalamış, yere çekiyordu. Sonuç? İkimiz de yere yuvarlanmıştık. Toprak zeminde takla attık, ayaklarımız birbirine dolandı. Son hamleyle dizimi hızla onun karnına bastırarak üstünlüğü aldım.

Ancak gözden kaçırdığım bir şey vardı, elindeki hançeri hâlâ bırakmamıştı. Üstüne oturup gırtlağına bastırdığımda hançeri boynuma yasladı.

Göz göze geldik, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Kant?"

Şaşkınlık ve kızgınlık dolu bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Sen?"

Anlık bir farkındalıkla aynı ifadeyi takındım. Tam kucağında oturuyordum. Hançerinin ucu hâlâ boğazıma batıyordu. Sessizliği bozan tek şey hızlı soluklarımızdı.

En sonunda gözlerini hafifçe kısarak hançeri yavaşça indirdi. Bakışları hâlâ üstümdeydi. Bıçağını indirirken elleri de ağır hareketle bacaklarıma düştü.

Bedenim irkildi.

Elleri dizlerimin hemen üstünde, uyluklarımın kalçama çok yakın bir noktasındaydı. O da bunu fark etti. Parmakları istemsizce kıpırdadığında sanki ne kadar samimi bir dokunuş olduğunu yeni anlamış gibi kasıldı. Hâlâ uğursuz kucağında olduğum için bunu hissedebilmiştim.

Aynı anda hareket ettik. Ben hızla doğrulup geri çekilmek için hamle yaparken o da beni üzerinden atmak istercesine toparlanmaya çalıştı.

"Ödümü patlattın," dedim üzerindeki toprak kalıntılarını silkeleyerek. Hem dürüst davranıyor hem de az önceki duru-

Kitaplık Rafı

mun hissettirdiği çıkmazdan kurtulmak için konuyu dağıtmaya çalışıyordum.

Pantolonundaki otları ayıklarken azarladı. "Pusuya yatıp beni izlemek hiç akıllıca değil. Buna ancak aptal cesareti derim. Başka biri olduğunu düşünebilirdim. O zaman başına neler geleceğinden haberin var mı?" Tam olarak omuzlarımın üzerindeki başımdan bahsediyordu.

O an gelmişti. Ellerimi belime koydum. "Bana yine yalan söyledin."

"Burada olmamalıydın."

"Böylece yalanını yakalamazdım, öyle mi?" Başımı yana eğdim. "Söylemek istediğin bu mu?"

Bana az önce dilimle sinek yakalamışım gibi baktı. "Burada olmamalıydın çünkü biri seni takip edebilirdi. Sence kendimi mi düşünüyorum?"

"Neden onların öldüğünü söyledin?" Çatık kaşlarımın altında bakışlarım onunkine saplandı. Sessizliği uzun sürdü. Gözlerindeki duygu her neyse garip bir şekilde yoğundu.

Omzumun üzerinden kulübeye kısa bir bakış attı, hiç vakit kaybetmeden bileğimden yakalayarak beni peşine taktı. Geldiğim yoldan hızla geri sürükleniyordum. "Bu konuşmayı burada, ormanın ücra köşesinde yapmayacağım."

Bileğimi kurtarmak için boşta kalan elimle tüm gücümle çabalasam da nafileydi. Onun yerinde başkası olsa çoktan kanı kılıcımın üzerinde olurdu. "Neden açıklamanı burada yapmıyorsun? Geliyorum işte, acele etmesen olmaz mı?"

"Bana burada bağırmanı istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıp dudağımı büktüm. "Bu konuda tercihlerinin oluşmaya başlamasına sevindim."

En sonunda pes ederek aramızdaki gerilimi sırtımıza alıp ormanı aştık ve akademinin kapısından içeri girdik. Bu sürenin tamamında sanki yürümeyi bilmiyormuşum gibi beni çekiş-

Kitaplık Rafı

tirmeye devam etmişti. Bazen elimi çekmeye çalışıyor bazen boşta kalan diğer elimle koluna vuruyordum. Ancak zaten biliyordum. Bırakmayacağını bildiğim gibi, gerçekten ne yapıp yapamayacağını da yüzüne bakınca anlayabiliyordum. Çünkü artık o tatsız suratını tanıyordum.

Koridor sessizdi. Herkes yemeğini yedikten sonra odasına çekilmiş olmalıydı. Bu düşünceyle açlığımı hatırladım. Merdivenlere ulaştığımızda hız kesmeden yukarı çıkmaya başladı.

Ben de homurdanarak peşinden tırmanıyordum. "Geliyorum, diyorum. Ge-li-yo-rum."

Merdivenin sonuna geldiğimizde dönüp tereddütsüz bir şekilde odasının bulunduğu koridora yöneldi. En sonunda kapısının önünde durdu.

"Geç şöyle." Tuttuğu bileğimden güç alarak beni içeri savurdu. Etrafı kontrol etmek için birkaç saniye bekledi ve peşimden içeri girdi. Bana dönüp ellerini beline koydu. Tek istediğim sinirimi yatıştıracak bir açıklama duymaktı. O ise bunun yerine sanki yalan söyleyen benmişim gibi bakıyor, beni cezalandırırcasına hareket ediyordu.

Ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. "Beni itip çekiştirmeye devam edersen, aramızdaki gerginliği kolay bir şekilde çözemeyeceğiz," dedim imalı bir tavırla. Sabrım giderek azalıyordu. Belindeki eline baktığımda havada kalan serçeparmağının titrediğini fark ettim.

"Kolay bir şekilde çözmek falan olmayacak. Hiçbir zaman olmadı, Rowenan." Yüzünde ne zaman ve neden arttığını bilmediğim öfkesi vardı. Seri bir hareketle uzanıp maskesini çıkardı ve odanın bir köşesine yolladı.

Ya öfkeliydi ya da bir çeşit atak geçiriyordu. Belki de ikisi bir aradaydı. Daha önce onda hiç sezmediğim bu tuhaf işaretler yalnızca çocukları yakaladığım için miydi? "Sana neden yalan söylediğini sordum, duymadın mı?"

Kitaplık Rafı

"Evet, sana yalan söyledim. Çekiştirdim ve ittim, öyle değil mi?" Aniden yükselişi karşısında sesim içeri kaçtı. Adımları yavaşça üzerime gelirken gözleri doğruca benimkilere bakıyordu. "Sana bundan daha fazlasını da yaptım, Rowenan! Ama hiçbir işe yaramadı."

Ne demek istiyordu? "Ne bu..." Söylediklerine bir anlam yüklemeye çalışırken yüzümü buruşturdum. "Ne söylemeye çalışıyorsun? İşe yaraması mı gerekiyordu? Ne işine?"

Son adımını da attığında bedeninden yükselen sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. Geri adım atmadım. Koca bir nefesle ciğerlerini şişirerek tek seferde söyledi. "Beni sevmemen gerekiyordu."

Ciddi olup olmadığını sorguladığım birkaç saniyenin ardından sinirle güldüm. "Alay mı ediyorsun benimle? Seni sevmek bir yana, sana bakmaya katlanamıyorum."

Gözlerini bir an olsun çekmedi. Yalnızca iki şey yaptı. Eğilip bana biraz daha yaklaştı ve konuşmadan önce diliyle dudaklarını ıslattı. Gözlerim neredeyse bir refleks gibi bu hareketini yakalamıştı. Fark etmemesini umduğum bir hızda bakışlarımı yeniden yukarı kaldırdım.

"İşte bunun olmaması gerekiyordu." Sesi daha çok "*Gördün mü?*" diyormuş gibi çıkmıştı.

Sadece bir anlığına dikkatim dağılmıştı o kadar, daha fazlası yoktu. Söylediğini inkâr ederek başımı iki yana salladım. "Olan bir şey yok." Sesim belki de dışarıdan bile duyulacak kadar yüksek çıkmıştı. Ellerimi kayışlı göğsüne dayayıp ittiğimde kendimi de geriye savrıldım. Tonumu hiç düşürmeden devam ettim. "Demek her yolu denedin ve bir işe yaraması gerekiyordu. Bu da yeni yolun mu? Zihnimle oynamak?" Ne ben onun gerçek niyetini anlıyordum ne de o beni dinliyormuş gibi bakıyordu. Aklı burada değildi, belki de bu binanın dışında bir yerlerdeydi.

"Her zaman bu kadar tahammül edilemez olmak zorunda mısın?" diye ekledim sessizliğinden faydalanarak. "Sana yalnızca tek bir soru sordum. Bana neden yalan söyledin? Farkında değilsen, az önce kellelerinin alındığını söylediğin bir grup çocuğun kulübede yaşadığını öğrendim."

"Kimse bilmemeliydi." Tıpkı benim gibi bağırıyordu.

"Çırağın olduğumu sanıyordum. Değersiz ve yeri doldurulabilir olduğumu düşündüğün için mi söylemeye gerek duymadın?"

Kapının önünden geçenlerin bizi duyduğuna bahse girerdim.

Kaşları çatıldı. Bir şeyler söylemek ya da patlamak üzere gibi duruyordu. Belki de ikisini birden yapardı. "Seni öldürmek istedim, Rowenan. Senden kurtulmak istedim. Kandırdım, yaraladım, tehdit ettim. Tüm bunlardan sonra bana yaklaşmak bile istemiyor olman gerekiyordu." Hâlâ bağırıyordu. Sesinin bu yüksek tonunu daha önce duymamıştım. Sanki az önce onu itmemişim gibi aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı.

Sakince kaldırdığı elini boğazıma sardığında refleks olarak çenemi kaldırdım. Sıkmıyordu, sanki tek amacı dokunmaktı. Tekrar konuştuğunda artık bağırmayı bırakmıştı. "Tehditlerimin tümünde samimiydim. O gece, akademinin kullanıma kapalı bir salonundaydın. Ellerin ve ayakların bağlıydı. O gecenin sonunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı varile soktuğu geceyi elbette hatırlıyordum. Sadece bunları neden söylediğini anlamlandıramıyordum.

"*Seni suyun altına sokan ellerin sahibi benim*," diye fısıldadı yüzüme doğru. Başparmağı olduğu yerde ileri geri hareket ediyordu. "Bunu neden unuttun?" Çok yanlış bir şey yapmışım gibi sormuştu.

"Beni öldürmeye çalıştığın hiçbir seferi unutmadım." *Tehditlerini de.*

"Mecburdum. Üstelik sen de beni öldürmek istedin, denedin."

Kitaplık Rafı

Çayını içmiş olsaydı, büyük bir belayı başımdan savuşturmuş olacağım doğruydu. "Ben de mecburdum," dedim onu taklit ederek.

"Bundan çok sıkıldım, Rowenan. Bilmeni istemediğim her şeyi öğrenmenden. Gittiğim her yerde beni gözetliyor olmandan ve başımdaki tüm belalarda parmağının olmasından çok sıkıldım."

"Al benden de o kadar." Dudaklarımdan histerik bir ses çıktı. "Varlığın can sıkıcı ve yorucu. Senden nefret etmek yorucu. Sürekli kuyumu kazıp kazmadığını düşünmek yorucu."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Çok fazla." Cevabım üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Sen benden etmiyor musun?"

"Çok fazla," dedi beni taklit ederek. "Peki korkuyor musun?" Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırarak beni kendine yaklaştırdı ve yanağını benimkine yasladı. Dudakları ufacık bir temasla kulağıma değerken fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşuyordu. Başımı iki yana salladım. Bu sırada kısa sakalları yanağıma sürtünmüştü.

"Neden korkmuyorsun? Korkmalısın."

"Neyden?"

"Benden."

Bir süre sessiz kaldım, sertçe yutkunduktan sonra aklımdan geçeni dile getirdim. "Neden?"

Boştaki eliyle yanağımı nazikçe kavrayıp parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı. "İşte bu yüzden," diye fısıldadı.

Hiç beklemeden dudaklarını benimkilere bastırdı.

Dudaklarıma dokunduğu anda ısı içimde bir fırtına gibi yükseldi. Sanki vücudumun her köşesine yayılan ani bir patlama vardı. Göğüsümdeki o yakıcı sancı artık daha da şiddetliydi.

Nefes almak, düşünmek... imkânsızdı. Refleksle ellerimi kaldırdım, kollarını tutarak öpüşüne karşılık verdim.

Başta temkinli, tereddütlüydüm.

Kendini dudaklarıma biraz daha fazla bastırdığında içimdeki o karmaşık fırtına büyüdü.

Sanki bedenim ona yaklaşmak istiyor, aklım uzak durmam gerektiğini fısıldıyordu. Ancak şu an tüm sesler bir gürültüden ibaretti.

Ellerim göğsüne tırmandı. Oradan yukarı hareketlenip omuzlarına kaydı. Kant biraz daha eğildi. Bağımdaki elini belime sardı ve beni kendine çekti. Öyle yakındık ki, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Öpücüğü derinleştikçe kalbim yerinden sökülecekmiş gibi atıyordu. İlk başta yumuşak ve nazikti ama sonra... birbirimizin nefesini çalmak istercesine hırslı, aç ve keskinleşen bir öpücüğe dönüştü.

Nefes almak için ayrıldığımızda birbirimize bakışımız bambaşkaydı. Sanki ikimiz de ne yaptığımızı, neye bulaştığımızı yeni fark ediyorduk.

Sanki ateşe dokunmuş gibi irkilerek ellerimizi aynı anda birbirimizin bedeninden çektik.

Kant'ın eli az önce yanağımı tuttuğu yerin hizasında, havadaydı. Parmakları boşlukta asılı kalmıştı. Ne geri çekiliyor ne de tekrar dokunuyordu. Ne yapacağını bilemeyen birine benziyordu.

Ben de öyle görünüyor olmalıydım.

Gözleri hâlâ benimkilere kenetlenmiş durumdaydı. Bakışlarında bir telaş kıvılcımı yakaladım.

Kaşları çatık değildi, bunun yerine yüzünde şaşkınlık ve tereddüt vardı.

Bedenim yaşananları kavramaya çalışıyordu. Dudaklarım hâlâ aralık, nefesim düzensizdi. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama yapamadım. Ellerim az önce omuzlarını kavradığım yerden yavaşça geri çekilirken parmaklarımda hâlâ onun sıcaklığı vardı. Daha kötüsü, ellerim titriyordu.

En sonunda gözlerini kaçırıp bir adım geriye çekildi. "Git-

Kitaplık Rafı

sem iyi olur." Boğuk bir sesle mırıldanmıştı. Beynim işlevini yitirmiş gibi bakakaldım. Kaşlarımı hafifçe çatarak etrafıma göz gezdirdim.

"Burası... senin odan." Tıpkı benim gibi başını kaldırıp hızlıca etrafına baktı. Cevap vermedi. Sanki o da bunu yeni fark etmişti. İçimdeki panik tekrar yükselmeden, "Ben gideyim," diye ekledim aceleyle.

"Rowenan." Adımı seslenince adımlarım sekteye uğradı. "O çocuklar artık benim kontrolümde. Bu kanlı dünyada olmalarını istemediğim için öylece bırakamadım. Zaten aileleri yoktu. Sen de kimseye bahsetmezsen güvende kalabilirler."

Yalnızca başımı salladım.

Daha fazla orada durmaya tahammülüm kalmamıştı. Adımlarım hızlandı. Kapıya doğru giderken neredeyse sendeleyecektim. Kapı kolunu sertçe çevirdim ve arkamı hiç dönmeden dışarı çıktım. Koridora çıkar çıkmaz sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes verdim.

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Kitaplık Rafı

ON BEŞ

VAZGEÇİLEN KIZ ÇOCUĞU

ROWENAN LA BLANC

Zihnimi düşünmekten alıkoymak için Jassy'nin nefeslerine odaklandım. Yatağın kenarında bacaklarımı karnıma çekmiş, başımı dizlerime yaslamış halde öylece oturuyordum.

Sanki Tanrı aniden geçmiş günlerin birinde beni yarattığını hatırlamış gibi kapının altından ince bir kâğıdın sürtünme sesi duyuldu. Merakla başımı çevirdim. Kapının önünde bir zarf duruyordu. Buradan bile üzerinde hiçbir işaret, isim veya mühür olmadığını görebiliyordum. Ancak kimden geldiğini biliyordum.

En sonunda derin bir nefes alarak hareketlendim.

Sessizce ayağa kalktım. Kapıya doğru birkaç adım attım ve eğilip zarfı aldım.

Parmaklarım zarfın sert kâğıdını kavradığında ona gönderdiğim mektuptaki sorularımdan en çok hangisini cevaplamasını istediğimi çoktan düşünmeye başlamıştım. Yapışkanlı kısmı düşünmeden yırttım.

Kitaplık Rafı

Küçüğüm,

Mektubun elime ulaştı. Yazmak için bu kadar beklemeni anlıyorum, şaşırtıcı değil. Akademide nelerle karşılaştığını bildiğim için gecikmeni yadırgamadım. Orada kimseye kolay yer verilmez. Zorluklarından bahsetmişsin, bu da gayet doğal. Orası güçlülerin hayatta kaldığı bir yerdir. Senin hayatta kalman bizim adımız için önemli. Bundan taviz verme. Suikastçı olmanın sana yakıştığını bilmek, seni büyütme planımın doğru işlediğinin göstergesi.

Sana anlatmadığım şeyleri öğrendiğini söylüyorsun. Elbette bunun geçerli bir sebebi vardı. Bir çoğunu benden duymanın, cevaplayamayacağım başka sorulara neden olacağından emindim. Bunun yerine kendin gidip öğrenmen gerekiyordu. O akademiye gereğinden fazla bilgiyle gitseydin oraya alışmak istemeyecektin. Ben de oraya ait olduğunu biliyordum, buna asla izin veremezdim. Çünkü tıpkı annen gibisin.

Bahsettiğin günlük... Ona nasıl ulaştığını sorgulamayacağım. Fakat şunu unutma, küçüğüm; bilgi bazen silah olduğu kadar, ayağına dolanan zincir de olur. O defterde ne bulduysan onu nasıl yorumlayacağın sana kalmış. Öğrendiklerinin kafanı karıştırmasına izin verme.

Annenin kim tarafından yetiştirildiği ya da Erindor'un ne söylediği onun kötü bir anne olduğunun kanıtı değil, biliyorsun. Önceliğin, orada verilen görevi layıkıyla yerine getirmek ve annen hakkındaki soru işaretlerimizden kurtulmak. Onun adını yaşat, Rowenan. Odaklanmak zorundasın.

Erindor hakkında söylediklerin... onun hakkında ilk defa bir şeyler duymaya başladığında da bunları düşündüğünü biliyordum. Sana bir tavsiye, kimseye güvenme. Özellikle Erindor gibi adamlara. Onun kanından olanlara, ona eşlikçilik edenlere.

Cevapları pişmiş bir armut gibi hazır bulamazsın. Çünkü gerçekler sahada öğrenilir, masa başında değil. Bu yüzden çoğu şeyi orada öğrendin, bunun için öfkelenme.

Marcel'e gelince, hâlâ görevde. Henüz dönmedi. Ne zaman döneceğini ben de bilmiyorum. Dönünce seni sorarsa haber veririm. Önceliğin biz değiliz. Önceliğin orada güçlü kalmak. Yola çıktığında bir Raven Suikastçısı olmaktan dönemeyeceğini biliyordun. Buna ayak uydurmak zorundasın.

Ben de yakında görev nedeniyle şehir dışında olacağım.

Muhtemelen cevabını görmeden gitmiş olacağım.

Aklını kullan, küçüğüm

-Valen La Blanc

Gözlerim mektubun satırlarında gezindi. Tek bir sıcaklık, bir özlem belirtisi arıyordum ama yoktu. *"Suikastçı olmanın sana yakıştığını bilmek, seni büyütme planımın doğru işlediğinin göstergesi."* Onun gözünde yalnızca planlarının başarılı sonucu, bir işleyişin parçası mıydım? Tabii bir de satırlarında sıkça bahsettiği soyadı vardı.

Parmaklarım mektubun köşelerini sıkarken içimde bir öfke filizlendi. Öfkelenmememi söylemişti ancak bana bunun için gayet yeterli sebepler veriyordu. Onun tarafından hiç özlenmediğimi anlamak sandığımdan daha acı vericiydi.

Bir an gözlerimi kapatıp kendim için çok başka bir hayat hayal ettim. Annemin benim için dilediği gibi bir hayat... Kabarık eteklerin, pudraların, eldivenlerin ve çay saatlerinin olduğu süslü bir geleceği düşledim. Zihnimdeki bu Rowenan elinde kılıç yerine ayna tutuyordu. Ancak her şekilde yabancıydı. Aynayı atmasını, eteği kesmesini diledim. Ben buydum. Bıçakları avucunda minik nasırlar yaratan kızdım.

Mektubu katlarken bunun üzerinde daha fazla düşünmemem gerektiğini biliyordum. Bu fikirleri mektupla birlikte çekmeceme kaldırmalıydım. Zihnimi ağırlaştıracak düşüncelere ihtiyacım yoktu. Hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım.

Kitaplık Rafı

ON ALTI

HER ŞEY NORMALMİŞ GİBİ

ROWENAN LA BLANC

Antik dil dersi, Bay Harlow'un antrenmanı ve akşam yemeğine rağmen Garrison ve Alister enerjilerini tüketmekten hâlâ uzaktı. Bayan Steele'in tüplerinden birini aşırıp patlatmaları sonucunda onları gece uykusuna ikna edebilmek tam üç saatimizi almıştı ama sonunda başarmıştık. Lena'nın tavsiyesi üzerine yataklarının arasına bir sandalye çekmiş, dakikalar boyunca Estia ninnisini söylemek zorunda kalmıştım. Onlarla birlikte Vladimir ve Lena da uykuya dalmıştı.

Odama dönmek ağırlaşmış kaslarım için haddinden yorucu bir eylemdi.

Bu yüzden ben de yatağın bir ucuna uzanıp Lena'nın göz kapaklarının yavaşça titreşmesini izledim. Biri dışında hepsi sonunda uykuya teslim olduğunda yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

Ertesi sabah Kant'ın bizi tünellerden geçirerek Estia'ya götürmesi bambaşka bir hikâyeydi. Ani bir hareketle ekip olarak katılacağımız ilk görevin Esita'da olması hakkında zırvalamış

Kitaplık Rafı

ve nasıl olduysa bizi bir saat içinde yola çıkmaya ikna etmişti. Aslında emretmişti.

Estia'da sıkça kullanılan tüneller, bu hayatta gördüğüm en iyi hayat hilesiydi. Kesinlikle akademideki odama onlardan bir tane istiyordum.

Adımlarımız Estia'ya düşer düşmez, onları doğruca doğup büyüdüğüm eve getirmiştim. Babam evde olmasa dahi onun çatısı altında olmak, olabileceğim diğer her yerden daha rahat hissettiriyordu. Son mektubundan sonra bile... Üzerimdeki kayışları daha da sıkılaştırdım. Alister, Garrison ve Vladimir kimin kızı olduğuma çok aldırış etmiyor gibi görünüyorlardı. Ancak birkaç saat önce kimse onlara bir şey söylemeden evin sahibinin adını bildiklerini itiraf ettiklerinde şaşkınlığımı gizleyememiştim.

Eğer konunun üzeri tünelde Alister'ın kaybolmasıyla kapanmasaydı, bunu hangi noktada öğrendiklerini sorardım. Şimdilik bu konu önemsiz görünüyordu Birkaç ay önce bu durum beni rahatsız ederdi ama artık ekibin hakkımda sahip olduğu fazladan bilgiyi önemsemiyordum. Bir süredir onlara tam anlamıyla güveniyordum.

Daha bir yıl öncesine kadar bir anne ayının yavrularını koruduğu gibi koruduğum güvenimi, bugünlerde ellerimle veriyormuşum gibi hissetmek ne tuhaftı.

Kant'ın istediği şeyin sonsuz güvenim olup olmadığından tam olarak emin değildim, bu yüzden ona sadece odamı verdim. İsteği üzerine ona kendi çöplüğümü gezdirdim ve dört koca katın turunu yaptırdım. Merdivenlerin yanındaki kapının nereye çıktığını sorduğunda ona antrenman yaptığımız yer olduğunu söylemiştim. Görmek isteyeceğini düşünmemiştim ama istemişti.

Aşağı inmeden önce sinir bozucu ısrarlarım sayesinde hepimizin Mel dediği Melysa'nın yanına uğradığımızda ikisini ta-

Kitaplık Rafı

nıştırdım. Beni evimde hissettirebilecek biri varsa o da turuncu saçlı, yeşil gözlü, altmış yaşındaki Mel'di. Bir aşçıydı. Oldukça yetenekliydi ve Estia'daki çoğu yaşlı oğlanın favorisiydi. Neyse ki benim değildi.

Tüm bu süre boyunca Kant benimle olabildiğince az konuşmuştu. Görünürdeki yeşil gözü bulutluydu. Dürüst olmak gerekirse, bir sabah uyandığında tekrar renginin değişmiş olduğunu görmekten ürküyordum. Ya da yaşadığımız o tuhaf ve şehvetli andan bahsetmesinden....

Her neyse.

Sokağa adım atmak için güneşin batmasını bekledik. Estia'nın ışıklarla aydınlatılmış sokaklarında dolaşırken tüm ekip, şehrin geceleri büründüğü inanılmaz cazibesine hayret etmekten kendini alamıyordu. Alister'ı çatıdan gizlice indirmeye çalışmamız tam bir fiyaskoya, adeta kötü yazılmış bir casus hikâyesine dönmüştü. Üstelik bütün bu saçmalık o çatının altında yaşayan tüccarın hiddetinden paçayı kurtarması içindi.

İlk sorun yine Alister'ın oluklu panellerin arasına sıkışmasıydı. Kalçaları nazik olmayan yöntemler uygulanana kadar inatla hareket etmeyi reddetmişti. Ardından güvercin pisliğine basıp kaydı. Garrison onu yakalamaya çalışırken çatıdan yere kuğu dalışı yapmaktan son anda kurtuldu. Fakat asıl felaket, en sonunda yere ulaştıklarında kendilerini eli sebzelerle dolu hanımefendinin göbekli domuzuyla burun buruna bulmalarıydı.

Alister domuza sırıttı ve cevap olarak aynı muziplikte bir domuz sesi aldı.

Çok saçmaydı ama burada olmak sanki her şey normalmiş gibi hissettiriyordu. Gecenin tadını çıkarmak için dışarı çıkan sıradan bir arkadaş grubu olabilirdik. Yine de sıradan şakalaşmalarımız gizli bir gerçeği saklıyordu. İlk görevimizdeydik ve hepimiz suikastçı akademisinde tanışmıştık. Bu sözde normalliğin ortasında içimi kemiren sorudan kurtulamıyordum. Nor-

Kitaplık Rafı

mal şartlar altında herhangi birimiz diğerine ikinci kez dönüp bakar mıydı? Eğer bu soruyu olduğu gibi Vladimir'e yöneltseydim, aramızdaki bağın kaderin oyunu ya da sadece yaşadığımız travmaların üzerimize örttüğü bir dostluk maskesi olabileceği şeklinde açıklardı.

Dikkatimi dağıtmak için etrafıma bakındım. Görülecek çok şey vardı. Özlediğim çok şey vardı. Estia geceleri değişime uğruyordu. Kahkahalar havayı dolduruyor, derme çatma müzik gruplarının sesleri havaya karışıyor, kaba saba enstrümanları Korucu Kalesi'nde tanık olabileceğimiz tüm performansları geride bırakıyordu. Bu gözlem içimde başka bir çelişkili duygu karışımını tetikledi. Onu umutsuzlukla iç içe geçmiş umut olarak tanımlayabilirdim. Dar sokak aralarındaki ışık dizileri zayıf bir parıltı yayıyordu. Estia sokaklarında yankılanan tek bir mantra vardı. *Ye, iç, eğlen... çünkü yarın ölebilirsin.*

Alister hokkabazlık yapan bir maymunu gördüğünde nefesi kesildi. Hayvanın yeteneği, sarhoş hali fazlasıyla belli olan darmadağınık sahibiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Onu sevmeye çalıştığında sahibinin bulanık paragöz bakışlarıyla karşılaştı.

"Arkadaşımızın cömert bir bağışa ihtiyacı olduğuna inanıyorum," diye önerdi Garrison. Sarhoşu kastediyordu.

Maymun coşkuyla başını salladı. *O bile öğrenmişti.*

Kant yüzünü buruşturarak bir avuç dolusu bozukluk çıkardı. Bıkkın görünmeye çalışıyordu ama içten içe olduğu ortamdan zevk aldığını biliyordum. Hepimiz maymunun paraları çevirişini izlerken Kant'ın gözleri sahiplenici bir şekilde havada dönen metallerini takip etti. O bozukluklara, ben ona bakıyordum. Aniden zihnim dudaklarının dudaklarımda olmasının neye benzediğini hatırladı. Üzerimde bıraktığı etki sinirlerimi yıpratıyor, kendimden şüphe etmeme neden oluyordu. Bu hissi hiç sevmemiştim. *Hayır.* Bu histen nefret etmiştim. Hâlâ gözle-

Kitaplık Rafı

rini yuvalarından ayırmak ve beynini bıçaklamak istediğim çok fazla an vardı. Tüm bunlarla birlikte dudaklarının tadını hatırlamak... *cehennemdeki şeytan* gerçekten daha kötü olamazdı.

O gecenin hiç yaşanmaması gerektiğini biliyordum. Onun bildiğini de biliyordum. Birbirimizi bu şekilde kendi dünyamıza sürüklememeliydik. O Erindor'un yalnızca oğlu değil, aynı zamanda kadersizce işaretlenmiş tutsağıydı. Bense öğrendiğim son bilgiye göre Erindor'un bir diğer oyuncağıydım.

Tam da bu sebepten aramızdaki ilişki birbirinden nefret eden eğitmen ve çırağın ötesine geçmemeliydi. Büyüyen tek şey nefret olmalıydı çünkü aksi sağlıklı değildi. Zaten birbirimize fazlasıyla zarar vermiştik. Gözü aniden bana döndüğünde beni, kendisini izlerken yakaladı. Meşgul görünmek için saçımın serbest kalan tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Tüccarları izliyormuş gibi yaptığımda beni ele vermedi. Bunun yerine yiyecek tezgâhlarından birini işaret etti. "Bir şey ister misin? Tabuttan yeni kalkmış vampir kadar solgun görünüyorsun. Tabii sen hep öyle görünüyorsun."

Tekrar ona baktığımda bu defa kaşlarım çatılmıştı. Yumuşak bir yüzü hak etmiyordu. "Pislik olman hakkında uzun bir listem var. Unutturma da oraya ırkçı başlığını ekleyeyim."

"Demek okuma yazma biliyorsun ve tüm enerjini bana harcıyorsun." Konuştuğu sırada daha az müşterisi olan satıcılardan birini seçmişti.

"Aptal gibi mi görünüyorum?"

Pot kırmış gibi elini salladı. "Bunca zaman bildiğini sanıyordum."

"Seni şimdi..." Cümlemi tamamlamama izin vermeden elindeki mantıyı sertçe ağzıma tıktı. Geriye çekilmeye çalıştığımda artık çok geçti. Ağzımdaki yemek yüzünden yanaklarım şişmişti. Aptal gülümsemesi yine yüzündeydi.

Öfkeli bakışlarımı üzerine diktiğim anda gözü bir an için

Kitaplık Rafı

dudağımın kenarına kaydı. Belki de orada kalan ufacık parçayı fark etmişti. Fakat bundan asla emin olamadım. Bir an sonra ise başparmağını hafifçe kaldırarak dudağımın kenarını sıyırdı.

Başparmağını dudaklarına götürüp yavaşça emdi. Sanki tamamen refleksle, hiç düşünmeden yapmıştı.

Buzla kaplanmışçasına donakalmıştım.

"Neyse ki ağzın meşgulken konuşamıyorsun, buna bayılıyorum." Kurduğu cümleyle dünyam o anda bir kez daha yerle bir oldu. Mantının ücretini uzatmak için tüccara dönmüştü. Elini cebine atarak bozukluğu çıkarırken hâlâ umursamaz görünüyordu.

Ağzım meşgulken mi? Hay şeytan, ağzımı meşgul ettiği diğer anları düşünmek istemiyordum ki!

Tam bozuklukları uzatırken... elleri havada duraksadı.

Bir anlığına dondu. Açıktaki tek gözü büyüdü. Başını yavaşça hareketsiz durduğum tarafa çevirdi. İfadesinden anladığım kadarıyla ne yaptığını yeni fark etmişti.

Tüccar bozukluğu havada asılı kalan elinden aldı. İkimizi transtan çıkarmak için yeterli bir hamleydi.

Mantıyı çiğneyip yanaklarımdaki şişliği küçültmeye çalıştım. Gözlerim ayakkabımın ucuna kadar düşmüştü. Arkamızdan ekibin sesi gelince boğazını temizledi.

Başımı sallayarak içinde bulunduğumuz garip durumdan sıyrılmaya çalıştım.

Diğerleri başka bir satıcının ısrar tuzağına yakalanmıştı. İhtiyar, şüpheli sokak lezzetleri tezgâhının arkasından dişsiz bir şekilde gülümsüyordu. Odağının Alister'ın üzerinde olduğu açıktı. Bu da Vladimir'in ona uyarı dolu bir bakış atmasına neden oldu.

"Ama lezzetli görünüyor," diye mırıldandı Alister. Oysa ihtiyarın sadece satış yapmak istediğini çok iyi biliyor olmalıydı.

"Hijyen yönü ise tartışılır, ona ödeme yapmayacağız," derken ses tonu bakışları gibi uyarı doluydu. "Kesinlikle hayır."

Kitaplık Rafı

"Senin bir yaban domuzu olmadığına karar verdim," diye cevap verdi Alister. "Yaban domuzları seçici yaratıklardır." Başını kaldırıp ona baktı. Gözleriyle arkadaşımızı değerlendiriyormuş gibiydi. "Sen bir devesin. Bir kaya parçası kadar inatçı ve çöl kumları üzerindeki bir yaz fırtınası kadar öngörülemez, nahoş bir mizaca sahipsin."

Vladimir kafa karışıklığıyla Lena'ya döndü. "Neden bana iltifat etti şimdi?"

"O bir iltifat değildi, sersem."

Vlad satıcının kendisine sırıttığını görünce kaşlarını çattı. "Şunu bilmenizi isterim ki," diye alaycı bir ciddiyetle açıkladı. "Deve asil bir hayvandır."

Alister bir kıkırdamayı bastırdı. "Elbette."

Dikkatleri başka yöne çekmeye çalışarak, "Bu da ne?" diye sordu Garrison. Bulanık, kahverengi bir çamurun içinde debelenen buruşuk bir et parçasını işaret ediyordu.

Sanki ortaçağ işkence aletlerinden sağ çıkamamış gibiydi. Uğradığı onca eziyetin ardından geriye kalanlar tanınmaz haldeydi. Üstelik işkencecisinin kömürleşmiş sopası hâlâ etin içinde duruyordu.

"Fare," diye cevapladım umursamazca.

Alister şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Kördüğüm'de geçirdiğin vakit yüzündeki ifadenin önüne geçmiş olmalıydı." dedi Kant. Hepimizin gerisinde dururken kollarını önünde bağlamış, tüccarın tente sapına yaslanmıştı. "Tabii baygınlık buna izin vermemiş olabilir."

Alister'ın, Kördüğüm'ün tamamını neredeyse baygın geçirdiğini kimse unutmuyordu. Sandığının ve umduğunun aksine...

"Sorun değil," diye teselli etti Lena. Koluna vuruşundan sahte bir sempati damlıyordu. "Sadece maceracı değilsin."

Alister gaza gelip cüzdanına yeltendi. "Beş tane alacağız," derken satıcıya dönmüştü.

Kitaplık Rafı

"Hayır, diğerlerinden olsun bari," dedim bakışlarımı fare etinden çekerek.

"Bunlar mı?" Satıcı parmağıyla şişmiş topları gösterdi. "Unlanmış ve kızartılmış patates püresi. Yanındakiler de ıspanak dolgulu köfte. Hepsi gerçekten çok güzel."

Garrison, Alister'ı kolundan çekip susturdu. Fırsattan istifade, "Hepimiz birer tane patates topu ve içecek bir şeyler alacağız," dedim elimle topları işaret ederek.

Beş dakika sonra son kullanma tarihi geçmiş kemirgenlerle dolu bir çuval taşıyorduk. Ayrıca daha çok bir mutfak kıyametinin kalıntıları gibi görünen bir dizi şüpheli hamur işi ve buzlu çay olarak satılan şüpheli sıvılarla yürüyorduk. Evet, Alister tüm çabamıza rağmen farelere ödeme yapmıştı.

"Ne centilmen ama," diye takıldı Vladimir. "Bize yemek ısmarlıyor."

Alister sırıttı. "Ben fareyi yiyeceğim." Çantadan bir tane çıkarıp ona doğru sallamaya başlamıştı.

"Bunu yaparken izleyeceğim."

"Emin olun, Kördüğüm'de açlıkla sınansaydınız yerdiniz," dedim hepsine ithafen.

Lena "*yapma ama*" dercesine başını salladı. "Beni o şeyi midene sokacağına ikna edemezsin."

"Bu sohbet yatak odana uzanıyor mu, Row?" Garrison'a döndüğümde bakışlarım onu susturdu. Kastettiğim bu değildi. Neyse ki tehdidimi algılayıp çenesini hızlıca kapatmayı akıl etti.

"Hepimiz zorunda kalınca garip şeyler yemişizdir. Hanginiz akşamları sarayda uzun masalara oturdu?" Herkesin gözleri aynı anda Kant'a döndü. "İşinize bakın."

Ciddi yüzü önümüze dönmemiz için açık bir mesajdı. Ancak ben rahat duramıyordum. "Tahmin ettiğimiz gibi," derken şansımı zorluyordum. *Tahmin ettiğiniz gibi birileri bu konuda erkeklik taslayacak yaşanmışlığa sahip değil.*

Kitaplık Rafı

Yürürken gözünün bana kaydığını fark ettim. Meydan okumaları sevmediğini biliyordum.

Yine de yapacağımı biliyordu. Susmayacağımı da...

Hava gerilmişti.

"Madem o kadar büyük laflar ediyorsun," diye başladı. Ardından herkes fareden ilk ısırığı kimin alacağını tartışmaya daldığında sessizce yaklaştı. Yanağını benimkine yaklaştırarak, "O çuvaldakinden..." Fısıltıdan ibaret sesi aynı anda hem sabrı taşmış hem meydan okuyan tondaydı. "Tek bir ısırık alırsan sana bir daha asla dokunmayacağımın garantisini veririm."

Gözlerimi kısmadan başımı yavaşça ona çevirdim ama göz göze gelmedik. Çünkü çoktan doğrulmuş, sanki hiçbir şey söylememiş gibi başkalarına bakıyordu.

Kendimi geri çekeceğimi mi sanıyordu? Beklentiyle dolu ifadesine bu zaferi vermeyecektim. "Ben."

Herkes durup sesime döndü. "İlk ısırığı ben alacağım."

Kant inanılmaz bir cesaret göstermişim gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Ne bakıyorsunuz öyle? Hadi verin de yesin."

Alister onun söylediğini yaparak elini çuvala attı. Midemin itirazlarına rağmen onun bariz meydan okumasını reddedemezdim. Bu yüzden bedenimden sessizce özür dileyip damak tadıma yapılacak saldırıya hazırlandım ve sindirim sistemimin beni affedeceğini umdum.

Bu arada hepsi dişlerimi elimdekine geçirmemi izliyordu.

Tadı hayal gücümü bile aşmıştı. Lağımla dolu parçalanmış bir lastiği çiğnemeye benziyordu. Çürümenin pis kokusu ağzımı sarmış, duyularımı bastırmakla tehdit ediyordu. Yani kusma refleksimi uyandırmak üzereydi. Büyük bir irade gücüyle kendimi ağzımdakini çiğneyerek yutmaya zorladım. Ondan sonraki acı dolu dakikalar boyunca öğürme dürtüsüyle savaştım. Kant'ı var olmayan metanetime ikna etmeye kararlıydım.

Zafer, dudaklarımda bıraktığı mide bulandırıcı tatla bile olsa

Kitaplık Rafı

bana aitti. Kant gözünde hesapçı bir bakışla kıpırdayan çenemi izledi. *"Ne yani, ölü bir lağım faresi benden iyi mi?"* diyormuş gibiydi.

Kaşlarımı kaldırıp ona *"yaptığımı gördün mü"* gülümsemesi gönderdim.

Ağzını oynattığında dudaklarını okumak zor olmadı. *"Sözüm söz."*

"Ee?" diye sordu hemen sonra hevesle. "Kararın nedir?"

Yüzüm buruştu. Dürüst olacaktım. "Bir haftalık sidikle marine edilmiş bir ayakkabı tabanını yalamak gibi."

Garrison bir kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla oldukça zengin bir menü yemişsin."

Alister elini uzatarak bekledi. "Benim sıram."

"Hayır!" diye bağırıp fareyi yere attım ve elindeki çuvalı aldım. "Bu şeyi Kara Mora bile yemez!"

"Annem gibi davranma," dedi alaycı sesiyle.

Pes ederek, "Peki," diye homurdandım. "Al bakalım." *Cehennemi tat.*

Fare o kadar güçlü bir koku yayıyordu ki, adeta hâkimiyet için havaya meydan okuyordu. Yılmadan, iştahla bir parça kopardı. Memnun sırıtışıyla sanki damak tadına karşı işlenmiş bu suçu değil de gurme bir lezzeti tadacakmış gibi görünüyordu.

Alister bitirdiğinde hepimiz şaşkınlıkla onu izledik. "Fakirlik konusunda çok kötüsünüz." Parmaklarını yaladı. "Size ders vermem gerekecek."

Bu konuda bu kadar sınırsız ve deneyimli olması düşündürmüştü. *Şeytanın sol bacağı aşkına.* Alister hangi şartlarda büyümüştü böyle?

Lena ona köftelerden birini verdi. "Ağzına gerçek bir tat gönder, kardeşim." Alister tereddüt bile etmeden köfteyi midesine yolladı.

Lena kendine de bir köfte aldı. "Halihazırda açık fikirli dav-

Kitaplık Rafı

ranıyorken sormak istediğim bir şey var," diye ekledi. "Bu senin özeline girecek, Vlad. Yine de sormadan edemeyeceğim."

Sanki ciddi bir iletişimsizlik yaşadıklarından endişelenmiş gibi görünen Vladimir kaşlarını çattı. "Ne?"

"Duyduğuma göre..." Kalan köftesini aceleyle ağzına attı ve cümlesinin ortasında kendini susturdu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye ısrar etti Vlad sabırsız bir ses tonuyla. "Hepimizin bildiği onca şeyden sonra o kadar da kötü olamaz."

"Hakkında bir şeyler duydum..." Lena yutkundu. "Değişiklikler."

Duyduğu şeyi öğrenme hevesiyle dikkat kesildim. Hepimiz aynı şeyi yaptık. Vlad rahatlamış bir şekilde kıkırdadı. "Ah, şu şey. Bende garip bir şey yok. Sadece birkaç sinirsel implant ve aletimde bir civata var."

Kant kıkırdadı.

Bir dakika. Kant kıkırdamış mıydı?

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Vlad bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Tepkilerimiz karşısında en az bizim kadar şaşkındı. "Civata hem takan kişi hem de partnerleri için oldukça uyarıcıdır. Düzinelerce kadınla yattım," diye ekledi hava atma umuduyla. "Hiçbiri şikâyet etmedi." Aslında tam tersi olduğunu düşünmeden edemedim.

"İğrenç!" Lena burnunu kırıştırdı. "Bunu daha iyi hale getirmiyorsun."

"En eski suikastçıların da meme uçları delinmişti." Hâlâ duruma iyimser bir yön katmaya çalışıyordu. "İlk çıraklarıyla birlikte."

Kant'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu bir yalan." Usulca sohbetimize katılıyor oluşu vahşi bir hayvanın uysallaşmasını izlemek gibiydi. "Hem de okkalı bir yalan."

"Evet, yalan söyledim," diye isyan etti Vlad en sonunda.

Kitaplık Rafı

"Aletimde demir var çünkü üzerine düştüm ve kırıldı. Artık bir makine. Fazla kıskançlık çuvaldaki fareden kötü kokar."

Lena homurdandı. "Ne mütevazı."

Kitaplık Rafı

ON YEDİ

ANNEMİN İKİZİ GİBİ

ROWENAN LA BLANC

Hepimiz antrenman için eve döndük. Kant'ın bakışları, evden çıkarkenki haliyle karşılaştırıldığında kendine gelebildiğini gösteriyordu. Sanki zihni bazen oraya buraya sürükleniyordu.

Garrison'ın karnına bir yumruk, kasığına da bir diz indirdi. Garrison cevap olarak yüzüne yumruk atmaya çalıştığında, "Her zaman bu kadar güç kullanmanıza gerek yok. Küçük ama doğru hedefe yapılan hamleler, büyük ve sert bir darbe kadar etkili olabilir," diye bağırdı.

Kısa bir süre sonra sanki akademideymişiz gibi bize verdiği talimleri yapıyorduk. Darkstalkers'ın, Raven binasına saldırdığı gece kullandıkları hareketlere cevap olabilecek hızlı hamleler üretmeye çalışıyorduk. Rakiplerinin karınlarına yönelen bir kolu yakalıyor, ardından zıplayıp bacaklarını rakibin boynuna doluyorlardı. Ağırlıklarını kullanarak rakibi yere çekiyor, rakibin kolunu ya da omzunu kilitliyor ve hareketini kısıtlıyorlardı.

Kant savunmada olan Garrison'a, "Söylediklerimi yap," diye talimat verdi. "Topuklarını kullan, parmaklarını değil..." Daha sözünü bitirmeden Alister'ı sırtüstü yatırdı. Alister sıçrayıp aya-

Kitaplık Rafı

ğa kalktı ve tekrar başladılar. Tıpkı Lena'yla ben gibi. Vladimir de Calen'le çalışıyordu. Salla, kaç, blokla, savuştur, mükemmele yakın vur.

Kant'ın küçük ekibi olarak onun komutlarına harfi harfine uyuyor, her hareketi defalarca tekrar deniyorduk. Kant arada durup hafif bir baş hareketiyle düzeltmeler yapıyordu. Kelimeler yerine jestlerle konuşuyordu. Bir bakış ya da ufak bir işaret diğerlerinden daha çok şey ifade ediyordu.

Tam bir darbe daha savuracakken uzaktan hafif bir tıkırtı yankılandı. Kant bir avcının keskin duyarlılığıyla irkilmişti. Kaşlarını yavaşça çatmaya başladığında hepimizin gözleri ona döndü. Bir elini havaya kaldırıp avuç içini "*durun*" derecesine bize doğru çevirdi. Başını hafifçe eğerek tünelin derinliklerine kulak kabarttı. Gözleri dar bir çizgiye dönüşmüş, kaşları çatılmıştı. Aynı merakla sesin tekrarını beklemeye başladım.

Ardından bir parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamızı işaret etti. Sessizliğin tüyler ürperten ağırlığı tünele çöktü. Sanki tek bir nefes bile tüm ortamı ele verebilirdi. Kant'ın gözleri hepimizden çok karanlıkta bir yere odaklanmışa benziyordu.

"Bu beklenmedik bir şey..." dedim sessizce. Kasabaya açılan güney tüneline dönerek sanki gölgelerin içinde bir şey görecekmişim gibi hareketsiz kaldım. Ortam tamamen sessizliğe bürünmüşken az önce dikkat çeken ayak seslerini duyabiliyordum. Bu tünellerde yankı olması hem bir nimet hem de bir lanetti. Yaklaşan kişiyi duyabiliyor, herhangi bir silah çekip çekmediğini ya da bir ok atıp atmadığını anlayabiliyordum. Ancak aynı zamanda orada her kim varsa o da bizim tüm hareketlerimizi duyuyor olacaktı.

Adımları keskin bir sesle yaklaşıyordu. Bu durum, ya tüneller konusunda deneyimsiz olduğunu ya da varlığından haberdar olduğumuzu bildiğini söylüyordu. Kant'tan gelen bir başka işaretle sessizce hareket ettik. Kulaklarım diğer tünellerden gelen

Kitaplık Rafı

başka biri varsa, onları duymak için dikkat kesilmişti. *Tanrı biliyor ya,* şimdi babam ve Marcel'in burada olması için neler vermezdim.

Karanlıktan bir figür çıkıverdi. Kadının pelerini, kalçasında görünür bir hançeri, küçük yıpranmış botları ve görebildiğim kadarıyla yolculukta yıpranmış kıyafetleri vardı. Yüzü gizliydi. Güvende olmak için bir hançer fırlatmalı mıydım, yoksa yaklaşmasına izin mi vermeliydim bilmiyordum. Kant'a baktığımda önüme geçip kılıcını çektiğini gördüm.

Kadın tünelin sonunda duraksayınca içimde bir beklenti hareketlendi.

Ev sahibi olarak, "Kimsin sen?" diye yüksek sesle sordum.

Elleri pelerininin altında kıpırdandı. Kant cevap olarak bir adım geri çekilmemizi işaret etmişti. Hançerlerimi fırlatmaya hazır hale getirmek için bileğimden avuç içlerime kaydırıp kadının ışığa doğru uzanmış, teslimiyet içindeki boş ellerini izledim.

"Bir arkadaş." Sesi yabancıydı ve kelimelerin sonunu yutan bir aksanı vardı. Sesini tanımıyor oluşum beni kuşkulandırmıştı.

"Daha açık olman gerekecek. Bir sürü arkadaşım var." Bu bir yalandı.

"Annen beni tanırdı." Cevabına güvenmeyerek bir adım ilerlediğimde Kant bileğimi yakaladı. Ona bakışlarımla sorun olmadığını işaret etsem de beni bırakmadı.

"Annemin eskiden görüştüğü bütün arkadaşlarını tanırım." Bu da başka bir yalandı. Tuzağa düşüp düşmeyeceğini görmek istiyordum. Yüzünü görmeye çalışarak başımı eğdim.

"Arkadaşın olduğumu söyledim. Annen ve ben... biz daha fazlasıydık."

"Annemin babamdan önceki sevgilisi olduğunu falan mı söylüyorsun?" Annemin tercihleri farklı olsaydı bilirdim, değil mi?

"Hayır." Elleri yavaşça kapüşonuna uzandı. Tam bir adım

Kitaplık Rafı

daha atacağım sırada kapüşonunu indirdi. Meşalelerin ışığı yıllardır görmediğim o tanıdık yüz hatlarını aydınlattığında olduğum yerde durdum. "Kız kardeşi," diye fısıldadı.

İlk bakışta annemin karşımda durduğunu sanmıştım. O tanıdık hissin gözümü kırpmamla kaybolması bir oldu. Gözleri anneminkinden farklı renkte, saçları daha açık ve teni daha koyuydu. Fakat burnu ve yüz yapısı kesinlikle aynıydı. Annemle aynı yaşta gibi görünüyordu ama ben ikna olmamıştım. Yetenekli şifacılar ve Kara Mora gibi büyücüler, yeterli zaman verildiğinde birinin yüzünü başka birininkine dönüştürebilirdi. Daha önce bunu bir görev için kendime yaptırmıştım ve açıkçası hiç hoşuma gitmemişti. Üstelik bu işlem tahmin ettiğimden zor ve acılıydı.

Kafamın içinde kaçmamı söyleyen sese rağmen bir adım daha attığımda, "Burada kal," dedi Kant uyararak.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Doğru kişiyle konuştuğunu nereden biliyorsun?" diye sordum muhtemel sahtekâra.

"Annen irtibatı koparmadı. Yıllar önce öldüğünde ise baban mektuplar yazdı."

Babam bunu bilse bana söylerdi. Söyler miydi? Daha fazla konuşmak yerine bize doğru bir adım attı.

"Gidelim, Row," dedi Kant. Ne o bana bakıyordu ne de ben ona. "Bu hiç güven vermedi. Ters giden birşeyler olduğuna eminim. Canım hiç annenin kız kardeşi olduğunu iddia eden bir kadını kesmek istemiyor." Kadın yaklaşmaya devam ederken beni başka bir tünele doğru geri geri atmaya zorluyordu.

"Size gösterebilirim." Kadın ellerini ileri doğru uzatmıştı

Kolumu kaldırdığımda hançerimin ucundan kıl payı sıyrıldı. Sivri metal karnını delmeden, sağ eli hızla dirseğimi kavradı ve beklenmedik bir güçle beni kendine doğru çekti. Sol eli ise ışık kadar hızlı bir hareketle alnıma dokunmuştu. Aynı anda görüşüm bir anda bembeyaz kesildi.

Kitaplık Rafı

Annemin sesi zihnimin içinde yankılanıyordu. Genç, canlı, hayat dolu bir kahkaha... Bulanık görüntü yavaşça netleşmeye başladı. Etraftaki yüksek ağaçların arasından ışığın ince iplikleri yere düşüyor, rüzgâr yaprakları tatlı bir hışırtıyla dans ettiriyordu. "Acele etme, Lysandra."

Annem oradaydı. Uzun siyah saçları rüzgârla savruluyor, yüzünde her zamanki neşeli ifadesiyle eğiliyordu. Yanında bir kadın duruyordu. Ona benzeyen ama daha sert çizgilere, daha ciddi duruşa sahip bir kadındı. Annem kadar özgür ve rahat değildi. Ona baktım... Lysandra. Kadın hemen tanıdık geldi. Tıpkı annemin yansıması gibiydi.

"Bana kalırsa sen bu kadar oyalanma," dedi Lysandra biraz sıkılmış bir sesle. Ellerinde bir avuç ot ve çiçek vardı, gözleri her an işlerini bitirip dönmeye hazır bir ifadeyle parlıyordu.

Annem başını geriye atarak güldü. O kadar canlı ve gençti ki, bir an içimi bir sızı kapladı. "Ah, Lysandra. Her şey bir görev olmak zorunda mı? Zehir birkaç dakika daha bekleyebilir. Hayat dediğin bu mu? Görevler, emirler, sorumluluklar?"

Lysandra derin bir nefes alıp anneme doğru bir adım attı. "Evet, Elera. Bu senin hayatının gerçeği. O oğlandan beri her şeyi çok hafife alıyorsun. Bu Erindor'un hoşuna gitmeyecek. Kendi yolunda kal, kardeşim. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Ben... ben yalnız kalmak istemiyorum."

Annem bu sözler karşısında ciddileşti. Gözlerini Lysandra'ya dikerek hafifçe gülümsedi ama bu kez o alaycı, neşeli gülüşü yerinde değildi. Daha sıcak, daha derin bir gülümsemeydi. Bir elini onun omzuna koyarak, "Lys," dedi yavaşça. "Kimse yalnız kalmayacak. Söz veriyorum, her zaman seninle olmanın bir yolunu bulacağım. Seni hep bulacağım."

O an Lysandra'nın sert ifadesi yumuşadı. Annem ise bir adım geri çekilip tekrar güneşe baktı. Onun dünyası görevlerden ve korkulardan daha büyüktü. Fakat şimdi biliyordum. Lysandra'nın hissettiği o kor-

Kitaplık Rafı

kuyu ve nasıl gerçeğe dönüştüğünü... Bahsedilen o oğlan... annemin içler acısı sonuyla yakından uzaktan bağlantılı mıydı?

"Yine de geceleri odasının kapısından uzak dur. Biliyorsun, bir fare gibi ayak seslerini duyabilirim." Zihnime yansıyan görüntüleri, annemin asla dönmeyecek olan kahkahasıyla solarken içime bir ağırlık çöktü. Belki de Lysandra'nın yüzündeki endişe haklıydı. Annem her zaman biraz fazla korkusuzdu, değil mi?

Kitaplık Rafı

ON SEKİZ

KALBİNİN KATİLİNE GÜVENMEK

ROWENAN LA BLANC

Bir sarsıntıyla uyandım. Hava zorlukla aldığım büyük solukla ciğerlerime doluyordu. Az önce boğulmuş muydum? Nefesimi düzene sokmaya çalışırken sonunda biri beni yüzeye çıkarmış gibi hissediyordum. Etrafıma baktığımda ne su ne de boğulmaya sebep olacak bir şey görebildim. Yani hayır, boğulmamıştım. Yine de bunu söylemek biraz zordu çünkü şu anda Kant'ın yüzü benimkinin tam üzerindeydi. Alister, Vladimir, Lena ve Garrison ise aynı perişan ifadeyle onun omuzlarının üzerinden bana bakıyordu. Elini alnıma koyarak, "Sen iyi misin?" diye sordu Kant. Teni ateş gibiydi. Bu yüzden elini ittim.

Şakaklarıma bir alev çarptığında ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Ne... ne oldu?"

"Bilmiyorum. Alnına dokundu ve iki saniye sonra ikiniz de baygın bir şekilde yere düştünüz," dedi Vladimir.

Doğrulduğum anda bu ani hareketle başım zonkladı. Neredeyse baş dönmesinden tekrar yere düşecektim ancak son anda bir çift el beni sırtımdan ve kollarımdan tutup dik durmamı sağladı.

Kitaplık Rafı

Elbette Kant'tı. "Seni tuttum."

Yüzlerimizin yakınlığı sırasında dudaklarımızdan çıkan buharlar birbirine karışıyordu. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Nefesimi kontrol altına alarak yere baktım ve kadının da benim gibi uyandığını gördüm. İçimi öfke kaplamıştı. Bana ait olmayan anıların parçaları gözümün önünden geçti, bir an sonra dağılıp kayboldu. Adı Lysandra'ydı ve annemin ikiz kardeşiydi.

Fakat bu nasıl mümkün olabilir? Annem bir ailesi olduğundan hiç bahsetmemişti.

Tanrım, tüm bu duygusal karmaşa baş ağrımı iyice kötüleştirmişti. Kant fark etmiş gibi elini yine omzumdan alnıma doğru kaydırmaya başladı. Hâlâ ateş gibi hissetsem de bu sefer elini itmedim. Dürüst olmak gerekirse, bazen onu itme gücünü kendimde bulabileceğimden bile emin olamıyordum.

Tüm vücudum jöle gibiydi. "Ne yaptın sen?" diye sordum Lysandra'ya. O benim kadar etkilenmiş görünmüyordu. Rahat duruşuna bakılırsa en fazla pantolonundaki toz için endişeleniyor olmalıydı.

"Sana anılarımı gösterdim." Başına hafifçe dokunuşunu izlemek beni biraz rahatlattı, en azından acı içindeki tek kişi değildim. "Lanet... Bu kadar acı vermesinden hep nefret etmişimdir." Ancak ifadesi çok geçmeden normale döndü. Belli ki başını sallaması acısının geçmesi için yeterli olmuştu. Benimkinin aksine. Ondan şimdiden nefret ediyordum.

Ayaklandığında, "Dikkat et," diye uyardı Garrison.

"Bak, buraya keyfimden gelmedim. Defter yüzünden buradayım." Elleri hâlâ havadaydı.

Hafızam annemle ilgili az önce gördüğüm bir anıya döndü. Lysandra ile aynı anda bayıldığımızda dünya karanlığa gömülmüştü. Bu sırada içine girdiğim anıda bir kızın annesinin cesedini izlediğini görmüştüm. O kız bendim, ceset ise annem.

Kitaplık Rafı

Elera'ydı. Lysandra annemin kız kardeşiydi. Babam annemin cesedini kucaklarken çevreden yardım diliyordu. Nafileydi, annem bizi çoktan terk etmişti.

Bir de bir oğlan vardı... kirli ve şaşkındı. Gözlerim istemsizce Kant'a kaydı, onun Lysandra'yı dikkatle izleyen bakışlarındaki yoğunluğu fark ettim. Zihnimde binlerce düşünce aynı anda yankılanıyordu.

Hayır. Bu o olamazdı. Olmamalıydı. Değil mi?

Şu anda Lysandra -tabii gerçek adı buysa- taptığım tanrıyı savunsa şüphe duyardım.

"Demek diğer şahit o," dedi Lysandra bakışlarımı takip ederek. Başımı inkâr edercesine salladığımı fark edene kadar boğazımın neden cayır cayır yandığını sorguluyordum.

"Şahit mi?" Kant'ın gözlerinde duyduğu her şeyi reddedecek o bakış vardı.

Dengemi korumaya çalışırken, "Hayır," diye homurdandım. Birkaçı bana yardım etmeye çalıştıysa da yardımlarını istemiyordum. Bacaklarım ağırlığımla titreyip, dengemi bulmakta zorlanırken bile bedenime yaklaşan elleri savuşturdum. "Ben sandığınız kişi değilim, o da sandığınız kişi değil."

"Tıpkı annen gibi doğuştan gelen bir Gölge Ustası'sın." Hiç uzatmadan konuya girdi. "Defter nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Bende defter falan yok." *Yani sana verecek bir defter yok.*

"Annen peşine düştüğün anda onu bulabileceğini söylemişti ve doğrusunu istersen hiçbir zaman yalan söyleyen biri olmadı."

"Asla annem hakkında iddialarda bulunma." Orada bulacağım şeyden hâlâ korktuğum için cesaretimi toplayamamış ve defteri sonuna kadar okuyamamıştım. Görünüşe bakılırsa korkmakta haklıymışım. Bu... bu delilikti. Annemin hiç bilmediğimiz ancak babamın bildiği halde bize bahsetmediği bir ikiz kardeşi mi vardı?

Kitaplık Rafı

Bildiğimiz senaryoda annem, babamla yirmi yaşındayken evlenmiş ve evlilik hayatı boyunca Estia'da yaşamıştı. Akademiyi başarıyla tamamladığında babamla birlikte şehre yerleşmişlerdi. Yine de birçok göreve katılmaya devam etmişti. Baş eğitmen olduğunu hesaba katacak olursak akademi binasını sıklıkla ziyaret ediyor olmalıydı.

Tüm bunlardan uzakta yaşayanların dünyası olan sosyete hayatını çok severdi ve Estia sokaklarında hiçbir zaman Raven Suikastçısı olduğuna dair bir belirti göstermemişti. Annem çevremizde herkesin sevdiği normal bir Estialıydı. Babam ise onu kalbinin her zerresiyle severdi. İkisi de kanı damarlarında kaynayan dürüst evebeynlerdi ve eğer annemizin bir ikiz kardeşi olsaydı, ben ya da Marcel bir şekilde bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurduk.

Kafam karışmıştı, bu kadının çılgınca suçlamaları yüzünden başım ağrıyordu. Garrison'ın yanından geçip Lysandra'nın elini sertçe sıktığımda irkildi. Acısını umursamadan onu tünele doğru çekerek merdivenlerden odama çıkardım. Şikâyet etmedi ya da elini kurtarmaya çalışmadı. Bu beni daha çok sinirlendirmişti. Kant ve diğerleri bizi takip ederken Garrison, Vladimir ve Alister'a hızlı olmaları için bağırıyordu.

Taş kapıyı itip hışımla ön odaya girdim. Lena'nın alçak kanepede Calen ile yalnız oturduğunu görmezden gelerek ikisini de ittim.

"Row, bu da ne..."

Kaçmadığından emin olmak için Lysandra'nın elini bırakmadan kanepeyi ters çevirdim. Hançerimle bir hamlede dört gün önce diktiğim dikişleri kesip annemin defterini gözler önüne çıkardım.

"Row ne..."

Garrison'ın sözünü keserek, "Bu sadece annemin yazdığı bir günlük," dedim Lysandra'ya. Sakin ifadesi bozulmadı ya da gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Onu sonuna kadar oku."

Kitaplık Rafı

Parmaklarım defterin son sayfalarına hızla ilerledikçe aklımın içindeki karmaşa büyüyordu.

Sonlara doğru sayfalardaki yazılar değişmeye başladı. Satırlar titrek ve düzensizdi, sanki annem bu satırları yazarken zamanı daralmıştı. Gözlerim bir kelimeden diğerine kayarken dikkatimi çeken bir şey oldu.

"Onu geride bırakmak zorunda kaldım. L. O benim bir parçam ama aynı zamanda gölgelerim. Eğer doğru yoldan saparsam bana yolumu gösterecek olan o. Beni koruyabilecek tek kişi. Ama asıl korkum bir gün onu da gölgelerin arasında kaybetmek..."

Cümle burada kesiliyordu. Ellerim bir an duraksadı. Sanki sayfanın ağırlığı bile omuzlarımı çökertmişti. "L." Annemin bahsettiği kişi gerçekten Lysandra mıydı? Başımı kaldırıp onun yüzüne baktım. Gözleri hâlâ beni izliyordu. Yüzümde inanç mı görmek istiyordu, mutluluk mu?

"Sen..." Kelimeler ağzımdan dökülmeden önce boğazımda düğümlendi. Gözlerimi başka bir ipucu ararcasına deftere çevirdim ve sayfaları yeniden hızla gözden geçirdim. Ancak yoktu. Her şey belirsiz bırakılmıştı. *Annem neden biraz bile açık olmamıştı?*

"Ben L'im," dedi Lysandra. Sakin sesinde sarsılmaz bir kesinlik vardı. "Elera, yani annen için öyleydim."

Kelimeleri zihnime ağır bir taş gibi oturdu. "Ama... neden bana bundan hiç bahsetmedi?" diye fısıldadım. Ellerim defteri sıkıca kavramıştı ve gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Çünkü seni korumak istiyordu," dedi Lysandra sanki bu yeterince açıklayıcıymış gibi. Fakat zihnimdeki sorular en az Kant'ın bedeni kadar ağırdı. Eğer annem onu bu kadar önemli biri olarak görmüşse, neden şimdiye kadar ondan kardeşiyle ilgili tek bir kelime bile duymamıştım?

"Öyleyse annemi kimin büyüttüğünü biliyorsun?" Sesim düşündüğümden daha sert çıkmıştı.

Kitaplık Rafı

Lysandra'nın gözleri yüzümde sabitlendiyse de bakışları bir anlığına Kant'a kaydı ve sakince karşılık verdi. "Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Elera ile birlikte büyüdük. Ama bu hikâyenin bazı parçalarını bilmek senin için kolay olmayacak."

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı sıktım. "Benim için mi kolay olmayacak, yoksa senin için mi?"

Söylediklerim onu biraz yerinden oynatmış gibiydi. Dudakları hafifçe kıpırdasa da bir süre konuşmadı. En sonunda sakin bir nefes aldı. "Çocukluğumuz ikimiz için de bir savaş gibiydi. Fakat Elera için daha büyük bir mücadeleydi. Onu, bizim gibi biri olmaya zorlayanların kim olduğunu öğrenmek istiyorsan buna hazırlıklı olmalısın."

İçimde bir şeyler kırılmaya başladı. "Onu... bizim gibi biri olmaya zorlayanlar mı?" diye tekrarladım. "Ne demek istiyorsun? Raven olmayı annem seçmişti, öyle değil mi? Bu onun da istediği bir şeydi." Defterin ilk satırlarını okuduğumda bir Raven oluşunun temeli Erindor Tenebris'e dayanıyor olsa da buna gönüllü olduğunu düşünmüştüm.

Lysandra yüzünde hafif bir acıyla başını eğdi. "Hayır, Rowenan. Seçme şansı hiç olmadı. Elera ve ben... Biz kraliçenin gayrimeşru kızlarıyız. En azından Erindor varlığımızı başka bir şeyle takas edene kadar öyleydik. Ailemiz bizi bir takasta Tenebris mirasına devretti. O da bizimle ne istiyorsa yaptı. Elera onun için çizilmiş yolda yürümek zorunda bırakıldı. Tıpkı senin gibi..."

Bu son kelimeler içime bir hançer gibi saplandı. Lysandra bu gerçeği çok uzun zamandır taşıyor olmalıydı ve şimdi bu ağırlığın bir kısmını bana bırakmaya kararlıydı. "Benim gibi derken neyi kastediyorsun?"

Konuşmadan önce çevresindeki grubu, yani ekibimi inceledi. Bu hareketiyle rahat olup olmaması gerektiğini tartıyordu. "Baban da seni bir takas sonucu Erindor Tenebris'e teslim etti, Rowenan."

Kitaplık Rafı

ON DOKUZ

EN SAHTE GÜLÜMSEME

KANT TENEBRİS

Sanki ateşe verilmiştim. İçimdeki her hücre titriyor, alevler içinde çığlık atıyordu.

Bu çok, *çok* kötüydü.

"Yok artık," dedim ani bir sinir bozukluğuyla. Tüm bunların uydurma olmasını çok istiyordum. Burun kemerimi sıktıktan sonra sertçe Lysandra'ya baktım. En başından beri yüzü tanıdık geliyordu. Rowenan bir çeşit şoktaymış gibi sırıttı. Çenesi aşağı doğru eğikti, gözlerini kadının üzerinden bir an bile çekmemişti. Bu, onun binlerce kez yaptığını gördüğüm bir bakıştı ancak şu an kesinlikle tam yeriydi.

Kadın bize gözlerini devirerek baktığında sabrım taşmıştı. Ayağa kalkıp onunla diğerlerinin arasına girdim. "Sen de kimsin lan?"

Sanki bu sorunun cevabını zaten bilmem gerekiyormuş gibi iç geçirdi. "Adım Lysandra ama siz bana Lys diyebilirsiniz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben annesinin ikiz kardeşiyim."

"Saçmalık," dedim içimdeki burkulma hissine rağmen.

Kitaplık Rafı

Rowenan ile aralarındaki benzerliği görmek mümkündü. Ancak yüzünde benzerlik dışında başka parçalar yakalamak da zor olmamıştı. İşgüzarlık ve kurnazlık.

Row'un onu ilk gördüğü andaki tepkisine bakılırsa yüzü annesininkinin neredeyse aynısıydı. Böyle birinin nasıl var olabileceğini anlamaya çalışırken ifadesindeki her şey bulanıktı, annesi olmadığını biliyordum ve şu an bununla yüzleşmek onun için görünenden daha zordu.

Annesine benzeyebilirdi, hatta ikizi olduğunu iddia edebilirdi ama şu anda tüm bunlar benim son endişemdi. Erindor Tenebris'in bir takasla Rowenan'a el koyması da ne bokumdu? *Tanrı şahidim olsun, çok yakında bu kadın benim ilk ve tek meselem olacaktı.*

"Onu bağlayın," derken gözlerimi çırağımın allak bullak olmuş yüzünden ayırmadım.

İlk harekete geçen Garrison ve Vladimir oldu. Onlar çırağımın sözde teyzesini odadan çıkarana kadar bekleyip yere oturan Rowenan'ın yanına diz çöktüm. İçimdeki öfke, hayal kırıklığı ve kafamdaki binlerce soru arasında sıkışmıştım. Fakat onun yüzüne baktığımda sadece karmaşa gördüm. Çaresizliğini gizlemeye çalışsa da bu çabası bile paramparça olmuştu.

Dikkatini çekmek için, "Row," dedim kısık sesle. "Dinle, tamam mı?"

Başını kaldırdı, bakışları bana kilitlendi. Gözlerinde hâlâ şok vardı ama aynı zamanda bir öfke kıvılcımı da gördüm. Tipik Rowenan'dı. Ne kadar yıkılmış olursa olsun, o kıvılcım hep oradaydı.

"Bu kadın kim olduğunu iddia ediyorsa, bunun doğru olup olmadığını bilemem. Ama şunu bilmelisin..." Sesimde alışılmadık bir samimiyet vardı. Bu bana da sürpriz olmuştu. "Burada olan her şey, her kelime, her bakış, senin zayıf taraflarını bulmak ve seni köşeye sıkıştırmak için kullanılabilir. Eğer söy-

Kitaplık Rafı

lediklerini kontrol edemezsen o seni kontrol eder. Bunu anlıyor musun?"

Rowenan dudağını dişleriyle sıkıca ısırdı. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ama bu sefer yüzündeki öfke iyice derinleşti. Biraz daha böyle bakmaya devam edersc, nefesini hissetmek isteyecektim.

"Sen ne biliyorsun ki?" diye sordu hırlamaya yakın bir sesle. "Beni anlamıyorsun. Baban sanki şeytanın bir pabucunu giyiyor ve annemin yüzünü taşıyan bir kadın ona ait olduğumu söylüyor. Söylesene, yeterince eğleniyor musun?"

Onun bu yeni halinin tadını çıkarmak istemekten kendimi alamıyordum. Hislerini olduğu gibi yüzüne yansıtan şeffaf tavrını süzdüm. Çırağım bana duygularını açıyordu. Belki beni hedef gösteriyordu ancak ilk defa hissettikleri ve düşündükleri yönünden dürüst davranıyordu.

Bir an duraksadıktan sonra gözümü onunkilere diktim. "Eğlenmek mi? Asla. Seni anlamıyor muyum? Row, seni benden daha fazla anlayan birini bulabileceğini sanmıyorum. Bu kadının söylediklerini kabul edebilirsin, her kelimesine inanabilirsin ya da hepsini çöpe atıp tamamen reddedebilirsin. Ama şunu bil, bu durumu çözmek zorundayız. Kendin için ya da benim için. Bir uçta sen, diğer uçta kanını damarlarımda taşıdığım adam var. Kimin pabucunu giyerse giysin bu durumu değiştirmiyor, inan bana."

Bir an sessizlik oldu. İkimiz de birbirimizin nefeslerini duyabiliyorduk. "Bunu yapabilecek misin, Row?" Sesimde biraz meydan okuma vardı çünkü o buna bayılırdı. Gözlerim onun kararlılığını arıyordu.

Bakışları bir an yere kaydı ama hemen tekrar bana döndü. İşte oradaydı. O kıvılcım yeniden parlıyordu.

"Ben..." diyerek bir an duraksadı. "Zaten yapmak zorunda olduğumuzu söylemedin mi?"

Kitaplık Rafı

Başımı onaylarcasına sallayıp ayağa kalktım. "Öyle. Çünkü benim çırağım yere çöküp ağlamaz, ağlatır. Lütfen sana baştan öğretmek zorunda bırakma."

Burnunu çektiğinde kaşları çatıktı. Yüzüme şüpheden ibaretmişim gibi baktı. "Ne o?" Bir anlığına duraksayarak başını eğdi. Bundan sonra ne geleceğini tahmin ediyordum. "Bir anda çırağına acımaya mı karar verdin?"

Babanın canını almak üzereyim, diyemedim. Bunun yerine dudağımı büktüm. "Kafanda büyütme. Yalnızca çırağım olduğun için yardım ediyorum."

Kitaplık Rafı

YİRMİ

KALK, KÂBUSUN GELDİ

ROWENAN LA BLANC

Olabilecek en sıradan şekilde giyinmiştik.

Babama dair her şeyi zihnimden silmek için gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Bu beni görevin sonuna kadar idare ederdi.

Vladimir başındaki kuş pisliği, Estia'nın nemli sokakları ve Kant'ın hepimizi plandan son anda haberdar ederek peşine takması yüzünden sinirden patlamak üzereydi. Neyse ki, Kant bu görev süresince kendi silahlarımızı taşıyabileceğimizi söylediği için sessiz kalıyordu.

Hızlanıp Estia çarşısının sonundaki kalabalığa karıştık.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı kalabalığın ilerisine çevirdim. Havada tüyleri diken diken eden, ansızın içimi ürperten bir tuhaflık vardı.

Lena ve Vladimir gözcü rolüyle pazarın diğer uç noktalarına dağıldılar. Bu sırada ikisinin de gözünde huysuz bir ışıltı parladı. Çocuk ticareti yapan birkaç leş herif, birazdan etrafımızdaki rögar kapaklarından birini açıp yeraltı mahzenine giriş yapacaktı. O kapağın hangisi olacağını öğrenmek için yalnızca beklememiz gerekiyordu. Kant sırf benimle ilgileniyormuş gibi

Kitaplık Rafı

görünmek için gülümsedi. Elbette bu ağzıma üzüm tıkmasından hemen önceydi.

Bunu yapmaya çok çabuk alışmış gibiydi.

Aynı sahte gülümsemeyi taklit ettim. Bu sırada insanların dışarıdan ne gördüklerini düşünmeden edemedim. Dudaklarındaki tebessüm gözlerine yansımamış iki yalancı mı? Yoksa rolünü iyi oynayan iki âşık mı?

Görevimiz göz önünde bulundurulduğunda cevabın ikinci seçenek olması şarttı.

"Demek sahte gülümsemen bu." Onunla alay ediyordum.

Parlayan gözünün ardında bir sinsilik yattığından emindim. "Gerçeği için antrenman salonumu paspaslamanı izlemem gerekecek."

Sahte gülümsemem dudaklarımda dondu. Bu, ustamla nasıl konuşmam gerektiğini bilmediğim için aldığım bir cezaydı. Unutulmuş olmasını istemiş, ummuş ve dilemiştim. Bay Harlow, paspas sırasında düşünecek çok zamanım olacağını da ayrıca belirtmişti. Sanki birkaç temizlik saatinin Kant Tenebris ile olan nefret, kin ve rekabet dolu iletişimimizi iyi yönde ilerletme konusunda bir faydası olabilirmiş gibi...

Sadece benim duyabileceğim bir tonda konuşmaya devam etmeden önce yüzüyle solgun ifademi inceledi. "Bunu unuttum sanmıştın, değil mi?" Söylediklerine rağmen görevde olduğumuz için sırıtmaya devam etmek dışında bir tepki veremeyeceğimi biliyordu. "O cezayı tıpış tıpış yerine getireceksin, Rowenan. Ben de seni izliyor olacağım."

Gittikçe köpürdüğüm için yüzüm morumsu bir renge bürünmüş olmalıydı. "Çok becerikli ve hızlıyımdır. Sen keyfine varamadan bitmiş olacak. Ayrıca Bay Harlow paspas yapmamı söyledi. Sonrasında salonun tam ortasına tüküremeyeceğimi belirtmedi." Parmağımı yüzündeki ukala ifadeye doğrultarak sinirlerimi bozduğunu belirttim. "O yüzden beni sınama."

Kitaplık Rafı

Dudakları bana cevap vermek üzere aralandı fakat bakışları omzumun gerisinde bir noktaya kaydığında vazgeçti. "Geliyorlar," dedi onun yerine.

Hesaplarıma göre ona işaret veren Vladimir olmalıydı. Üzümler için birkaç bozukluk çıkarıp ihtiyara uzattıktan sonra diğerlerinin olduğu noktaları dikizlemeye başladı. Dışarıdan biri için gitmesi gereken yönü hesaplıyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi bir çiftmişiz gibi elini tutacağım. Sen de bunun için beni bıçaklamaya çalışmayacaksın."

Anlaşma sağlamaya çalışıyordu. Makul bir sakinlikle başımı salladım. "Tamam, göreve sadık kalacağım ve sonrasında sana bedel ödetmeye çalışmayacağım."

"Bunun ne kadarı doğruydu?"

"Yalnızca ilk kısmı."

Bir daha bana dokunmayacağını iddia ettiği bir bahis uğruna ölü fare yemiştim. Elbette ilk fırsatta bunun için keyfini kaçıracaktım.

İri eli benimkini avucunun içine aldığında, "Çocuk eli gibi," diye mırıldandı. Karşılığında tırnaklarımı etine batırdım. Rolümüzün gerektirdiği şekilde yumuşayan bakışlarla çevreye döndük.

Çocuk tüccarları sonunda görünmüştü. Üç kişiydiler, ellerini ovuşturan yağlı yüzlü adam en öndeydi. Arkasında sessizce yürüyen iri yapılı bir koruma vardı. En arkadan ise etrafını kolaçan eden, gözleri tıpkı bir sokak faresi gibi sinsice parlayan genç bir adam geliyordu.

Kant hafif bir samimiyetle bana sokulmuş gibi yaparak kulağıma fısıldadı. "Sakın gözlerini dikme."

"Bu işteki ilk günüm değil."

"Ustam," diye düzeltti beni. "Cümlenin sonuna onu eklemeyi unuttun."

Adımlarımız bazen yavaşlıyor, bazen hızlanıyordu. "Ayakları-

Kitaplık Rafı

ma kapanıp yalvarırsan bunun hakkında düşünürüm." Kalabalığın içine karıştıklarında biz de sıradan bir çift gibi peşlerine takıldık.

Pazarın diğer ucundan Lena, elindeki eski püskü sepetiyle tüccarların geçtiği yöne yanaşıyordu. Başını hiç kaldırmadan adımlarını tüccarlarla senkronize ederek yürümeye devam etti. Hızlanıp tüccarların birkaç adım ilerisinden yürümeye başladı. Ansızın düşüyormuş gibi yaptığında sepetinin içindeki boya yere döküldü. Sanki büyük bir talihsizlikmiş gibi sesli bir iç çekti. Boya aynı zamanda tüccarlardan birinin ayakkabısını da kırmızıya boyamıştı. Kızgın bir ifadeyle Lena'ya bakarak, "Seni aptal, ahmak. Yürümeyi öğren!" diye yüzüne doğru bağırdı. Lena bir kılık değiştiren olarak işini gayet iyi yapıyordu.

Boya planlanmış bir hamleydi. Böylelikle mahzene indiklerinde hangi yönden gittiklerini takip etmemiz zor olmayacaktı. Vladimir adamların arkasına doğru hafif bir daire çizerek pozisyon aldı. Omzunun üzerinden baktığında başımı eğdim ve "takipteyiz" işareti verdim.

Bu kalabalıkta gözden kaybolmamaları gerekiyordu.

Diğer bir köşede Garrison vardı. Pazarın dar koridorunda başka satıcılara bakıyormuş gibi yapıyordu ama gözucuyla sürekli adamları izliyordu. Gözlerim Alister'ı aradı. Bulduğumda gelen geçeni umursamayan serseri rolünü oynamakta mükemmel olduğunu gördüm.

Çocuk tüccarları çarşının arka kısmına ilerledi. Eski taş duvarların arasındaki dar geçide girdiler. Rögar kapağına yöneldiklerinde adımlarımız duraksadı. Demek mahzene açılan kapak buydu.

Kant hafifçe elimi sıktı. Bu, "*başladılar*" demek oluyordu.

Liderleri önce etrafa bakındı, ardından korumasına başıyla işaret verdi. Koruma anahtarı kilitte çevirdikten sonra rögar kapağını sanki bunu bin kez yapmış gibi sessizce açtı. İzlendiklerinin farkına bile varmamışlardı.

Kitaplık Rafı

Tam o sırada Vladimir ve Lena birer gölge gibi arkalarından rahatlıkla yaklaşabilecekleri pozisyonlara geçtiler. Görevden sonra bu hareketin kusursuzluğu için övgü isteyeceklerine bahse girerdim. Eğer bir şey ters giderse, çıkışlarını kesmeleri gerekecekti. Garrison rögarın girişini görebileceği açıdaki bir tabureye oturdu. Elindeki ekmeği kemiriyormuş gibi yaparak adamları izliyordu.

"İlk biz inmeyeceğiz. Onların inişini bekleyeceğiz." Bunu söylerken gözucuyla bir bakış attığında Vlad dudaklarını okumuş gibi başını salladı.

Üç adam sırayla rögardan aşağı kayıp gözden kayboldular. En son yağlı yüzlü lider indi. *Kim bilir kaç çocuk kurtuluşu düşlerken can vermişti ellerinde?* Çeşitli varsayımları düşünürken içimde yükselen öfkeyi dizginlemekte zorluk çekiyordum.

Kant başparmağını hafifçe içeri kıvırdı. Orta ve yüzükparmağı birbirine temas ederken işaret ve serçeparmağı hafifçe açık kalmıştı. Sadece ekibin anlayabileceği açık bir mesajdı "*Şimdi.*"

Birkaç adımda kapağın yanına vardık. Alister, diğerlerinden hemen önce göz kamaştırıcı bir hızla yaklaşarak kapaktaki paslı halkayı kavradı ve usulca kaldırdı. Alttan yükselen ağır, rutubetli koku yüzüme çarptığında boğazımda o tanıdık demir kokusunu hissettim.

Alister da tıpkı benim gibi yüzünü ekşitti. "Vladimir'in odası gibi kokuyor."

Kan ve küf.

İlk adımı Kant attı. Sanki aşağıda onu bir ziyafet bekliyormuş gibi rahattı.

"Beni takip edin," dedi gözünü benden ayırmadan. Elini kapağın kenarına dayayıp ağır ama sessiz adımlarla demir merdivenden aşağı süzüldü.

Merdivene ilk adımımı attığım anda su seslerinin yankısı-

Kitaplık Rafı

nı dinlemeye başladım. Aşağı indikçe rutubet ve pas kokusu neredeyse boğazıma yapışmıştı. Ağzımın içinde gittikçe artan sıvıyı yutmaya devam ettim, kusmayacaktım. Nemden sırılsıklam taş duvarlar sümüksü görünüyordu. Zemin görünmeye başladığında Kant'ın beni izlediğini fark ettim. Harekete hazır görünüyordu.

Kabak gibi belirgin kırmızı ayakkabı tabanını izlerken, "Hazır mısın?" diye sordu. Her zaman sorularının tek bir cevabı oluyordu.

"Seninle olduğumda hiçbir zaman."

"Alışsan iyi olur."

Zemini hafif eğimli, taş duvarlar boyunca uzanan dar bir tünele bakıyorduk. Tünelin sonunda belirsiz, soluk sarı bir ışık vardı.

"Oradalar," diye mırıldandı Kant. Bakışlarındaki karanlıktan birazdan koparacağı kıyameti okumak zor değildi.

Garrison hafifçe eğilerek fısıldadı. "Plan?"

"Önce gözlemleyeceğiz, sonra içeri gidiyoruz. Ardından adam sayısına göre dağılacağız. Konuşan bende." Çocukların yerini tespit etmemiz gerekiyordu. Hepimiz sessizce onayladık. "Vlad, karşı tünele göz at."

Gösterdiği yer doğruca içeriyi gören bir açıdaydı. Vladimir ikiletmeden hareketlendi. Tünelin sonundan sesler geliyordu.

"Bu üç paçavrayı almaya ne zaman gelecekler?"

"Akşama alıcısı geliyor."

"Demir Kafes gecikirse, Ferris çılgına döner."

Kant gözleriyle ilerlememi işaret etti. Ayaklarım zemindeki çamurla karışık suya batarken çıkan her sesin en az seviyede olması için uğraşıyordum. Tünelin karanlığına daha çok gömüldükçe sesler netleşmeye başlamıştı.

"Gecikmeyecek, akşama geliyor dedim. O kadar."

Elbette perdenin ardında daha büyük bir isim vardı. Ferris,

Kitaplık Rafı

Estia'nın en acımasız çocuk tüccarlarından biriydi ve yakalanması halinde krallığın en büyük vurgunlarından biri olabilirdi.

"Kaç çocuk var?" diye sordu Lena alçak sesle.

Vladimir az önce keşfe çıktığı yere baktı, kısılmış gözleriyle tünelin karanlık sonunu süzdü. "En az iki. Belki daha fazla. Saymak zor."

Kant gözleriyle beni işaret etti. "Sen ve ben sağdan, Garrison ve Vladimir soldan. Lena ve Alister arkayı kapatıyor."

Sanki sıradan bir pazar soygununa gidiyormuşuz gibi bakan Alister omuz silkti. Alışılmadık bir sakinlik içindeydi. Belki de Leş Yiyen tarafından kovalanmadıkça ya da etrafta Kara Mora'nın dibi yanık kazanı olmadıkça cesur birine dönüşüyordu.

Adımlarımızı iyice yavaşlatarak ilerledik. Tünelin sonundaki paslı demir kapı ardına kadar açıktı ve içerden soluk sarı bir lambanın titrek ışığı süzülüyordu. İçeri baktığımızda adamların üçü yere zincirlenmiş iki çocukla konuşuyordu. Oracıkta kellelerini ellerine vermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Çocuklardan biri ufacıktı. Kemikleri sayılan diğerinin teni korkudan bembeyaz kesilmişti. Diğeri ise daha büyükçe, on yaşlarında olmalıydı.

"Akşama kadar burada kalacaklar. Demir Kafes onlarla ilgilenir," dedi yağlı yüzlü adam.

Kant başını hafifçe eğdi. Bakışları karanlığın içinden hepimizi süzdü. Sessizce elimdeki bıçağın sapını kavradım. "Üç, iki, bir..."

Bir anda öne atıldı. Adamın biri dönmeye fırsat bulamadan Kant'ın dirseği gırtlağına indi ve boğuk bir sesle yere yığıldı. O an odadaki her şey hızlandı. Vladimir ve Garrison kargaşa sesiyle ortaya çıkan bir düzine adama doğru ilerledi. Saniyeler içinde tam anlamıyla adamların üzerine çullanmışlardı.

Oyalanmadan yağlı yüzlü lidere yöneldim. Bıçağı tam göğsüne doğrultmuşken bana döndü.

Kitaplık Rafı

"Sen de kimsin, güzelim?"

Gözlerimi kıstım. "Kâbusun."

Sözümün bitmesiyle birlikte adamın bakışlarındaki küçümseme bir anda silindi ve yerini keskin bir uyanıklığa bıraktı. Artık ayyaş gibi bakmıyordu. Saldıracağını anlamamla harekete geçmem bir oldu. Bıçağın ucunu hızla karnına doğrulttum ama beklediğim gibi olmadı.

Tam bıçağı saplamak üzereyken adam vücudunu ustaca yana tarafa çekip bileğimi kavradı. Bedeninden beklenmeyecek bir çeviklikle döndü ve kolumu arkama kıvırarak dengemi bozdu.

"Bırak bunları, seni masaya yatırayım," diye fısıldadı kulağıma. Nefesi midemi bulandıracak kadar yakındı. Dizimi geriye çekip topuğumu bacak arasına geçirdim. Adam küfrederken tutuşundan hızla kurtuldum ve bıçağı yeniden kavradım.

Doğrudan çeneme inen yumruğu öfkemi körükledi. Sonraki darbesi havayı yararak geçti. Tüm gücümü toplayıp başımla burnuna şiddetli bir darbe indirdim. Kan fışkırdı, sendeledi ama düşmemişti. O kanın beynine kadar sıçramasını diledim.

Yeniden saldırmak üzereyken Kant aniden yanımda belirdi. Soğukkanlı ve sessizdi. Ancak elbette o da hepimiz gibi nefes nefese kalmıştı. Adamı yakasından yakalayarak bir hareketle dizlerinin üstüne düşürdü. "Bize canlı lazım."

Diğer iki adam çoktan etkisiz hale getirilmişti. Çocuklar oldukları yere daha fazla sinmiş, gözlerini bize dikmişti. Kant tuttuğu adama yaklaşıp gözlerini kıstı "Ferris nerede?"

Adam titredi. "B-bilmiyorum..."

Gözünü bile kırpmadan, "Yanlış cevap," dedi hâlâ sakin ama buz gibi bir sesle.

Adamın gözleri daha da büyüdü. Sesi titrekti. "Nerede olduğunu bize hiçbir zaman söylemez. Bu gece yalnızca alıcılar burada olacak."

Kitaplık Rafı

Yüzüne bakarken yaptıklarını yalnızca hayal etmek bile tiksintinin safra gibi boğazıma yükselmesine neden oldu. Tanrıdan içtenlikle cehennemde ilk önce taşaklarının yanmasını diledim.

Kant adama bir bakış daha attıktan sonra bana döndü. Elindeki şıngırdayan anahtarlığı fırlattığında havada yakaladım. "Zincirleri çöz."

Bıçağımı indirip çocuklara yaklaştım. Zincirleri açmaya çalıştığım sırada küçük olanı hâlâ korkuyla geriye çekiliyordu.

"Tamam, ufaklık. Gel bakalım."

"Rowenan, sen çocukları al. Diğerleri kalan iki herifi halkın gözüne sokmadan dışarı çıkarın." Ayağının altına aldığı adam kalkmaya yeltenince botunun ucuyla çenesine tekme attı. "Akademiye dönerken bize eşlik edecekler."

Yerdeki kan ve dişlere bakarken kendimi daha fazlasını isterken bulmuştum. "Peki bu?" dedim ayağının altındaki adamı kastederek.

Bakışlarını bana çevirmedi. "Bizim ufak bir işimiz daha var."

"*Siz gidebilirsiniz*," demek istiyordu.

Kitaplık Rafı

YİRMİ BİR

YALNIZCA BENİM ÇIRAĞIM, BENİM ROWENAN'IM

KANT TENEBRİS

Sessizlik.

Kapak kapanmış, ayak sesleri uzaklaşmıştı. Duvardaki zayıf alevlerin titrek ışığı adamın yüzüne vuruyordu. Bir süre hiçbir şey söylemeden sadece yüzüne baktım. Kan içindeki aralık ağzından zar zor nefes alıyordu.

Birazdan ona yapacaklarımdan sonra yüzünün alacağı şekli hayal etmeye çalışıyordum. Elbette en iyi seçenek deneyip görmekti.

"Gel buraya, ucube." Yakasından tutarak sert bir hareketle ayağa kaldırdım. Vücudu hâlâ titriyordu. Yüzünü kendiminkine yaklaştırdığımda, "*Bırak bunları, seni masaya yatırayım*," diye fısıldadım. Çırağıma tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı, değil mi? "Çok heveslendiğini biliyorum, o yüzden bugün ben seni masaya yatıracağım."

Onu bir et çuvalı gibi duvara fırlattım. Omuzları taş duvara çarpınca çıkan ses tünelde yankılandı. İnlediği sırada yavaş adımlarla ona yaklaşıyordum. Onun için planladığım gecenin izini ömrü boyunca taşıyacaktı. Tabii ömrünün ne kadar uzun olacağı tam bir muammaydı.

Kitaplık Rafı

Yeniden yakasından tutup sürükledim ve kollarını sıkıca masanın demirlerine sabitledim. Bileklerindeki zincirleri, metal halkalar derisine gömülecek kadar sıktım. Gülümsedim. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın artık o masaya saplanmış bir kurbandı. Her kasılması sıkı demirin şimdiden ona ne kadar acı verdiğini gösteriyordu. Ben de sessizce izliyordum. Bu işlerin en güzel tarafı buydu. Bağırmasını, düzensiz soluklarını dinlediğim kısımdı.

Başını yana çevirdiğinde göz göze geldik. Bakışlarıyla yalvarıyordu ama hiçbir değeri yoktu. Biraz daha dürüst olmak gerekirse, tüm yalvarışları içimde yükselen o karanlık hazzı daha da derinleştiriyordu. Çırpınmaya devam etti.

"Kıpırdama," dedim rica eden bir tonda. Ellerindeki eldivenleri çıkarmaya başladığımda zihni yavaşça berraklaşıyor olmalıydı, bakışlarına farkındalık eklendi.

Eldivenlerini kendi elime geçirdim. Bir miktar küçük gelmişti ama idare edebilirdim. Yavaş adımlarla yanına yaklaştım. Her adımda dizleri daha çok geriliyor, bağırmaya cesaret edemediği için, "Lütfen," diye fısıldıyordu. Sanki masaya zincirlenmemişti de boğazına ip geçirilmişti. "Lütfen, yalvarırım."

Saçlarını kavrayarak başını yukarı kaldırdım ve saç çizgisine ufak bir kesik attım. Zorla gözlerimin içine bakmasını sağladım. Yüzü kan, ter ve gözyaşı içinde öyle titriyordu ki, o an onun korkusunu izlemekten tuhaf bir haz aldığımı fark ettim.

"Eğleniyormuş gibi gülümse," dedim sessizce. *Tıpkı çıragımla arsızca konuşurken yaptığın gibi.* Bunun yerine altdudağı titrediğinde tekrarladım, "Gülümsüyor musun, gülümsemiyor musun?" Elimin içindeki saçları daha fazla çektiğimde kafa derisi attığım kesikten itibaren kalkmaya başladı. Kan alnından aşağı süzüldü.

Titriyordu. Ancak sonunda gülümsedi. İfadesine eşlik ettim. "İşte çaresiz bir ifade. Aferin."

Kitaplık Rafı

Parmaklarımı yavaşça kemerine götürdüm. Gözlerini benden kaçırmaya çalıştı ama saçlarını daha sıkı çekip bakmaya zorladım. Yattığı masaya kan damlarken acıyla bağırdı. Biraz sonra saçını bıraktım ve pantolonunu dizlerine kadar indirdim. Gözyaşları saç diplerinden akan kanına karışıyordu. "Hayır! Hayır... Ne olur yapma," diye hıçkırdı.

"Yoksa gülümsemeye devam etmiyor musun?"

Başını çok hızlı bir şekilde, derin bir korkuyla iki yana salladı ve dişlerini gösterdi.

Bıçağımı çıkardım. "Hiç içten değil." Keskin demiri parmaklarımda döndürerek gözlerinin önünde yavaşça yükselttim. Onun korkudan büyüyen gözlerini izlemek kelimelerle anlatılamaz bir tatmin hissi veriyordu. *Tıpkı çocuklara baktığı gibi, tıpkı çırağıma baktığı gibi...*

"Güzel bir gece istemiştin, değil mi? Eminim bu kadarını hayal bile edemezdin." Bıçağın ucunu yavaşça bacaklarının arasına, kıllı tenine yerleştirdim. Bastırmadım. Bu bile tüm vücudunun sarsılmasına, zincirlerin şıngırdamasına yetti.

Adam gözlerini kapatıp daha şiddetli ağlamaya başladı. "Ne olur... affet. Yalvarırım..."

Başımı yana eğerek onu izledim. *Henüz yeni başlamıştık.* "Affetmek mi?" dedim sanki bu kelimeyi ilk defa duymuşum gibi. "Çocuklar sana bağırırken sen affettin mi?"

Bıçağı hafifçe bastırdım. İlk kan damlası yavaşça masaya süzüldü. Öyle bir çığlık attı ki, sesi tünel boyunca en az on defa yankılandı.

Bıçağı ardında kesikler bırakacak kadar yavaş bastırdım. Bir hayvan gibi böğürdü, zincirleri çekiştirip kaçmaya çalıştı ama o zincirler kaçmasını istemedikleri çocukların zincirleriydi. Kopmazdı ya da parçalanmazdı. Aynı acıyla şimdi onu esir tutuyorlardı.

Kan yoğunlaşmaya devam etti. Tıpkı çığlıkları gibi. Göz-

Kitaplık Rafı

lerimi kırpmadan kesmeye devam ettim. Sesi yükseldi. Nefes nefese kalmıştı. Neyse ki, eti kesmek için doğru bıçağı tercih etmiştim. Kesilen deri ilk başta hafifçe yarıldı. Bıçağın ilerlemesiyle birlikte kan ince ve kırmızı bir çizgi halinde derinin yüzeyinde belirmişti. Bıçağı kaldırmadan etin yüzeyini takip ederek aşağıdan yukarı, organın köküne kadar derinleşen bir yol açtım. Çığlık atmaktan konuşamaz hale gelmişti. Deriyle birlikte ince damarlar da kesiliyor, bu da her kesikte daha fazla kan fışkırmasına neden oluyordu.

"Etrafın kirleneceğini söylemeyi unuttum. Umarım sorun olmaz."

Bana çığlıklarıyla cevap verdi.

Ancak zihnimde yankılanmaya devam eden kelimeleriyle yetinebilirdim. *"Bırak bunları, seni masaya yatırayım."*

Bıçağım aletinin dibine ulaştığında yalnızca deriyi değil, kasları ve lifleri de parçalayarak devam ettim. Lifli yapı bıçağın geçişini zorlaştırıyordu.

"Ne istersen," dedi adam. *Ah, biliyorum. Bunu istiyorum.* "Para verebilirim." Acı ve kan kaybı yüzünden halsizleşmişti, sesi bitkin çıkıyordu. Elbette çığlık atmaktan ses telleri de yırtılmış olabilirdi.

Bileğime fazladan kuvvet uygulayıp ilerlemeye devam ettim. Kan şimdi daha koyu ve yoğun damlalar halinde akmaya başlamıştı. *Pelte pelte.*

"Yalvarırım!"

Elbette, tüccar. Ne kadar istersen.

Bıçağın alt kısmı kalan sinir ve bağ dokusuna dayandığında metalin altından gelen hafif direnç hissediliyordu. Bileğimi hafifçe sağa sola çevirerek sinirleri kestim. Kalan dokuları da yırtıp en sonunda organı dibinden tamamen kopardım. Etin koparılmasıyla birlikte kan yukarı doğru fışkırdı. Görüntürdeki damarlar hâlâ seğiriyor, kaslar son bir refleksle titriyordu.

Kitaplık Rafı

Kestikten sonra damarlarla kaplı, sıcak ve kanlı et parçasını elimde tuttum. Parçanın ucu yırtılmış, düzensiz bir çizgiyle kapanmış gibiydi. Kesilen yerdeki açık doku, kırmızıdan mora çalan tonlarda nabız gibi sarsılıyordu. Kan hâlâ ritmik bir şekilde akıyordu. Kesilen damarlar boşalırken etrafı kırmızıya boyuyordu.

Adamın bedeninden geriye kalan kanla kaplı kesik, içi boşalmış ve parçalanmış bir çukur gibi açılmıştı. Kaslar içten dışa doğru kıvrılmış, damarlar kopmuş, etrafı parçalanmış et ve kanla çevrilmişti. Bıçağımı adamın pantolonuna sildikten sonra kemerime geri koydum, detaylı temizlik için vakit bulana kadar üzerindeki kanla idare edebilirdim.

Et parçasını elimde tutarken koyu kan zemine sıcak ve yavaş damlalarla akıyordu. Neyse ki eldiveni giymeyi akıl etmiştim. Başımı eğerek gözlerinin içine baktım. Bilinci yarı yarıya kaybolmuş gibiydi, hatta belki de Tanrının ışıklarını görmeye başlamıştı.

Henüz olmazdı. "Şunu bir tut bakalım." Kopuk organını zincirli eline tutuşturdum.

Ceketimin iç cebinden Kara Mora'dan aldığım pek de iştah açıcı görünmeyen ısırgan topunu çıkardım. Küçük, dikenli, koyu renkli ve lifleri hâlâ canlı gibi hareket eden mide bulandıracak kadar tiksindirici bir şeydi.

"Bayılmak ya da ölmek yok," diye mırıldandım. Çenesini kavradım. Direniyordu fakat artık gücü kalmamıştı. Kanlı eldivenlerimle ağzını açmaya zorlayıp ısırgan topunu dişlerinin arasına soktum. Gözleri yaşla dolarken boğazından boğuk sesler çıkmaya başladı. Kara Mora'nın anlattığına göre midesine gitmeden önce ağzına saplanan lifler dilini yakacak, dudaklarının içini parçalayacaktı. Hepsi sikik kalbini hayatta tutmak içindi.

Bayılmadı. Bayılamazdı. *İşte böyle, aferin.* Boğuk iniltilerini izlerken, "Akademiye gittiğimizde konuşacak kadar canlı olacaksın. En azından sorgu bitene kadar," dedim alçak sesle.

Kitaplık Rafı

Eldivenleri parmaklarımdan çekerek yere attım. Sırtımı duvara, başımı geriye yaslarken gözlerimi kapattım. Havaya sinmiş demir kokusunu, etin koparken çıkardığı gıcırtıyı düşündüm. Bir şeyler hissetmem gerekiyordu, değil mi?

Pişmanlık?

Suçluluk?

Acıma?

Üçünün yerinde de derin bir boşluktan başkası yoktu. Tüccarı bu hale getiren ben miydim? Yoksa babamın beni dönüştürdüğü canavar mı yapmıştı? Bir canavara dönüştüğüm için ne hissetmem gerekirdi?

Masadan damlayan kırmızı sıvının oluşturduğu kan göletine bir kez daha baktım. Adamın titreyen parmakları hâlâ kesilen organını tutuyordu. Verdiğim ısırgan topuyla yaşıyordu.

Onu izlerken içimden tek bir şey geçti.

Babam eserimle gurur duyardı.

Üstelik bu hiç hoşuma gitmemişti.

Aynı anda Marcus Harlow'un söyledikleri hızla zihnimde su yüzüne çıktı. Akademiye rom yasağı getirilmesine sebep olduğum gece, yarım bıraktığım bardağı tek hamlede başına dikmişti. Yüzü ekşidiğinde söyleyeceği şeyi çoktan düşünmüş gibi gözlerini maskesiz yüzüme çevirmişti. "Canavarla savaşan kişi dikkat etmelidir ki, kendisi de canavara dönüşmesin. Çünkü uzun süre uçuruma bakarsan, uçurum da sana bakar.*"

* Bu söz, Nietzsche'nin "İyinin ve Kötünün Ötesinde" (*Jenseits von Gut und Böse, 1886*) adlı eserinde yer alır. Genellikle insanın kötülükle mücadele ederken o kötülüğe benzememesi gerektiği temasıyla kullanılır. (ç.n.)

Kitaplık Rafı

YİRMİ İKİ

BAZEN O ÖLÜR VE SEN İZLERSİN

ROWENAN LA BLANC

Ay, solgun ve donuk bir parıltıyla denizin üzerine asılmış gibi görünüyordu. Rüzgâr, Estia'nın yosun kokulu limanını yalarken dalgalar iskeleye hafif hafif çarpıyor ve her darbede ahşap iç çekermiş gibi inliyordu. Hepimiz sessizdik. Yalnızca arkamızdan gelen zincirlerin taş zemine çarpan metalik sesi duyuluyordu.

Lysandra'nın ayağı takılınca bileklerindeki zincirler şıngırdadı. Duruşunu düzelttiği sırada sanki bunun sorumlusu benmişim gibi bakmıştı. Bize söylediklerinden sonra öylece çekip gidebileceğini düşünüyorsa, ona fazlasıyla hayalperest biri olduğunu söylerdim. Tıpkı diğer üç çocuk tüccarı gibi onu da zincirlemiştik. Lena, Alister ve Vladimir onları ilerletmek için neredeyse zorla çekiyordu. Özellikle aralarından birinin kesinlikle yürümekle ilgili sorunları vardı. Neyse ki ailelerine kavuşan çocukları artık düşünmek zorunda değildik.

Geminin rampasında yürüyen kanlı ayak izlerini takip ederken gözlerim istemsizce Kant'a kaydı. Olanlardan sorumlu değilmişcesine etrafa bakıyordu. Kısık gözleriyle bizi gemilerine

Kitaplık Rafı

alacak korsanların gün yüzüne çıkmasını bekleyen rahat bir hali vardı. Gözlerim tekrar adamın vücuduna kaydı. Bacaklarının arasındaki koyu kan lekesi paçalarının iç kısmına kadar iniyordu. *Ona ne yapmıştı?* Her adımda pantolonunun paçaları neredeyse topuğuna yapışıyordu. Derin bir kesik ya da daha kötü bir şey yüzünden adım atmakta zorlanıyormuş gibi bütün vücudu titriyordu.

Kant, saatler önce kendi kanıyla kaplanmış tüccarla yanımıza geldiğinde adam hâlâ yarı baygındı. Yalnızca yakasından sürüklendikçe yürümeye çalışıyordu. Vücudu kendi kanına batmış, çekiştirilerek getirilmişti.

"Ne yaptın ona?" diye sormuştum aslında biraz da memnuniyetle. Çocuk pazarlayan birinin hak etmediği ne vardı ki? O anda tüccarın durumu diğer ikisine ibret olduysa da sorum havada asılı kalmıştı.

Kant durdu. Ne gözünü kaçırmış ne de açıklamaya çalışmıştı. Sadece sessizce yüzüme bakmış, hiçbir şey söylemeden adamı köşeye yığmıştı. Tüccara ne olduğunun çok da önemi yoktu, bu yüzden sorgulamayı bırakmıştım.

Geminin direklerinde Raven mühürleri yoktu. Sıradan korsanlar oldukları belliydi. Hayati ihtiyaçlarını kuytuda karşılayan, gözleri para ve romla parlayan korsanlardı.

Güvertedeki adam yani kaptan, Kant'ı görünce hafifçe eğildi. "Bay Tenebris," dedi boğuk ve korsanlara özgü rüzgârdan yıpranmış bir sesle. "Hazırız."

"Med, harika zamanlama." Kant başını sallarken gözleri hâlâ çevreyi tarıyordu. "Önce yükleri geminin altına indirelim," diye emir verdiğinde esirlerimizden bahsettiğini hepimiz anlamıştık. Vladimir, Lena ve Alister, çocuk tüccarlarını ve Lysandra'yı gemiye doğru yönlendirdi. Bizimle güvertede olmayacakları için rahatlamıştım.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. Çivilerle sağlamlaştırılmış tahta altımızda gıcırdarken geminin içine doğru yürü-

Kitaplık Rafı

meye başladık. Mürettebat ellerindeki işleri bırakmadan gözucuyla bizi izliyordu, muhtemelen neden bu kadar kalabalık bir grup olduğumuzu ve neden dört esiri akademiye götürdüğünüzü merak ediyorlardı. Ancak sorgulamıyorlardı çünkü nasıl olsa paralarını alacaklardı.

Mürettebatın görünüşü geminin en rahatsız edici kısmıydı. Tetiktelerdi ve en az akademidekiler kadar tehlikeden kaçmayacak insanlara benziyorlardı. Birçoğunun kolları dövmelerle kaplıydı. Bazılarının tek gözü olmadığını görünce imalı bir şekilde Kant'a döndüm. "Akrabaların mı?" Burnumdan gülüşümü duymuş olmalıydı, huysuzca kaşları çatıldı.

"Lütfen bir daha şaka yapma. Kaptan Med'in önünde itibarımızı korumak istiyorum."

Göz devirerek mürettebatı izlemeye geri döndüm. Bazı adamların kulakları ve burunları kesilmişti. Kadınlar da erkeklerden farklı değildi. Uzun saçları sıkı örgülerle bağlanmıştı. Boyunlarından çenelerine kadar uzanan yara izleri gözümden kaçmamıştı. Hepsinin gözlerindeki tek şey, emir bekleyen bir ölüm sessizliğiydi.

Geminin iç kısmına adım attığımızda esirler için ayrılmış bir alanın daha bulunduğunu gördüm. Kalın zincirler geminin küpeştelerine ve yere sabitlenmişti. Zeminin bazı noktaları üstü kurumuş kanla kirlenmişti. Saniyeler içinde bunu kimsenin sorun etmediğini anlamıştım. Bizden önce buraya kimin zincirlendiğini düşünmek istemiyordum, bu dünyada büyük balık küçük balığın kanını hep akıtırdı. Bizim balıklar ise aşağıda kalacaktı.

Her adımımızda alt güverteye giden dar koridorlar küf ve nem kokusuyla nefes almamı zorlaştırdığı için boğazımı temizledim. Duvarlara asılmış fenerler titrek ve sarı ışıklarıyla karanlıkta kaybolan gölgeler yaratıyordu. O gölgeler, neredeyse canlı gibi görünüyordu.

Kitaplık Rafı

Geminin iç işleyişi kusursuzdu. Mürettebat biz içeri girdikten sonra bile disiplinini bozmamıştı, hatta arada bir bize dönen gözleri dışında yüz ifadelerinde herhangi bir değişiklik görememiştim. Bazıları halatları sıkılaştırıyor, bazıları silahlarını temizliyordu. Tek bakışta ağırlığını belli eden toplar, kapalı sandıklar, variller ve irili ufaklı çapalar... *Ben korsanım*, diye bağıran birçok zımbırtı daha göze çarpıyordu.

Karanlıkta kasabaları geçmeye başladık.

Daha derin sulara doğru açılırken altımızdaki suyun gittikçe yükseldiğini hissedebiliyordum. Altı kişi tırabzanlara yaslandık, hepimizin kulağında halata geçirilen rondelaların sesi vardı. Rüzgâr soğumuş, sis kalınlaşmıştı.

Kaptan Med hafiften şapkasını kaldırdı. "Sis bastı, rüzgâr döndü. Gözünüzü dört açın, bu sularda canavardan bol şey yok!" Dümenin önünden bağırıyor, mürettebatını uyarıyordu. "Rota?" diye sordu son olarak.

"Neredeyse halloldu," dedi biri kapıyı arkasından kapatırken. Elinin altındaki parşömenin dokusunu hayal etmeye çalıştım. Geminin rutin işleyişinin tam ortasında olmak tuhaftı.

Gözlerimi kendi rutinime, yani ekibime çevirdim.

Lena kollarını göğsünde bağlamış, son derece ters bakışlarını Garrison'a dikmişti.

"Bence," dedi enine boyuna düşünmüş gibi. "İlk satılacak kişi kesinlikle sen olursun." Konunun başını kaçırdığım için şimdiden pişman olmuştum.

"Hayır," diyerek inkâr etti Garrison. "Neden ben oluyorum? En azından ben düzgün pazarlık yaparım. Sizi iyi bir fiyata paketlerim."

"Sen pazarlık mı yaparsın?" Alister araya girdiğinde kahkahasını gizlemeye zahmet etmedi. "Geçen hafta o yaşlı bunaktan elma alırken ceplerinin nasıl boşaldığını unutmadım."

Vlad dirseklerini tırabzana yaslarken sırıttı. "Ben oraday-

Kitaplık Rafı

dım, bir elma için senden iki gümüş aldı ve sen hâlâ kârda olduğunu sanıyordun."

Garrison ellerini havaya kaldırıp söylendi. "O kadının gözlerinde sizin görmediğiniz bir ikna kabiliyeti vardı. Yaşlı ve çirkin bir kadın size elma uzatıyorsa büyülüdür. Akıllıca bir hareketti."

"Tabii ki. Akıllıca. Şimdi sıradaki akıllıca fikrin ne? Bir şişe rom için kaç gümüş verirsin? Eminim burada güzel gözlerini süzmek ödeme yerine geçmeyecektir." Lena'nın dudaklarının kıyısında sinsi bir gülümseme belirmişti.

Garrison'ın yapacağı hamleyi bile bile dinledim. "Gözlerimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kıkırdama Alister'a aitti.

"Onları yerinden çıkarmak istemediğim zamanlarda," diye cevapladı Lena. "Ve öyle bir zaman henüz hiç yaşanmadı, Gar."

Buna gülümsedim. Lena ile karakterimizin kesişen taraflarını seviyordum. Arkadaşlığımız bu taraflar üzerine kuruluydu. Onu ilk tanıdığım günlerdeki kadar aptal görünmüyordu ya da artık öyle görünmek için sebebi kalmamıştı. İlk Kördüğüm deneyimimizden sonra artık tam anlamıyla bizdendi, içimizdendi.

"Şaka bir yana," dedi Vlad. Ortaya bir bomba atmaya hazırlanıyor gibi hecelemişti. "Eğer gemide bir şey ters giderse, sırf hayatta kalmak için ilk kimden vazgeçerdiniz?" Aniden sessizlik oldu. Rüzgârın uğultusu konuşmalarının arasına sızdı. Hepsi birbirine bakıyordu.

Bu görüntü karşısında kahkaha atmamak çok zordu.

Durumu daha komik hale getiren bir ciddiyetle, "Korkarım ki, Lena buraya binmeden önce bile suyumuza zehir katmış olabilir," dedi Garrison. Gözlerini irice açarak ona döndü. "Nitekim oldukça garantici ve hesapçı olduğuna şahidim." Bunun arkasındaki yaşanmışlığı merak etmeden duramadım.

Lena cevap vermeye bile değmeyecek tiplerle sohbet edi-

Kitaplık Rafı

yormuş gibi bakıyordu. Bazen o üç aptal hakkında ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu tartışmasız bir şekilde onlara olan sevgimdendi.

Vladimir'in gözleri benimkilere gidip geldi, muhtemelen benim de yorum yapmamı söyleyecekti. Fakat tam ağzını açtığında geminin ahşap zemininden gümbürdeyen ayak sesleri geldi.

"Med," diyen denizcilerden biri kapı eşiğinde belirmişti. Kafası karışık görünüyordu. "Sanırım çaprazdaki gemiden biri bize ip atmaya çalışıyor."

Hızla Vlad'e dönerek, "Şom ağızlı," diye fırçaladım.

Med olduğumuz yönün tersindeki tırabzanlara koştuğunda merakla arkasından gittik. Baktığı şeyi görmeye çalışıyorduk. "Bunlar Darkstalkers, hiç iyiye işaret değil."

Karşıdaki geminin meşaleleri neredeyse sönüktü. Sis içerideki insan kalabalığını görmeyi epey zorlaştırıyordu, bu yüzden gözlerimi kıstım.

Arkamızdan yaklaşırken, "Bu da ne?" diye seslendi Kant. Yüzündeki ifade sorun istemediğinin kanıtı niteliğindeydi. Hepimize baktıktan sonra açıktaki gözü önce Kaptan Med'e, sonra çaprazdaki gemiye döndü. "Paranı istiyorsan bundan hemen kurtul, Med."

İlk defa onunla aynı fikirdeyim.

"Bunlar gemi hırsızları olabilir." Karşı taraftan üzerimize atılan halat tırabzan demirine tutunamadığı için suya düştü. Bunu her kim yapıyorsa sessizce, tekrar tekrar şansını deniyordu. "Ok atabilir misin, Raven?" Med bunu keyifli bir sesle Kant'a bakarak sormuştu. Daha çok *bunu yaptığını görmek keyifli olurdu* anlamında sorulmuş bir soruydu.

Kant'ın dudakları bunu bir hakaret olarak almış gibi gerildi. "Bu soruyu hiçbir Raven'a sorma," diye cevapladı.

Hiç gecikmeden eline verdikleri ok ve yayı doğru pozisyona getirdi. Kant oku yayında gerdiğinde Kaptan Med kibritiyle

Kitaplık Rafı

alkole batırılmış ucunu aleve vermek için uzandı. Her geçen saniye iki gemi iyice yaklaşıyor, denemekten bıkmayan zavallı her seferinde ıskalıyordu.

Minik çapa tırabzanı ıskaladığı son seferinde gözlerim ipin diğer ucunu takip etmeye başladı. Yakınlık arttıkça aramızdaki sis incelmişti.

Siyah ahşap geminin ucunda soluk bir gölge titriyordu. "Baba?" Kant sesimle birlikte tarif edilemez bir hızla başını bana çevirdi.

"Ne dedin?" Gözlerimi takip ettiğinde o da Valen La Blanc'ı gördü. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"İndir okunu, bu babam." Ancak Kant ya beni duymadığından ya da anlamadığından okunu indirmedi. Yalnızca anlamaya çalışan gözlerle izlemeye devam etti.

Neden o gemideydi ve neden kaçmaya çalışıyordu?

Beni, kızını Erindor Tenebris'e karşılıksız verişine duyduğum öfke, hayatının tehlikede oluşu karşısında buhar olup uçmuştu.

Babam bir anlık tereddütle durdu. İki gemi arasındaki boşluk aniden çok büyük görünmeye başlamıştı. Denizin koyu ve karanlık yüzeyi artık derin bir uçurumdan farksızdı. Gözlerini bizden yana çevirirken yüzündeki yorgunlukla karışık korkuyu gördüm. Oysa benim babam hiçbir şeyden korkmazdı. *Kurtulmak istiyordu.* Kaçmak istiyordu ya da gözlerindeki başka bir şeydi. Bakışları doğrudan benimkilerle buluştuğunda ikimizin de her şeyi anladığı bir sessizlik oldu. Her ne yapıyorsa bunu sessiz ve gizlice devam ettirmeye çalışıyordu.

Ancak tam o an olduğu gemideki adamlar amacını fark etmiş olacak ki, bir hareketlenme oldu. Bir gemici diğerine bağırdı. "Ne bakıyorsun? Yakala onu!"

İki kişi hızla babamın bulunduğu tarafa koştukları sırada biri, "Vurun onu!" diye bağırdı.

Kitaplık Rafı

"Hayır!" Panik tüm kontrolü ele geçirdi. Yardım dileyerek Kant ve Med'e baktım. "Bir şeyler yapın."

Babam geriye doğru bir adım attı. Omuzları titriyordu. Yüzüne düşen ay ışığı korkusunu saklayamayacak kadar parlaktı. Sonra bir şeyler mırıldandı, bunu dudaklarını okuyamayacağım kadar hızlı yapmıştı. Parmaklarıyla geminin kenarını kavradı, kendini suya bırakmaya hazırdı. Ellerini iki yana açıp kendini boşluğa bıraktı.

Arkasından atılan bir ok ıskalayıp suya saplandı.

"Hayır!" Tekrar arkama döndüm. "Halat, halat atın!"

Herkes Med'den gelecek emri beklediği için kimse söylediklerime aldırmadı.

Kant aniden bana dönerek elini koluma koydu. "Rowenan," dedi sadece. Hakkında öğrendiklerimi hatırlatıyormuş gibi söylemişti.

Kolumdaki elini uzatılan bir yardım gibi sıkıca tuttum. "Ona halat atmasını söyle." Babamı kaybedemezdim. Hayır, onu kaybetmeye dayanamazdım. Boğazımdaki yumruyu yok etmek için yutkundum. Öylece yüzüme baksa da bir şeylerin hesabını yapıyormuş gibi görünüyordu. "Halatlar, Kant. Yalvarırım. Sen söylersen atacaktır." Kant sıkıca tuttuğum eline, ellerimize baktı. Tıpkı benim gibi yutkunurken çok yavaş bir şekilde başını salladığında aynı hareketle cevap verdim.

"Halatları suya yolla, Med."

Med yalnızca suya bakıyordu. Gözleri hâlâ babamın suya gömüldüğü noktadaydı ama yüzünde tek bir mimik yoktu.

"Med, şimdi!" Kant'ın sesi yükselirken ellerini benimkilerden çekti. Bu defa neredeyse bir emir gibiydi. Med istemeye istemeye başını çevirdi. "Halatları atın!" diye homurdandı mürettebata. Adamlar dev geminin kenarına koştular ve ipleri çözüp suya doğru fırlattılar. Omuzlarım hafif bir rahatlamayla serbest kaldı.

Kitaplık Rafı

O sırada suya başka oklar iniyordu. Tırabzandan sarkarak görmeye çalıştım. "Görebiliyor musunuz?" diye bağırdım. Sesim çatlamıştı. "Bir şey görebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Lena ve Alister aynı anda. Su karanlıktı. Ay ışığı bile dalgaların içinde kayboluyordu. Sadece birkaç an, birkaç sonsuz saniye daha bakmayı sürdürdüm. Gözlerimi kısıp suya bakarken kalbimin atışlarını dinleyerek sadece bekledim.

Kalbim deli gibi atıyordu.

Etrafımdaki sesleri duymuyordum. Dalgaların gemiye çarpışı, mürettebatın söyledikleri dahil hiçbir şeyi algılayamıyordum. Sadece korku ve gittikçe büyüyen o çaresiz bekleyiş vardı. Gözlerimden yaşlar süzülmeden önce nefesimi zor tuttum.

Hızla bıçaklarımı geminin zemine çıkarmaya başladım. Botlarımın iplerini çözdüm ve tırabzana tırmandım. Oraya gidip onu tanrıların lanetlediği dipten çıkaracaktım. Ancak atlamak için ileri sarktığım anda iri bir el belime dolandı. O kadar hızlı ve güçlüydü ki, itiraz etme şansı bırakmadan beni tekrar gemiye soktu. "Bırak beni, Kant!"

"Mantıklı düşünemiyorsun. Suyun soğukluğundan, akıntıdan ya da dipte nelerin olabileceğinden haberin var mı?" Yapmaya çalıştığım şeyin tekrarı olmaması için sırtımı göğsüne sıkıca bastırıyordu.

"Umurumda gibi mi görünüyor?"

Beni tırabzanlara yaklaştırarak babamın kaybolduğu dalgaları işaret etti. "Bak şuraya, renginin ne kadar koyu olduğunu görmüyor musun?"

"Sana beni bırak ded..."

"Hayır, Rowenan!" diye hırladı kulağımın dibinde.

Tam o anda Alister'ın sesi çığlık gibi patladı. "Çıkıyor! Orada! Çıkıyor!" Kalbim göğsümü delip çıkacakmış gibi atıyordu. Kant'ın kolları gevşedi ama beni demirden bir kelepçe misali kollarıyla tutmaya devam etti. Aynı anda suya döndük.

Kitaplık Rafı

Babam tam halata uzanarak kavradığı sırada karşı gemiden yuvarlak, siyah, metalik bir top ateşlendi. Sesle yerimden hopladım, beni korkutan koca merminin sesi değildi. Hedefinde babamın olmasıydı. Her şey çok hızlı oldu. Önce ne olduğunu anlamadım. Ateşlenen top ölümün habercisi gibi suyun üzerinden geçti ve gözlerimin önünde tam babamın sırtına isabet etti. Sadece babamın bir anlığına sarsıldığını ve ardından ellerinin halatı serbest bıraktığını izleme şansım olmuştu.

Gözlerim büyüdü, sesim çıkmadı. Kant'ın kolları beni ayakta tutmasaydı, bacaklarım çoktan beni yarı yolda bırakmıştı.

"Hayır." Fısıltımı ben bile zorlukla duydum.

Babam suya geri düştüğünde gözleri hâlâ açıktı. Doğruca bana bakıyordu. Sadece bir saniye sessizlik oldu. Sonra vücudum beynimden bağımsız harekete geçti. Kant'ın sıkıca sardığı kollarına aldırmadan ileri atıldım. Göğsümden yükselen o korkunç haykırış boğazımda patladı. Kime ait olduğunu bile anlamayacağım kadar yabancıydı.

"Baba!"

Gözlerim artık boş bakan gözlerindeyken düşünmeden soğuk, karanlık suya atladım.

Su vücudumu sardığında nefesim kesildi. Üzerimdeki kıyafetler hızla ağırlaşmıştı, ayaklarım zincire vurulmuş gibi dibe çekiliyordu. Kollarımla suyu yararak ilerlemeye çalıştım. Soğuk kalbime işliyordu. "Baba!" Gözyaşlarım tuzlu denizle karışıyordu.

Hemen yanımda bir gürültü duyduğumda arkamdan birinin daha suya atladığını anladım. Yüzümü çevirince Kant'ın beni takip ettiğini gördüm. Gözlerinde emir değil, *endişe* vardı.

"Rowenan!" diye bağırdı suyun içinden.

Ancak sesiyle duracak durumda değildim. Ellerimle suyu itiyor, babamın battığı yere ulaşmaya çalışıyordum. Derken bir şey suyun içinde savruldu. Karanlığın içinde cılız, hareketsiz bir beden... *Babam.*

Kitaplık Rafı

Hayır; hayır; hayır.

Nefesimi tutarak suyun altına daldım. Parmaklarım buz gibi tenine değdiğinde boğazımdan bir hıçkırık daha koptu ve su yutmama sebep oldu. Kollarından yakalayıp yüzeye çekmeye başladım.

Fakat ağırdı. Çok ağırdı.

Suyun üstüne çıkarken babamın kolunu çekiyordum. Her harekette nefesim paramparça oluyordu. O anda biri kolumun altından geçti ve babamın diğer kolunu yakaladı.

Uzatılan örgü ağa bedenini yerleştirdiğimiz sırada suyla karışan kanı bir an kollarımıza bulaştı.

Kant gür sesiyle kükredi. "Çekin!" Kant'ın kolları babamı yukarı iterken ben de altından destekledim.

Su, kanla karışmaya devam ediyordu. *Çok fazlaydı, etrafımızı bile kırmızıya boyamıştı.* Mürettebat ellerini uzatıp vücudunu kavradı ve babamın bedeni ağır, ıslak bir çuval gibi geminin güvertesine çekildi.

Geminin kenarındaki ip merdivene tırmanmak için son nefesimi kullanmam gerekmişti. Karnından aşağı sular süzülürken dizlerimin üstüne çöktüm. Babam hareketsiz yatıyordu. Gözleri hâlâ açıktı. Yalnızca artık içi boştu, cansızlardı. Geride ruhu kalmamış gibi...

Karnından durmadan kan geliyordu. *Tanrım.* Gövdesi paramparçaydı. Kan tüm göğsüne yayılmış, boynuna kadar ulaşmıştı. Dudakları sanki hâlâ söylemek istediği bir şey varmış gibi aralıktı.

Yavaşça yanına süründüm. Elleri buruşup bembeyaz olmuştu. Titreyerek elini tuttum. Soğuktu.

"Baba..." dedim fısıltıyla elini yanağıma koyarken. Ömrüm boyunca taşıdığım sertliği, unutulmuş bir pelerin gibi bırakıverdim. Titrememem de soğuktan değil, bu yüzdendi.

"Rowenan..." Kant adımı tıpkı bir okşayış gibi söylemişti. Ancak gözlerim o cansız gözleri bırakmadı.

Kitaplık Rafı

Sanki "*affet beni*" diyordu. Parmaklarımı babamın yüzüne götürdüm ve göz kapaklarını indirmeye çalıştım. Şiddetle titreyen ellerim bunu imkânsız kıldı. Yapamadım. Kant yavaşça elimi tuttu, ikimizin parmakları birlikte babamın göz kapaklarını sonsuzluğa kapattı.

Bazı savaşlar kazanılmazdı. Bazı kayıplar sonsuzdu.

Kitaplık Rafı

YİRMİ ÜÇ

"KİMSEYİ BENDEN KORUYAMAZSIN," DEDİ BABAM. "ARTIK UNUTMAZSIN..." ELİNİ OMZUMA KOYDU. "KALBİNİN BİR İŞE YARAMADIĞINI."

KANT TENEBRIS

Bir süre hiçbirimiz yerimizden kalkmadık. Tam olarak ne kadar zamandır bu şekilde durduğumuzu söyleyebilmem için saati görmem gerekiyordu. Ancak diğerleri çoktan uykuya dalmaya başlamıştı. Alister gözü son derece açık Garrison'ın omzunda baygın yatıyor, Lena ve Vladimir ise ahşap direğe yaslanmış uyukluyordu. Onlara bakarken çenemin kasılmasına neden olan esneme dürtüsüne direndim. Diğer herkes "gözlerini dinlendirmeye" devam ediyordu. Garrison ve ben uyanık olan tek kişilerdik.

Rowenan dışında... O hâlâ babasının cesedine sarılıyordu. *Saatlerdir.*

Valen La Blanc ile denizin ortasında karşılaşmak garipti. Özellikle onu kaçıran adamları benim ayarladığımı düşünürsek... Rowenan'ın yüzündeki ifadeyi unutmayı dileyerek gözlerimi sıkıca kapattım. Ancak bu hareket isteğimin tam aksi

Kitaplık Rafı

yönünde çalışmıştı. Yaşla parlayan gözleri, titreyen altdudağı ve aniden solgunlaşan teni zihnimin ortasına çakılmış gibiydi.

Erindor benden bir seçim yapmamı istemişti. Çırağım ya da onun babası arasında bir seçimdi. Düşünmeme gerek yoktu. Ben Korucu'nun tek oğluydum. Ellerimdeki kan, ten rengim haline gelmişti. Birini daha öldürmek benim için dünyanın sonu değildi. Fakat buradaki durum Erindor için tamamen sinsice işleyen bir oyundan ibaretti.

Babam bir halt yemiş olmalıydı. Ethernia Kralı'nın, Valen'i sorgulayıp öğrenebileceği bir halt. Bu, ihtimaller arasında en güçlü olanıydı. Yine de onu bana öldürtmeye çalışmasının tek sebebi Valen'in bildiği sırlar değildi. Bunu bana bakışından bile sezebiliyordum.

Erindor çırağımın babasını öldürmemi istemişti. Böylelikle Rowenan'la aramızda gelişebilecek ihtimal dahilindeki tüm güven ve sevgi bağlarını koparmış olacaktı. Temeldeki iki plandan ilki, Valen'in krala ötmesini engellemekti. Diğeri ise bizi iki imkânsız haline getirmekti.

Erindor başta kendisi olmak üzere, kimsenin oğlunu sevmesine izin vermiyordu. Hiç omzu sıkılmamış, hiç başı okşanmamış o küçük Kant'tan beri buna alışkındım.

Ancak bununla bitmiyordu.

Elbette kimsenin sevgisine layık olmadığımı da görmemi istiyordu, bu yüzden bunu yapabilecek herkesi elimden alıyordu. Böylelikle asla silmeyeceği ölüm işaretimle sonsuza kadar onun kafesteki uğursuz kargası olabilirdim. Onun yaptıklarını, hedeflerini, görüşlerini ve başlı başına varlığını reddeden bir vâris oluşumun bedeli buydu.

Artık hiçbiri umurumda değildi.

Rowenan'ı mahvetmiştim ve bu beni tüketiyordu.

Bir Raven olmayı ben seçmemiştim ama Darkstalkers Akademisi'nin en iyi casuslarını seçen bendim. Uzun zamandır

Kitaplık Rafı

bana haber uçuran küçük kuşlarım olmuşlardı. Çırağımın babasını kendi ellerimle öldüremeyeceğim gibi, onun saygı duyduğu akademiye de bunu yaptıramazdım. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Onu casuslarımdan birine öldürtmek zorundaydım.

Bir gece akademiye Valen'den mektup geldiğinde parşömeni Rowenan'ın kapısının altından atmadan önce okumadan edememiştim. Mektuba göre bir süreliğine babasını görmesinin imkânsız olduğu tek yer Estia olacaktı. Onun infazının gözlerinin önünde yaşanmasını istemediğim için bu göreve çıkmıştık. *Kötü, zalim ve sapık çocuk tüccarları.*

Bunun işe yaradığını sanmıştım ama çırağım en az benim kadar bahtsızdı. Zaten benim çırağım olmasından da kolayca anlaşılabilirdi fakat bu seferki başka bir şanssızlık seviyesiydi. Valen'in, Raven Akademisi'ne gideceğini düşünmemiştim. Onunla yolda karşılaşmak hiç beklemediğim bir durumdu. Bunu hesaplamamıştım ve tüm çabalarıma rağmen her şey yine Rowenan'ın gözleri önünde yaşanmıştı.

Çırağım bir bela mıknatısı olarak kendine en büyük belayı çekmişti. Yani *beni*.

Yirmi dakika sonra ayaklanarak, "Bu kadar yeter," dedi Vladimir. "Ya teslim ol ya da öl. Kurallar böyle."

Gözleri boş bakan Rowenan'a bir hançer fırlattıktan sonra eğilip yuvarlanmaya ve çarpışmaya beş dakika daha devam ettiler. En azından Vlad kucağındaki cesedi kenara bırakmasını sağlamıştı.

Birilerini dövüşürken izlemekten hiçbir zaman bıkmayacağımı sanıyordum. Yanılmışım. Rowenan her zamankinden acımasız ve solgundu. Bu acıyla yaşamaya devam etmek zorunda kalması haksızlıktı.

Vladimir onun zihnini babasının ölümünden uzaklara çekmeye çalışıyordu. Onun öfkesi için kendini siper etmişti.

Yirmi dakika sonra nihayet yere düştüler. Row'un vücudu

Kitaplık Rafı

erkeğin iri vücudunun altında sıkışmıştı. Vlad'in kolları onunkileri kafesleyerek bacaklarının hareketini kısıtlamıştı.

"Teslim ol," dedi Vlad.

"Hayır!" Rowenan kalçalarını kaldırdı. Vücudunu meydan okurcasına bükülebildiği her yerden büküyordu. Kolunu kurtarmayı başardığında Vlad çabuk tepki verip çenesine vuramadan onu bileğinden yakaladı. Bu durum canımı sıkmaya başladığında dişlerimi birbirine bastırdım. Kollarını yeniden kendi kollarının altına aldığında Rowenan kurtulmak için uğraşsa da bu çabası yorgun bir girişimden ibaretti.

"Teslim ol."

"Hayır." Sesi kesildi ve düştü. Hâlâ tekmeler savurmasına rağmen aslında pes etmişti. Muhtemelen vazgeçeli çok olmuştu, sadece her zamanki gibi çok inatçıydı.

Yavaşça kurtulma çabaları hafifledi. Hareketsizleşti. Göğsü hızlı bir şekilde yükselip alçalıyordu. Bu tamamen yorgunluktan değil, aynı zamanda öfkeyle acıdan kaynaklanan bir şeydi. Bu yüzden savaşmaya devam ediyordu çünkü acı geri gelmeye başlamıştı ve o hissin orada olmasını istemiyordu.

Bunu biliyordum çünkü ben de öyle yapardım.

İkisi de bir süre orada oturdular. Titrek nefesleri duvarlarda yankılanıyordu. Boş bir ifadeyle beni izleyen Garrison'a dönerek konuşmak üzereyken korkunç bir çığlık odanın içinde patladı. Korsanların kılıçlar, ateşler ve oklarla herhangi bir yere saldırdığı düşüncesiyle döndüm.

Gözlerini dinlendirenlerin hepsi uyanmış, muhtemelen benimle aynı şeyi bekleyerek ayağa fırlamıştı. Hepimiz orada durmuş, savaşın başlamasına hazırlanıyorduk. Ancak öyle olmamıştı. Oklar ya da gemiye saldıracak başka korsanlar yoktu.

Bu Rowenan'dı.

Vladimir'in sıkı kollarına sarılmış halde gökyüzüne doğru yüksek ve acı verici bir sesle çığlık atıyordu. Gürültüsü yıkıcıy-

Kitaplık Rafı

dı, bedenimi yakıyordu. Yemin ederim üzerinde durduğumuz gemi ve su onunla birlikte sarsılmaya başlamış gibiydi.

Çocukları bir hastalıktan öldüğünde ya da kocalarını, topraklarını barış içinde tutmanın bedeli olarak kaybettiklerinde kadınların ağladığını duymuştum. Birçoğumuz duymuştu. Onlar sanki tanrıları yeryüzüne çağırıp cevap beklermiş gibi bağırırlardı ama hiçbirinin sesi böyle çıkmamıştı. *Çok kırılmış ve kaybetmiş birinin çığlığı...*

Vladimir gergin kolları ve bembeyaz parmak eklemleriyle Row'u kavrayarak kendine doğru çekti. Başını boynuna yerleştirdiğinde onun yerinde olmak istedim. Yerinde olmak için bir can daha alırdım ve bundan nefret ediyordum. Nefesi kesilene kadar hıçkırdı, tükendiğinde bile sesi gemide yankılanmaya devam ediyordu.

Gemi limana yanaştığında ilerleyip Rowenan'ı beklemeye koyulduk. Toparlanmak için fazladan birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. On beş dakika kadar sonra rampadan inerken hiçbir şey söylemedi. Pelerininin kapüşonunu indirmişti. Geçmesine izin vermek için kenara çekildik. Yas sürecindeydi, buna rağmen adımları çırağım olduğunu hatırlarcasına bana doğru ilerledi ve tam yanımda durdu.

Yüzü solgundu, göz kapakları şişmişti. Dudakları ve burnu ağlamaktan kızarmıştı. Derin bir nefesle göğsümü şişirdim.

Ona dokunma arzumu bastırmak için ellerimi yumruk yapmam gerekmişti. Aciz bir şekilde esnek, küçük ama güçlü bedenine sarılmak istiyordum. Bunun yerine sadece başımı salladım. Bu yürümeye devam edebileceğimiz anlamına geliyordu. Biz yürürken arkamızdaki grup belli bir mesafeden bizi takip etmeye başladı. Garrison, Valen'in cansız bedenini omzuna atmıştı. Esirlerimiz ise grubun geri kalanının kontrolündeydi.

Çırağımın mümkün olan en hızlı şekilde odasına geri dönmek istediğini biliyordum. Muhtemelen istediği şey yalnızlık

Kitaplık Rafı

olsa da tek başına kalmamalıydı. Böyle bir kayıptan sonra kimse yalnız olmamalıydı. Cebimden birkaç altın çıkardım ve yakalayacağından şüphe duymadan Med'e fırlattım. Eli altınları kavradıktan hemen sonra şapkasını kaldırıp indirdi. Bu, "*alışverişimiz tamam*" anlamına geliyordu.

Binaya girer girmez Alister ve Vladimir'e esirleri cesetle birlikte zindana indirmelerini söyledim. İkiletmeden harekete geçtiler. Kalanlar odalarına dağılmaya başlarken Rowenan'ın sessiz hareketlerini izledim. Arkasından gitmek üzere hareketlendiğimde önümde başka bir beden belirdi. Garrison başını yavaşça iki yana sallıyordu.

Gözlerimdeki bakışı görünce, "Hayır," dedi katı bir sesle. "Bu akşam olmaz, Bay Tenebris."

"Otuz dakika," diye pazarlık ettim hemen. Genelde böyle bir şey yapmazdım.

"Bu gece iyi değil. Ondan ne istiyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. Böyle bir günden sonra gerçekten onu zorlayacağımı mı düşünüyordu? "Bana bunu söyletme, Garrison." Henüz hiçbirine yapmak istemedikleri bir şey yapmasını emretmemiştim ve emretmeyi hiç istemiyordum. Onlar hem öğrencilerim hem de çırağımın ekibiydi. Yani dolaylı olarak benim de ekibimdi. Garrison'ın ifadesinden eğitmen kartımı kullanma fikrinden nefret ettiğini okumak kolaydı. Yapmayacaktım. Bugün olmazdı.

Bakışlarını omzumun arkasına sabitleyip düşünürken onu izledim. Tekrar bana döndüğünde neredeyse ona gülümseyecektim. *Neredeyse.* "Otuz dakika, Bay Tenebris. Otuz dakika sonra sizi duyabilecek kadar yakında olacağım. Ne eksik ne fazla."

Rowenan'ın odasının kapısını kapatmadan önce herkesin kendi odasına girdiğinden emin oldum. Oda arkadaşı yine yerinde değildi. Buna her defasında şükrediyordum. Gözleri

Kitaplık Rafı

içerideki varlığımı süzdü. Muhtemelen neden hâlâ onunla olduğumu sorguluyordu. Kaşlarını çattı. Bakışlarına aldırmadan banyoya girerek silahlarımdan ve kayışlarımdan kurtulurken Rowenan da aynısını masasının önünde yapmaya başlamıştı.

Sadece konuşmasını istiyordum. Birkaç kelime bile sesinin tonundan ruh halini anlamama yardımcı olurdu. Gözlerini bana çevirdi. Babasının cesedini izlerken harelerinde yer edinen bakışın anısı zihnimde hâlâ tazeydi. Annemin hayatı tehlikede olduğunda aklımı kaçıracakmış gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Bu yüzden babasını nasıl kurtarabileceğinin yollarını bulmak için fikirlerin kafasının içinde koşuşturup durduğundan hiç şüphem yoktu. Ancak olmamıştı. Çok geçti. Zamanında Kara Mora'nın anlattığı şifacı büyülerini daha iyi dinleseydim, o gün annemi iyileştirmek için bir çare bulabilir miydim diye hep merak etmiştim. Yine de bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Boynumdan nadiren çıkardığım zincir kolyemi lavobonun kenarına bırakarak odaya geri döndüm. Rowenan çoktan geceliğini giymişti. Sırtı bana dönüktü. Kahverengi saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Loş ışığın altında hareket ettikçe bazen sıcak kestane tonları bazen de koyu kahverengi tutamları açığa çıkıyordu.

Gözlerimi kaçırmalıydım. Fakat yapamadım.

İçinde bulunduğumuz durum aklımı balo gecesine götürdü. Aynı odada kalmak zorunda kaldığımız o gece ve o gecenin sabahına...

Aniden tüm detaylar zihnime hücum etti. Uyandığımda kendimi parmaklarım Rowenan'ın boğazına kenetlemiş halde bulmuştum. Gözleri korkuyla açılmış, nefesinin kesilmesine ramak kalmıştı. Ellerimi hızla çektiğimde bile canavar gibi hissetmeye devam etmiştim. O an, tüm gün ve hatta tüm hafta boyunca bu histen kurtulamamıştım.

Varlığını hep bildiğim ama sakladığım o lanetli ölüm işareti

Kitaplık Rafı

hayatta olmamam gerektiğini her an, her saniye hatırlatıyordu. Ölmesi gereken bir adamdım ama hayattaydım. İşaret de bunu unutmama asla izin vermiyordu.

Bazen bir fısıltı gibi giriyordu zihnime, bazen bir karabasan gibi boğazımı sıkıyordu. Bazen ise kontrolümü elimden alıyordu.

Tıpkı o sabah yaptığı gibi...

Bir sonrakinde beni bulan yine o olmuştu. Tüm gece yanımda kalmış, beni kâbuslarımdan çekip çıkaracağına söz vermişti. Şimdi bunu yapan ben olacaktım.

Yatağın kenarına oturdum ve yanımdaki boşluğa hafifçe vurdum. Yavaşça yürüyerek o boşluğa oturmadan önce bir anlığına bana baktı. Tüm vücudu hâlâ gergindi ancak benim dikkatimi çeken şey elleri ve yüzünün yan tarafıydı. Hâlâ kurumuş kan lekeleri vardı. Parmak eklemlerinde ve gözünün yan tarafında kaşlarını çatmaktan ya da ağlamaktan çatlak halinde duruyorlardı. Onu üniformasıyla görmek başka, geceliğiyle görmek çok başkaydı. Ancak kanla kaplı olduğunu ve temizlenmek için hiçbir hamlede bulunmadığını görmek tamamen farklı bir şeydi.

"İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Her şeyi gördün. Onu..." Daha çok "*nasıl iyi olabilirim ki*" diyormuş gibiydi. Bakışlarını diktiği ellerini yavaşça yumruk haline getirdi "Kahretsin."

"Rowenan." Devam etmeden önce bana bakmasını bekledim. "Row."

O anı görmemesi gereken kişi kendisiydi ve bunu bilmiyordu. Eğer Erindor'un peşine intikam arzusuyla takılıp kendisini öldürtmesini istemiyorsam, bunu hiç öğrenmemesini sağlayacaktım. Öğrenmesi halinde beni asla affetmeyecekti. Yine de canımı sıkan bu değildi, canımı sıkan kendini öldürtme ihtimaliydi.

Başka tarafa baktığında sessizliğe gömüldük. Birini nasıl **rahatlatacağı** konusunda altıncı hissi olan bir anne değildim.

Kitaplık Rafı

Benimle konuşmak istemiyorsa sorun değildi, ben de onu sıkıştırırdım. Elbette nazikçe. İnsanlar tekrar tekrar üstüne gidildiği zaman iyi tepkiler vermezdi. Bu yüzden en iyisi konuşmayı başlatmak ve ne söyleyeceğini düşünmesini beklemekti.

"Gel hadi." Kan lekelerine aldırmadan elini tutarak ayağa kaldırdım. Banyoya girdikten sonra lavabonun yanındaki tezgâha oturmasını işaret ettim. Dolaplardan birini açıp bir bez çıkardım. O boşluğa bakarken bezi ıslatmaya başlamıştım. Kan suyla öylece akıp gitmezdi. Asıl zor olan teninde birinin kanının olduğunu hissetmekti. *Mesela öz babamın.* Ovalamak bu hislerden gerçekten kurtulduğunu düşünmeyi kolaylaştırırdı.

Bezi sıktıktan sonra sağ elini tutup ovmaya başladım. Beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı, aksine gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onu biraz tanıyorsam, neden elindeki kanı silmekle uğraştığımı merak ediyordu.

Gözlerimi işimden ayırmadan devam ettim.

Her parmağında nasır vardı. Başka kadınların aksine, avuç içi sert ve soyulmuştu. Çoğu erkek zarif ve narin ellere sahip kadınları severdi. Yumuşak dokunuşları, pürüzsüz teni... ancak Rowenan öyle değildi. Raven Akademisi'ndeki hiçbir kız öyle değildi.

Elini temizlemeyi bitirdiğimde dakikalar geçmişti. Başımı kaldırdım, onun bakışlarıyla karşılaştıktan sonra diğer elini alarak ovmaya başladım. Eline karşı çok nazik ya da çok sert davranmamı umursadığından şüpheliydim.

"Çok geç kaldım," dedi boğuk bir sesle. Suya atlamaktan bahsettiğini anlamıştım. Sessiz kaldım, zorlamadan bana ne düşünüyorsa söylemesine izin verecektim. "Çok fazla kan vardı. Kıyafetinde, suda... ellerinde." Bu, yanağındaki kanlı el izini açıklıyordu. "Akademi bana birini iyileştirmenin yollarını öğretti ama onu gördüğümde öğrendiğim her şey aklımdan uçup gitti. Daha fazlasını yapmalıydım."

Kitaplık Rafı

Duraksadı, belki de yapabileceği her şeyi yaptığını söylememi bekliyordu. Söylemediğimde iç geçirerek devam etti. "Yarasına rağmen ölmemiş olma ihtimali için dualar ettim. Karnı resmen parçalanmıştı. Bağırsakları karnındaki yırtıktan dışarı taşmış, kanla kaplı ıslak kıyafetine yayılmıştı."

Bu sefer ona baktım. "*Biliyorum, oradaydım*," demek istedim. Ancak yapmadım. Valen'in ölümünün hiç kolay olmadığını kabul etmeliydim.

"Sudayken bana son bakışında elleriyle yarasını kapatmaya çalışıyordu, sanki parçalarını bir arada tutabilirmiş gibi. Tabii boşunaydı. Yüzü kireç gibi solgundu, kan kaybından bilincini yitirmek üzereydi. Yine de gözleri açıktı ve bana bakıyordu. Bir şey söylemek istedi. Dudakları titredi, boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı ama tam duyamadım. Öylece izlemekten başka bir şey yapmadım. Bedenine yayılmış ölümün soğukluğunu neredeyse gemiden bile hissedebiliyordum."

Tekrar konuşmadan önce gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında o anın zihninde yeniden oynadığını biliyordum. "Onu tanımakta geç kaldım. Bu da onu kaçırıp işkence edenin tam istediği şeydi. Belki onu öldürmeden önce bile canını yakıyorlardı."

Bu şüphesini sonlandıracak bir şey söylemeyi ne çok isterdim. *Hayır, öncesinde ona dokunmadılar bile. Adamları bunun için tembihledim. Aslında kolay ve acısız bir ölüm için de tembihlemiştim ama baban kurnaz çıktı.*

Gözleri yaşlarla parlamaya başladığında yüzüne bir gölge düştü. Gözlerinin parlamasını izleyebilmek için ağlamasını istememem kötü müydü? *Evet. Odaklanmalıydım.*

"Çok geç kaldım."

Bu... kötüydü. Başını duvara yasladı. Gözlerini kapattığında iki gözyaşı damlasının yanağından süzülerek geceliğine damlamasını izledim. "Annemin cesedini de babam bulmuştu..."

Kitaplık Rafı

Muhtemelen kişisel bir konu olduğu ve benim bunları bilmemem gerektiği için kendini durdurdu. Bu yüzden konuşmaya devam ettiğinde şaşırdım. "Annem, Korucu Kalesi'nde öldürüldü. Babamın gözü önünde. Belki aynı adam şimdi de babamı öldürdü. Babanın, Erindor'un bununla bir ilgisi varsa..."

Vardı.

Estia'da sözde teyzesinden öğrendiği bilgilerle bu sonuca vardığını tahmin etmek kolaydı.

Korucu Kalesi. Bunu hatırladığımda duraksadım. İçimde istemsizce yükselen endişe, soğuk ve sessiz bir korku gibi zihnimi sardı. "Öyle bir şey varsa bunu öğreneceğiz. Seni temin ederim." Karşısında değil, yanında olduğumu görmesini istiyordum. Çoğu zaman bana bir canavarmışım gibi bakıyordu. Son zamanlarda onun canavarı olmanın bana tuhaf bir keyif verdiğini fark etmiştim. Kulağa garip geliyordu ama gerçek buydu.

Bir canavardım. *Erindor'un değil, Rowenan'ın canavarıydım.*

Duygularını biraz da olsa anlamaya çalışırken tertemiz olan ellerine baktım. "Şimdi belki beni de öldürmeye gelecek. Binlerce kişiyi öldürdüm, sevdiğim diğer herkesi savunabilmek için eğitim aldım ama yeterli olmadı. Ölüm Tanrısına bir ömür boyu yetecek kadar çok ruh verdim, ikisini kaybettim ama hâlâ bana verilen bir ödül yok. Bunun yerine Ölüm Tanrısı daha da fazlasını alıyor. Hâlâ her şeye rağmen yeterince güçlü değilim."

İçimde ince bir şeyler koptu. Hırçın, inatçı ve kararlı bir şey... Daha önce hiç hissetmediğim ama bu kadar güçlü ve ham oluşundan korktuğum bir şeydi. "Bana bak." Başını hafifçe salladı. "Bak. Bana." Gözlerini açtığında bakışı bir ok atardamarımı delip beni duvara yapıştırmış gibi hissettirmişti. Bana çığlığını hatırlatıyordu.

"Sen fazlasıyla yeterlisin. Üstelik daha iyi olacaksın. Rowenan, sana bu hayat verildi. Acı ve her şey sana verildi çünkü onu yaşa-

Kitaplık Rafı

yacak kadar güçlü olan tek kişi sensin. Kaybettiğin her şey zamanı geldiğinde kendine bakıp yeterli olduğunu görmen için senden alındı. Her zaman yeterliydin ve her zaman da öyle olacaksın."

"Öyleyse neden onları kurtaramadım?" Sesi yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. Sanki ona cevap vermesi için Tanrıya yalvarıyordu.

Avucumun içinde çok küçük görünen eline baktım. "İnsanlar kurtarılmak için yaratılmamıştır. Sevilmek için yaratılmışlardır." Göğüskafesinden kalbi sökülüp alınmış küçük bir oğlan çocuğunu anımsamıştım. O bendim. Ayrıca ona bu cümleyi kurmam son derece garipti çünkü insanları sevmeyi uzun zaman önce bırakmıştım.

Kant Tenebris sevemezdi ki, değil mi?

"Peki ya yine birini kurtaramazsam?" Sesini meydan okurcasına sertleştirdi. "O zaman ne olacak?"

Tereddüt ettim. "Herkesi kurtaramazsın, küçük çırağım. Ancak koruyabilirsin. Bunu senden daha iyi yapabilecek kimse yok." Başını salladı, muhtemelen bana inanmıyordu.

"Beni çok az tanıyorsun." *Senin içini görüyorum. Bunu fark ettiğim ilk an başka birini öpmeyi denedim ancak sende gördüğüm şeyi düşünmeden edemedim. Benden nefret etmen için çok uğraşmıştım.*

"Tanımama gerek yok. Sana güveniyorum."

Gözlerini tekrar benimkilere diktiğinde orada ufacık bir şüphe kırıntısı bile görmesine izin vermedim. Gerçekten hissettiğin şeyin rolünü oynamak zor değildi. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama çırağıma güveniyordum. "İşte," dedim bezi ona uzatarak. "Yüzünü silmelisin."

Bezi almadı. Onun yerine öylece bana bakıyordu.

Bezi hâlâ benden almadığı için tekrarladım. "Row?"

Tekrar bana baktı. "Bana güvendiğini söyledin. Neden?" diye sordu.

Kitaplık Rafı

Omuz silktim, hâlâ elimden almadığı bir bezi tutuyor olmak tuhafıma gidiyordu. "Çünkü bunu hak ettin."

"Nasıl?"

"En yakın arkadaşını öldürdüğümü düşünene kadar sırrımı sakladın. Yanımda savaştın. Bana içtenlikle gülümsedin, Row. Öylesine değil. Ölüm işareti laneti beni bulduğunda sabaha kadar nöbetimi tuttun. Seni izledim, antrenman yaparken ve silahlarla birer oyuncak gibi oynarken ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Sevdiklerine karşı ne kadar korumacı olduğunu görebiliyorum. Önüme çıkan bir Darkstalkers'ı bıçakladın. Çoğu insan bana güvenmez ama sana güvenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Bir anlığına bakakaldı. Muhtemelen zamansız gelen dürüstlüğüm yüzündendi. Bunun için onu suçlamadım. Yine de beze uzanmadığı için kolumu hafifçe ona doğru uzatmış, tam bir aptal gibi görünerek öylece kalakalmıştım. Ne bekliyordu acaba?

"Ben de sana güveniyorum," dedi bir anda.

Affedersin?

Şaşkınlığımın tek işareti göz kırpmak oldu. Bana güvenmesi için kırmızı karın yağması gerektiğini düşünüyordum. Ya da belki Raven'ın mor alevlerinde yanmalıydım. Onu doğru anlamamış olmalıydım. Yanlış duymuş olabilirdim.

Tereddütümü fark ettiğinde öne doğru eğilip kendini tekrarladı. "Sana güveniyorum." Doğrudan yüzüme baktı. "Bir süredir."

Şişmiş gözlerine ve kanla kaplı yanağına bakınca ne demek istediğini anladım. Bana nasıl hissettiğini görmeme izin verecek kadar güveniyordu. "Yalnız kalmaya ihtiyacın var, ben de durmuş kafanı şişiriyorum," dedim ona. "Ayrıca yüzünün her yeri şiş."

Gözlerinde eğlence kıvılcımına benzer bir şey parladı. "Biliyorum. Ama sana güveniyorum."

Neden bu kadar tuhaf davrandığını açıklayabilecek bir darbe izi ya da bir hastalık belirtisi arayarak yüzünü inceledim.

Kitaplık Rafı

O her zaman garip davranırdı. Bir şey bulamadığımda ellerimi tekrar yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. Öpücükten sonra ona ilk defa bu şekilde dokunacaktım. Yani nazikçe.

Hareket etmedi.

Nefes alıp almadığından bile emin değildim.

Nefes alıp almadığından bile emin değilim.

Nefes al, nefes ver. Nefes al... Kahretsin, nasıl nefes vereceğimi unutmuştum.

Parmaklarım boynundaki lekeleri silene kadar tenine sürtündü. Ona baktım.

Yüzünün gerçekten güzel olduğunu düşünmemeye çalıştım. Hafif dolgun dudaklar, gamzeler, uzun kirpikler, sevimli bir burun...

Güzel, tehlikeli, güzel, vahşi, güzel, bağımsız, güzel, güçlü, cesur ve her şeyden önce sadık ve güzeldi. Sadece güzelliğinde bir parça karanlık vardı. Tüm suikastçı dünyasında olduğu gibi. O an bu dünyanın içinde olmasını hiç mi hiç istemediğimi fark ettim. Babasının ölümünden veya onu kaybetmenin acısından değildi, sadece şeytanın kan havuzunda boğulmasını istemiyordum.

Karanlık ama aynı zamanda güzeldi. Bir şiirden fırlamış gibi görünüyordu.

Sonunda nasıl nefes alınacağını hatırladığımda bezi kan lekeli yanağına hafifçe sürtmeye başladım. Bakışlarının yeniden dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum. Kendimi teskin etme ihtiyacıyla daha önce yanağına dokunduğum güzel kızları düşünmeye çalıştım.

"Marcel bana kalan tek şey," diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Ailem öldü. Artık sahip olduğum tek aile o."

"Öyle görünüyor," diye fısıldadım başka ne diyeceğimi bilemeden. Yüzünün kandan temizlenmiş olduğunu görünce lavaboya döndüm ve aniden gerilen sinirlerimi meşgul etmek için ellerimi yıkamaya başladım.

Kitaplık Rafı

"Yanılmışım. Babamın beni buraya göndererek annemin ölümünün ardındaki gerçeği öğrenmeye çalıştığını sanıyordum. Anlaşılan yalnızca Erindor'a borcunu ödüyormuş. Bunun da bir sebebi olduğuna eminim. Annem geride defterini bıraktı. Onu buldum ancak artık okumayı isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Karanlıkta okuyabileceğini söylediğim defterden bahsediyordu. Öğrenebileceklerinden mi korkuyordu?

"İstiyorsun," dediğimde bana baktı. Kaşları çatılmıştı. "Aksi takdirde hâlâ sende olmazdı."

Söylediklerimi düşünmesini izledim.

"Sonra," dedi usulca. "Sonra devam edeceğim. Zaten uzun bir gece oldu."

"Öyle oldu. Hadi, biraz uyumalıyız." Ona elimi uzattım. Bir yanım elimi tokatlayacağına, tipik bir Rowenan ukalalığı yapacağına ve dünyanın sahibiymiş gibi yatağına uzanacağına inanıyordu. Belki de beni kovardı. Ancak şaşırtıcı bir şekilde elimi tuttu ve tembelce lavabonun kenarından aşağı kaydı. Elini bırakmak için tutuşumu gevşettiğimde Row benimkini bırakmadı. Şaşkınlığım ikiye katlanmıştı.

Onu yatağına doğru çekiştirdim. "Uzan. Uyu," dedim yatağa oturduğunu görünce.

"Yapamayacağımı biliyorsun..."

"Bu gece rahat uyuyacaksın."

"Öyle mi?" diye sorarken kaşlarını kaldırmıştı. "Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim, biliyorum. Güven bana."

Oysa emin değildim. Söylediklerim sadece bir yanılsamaydı, yine de işe yarayacağını biliyordum. Her zaman işe yarardı. Yorganın altına yerleştiğinde ben de hemen yanında yerimi aldım. Aramızda yalnızca bir beden genişliği vardı. Neden bilmiyordum ama birbirimize bakarak yatmanın garip bir gerginliği

Kitaplık Rafı

vardı. Nefret dolu bir suikastçı eğitmeni ve ondan nefret eden çırağının aniden birbirlerine güven duyması alışılmadık ama kaçınılmaz bir şeydi.

Parmağımın ucuyla alnına düşen tutama dokundum.

Bu gece diğer gecelerden farklıydı. Aslında bir süredir farklı şeyler yaşanmaya devam ediyordu ve evrenin önümüze daha fazlasını çıkaracağından en ufak bir şüphem yoktu. Babam tarafından ölüm işaretiyle damgalandığımdan beri bana ölmek ya da öldürmek dışında bir seçenek verilmemişti. Tok sesi zihnimde yankılandı. *"Öl ya da öldür, Kant. Seçim senin."* Sırrımı bilenlerin nefes alması benim için bir tehdit demekti ve bu tehdidi defalarca kez ortadan kaldırmak zorunda kalmıştım.

İşte şimdi buradaydım. Sırrımı bilen o kızla aynı yatakta uzanıyordum. Gözleri taşıdığım laneti görmüştü ama hâlâ buradaydı. Ellerini boğazına götürmek yerine saçlarını okşayıp yanımda yatmasına izin veriyordum.

Bu alışılmadık ama sevebileceğim bir şeydi.

Kim bilir? Belki de canavarın göğsünde unuttuğu kalp hâlâ atıyordu.

"Önümüzdeki üç gün içinde babamın cesedini yakmam gerekiyor." Yüzündeki huzur durgunluğa dönüştü. "Bütün gece sürecek. Burada olmayacağım, sanırım akademi buna bir şey demez?"

Tekrar sessizliğe gömüldük. Çırağım bu gece yeterince acı yaşamıştı. İhtiyacı olan son şey, bütün gece düşüncelerinin ölü yatan babasının anısı etrafında dönüp durmasıydı. Hayır, bu gece kâbuslar ve ölü düşünceler olmayacaktı.

"Ben de gelmek istiyorum." Daha ne dediğimi düşünemeden kelimeler ağzımda şekilleniverdi.

Yavaşça kapanan gözleri hızla açıldı. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. "Ne?"

İnan bana, çırak. Ben de şu an kendime aynı soruyu soruyorum.

Kitaplık Rafı

"Bak," dedim kelimelerimin kontrolü hâlâ bende değilken. "Babanı hiç tanımadığımı biliyorum, keşke tanısaydım ama seninle gelmek istiyorum."

"Burada antrenmanların var, Kant. Bu çok saçma..."

"İstiyorum. Çırağımı yalnız bırakamam," diye tekrarladım. Dudağının içini ısırırken bunu düşünüyordu. "Ayrıca omzunda ağlamak için güvenebileceğin birine ihtiyacın olacak."

Gözlerini devirmesine rağmen dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gözden kaçırmamıştım.

"Sana güvendiğimi söylediğim için pişman olacağımı hissediyorum."

"Çok geç, artık biliyorum ve yakın zamanda bu bilgiyi unutmayı planlamıyorum." Benim küçük sırıtma gösterim de başlamıştı. Bana baktığında hâlâ aklından bu konu için tartışmak geçiyordu, bunu görebiliyordum. "Peki. Ancak tek şartla, benim kurallarım geçerli olacak."

"Sadece bana şarkını öğretirsen," diye pazarlık yaptım.

"Ne?"

"Daha önce antrenman sırasında bir şarkı söylediğini duydum. Ben de öğrenmek istiyorum." İtiraz etmek üzere ağzını açtı ama hemen geri kapattı. Bana bir kez daha ciddiyetimi tartan bir bakış attığında portremi çizecekmiş gibi hareketsiz kaldım.

Her isteğimi sorgulamak zorunda kalacak kadar kötü biri miyim gerçekten? Buna cevap vermesini istemiyordum.

Tam pes edip bana verileni kabul etmem gerektiğini düşündüğüm sırada, "Lanet olsun," diye iç çekti. Ardından şarkı söylemeye başladı.

Oculos claude, sile modo, *Gözlerini kapat, sessiz kal,*
Nox descendit, stellae micant. *Gece çöker, yıldızlar parlar.*
Ne e lecto surgas umquam, *Yatağından sakın dışarı çıkma,*

Kitaplık Rafı

Alioquin umbrae te auferent hinc. *Yoksa gölgeler seni alacak buradan.*

Şarkıyı sanki dünya acı içindeymiş gibi usulca söylüyordu. Her notayı ve her kelimeyi hafızama en iyi şekilde yazmaya çalıştım.

Sub lecto tuo manet ille, *Yatağın altında bekler o,*

Sibilat in tenebris, spiritus frigidus. *Fısıldar karanlıkta, nefesi soğuk.*

Si audis eius gradus, noli se movere, *Adımlarını duyarsan, sakın kıpırdama.*

Ungues eius te trahet in tenebras. *Pençeleri seni sürükler karanlığa.*

Şarkısını söylerken gözleri ya uyku ya da konsantrasyonla kapandı. Elimde olmadan aramızda duran ellerimize baktım. Bir an sonra kendimi bu akşam benim ona dokunduğum gibi tenime nazikçe dokunmasının nasıl hissettireceğini merak ederken buldum.

Duraksayıp, "Verya kim?" diye sordu Rowenan.

"Artık hiç kimse," diye yanıtladığımda tekrar şarkısını mırıldanmaya başladı.

Lux lunae pallida, nox alta, *Ay ışığı soluk, gece derin,*

Monstrum venit, tacite, latenter apparet. *Canavar gelir, sessiz, sinsice görünür.*

Sed si dormis alte et tranquille ama, *Uyursan derin ve huzurla,*

Somnia magica te servabunt ad auroram. *Rüya büyüleri seni koruyacak sabaha.*

Oculos claude, pax noctis, *Gözlerini kapat, karanlık huzur,*

Kitaplık Rafı

Monstrum umbrae longe manet. *Gölge canavarı uzak durur.*

Si tamen sileas, non veniet, *Eğer sessiz kalırsan, hiç çıkmaz,*

Sed si expergiscis, statim apparet. *Ama uyanırsan, yanında bitiverir.*

Sesi artık bir fısıltıya dönüştüğünde bile onu izlemeye ve dinlemeye devam ettim. Duruşu, bakışı bazen bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyordu.

Geçmişten bir hatıra:

Ben, sevgili Verya ve adını hatırlamadığım çocuk.

Kördüğüm'deydik.

Uyanmak istemedim. Uykuda kalmak ve sonsuza kadar rüya görmek istiyordum. Fakat ne yazık ki gözlerim çoktan açılmıştı. İşte bu şekilde kendimi Kara Mora'nın kulübesinin içinde esneyip kollarımı uzatırken buldum. Uzandığım yatak yumuşak ve peluştü. Aşağı baktığımda bir çeşit hayvan kürkü olduğunu gördüm. Cadının yatağında uyuyacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hiçbir şey yemedin."

Verya'nın sesi beni uykumdan uyandırdı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve nefes almadan önce bir an için kaskatı kesildim. "Kara Mora birçok yemek servis etti ama çorbayı bizimle paylaşmadı. Hepimize yetecek kadar meyve ve ekmek vardı. O zavallı çocuğun kemiklerini kemirdiğin sırada sana gülüp durdu. Sen de yemelisin, Kant."

"O zavallı çocuğun kemiklerini..." Kara Mora'nın derin ve dibi yanık kazanında kaynattığı çocuklardan yalnızca biriydi. Neyse ki onu hiç tanımamıştık, akademiden biri değildi. Çünkü onu bilmeden yemiştim.

Yüzümü ona döndüm. Verya kendisi için fazla yüksek olan bir ta-

Kitaplık Rafı

burede tek başına otururken ayakları havada sallanıyordu. Ellerini yakındaki bir masaya dayamıştı, söylediğine göre masada bol miktarda meyve ve ekmek vardı. Kara Mora hiçbir yerde görünmüyordu ve kulübesi de onu gizleyecek kadar büyük değildi. Muhtemelen ben baygınken bir ara dışarı çıkmıştı, bu iyiydi.

"Diğer çocuk nerede?" Kürk yatağın kenarından atlayarak masaya doğru yürürken sordum. Yanına oturup bir somun kahverengi ekmeğe uzandım. Hâlâ sıcaktı. Bu hiç mantıklı değildi çünkü bunlar birkaç saat önce servis edilmiş olmalıydı. Dış tabakası gevrek ve hoş kokuluydu. Meyvelerin sadece bazılarını Kördüğüm dışında bulabilirdik, bizim dünyamız için çoğu yabancıydı. Yine de hepsinin yenilebilir olduğunu düşündüm çünkü Kara Mora'nın elinde çeşitli yöntemler varken bizi öldürmek için zehir kullanması hiç mantıklı değildi. Ayrıca dev bir sürahi su ve üç ahşap bardak vardı.

En tanıdık olanı seçerek bir elma aldım. Muz ya da mango yoktu ama şikâyet edecek değildim. Meyveden bir ısırık aldığımda hoş bir şekilde tatlı, sulu ve taze olduğunu gördüm. Korucu Kalesi'nde mutfaktan çaldığım elmalar genellikle yumuşak olur, ağızda acı bir tat bırakırdı.

"Diğer çocuk nerede, Verya?" diye üsteledim kısık sesle. İlk soruşumda beni duymamış olabileceğinden şüphelenmiştim.

Verya sadece omuz silkti. "Kara Mora'ya gitmesine izin vermesi için yalvardı, ağladı, çığlık attı, yerlerde süründü. Onu suçlamıyorum, buraya ilk gelişiydi. Cadı onun bu halinden bıktı ve onu kovdu. En son camdan baktığımda bir Leş Yiyen sürüsünün ortasındaydı. Muhtemelen ölmüştür diye tahmin ediyorum."

Kara Mora'nın, akademinin onu rahatsız etmesini istemediğini söyledikten sonra Kördüğüm'e giren hiçbir öğrenciyi vahşice öldürmeyeceğini düşünmüştük. Fakat dürüst olmak gerekirse eğer bu çocuk, çocukları yiyen bir cadının başına bu kadar bela olduysa bunu hak etmediğini söyleyemezdim. Yine de hayatta kalmasını isterdim çünkü

Kitaplık Rafı

çok az kişiydik ve bir arkadaş daha iyi olurdu. Verya iyi biriydi, sadece zaman zaman korkutucu olabiliyordu.

Dik kafalıydı.

Onu seviyordum. Onu sevdiğimi yüzüne bakınca hızlanan kalbimden biliyordum.

Başka bir meyve parçası aldım, üzüme benzeyen sarı-yeşil bir şeydi ama biraz daha büyüktü. Yüzeyinin her yerinde küçük yumrular vardı. Yüzüme yaklaştırıp kokladım, ekşi kokuyordu.

Verya konuşurken yüzü duygusuzdu. "Kara Mora giderken Raven Akademisi'ne geri dönmeden önce sadece bir günümüz kaldığını söyledi. Bu süreçte bize büyüler öğretecekmiş."

"Bize büyü öğretmek mi istiyor?" Gözlerimi kırpıştırarak sordum. Bu iyiydi. Cadının bize bir şeyler öğretecek kadar değer vermesi iyiydi. Gerçi belli ki bunu kendi çıkarı için yapıyordu. Her ne olursa olsun Verya ve benim ondan kazanacağımız çok şey vardı çünkü o geçmişi ya da geleceği olmayan, güçlü bir büyücüydü. Başka bir dünyaya aitti. Yaşlı ve deneyimliydi. Kördüğüm'den çok daha karanlık ve çeşitli yerlerde sınandığı söylentisi etrafta dönerdi. Bu da zamanında cehennem gibi yollardan sağ çıkabildiği anlamına geliyordu.

"Biz... çok şanslıyız, değil mi? Biz burada oturup keyfimize göre yemek yerken diğerleri muhtemelen hâlâ dışarıda hayatları için savaşıyorlardır. Üstelik şimdi bize gerçek büyüyü öğretmek isteyen gerçek bir cadı var."

Verya başını öne eğdi. "Şanslıyız ama sandığımız kadar değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "O ne demek?"

"O karanlık yere geri dönüyoruz, değil mi? Burada Leş Yiyenlerle ve Kara Mora ile kalmayı Raven Akademisi dedikleri o cehennemde yaşamaya tercih ederim." Bunları kararlı bir şekilde söylemişti. Bakışları bir an için olduğu yerde asılı kaldı. "Buraya gönderilmeden önce seçkin bir grup, Erindor Tenebris'in konuşmasını dinlemek için toplandığında karanlık bir odadaydım. Benimle birlikte başka çocuklar da

Kitaplık Rafı

vardı. Çoğu hastalıktan ölüyordu, öksürüyor ve kan tükürüyorlardı. Bildiğin gibi ben hayatta kaldım ama başarısız olanları yok ederken bana izlettiler."

Erindor önce çocuklara el koyar, sonra onları dener ve hayatta kalanları akademiye gönderirdi.

Bazen bunu yapardı.

"Uyanmayanlara ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sorarken bir an nefesi kesildi. Göğsüne çarpan kalbinin hızlı atışını hissettim. Elleri masanın kenarlarını kavramış, parmak eklemleri beyazlamıştı. Konuşurken gözleri dondu kaldı. "Önce onları topladılar, hâlâ hayatta olanları bile inleyerek acı içinde sürüklediler. Onları tuğla gibi üst üste yığdılar ve sonra üzerlerine yağ döktüler. Ama sandığım gibi çocukları ateşe vermediler. Hayır, bir şey yaptılar. Söylediklerine göre, acılarını uzatacak ve böylece şeytanın işine yarayacak kutsal olmayan bir büyü gerçekleşecekmiş. Yani bir tür ayin. Sonra onları yavaşça yakmaya başladılar. Çığlık attıkları, alevlerin durması için yalvardıkları süre boyunca yaşadıklarından emin oldular ama durmadılar. Acılarını birer birer koparıp aldılar, tıpkı olgunlaşan bir meyveyi daldan koparır gibi. Korkunçtu."

Yutkundum. Babamın, Erindor Tenebris'in bunu yaptığını biliyordum. Hiçbiri söylenti değildi.

"O çocuklar merhamet için çığlık atmaya devam ettiler, Kant. Oradaydım. O insanlara durmaları için yalvardılar ama onlar durmadı. Yalnızca ellerini önlerinde birleştirerek gülümsediler."

Gözlerinden yaşlar döküldü. "Onun akademisine geri dönmek istemiyorum ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum."

Ayağa kalktım, ona doğru bir adım attım ve elimi yanağına koydum. Neyse ki ellerim onu üşütmeyecek kadar sıcaktı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Müttefiklere ihtiyacımız olacaktı. O cehennem gibi yerle mücadele ederken onun güçlü olmasına ve yanımda kalmasına ihtiyacım vardı. Onun bu sefaletin daha derinlerine batmasına izin veremezdim. "Merak etme, ben seni koruyacağım, tamam mı?"

Kitaplık Rafı

Onu bir gün önce sağ ve güçlü görmüştüm. Akademiye geri dönmek istemediğini biliyordum fakat başka seçeneğimiz yoktu. Onu koruyacağımı söylemiştim. Yemin etmiştim. Zaten yeminlerin bir anlamının olmadığını o günden sonra öğrenmiştim.

Onu öldürmeye karar verdiklerinde bunu izlememe izin verdiler. Acı çekmesi gerektiğini düşündüler. Babam Erindor Tenebris, onun gözümün önünde yavaş ve korkunç bir şekilde ölmesini istiyordu. Onun, benim hatamın bedelini ödeyeceğini söylemişti.

"Sana, biri seni severse ölüm işaretini kaldıracağımı söylemiştim," dedi Erindor Tenebris kendini alıntılayarak. "Ancak sen hile yaptın, o cılız parmağınla Verya'yı işaret edip seni seviyor olabileceğini söyledin." Titreyen çenemi tuttu. "Kara Mora'nın büyüleri sayesinde bunun doğru olmadığını öğrendim, sevgili oğlum. O seni değil, sen onu seviyorsun. Hem de çarpık ve gerçek bile olmayan hislerle. Aşk gerçek değildir, Kant. Ölürse bir daha beni kandırmaman gerektiğini, aksi durumda bu lanetten asla kurtulamayacağını hiç unutmazsın."

Verya'yı avlunun ortasına çıkardıklarında içimdeki her şey dondu. Çığlık atmadı. Diz çöktüğünde bile bakışlarıyla meydan okuyordu ama ben içindeki o dehşeti görebiliyordum. Onu ilk defa o zaman bu denli titrerken görmüştüm.

Bakışlarımı yalnızca çok kısa bir süre Verya'dan ayırarak babama baktım. "Yapma, yalvarırım."

Erindor Tenebris çenesini havaya kaldırdı. "İzle."

Erindor'un askerleri onu kelepçelediler. Ellerini hışımla yukarı çektiklerinde omuzları yerinden çıktı ve bir kemiğin kırılma sesi duyuldu. Çığlığı ve nefesleri dört bir yana dağılmıştı. Dişlerini sıktığını buradan görebiliyordum. Verya'nın ibretlik olması planlanan işkencesini sadece bana değil, akademiye kendi elleriyle soktuğu tüm çocuklara izletiyordu. Babam gülümseyerek Verya'nın yanına gitti, parmaklarını çenesine bastırıp yüzünü kaldırdı.

"Demek oğlumu onu sevdiğine inandıran küçük kız sensin. Bu çok

Kitaplık Rafı

sinsi ve bedeli ödenmesi gereken bir yalan. Yerinde olsam güçlü görünmeye çalışmazdım," dedi sakince. "Acını uzatma."

Sonra keskin hançerini kemerinden çekti.

Fakat öldürmedi. Hayır, hiçbir zaman o kadar kolay olmazdı.

"Dur artık," diye bağırdığım sırada sert eller kollarıma yapıştı. Hançeri Verya'nın göğsüne bastırdı ama derisini zar zor kesti. Bedeni acıdan şoka girerken başını göğe kaldırdı. Benim yüzümdendi. Hepsi benim yüzümdendi. Kan, ince bir çizgi halinde süzüldü. Sonra hançeri yanına fırlatarak askerlerine döndü. "Başlayın."

İlk önce tırnaklarını çektiler. Birer birer. Çığlık atmamaya çalışıyordu ama acı tahammül edilemez olmalıydı. Sonra derisini yüzdüler, kollarından başladılar ve açıkta kalan eti kanla parladı. Çok fazla kan vardı.

Ardından babamın en sevdiği işkence yöntemini getirdiler. Zehirli kül. Verya ile birlikte çığlıklar atıyor, sövüyor, titriyor, zaman zaman hıçkırıyor ve ağlıyordum.

Kara büyüyle yapılmış bu maddeyi yüzülmüş derisinin üzerine sürdüler. Etine değdiği an Verya'nın çığlığı taşlara çarpıp yankılandı. Zehir sinirlerini yakıyor, damarlarını kurutuyordu. Babamın gülümsediğini gördüm.

"Sonsuza kadar sürmeyecek, kızım," dedi ona. "Ama senin gibi bir yalancının biraz acı çekmesi gerekir." Son darbeyi vurmadılar. Babam onun acı içinde kendi ölümünü beklemesini istedi. Onu çözerek taş zemine attılar.

Orada yatarken titriyordu. Gözleri bana kilitlenmişti. Dudakları kıpırdadı ama sesi çıkmadı. Bir şeyler söylüyordu.

Bense kollarımı saran eller dolayısıyla hareket edemedim. Onu izledim. Hissizleştim. Saatler sonra ölmüştü.

Ölümü saatler sürdüğü için bile ağladım.

"Kimseyi benden koruyamazsın, oğlum," dedi babam. "Artık unutmazsın..." Elini omzuma koydu. "Kalbinin bir işe yaramadığını."

Kitaplık Rafı

O günden sonra haklı olduğunu düşündüm. Kalbimin varlığını unutmuştum. Unutmak zorundaydım.

Bir zamanlar birinin benim için önemli olabileceğini sanmıştım ama yanılmıştım. Çok yanlış bir düşünceydi. Babam Erindor Tenebris, en büyük hatamı anlamıştı. O zamanlar farkında olmasam da beni en iyi o tanıyordu. Kanımı taşıyan adam, en zayıf yanımı görebilen tek kişiydi ve bunu yok etmişti.

Beni işaretlediğinde, "Ölüm işaretini kaldırmak için bir yol var," demişti babam. "Sevgi."

Ne büyük bir yalandı. *Buna kendisi bile inanmıyordu ki...*

Bana umut vermedi, bana bir seçenek sunmadı. Onun gözünde ben sadece bir araçtım. Bir denektim, bir deneyin kusurlu sonucuydum. Ayrıca benim sevgim ona göre yalnızca düzeltilecek bir hataydı. Yine de o zaman bile babamın benim için asla özgürlüğü istemeyeceğini bilmeli, anlamalıydım. Çünkü o ölüm işaretimi kaldırmak istemiyordu. Beni zincirli tutmayı, onun emirlerini yerine getiren bir kukla olarak kalmamı istiyordu. Bunu sağlamak için de en kolay yolu seçmişti.

Onu öldürmüştü.

O günden sonra kalbimin atıp atmadığını umursamadım. Beni canlı tutan tek şey nefes almak zorunda oluşumdu. Öldürmek, hayatta kalmak, her zaman olduğu gibi eğitim almak ve eğitim vermek... bunlar artık sorgulamadığım şeylerdi.

Önüme kendi anlaşmalarına fayda edecek insanlar getiriyordu. Onlardan biriyle evlenirsem ömrüm boyunca gözüm gerçek aşka kaymayacak ve onun esaretinden çıkamayacaktım. Ayrıca eşimle birlikte iş ilişkileri genişleyecekti. Her yönden kazanacaktı. Her seferinde önüme getirilen o kızlardan kurtulmanın bir yolunu bulmuş, onun karşısına her çıkışımda koluma başka birini takmıştım.

Bu bir çeşit, "*Hâlâ deniyorum. Kalbime engel olamayacaksın,*" diye hatırlatma yoluydu. Ancak olmuştu. Erindor Tenebris

Kitaplık Rafı

sahiden kalbime engel olmuştu. Yalnızca ben bu zaferini öğrenmesini istememiştim. Kolumda gördüğü hiçbir kıza gerçekten bağlanmadığımı biliyordu, alaycı bakışlarından bunu anlamak kolaydı. Bu yüzden hiçbiri için endişe etmeme gerek kalmamıştı.

Peki şimdi?

Şimdi önümde Rowenan vardı. Onu sevemezdim ama artık onu koruyabilirdim. Bu yüzden dudaklarımdan çıkan kelimeleri engellemedim. "Merak etme. Ben seni koruyacağım, tamam mı?"

Beni duymuyordu çünkü çoktan uyumuştu. O an, tıpkı yıllar önce olduğu gibi söylemek istediğim tek şey buydu.

Kitaplık Rafı

YİRMİ DÖRT

HER ŞEYE RAĞMEN BABA

ROWENAN LA BLANC

Son iki gün zor geçmişti. Omuzlarınıza bir yük daha eklenmiş gibi hissettiğinizde hayata devam etmeye çalışmak kolay değildi. Fakat öyle olmuştu. Geçen seferkinden daha kolaydı. Yani annemin ölümünden... Kendimi daha iyi hissetmiyordum ama annem öldüğünde hissettiğim kadar da yıkılmış hissetmiyordum. Bu normal miydi? Yani ebeveynlerimden birini kaybettiğimde neredeyse onunla birlikte ölecekken, diğeri gittiğinde sadece ezik bir kırıklık hissetmek sağlıklı mıydı? Öyle olmadığını biliyordum ama içimden bir ses Kant ve diğer dört aptalın bununla bir ilgisi olduğunu söylüyordu. *Özellikle Kant'ın.*

İki gece önce söylediklerimde ciddiydim. Nasıl olduysa ona güveniyordum. İhtiyacım olan son şeyin bir düşman olduğunu düşündüğüm zamanlarda bana düşman olmaktan başka bir şey yapmamıştı, bu doğruydu. Ancak şimdi de yakınlığa ihtiyacım olduğunu görmüş ve olabildiğince yakınımda kalmıştı.

Hayatım bir kalıp gibiydi. Uyanıyor, programımızda yazan derse giriyor, eğitmenlerimizden emir alıyor ve onları yerine

Kitaplık Rafı

getiriyordum. Tüm bunlardan önce babamı ve annemle ilgili yaptığımız planları düşünerek antrenman yapıyor, sonra birinci maddeye geri dönüyordum.

Şimdiyse günün ne getireceğini bilmiyordum.

Babamın ölümünün ertesi sabahında beni dürten ya da kalkmam için tekmeleyen Kant yerine, güneşle uyanmak tuhaftı. Belli ki bugün diğer dört sersem kapıma dayanmamıştı. Güneş kuşluk vaktini gösteriyordu ve sonunda iyi bir gece uykusu çekmiş gibi hissediyordum.

Karşıma baktığımda ikimizin de yan yatmış olduğunu gördüm. Mışıl mışıl uyuyordu, siyah saçları göz maskesi gibi yüzüne düşüyordu. Gözleri iki farklı renkteyken ve elleri boynumdayken bile çenesiyle elmacıkkemiklerinin nazik ama keskin hatlarını görebilmiştim. Bazen özüne inip kırık bir oğlan çocuğu bulmuşum gibi hissediyordum.

İçindeki tüm karanlığa rağmen hâlâ bir güzelliği vardı.

Birlikte uyuduğumuz birkaç gecenin ardından bunun ikimiz için de ne kadar kolay olduğunu fark etmiştim. İlki onu ölüm işaretinin kâbuslarından korumaya çalıştığım geceydi. Bu sefer ikimiz de uykuya dalmış ve birbirimize bakarak uyanmıştık. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kalbimdeki kırık ara sıra sızlıyordu.

Bazen aynaya baktığımda gerçekten kendi gözlerimle mi, yoksa bir ölünün gözleriyle mi gördüğümü merak ediyordum. Marcel'i tekrar canlı görmek hâlâ uğruna yaşayacak bir şeylerim olduğunu hatırlamamı sağlıyordu. Bu ve Alister'ın sürekli beni korkutmaya ya da sinsice saldırmaya çalışması. Sıklıkla beni korkutmak için bir kanepenin altına saklanıp bileğimden tutmaya çalışırdı. Ancak hiçbir zaman tam olarak işe yaramamıştı.

Şimdiyse güneş perdelerin arasından doğarken Kant'a ba-

Kitaplık Rafı

kıyordum. Beni tetikte tuttuğu için minnettar hissetmediğimi söyleyemezdim. Annem öldüğünde dikkatimi dağıtmak için tek sahip olduğum şey, Marcel'in kolları ve gözyaşlarımdaki tuzun tadıydı. Şimdi tek yapmam gereken bir saniyeliğine kafamı çevirerek yanıma bakmaktı. Yani Kant'a. O da bana yüzündeki taş gibi ifadeyi bozmadan bakıyor, ıslak yüzümü kuruluyordu. Sinir bozucuydu ama beni ayakta tutmayı başarmıştı.

Gözleri titreyerek açıldı, aynı renkte olduklarını görünce rahatlamadan edemedim. Bunu söylediğime inanamıyordum ama onun yeşil gözleriyle uyanmak dünyadaki en müstehcen şey gibi hissettiriyordu.

"Açıklaman gereken bazı şeyler var," dedim gözleri benimkileri bulduğunda. "*Neden elimi tutuyorsun?*" Sorulardan biri buydu.

Bana yarı uykulu, çatık bir ifadeyle karşılık verdi. Anlamadığını gördüğümde iç çekip birleşmiş ellerimizi havaya kaldırdım. Onlara sanki nadir bulunan bir türmüş ve gerçek mi, yoksa sadece hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Aptal sırıtışı yüzünü eğene kadar gerçekten komikti. "Bana asılmaya mı çalışıyorsun, Rowenan?" diye sordu muzip bakışlarla. "Çünkü eğer öyleyse..."

"Azizler aşkına." Elimi onunkinden çekerek yataktan çıkmak için hamle yaptım ama eli omzuma yapışıp beni yerimde tuttu.

"Hayır, o kadar kolay kurtulamazsın." Gözlerindeki o sinir bozucu parıltıyla bana yaklaşmaya başlamıştı. Elimi yüzüne vurdum.

"Bahsettiğin güven buraya kadar mı? Çünkü bana tokat atacakmışsın gibi görünüyor," diye mırıldandı avucuma karşı. Burnunu sıkarak onu boğmak istiyordum.

"Boğazınızı ezmeden önce biraz uzaklaşın, Bay Tenebris." dedim ekstra kibarca.

Kitaplık Rafı

Bileğimi nazikçe kavrayıp elimi yüzünden uzaklaştırdı. "Korkma, seni öpmeyecektim."

"Ölüm işareti olan maskesiz ve silahsız bir adam için cesur bir kelime seçimi." *Öpmek mi? Beni mi sınıyordu?*

Aniden vücudumu ters çevirerek kollarını arkamdan dolamasına karşı hazırlıksızdım. Çenesinin başımın tam arkasında olduğunu, göğsünün sırtımdaki baskısını hissedebiliyordum.

"Bırakabilir misin?" Gerçekten kibarca sormuştum.

"Hayır," diye cevap verdi gururla.

"Peki neden?"

"Biraz daha uyumanı istiyorum çünkü uyurken konuşamıyorsun ve huzurlu bir adam olmaya biraz daha yaklaşıyorum. Tıpkı sen gelmeden önce olduğu gibi."

"Şimdi seni..." Sinirle tutuşundan kurtulup ona dönmeye çalıştım ama kolları sıkılaşarak buna engel oldu.

"Şşt. Bir çırak gibi konuş, Rowenan." Hâlâ ödenmemiş bir paspas borcum vardı. Onun da bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Başını kulağıma biraz daha yaklaştırarak, "Ayrıca evet hatırladım," diye fısıldadı yavaşça. Sesi hâlâ uykunun ağırlığını taşıyordu. "Antrenmana gidip gitmediğini kontrol edeceğim." Yataktan kalktığı an tamamen güne adapte olmuş gibi görünüyordu. Esnemedi ya da gerinmedi. Hareketlerinde tembellik bile yoktu. Omuzlarımda hâlâ baskısını hissettiğim kollarının yerini hızla soğuk bir ürperti almıştı.

Kayışlarını omuzlarına attı ve maskesini takarken bana son bir bakış fırlattı. "Cidden, antrenmanlara girmek zorundasın." Kapıdan çıkarak kaybolmadan önce söylediği son şey bu olmuştu.

Odadan çıkışını fırsat bilip hızla masaya oturdum. Açıkta bir parşömen hemen önümde duruyordu. Mürekkep kâğıda değdiği anda kelimeler tükürük parçaları gibi etrafa dağılmaya başladı.

Kitaplık Rafı

MARCEL'E MEKTUP

Sevgili Marcel,

Sana ne zamandır yazmak istediğimi anlatamam. Keşke sebebi bu olmasaydı. Kalemi elimde tutmak, neler yazacağımı düşündüğümde daha da zorlaştı. Çünkü sana nasıl yazacağımı, nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Döndüğünde karşılaşacağın şeyi sana netlikle açıklayanın ben olmam gerektiğini düşündüm. Eve ne zaman döner, gerçekle: le karşı karşıya gelir ve bunları okursun bilmiyorum.

Sana ulaşacağından emin olmasam da bu mektubu yazıyorum.

Bunu en iyi şekilde nasıl söyleyebilirim bilmiyorum ama... babamız öldü. Gözlerimle gördüm, Marcel. O anı tarif edecek kelime bulamıyorum. Hâlâ gözümün önünden gitmiyor. Onu gözlerimin önünde öldürdüler. En korkuncu da ne biliyor musun? Bunu yapanlar Darkstalkerslardı.

Hiç haberim olmayan bir bilgiyi bu şekilde öğrendim. Babamız uzun zamandır krallıkta aranıyormuş. Hakkında emirler verilmiş. Onun geçmişte neler yaptığını bildiklerini söylüyorlar. Oysa ben... ben bunların hiçbirinden haberdar değildim. Babamın ne yaptığını biliyorsan, lütfen beni bu çıkmazdan kurtar.

Bir diğer konu ise...

Marcel, neden senden haber alamıyorum? Bana yazmıyorsun. Geleceğini söylediğin halde evden çıktığım günden beri yüzünü görmedim. Babam son mektubunda göreve gittiğini ve geri dönmediğini söyledi. Ne olur, iyi olduğuna dair haber ver. Nerede olduğunu, hayatta olduğunu söyle. Sensiz her şey daha zor. Babamdan sonra seni kaybetme korkusunu daha çok hissediyorum.

Babamızın ölümünden önce birçok şey ortaya çıktı. Annemin geçmişine dair bilmediğim şeyler öğrendim. Annemin bir zamanlar aka-

Kitaplık Rafı

deminin baş eğitmeni olduğunu, Erindor Tenebris tarafından yetiştirildiğini biliyorum. Artık annemin ölümünden Erindor'un da sorumlu olabileceğini düşünüyorum. Evet, doğru okudun. Korucu Erindor Tenebris. Hepsi önümde parçalanmış bir bilmece gibi. Sanki hiçbir şey göründüğü gibi değil, Marcel.

Artık biliyorum ki, babamızın hayatta kalmak için yaptığı şeyler vardı. Bu kadar sırrı bizden saklamasına anlam veremiyorum. Veremiyorum çünkü ona annemle ilgili bildiğinden emin olduğum şeyleri söylediğimde bunun üzerini hızla kapatan satırlar yazdı. Bize anlattıklarının ne kadarının doğru olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kim için çalıştı, kimden sakındı bizi?

Yalnız kalmak istemiyorum, Marcel.

Sanırım bazen bundan korkuyorum.

Bununla dalga geçecek olursan seni tekmelerim.

Şaka bir yana, seni çok sık düşünüyorum. Sen her zaman benim dayanağım oldun. Bir zamanlar beni kollarına alıp, "Küçüğüm, ne olursa olsun seni koruyacağım," dediğini hatırlıyorum. Hayatta olmanı istiyorum. Seni tekrar görmek için ne gerekiyorsa yaparım.

Lütfen eğer bu mektup sana ulaşırsa bana haber ver.

Beni daha fazla merakta bırakma.

Senin küçüğün, Rowenan La Blanc.

Katlamadan önce uzun bir süre parşömene baktım, onu Marcel'in ellerinde hayal ettim.

Babamın cesedi hâlâ buradaydı. Onu akademiye getiren bizdik. Bedeninin bozulmaması için binanın en soğuk yerine, zindanlara koyulmuştu. Ölümünün üzerinden saatler geçmişti ve ben onun cansız bedeniyle aynı binada olmaya katlanamıyordum.

İçimdeki çok baskın bir ses, bu şekilde ondan kalan tüm iyi anılara saygısızlık ettiğimi söylüyordu. Kalemi bırakıp parşömeni cebime attım. Kayışlarımı dahi bağlamadan, yalnızca

Kitaplık Rafı

sıkıca örülmüş bir saçla odadan çıktığımda omzum aynı anda içeri giren Jassy'ye çarptı.

Ona bakmadım, onunla konuşmadım. Varlığı umurumda bile değildi.

Adımlarım koridor taşlarına hafifçe çarpıyordu. Hızlı yürümüyordum ama duraksamıyordum da. Üzerime düşen son görevi yaparak babamı uğurlamam gerekecekti. Elbette bunun için öncelikle Bay Harlow'u bilgilendirmem gerekiyordu.

Baş eğitmenin ofisine ulaştığımda içeriden hafif bir kâğıt hışırtısı duyuldu. Harlow'un çoktan uyanıp buraya damladığını biliyordum. Akademide sabahın en erken saatlerinde bile çalışan az sayıdaki insandan biriydi.

Kapıya hafifçe vurdum. İçeriden gelen birkaç saniyelik sessizlikten sonra ağır ama net bir ses duyuldu. "İçeri gel." Derin bir nefes aldım, kapıyı açarak içeri adım attım.

Sanki varlığımla odadaki hava aniden değişmişti. Onunla baş başa konuşabilme umuduyla erken saatte gelmeyi tercih etmiştim. Ancak Harlow'un yanı sıra odanın içindeki iki kişinin daha tüm odağı üzerime kaymıştı.

Bay Harlow sandalyesini geri itmiş ayakta dururken ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Masasında öne eğildiği sırada parmaklarının ucunda bir sayfa döndürdü. Yanında sıkkın bir şekilde oturan diğer iki kişi Bayan Drake ve Bayan Wren'di.

Bay Harlow'un sesi uyuyan zihnimi uyandırdı. "Söyle bakalım, Rowenan." Yavaşça başımı kaldırarak odanın merkezine doğru yürüdüm. "Neden geldin?"

Diğer iki eğitmene bakmamaya çalışıp yalnızca Bay Harlow'a odaklanmaya çalıştım. Zihnim sürekli kontrol ediyordu. Ellerim arkada bağlı, ayaklarım birbirine yapışıktı. Tam bir saygı duruşu. Zihnime sakinleşmesi için geçtiğim özet bu şekildeydi.

Kitaplık Rafı

Konuşmadan önce beklenti ve sabırsızlık dolu gözlerle yüzüme bakmasına aldırmadan boğazımı temizledim. Üç farklı otoritenin bir arada olduğu bu ortamda öncesinde bir düzeltme yapmadığım için detone olmayı hayal bile etmek istemiyordum. "Babam." Bunu duyduğunda ifadesi olabilirmiş gibi daha da ciddileşti. "Onu son yolculuğuna uğurlamak için ekibim ve benim bir günlük zamana ihtiyacımız var." İşte, tek seferde söylemiştim.

Bir anda kâğıdın üzerindeki elini çekerek doğruldu. Kaybımın haberini yeni almış gibi odadaki varlığıma dikkat kesilmişti.

"O bir gün, bugün," diye ekledim. "Yani izniniz olursa."

"Valen La Blanc. Öyle değil mi?" İsminin ensemdeki tüyleri havalandırmasına ve göz pınarlarımı yakmasına aldırmadan başımı salladım. "Ruhu huzur bulsun, acının ötesine geçti," diye beni yatıştırmaya çalıştı.

Bay Harlow tekrar konuşmak üzere ağzını açtığı anda başka bir kadın sesi buna engel oldu. "Bugün olmaz. Öğleden sonra acı tahammül testine gireceksiniz." Bayan Wren söylediklerini onaylatmak için Harlow'a bakıyordu. Ancak ona bir söz hakkı bırakmamıştı. "Başka bir gün yapman gerekecek."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Cesedin çürümesini mi istiyorlardı? "Babam akademinin zindanında bir gece daha mı geçirecek yani?" İmalı bir soruydu. Bay Harlow ya da diğerlerinin *eğitmenlerinle düzgün konuşmayı öğrenmek gerek* nutuğunu dinlemek için fazla yıpranmış hissediyordum. Bu yüzden zihnimin içinde bir yerde isyan etme dürtüsü nüksettiğinde onu hızla yerine oturttum.

Bay Harlow anlam veremediğim bir şekilde acı tahammül testini onaylarcasına başını salladı. Oysa ilk başta şüphesiz izin verecekmiş gibi görünüyordu. "Zindanlar soğuktur, Rowenan. Orada hangi bedenlerin, hangi şartlarda bozulmadan günlerce

Kitaplık Rafı

kaldığını bilsen şaşırırdın. Şimdi git ve öğleden sonrası için hazırlan."

"Ancak öylece ort..."

"Git, öğleden sonrası için hazırlan." Bayan Wren, Harlow'un az önceki kelimelerini birebir tekrar etti. "Eğer testi geçersen, akşam çıkabilirsin. Değil mi, Bay Harlow?"

"Elbette, bu iyi bir fikir," diye onayladı Bay Harlow.

Evelyn Drake mevzuya dahil olmamıştı, bu yüzden kendisinden yardım dilenmeyi reddederek bakışlarımı ondan tarafa çevirmedim. Bunun yerine son defa Bayan Wren'e kayan gözlerim alev alev yanıyordu. O kaltağı mor alevlerde yakıp derisini soymak istiyordum.

Kapıyı açtım ve başımı hafifçe eğerek kısa bir selam verdim. Hiç düşünmeden adımlarımı kapıya doğru çevirdim. Üç figürden hiçbirinin istediğim kelimeleri söylemeyeceğini kabullenip ofisi ardımda bıraktım.

Dışarı çıktığımda aklımda tek bir düşünce vardı. Babamın cesedi ve çok geçmeden son yolculuğuna çıkması gerektiği. *"Orada hangi bedenlerin, hangi şartlarda bozulmadan günlerce kaldığını bilsen şaşırırdın."* Bay Harlow böyle söylemişti. Valen La Blanc herhangi biri değildi.

Her şeye rağmen benim babamdı.

Kitaplık Rafı

YİRMİ BEŞ

TERCİHEN DÜRÜST

ROWENAN LA BLANC

Yemekhaneye gittiğimde masanın üzerinde meyve, baharatlı et, sıcak ekmek, yumurta, pastırma ve portakal suyu olduğunu görmüştüm. *Kim ölmüştü de yemeklere karar verenler değişmişti? Tanrım, aşçının başına taş mı yağmıştı?*

Tüm ekibin başı aynı anda bana doğru döndüğünde el salladım. Her biri yaklaşıp bir şeyler yememi işaret ediyordu ama midem bulanmadan ne kadar yiyebileceğimden emin değildim.

Beş sandalyeli masanın başına oturdum. Alister peşimden gelerek soluma yerleşti, tabağını çoktan doldurmuştu. Bana tıka basa dolu bir tabak getirdiklerinde hâlâ öylece durup aval aval etrafa baktığımı fark ettim.

"Bize katılmanızdan memnuniyet duyarız, leydim," dedi Vladimir samimi bir alayla. Elindeki bıçakla tabağımı işaret ediyordu.

"Ben..." Bakışlarım yüzleri arasında dolaşırken aklımın uzaklara dalmasına engel olamıyordum. Muhtemelen üzüntüden aklımı kaçırdığımı ve yemek yemeyi reddeceğimi düşünüyorlardı.

Kitaplık Rafı

"Bak," dedi Garrison ayağa kalkıp oturduğum tarafa yürürken. Yanıma oturdu ve bir elimi avucunun içine aldı. "Diğerlerine söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Şu an her ne düşünüyorsan ya da hissediyorsan, dilini tutmana gerek yok. Bir şey söylemek istiyorsan, söyle. Tercihen dürüst olarak, bizi bıçaklamadan. Bir şey yapmak istiyorsan, yap. Tabii yine bizi bıçaklamadan. Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey için seni yargılamayacağız. Tabii bizi bıçaklamazsan."

Gülümsedim.

"Bizi bir tampon gibi düşün," diyen Lena ağzını çoktan doldurmuştu. Elini uzattı ve bir yumurtanın yarısını da benimkine tıktı. "Ailen olarak buradayız. Bir şeye ihtiyacın olursa doğrudan bize gel, Row. Eğer tehlikedeysen ya da bir şeye ihtiyacın varsa, o zaman gelip bize sor." Hepsi başını sallayıp bu kelimeleri onayladı. "Artık gizli saklı yok... yani Adrian'la birlikte yaptığınız gibi bizi saf dışı bırakman gerekmiyor. Verdiğim sözleri ciddiye alırım çünkü böyle sözler verdiğim pek görülmemiştir."

"Elbette," dedim sakladığım her şeyden pişmanlık duyarak. Aynı anda ağzımdaki yumurtayı yutmaya çalışıyordum. Onlar benim ekibimdi, onları saf dışı bırakmak gibi bir lüksüm olamazdı. "Öyle yapacağımdan şüpheniz olmasın."

Yalan söylediğime dair bir işaret bulmak için gözlerimi ararken onu izledim. İnsanlar beni sürekli bir şeyler saklarken gördükten sonra bunu hep yaparlardı. Söylediklerimin doğru olup olmadığını kendilerine sorduklarını görebiliyordum.

Garrison bana dönmeden Vlad'e hızlı bir bakış attı. Gözleri hâlâ benim gözlerimde bir saniyeden fazla kalmıyordu ama bir gelişme olduğunu hissedebiliyordum. "Yani... her şeyi anlatacaksın, aile sırrı bile olsa?"

Artık ailem onlardı.

Kitaplık Rafı

"Bozkırdaki bir at kadar özgür bir şekilde konuşacağım," diye tasvir ettim sabahın bu erken saatinde toplayabildiğim kadar coşkuyla.

Alister dikkat çekmek isteğiyle sesini düzeltti. "Ben de bozkırdaki bir at kadar dürüst olabilir miyim?"

Direkt Lena'ya soruyormuş gibi baktığı için hızla başını salladı. "Ne duruyorsun?"

"O zaman kıyafetinde salya lekesi olduğunu söylemeliyim." Gözlerim Lena'nın elbisesinde aşağı kaydığında sadece onun haklı olduğunu değil, aynı zamanda hâlâ dün geceden kalma üniformalarını giydiğini görmüştüm. Şu anda aramızdan kaçının duş dahi almadığını düşünmek bile istemiyordum.

Dönüp bana baktı. "Ciddi mi bu?"

Lekeyi görür görmez onaylar anlamda başımı salladım. Ağzım yumurtayla doluydu.

"Fark etmen ne kadar sürecek görmek istedim." Bazen Alister'ın neden bu kadar sık zorbalığa uğradığını anlayabiliyordum.

"İnanılmaz," diye soludum. Sulanmış ağzıma bir çilek atıp Alister'a ters ters baktım. Çileğin tatlılığı beni zevkten inletiyor olsa da hiçbir zaman inleyen biri olmamıştım. En azından yemek yerken.

Bir dakika daha kendi kendime tartıştıktan sonra Vladimir tabağımdakileri işaret etti. "Bir yerden başlasan iyi edersin." Tabağın besin değeri yüksek kısımlarını yememden bahsettiğini anlamıştım.

Birkaç üzüm ve çilek daha aldıktan sonra baharatlı ete geçtim. Çatalımı masaya hafifçe bırakmak istediğimde elimden kayınca çıkan gürültülü sesle yeniden başlarını kaldırdılar. Bunu fırsat bilip, "Öğleden sonra acı tahammül testine gireceğimizi duydum," dedim hepsine hitaben.

Garrison ekmeğini ısırırken donakaldı. En azından ağzını

Kitaplık Rafı

kapatarak yeme nezaketini gösterdiği için mutluydum. "Babamı uğurlamak için hepimiz adına izin istediğimde bu yüzden müsaade etmediler."

"İğrenç bir sabah," dedi Vlad iştahı kaçmış gibi. Karşımda sandalyesine sindi ve dolu tabağına baktı. "Sonunda antrenmanlarımızın daha insani olmaya başladığını düşünmüştüm."

"Düşünme işinde çok iyi olmadığını biliyoruz," dedi Lena. Hâlâ ne olduğunu bilmediğim bir şeyi yutmaya çalışıyordu. Masadaki herkesten çok daha iştahlı görünüyordu.

Çatalına yeni bir parça batırdığı sırada Lena'ya seslendim. "Onu rahat bırak. Görünen o ki, zaten bugün yeterince canı yanacak."

Vlad suyunu alıp Lena'nın tabağına boca ettiğinde masada bir sessizlik oldu. Lena boynundan itibaren morarmaya başlamıştı. Vlad'e dönerek gözüne yumruğu vurmadan önce yalnızca iki saniye ölüm bakışı atmıştı. "Bunu hak ettin."

Lena ile aynı fikirdeydim. Vlad'in tabağını önünden çekip ıslak olanı onun önüne yerleştirdi.

Kıkırdarken moraracak gözüne baktım. Ovuşturmaya devam ettiği sırada, "Sana iltifat yağdırmayı bırakmasını istiyorsan, tek yapman gereken bunu ona söylemekti," dedim ona. İltifattan kastımın ne olduğunu çok iyi anlamıştı.

"Söyledim. Birkaç kez."

"Söyledin mi?" Lena bu bir yalanmış gibi şakıdı.

"Yanlış hatırlamıyorsam geçen ay beş kez."

"Bu sağlam bir yalan, sen de adi bir yalancısın."

Tartışmalarını bitirmelerini beklemek bir ömür sürebilirdi. "Öğle vakti gelene kadar sadece önünüzdekinin tadını çıkarın. Bayan Wren'in bizim için hazırladığı sürprizi gördüğümüzde en son ne yediğimizin pek önemi kalmayacakmış gibi geliyor," diye mırıldandım. "Bilirsiniz, Wren'in sürprizleri genelde kusturur."

Hepsi asık suratlarla onayladı.

Kitaplık Rafı

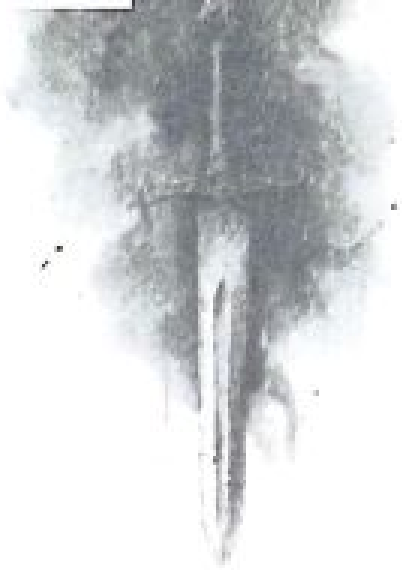

YİRMİ ALTI

EĞER SEN DEĞİLSEN, KİMDİ?

ROWENAN LA BLANC

Ders : Çeşitli Görevler ve Saha Eğitimleri - Samantha Wren
Gerçek görev simülasyonları

Gökyüzü hâlâ soluk maviye çalarken aralıklı bir sıra halinde Bayan Wren'in karşısına dikilmiştik. Zemindeki taşlar en ufak bir hareketimizde gergin bir çatırtıyla sessizliği dolduruyordu. Bayan Wren'in eğitimlerinde her zaman alışılmışın dışında bir şeyler olurdu. Yüzündeki sinsi gülümseme bugünün istisna olmayacağını gösteriyordu.

İzlendiğim hissine kapılarak başımı kaldırınca yanılmadığımı anladım. Kartal Kanadı'nın üçüncü katının penceresinden tek gözüyle doğruca bana baktığını görebiliyordum. Başka kimsenin bunu görüp görmediği şüphesiyle etrafıma baktım.

Bu sırada Kant kaybolmuştu.

Bayan Wren ellerini arkasında birleştirerek bize doğru bir adım attı.

Kitaplık Rafı

"Dayanıklılık yalnızca gücünüzle ölçülmez." Sesi keskin bir kılıç darbesi kadar netti. Sıklıkla derslerinin bu kadar zor geçmesinin sebebinin temelde kendinden küçüklerden nefret etmesi olabileceğini düşünüyordum. "Her suikastçı sırlarımızı zihinsel ve fiziksel acıya karşı koruyabiliyor olmalıdır. Yani karşı taraf size işkence etmeye kalktığında onları hayal kırıklığına uğratabilmelisiniz. Bugünkü dersimiz acıya ne kadar tahammül edebildiğinizi gösterecek."

Bir an duraksadı. Gözleri sırasıyla her birimizin üzerinde gezindi. Ne anlatmaya çalıştığını anlamamız için bekliyordu.

"Kayışlarınızı ve botlarınızı çıkarın."

Ne?

Birçoğumuz doğru duyduğumuza emin olamadan gözlerimiz kısıldı. Ancak kimse konuşmadı. Sorulara gerek yoktu, akademide sorgulamanın karşılığı genellikle daha ağır bir ceza olurdu. İleri adım atan ilk kişi Garrison oldu. Hiç tereddüt etmeden diz çöküp botlarını çözdü. Diğerleri de hızla onu izledi. Kayışları çözerken sert deri gıcırdıyordu. Onun ardından hemen ben de botlarımı çıkardım. Ayağımı yere bastığım anda zeminin keskin soğuğu tüm bedenime yayıldı.

Bayan Wren tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladıktan sonra arkamızda duran geniş taş platforma doğru ilerledi. Önümüzde dev bir demir kapak vardı. Uzun yıllardır orada durduğu her halinden belliydi ama buraya geldiğimizden beri kimse onun açıldığını görmemişti. Bugün bu yenilik için çok da heyecanlı olduğumuzu söyleyemezdim.

Bayan Wren metal halkayı kavrayarak kapağı sert bir hareketle yukarı kaldırdı. Hepimizin hazır olup olmadığını anlamak için bir süre sessizce bekledi. Sonra odanın ortasına yürüdü. Birkaç muhafıza başıyla işaret ettiğinde her biri sırayla yanımıza geldi ve kulaklarımıza fısıldamaya başladı.

Yanımda duran Vladimir'e ne söylediğini duymaya çalış-

Kitaplık Rafı

sam da yapamadım. Sıra bana geldiğinde olmamam gerektiği kadar meraklıydım. Muhafız eliyle siper ettiği dudaklarını kulağıma yaklaştırmadan önce ya da sonra göz teması kurmamıştı. "Yirmi dört," dedi sadece.

Anlamak için kaşlarımı çatarken Bayan Wren iç gıcıklayan sesiyle yeniden konuşmaya başladı. "Gizli numaranız şu andan itibaren sizin en büyük sırrınızdır," diye açıkladı. Böylelikle sayıyı kesinlikle aklımda tutmam gerektiğinden emin oldum. "Bu sayıyı yalnızca ben ve siz bileceksiniz. Sadece acı katlanılamaz hale geldiğinde, yani bir düşman sizi köşeye sıkıştırdığında ve tek kurtuluşunuz ona sırrınızı vermek olduğunda söyleyeceksiniz. Eğer numaranızı söylerseniz, buradan çıkabilirsiniz. Fakat sırrınızı satmış olursunuz."

Biraz daha itilen kapak ağır bir şekilde açıldığında ortaya çıkan karanlık boşluk, ağzını açmış bekleyen bir canavara benziyordu. İçeriden yükselen hafif hava akımı bile iğrenç bir kokuyla doluydu. Kan, pas ve eski, çürümüş bir şeylerin kokusu birbirine karışmıştı. Daha dikkatli baktığımda zeminin görünmediğini fark ettim.

İçinde bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Tek bildiğim şey, ne Bayan Wren'de ne de burada merhamet duygusunun olmadığıydı.

Ekibin yüz ifadesini görmek için yerlerini yokladığımda aynı dehşet ifadesini paylaştığımızı fark ettim. *Lena, Alister, Vladimir, Garrison ve ben.* Hepimiz ilk adımı atmadan önce birbirimize baktık.

Bayan Wren gözlerini kısarak işaret etti. "Garrison, önce sen."

Garrison eşi benzeri görülmemiş bir nefes çekti. Teni solmuştu ancak tereddütünü yansıtmamaya çalıştığı açıkça ortadaydı. Herkesin bakışları ona döndüğünde geri adım atmak gibi bir seçeneği olmadığını biliyordu. Çenesi hafifçe kasıldı ve adımını attı.

Kitaplık Rafı

Tam demir kapağın eşiğinden geçtiğinde altındaki belli belirsiz zemin birden kayboldu. Sanki boşluğa düşmüş gibi bir an havada asılı kaldı. Hemen sonra ayakları bir yüzeye basmış olmalıydı, o an çıkan sesi hepimiz duymuştuk. Islak bir sıçrama ve peşinden gelen iç burkan bir çatırtı.

Garrison'ın keskin çığlığı nefesimi tutmama neden olmuştu. Ses labirentin karanlık tünellerinde yankılandı. "*Tanrılar ve azizleri...*" Hırıltılı sesi gittikçe uzaklaşıyordu.

"Yine ne boktan bir şey planlamış?" diye sordu Alister.

Lena gözlerini bir an bile kapıdan ayırmıyordu. "Ne olduğunu öğrenmeye pek hevesli değilim."

Bayan Wren'in sesi dehşet dolu tahminlerimizi böldü. "Sıradaki." Garrison'ın çırpınış sesleri devam ederken diğerleriyle göz göze geldim. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bu da sıradakinin benim olmamı istediği anlamına geliyordu. Zihnim yeni bir ezber yapıyormuşçasına yalnızca aynı sayıyı tekrar ediyordu.

Yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört.

Kendimi ileriye bıraktığımda önce serbest düşüşün getirdiği o kısa ağırlıksızlık hissi, ardından da keskin bir acı vücuduma saplandı. Ayaklarım yere değer değmez cam kırıkları derime battı. Önce yanına, sonra sıcak bir sızı hissettim. Nefesimi tutup yere çökmeden ayakta kalmaya çalıştım. Zemin soğuk, kaygan ve tehlikeliydi.

Üstelik hem benim hem Garrison'ın kanıyla ıslanmıştı.

Gözlerim karanlığa alıştığında çevremi taradım. Ayaklarımın altında kırık camların çıtırtısı yankılanırken dengemi kaybetmemek için bir adım geri attım. Bununla birlikte ayaklarımda yeni yaralar açılmıştı. Dudaklarımdan istemsizce bir çığlık koptu.

Hissettiğim hareketlilikle donakaldım. Arkamda benden kaynaklanmayan bir hareketlilik vardı. Bir duvar mıydı? Hayır,

Kitaplık Rafı

bir şey hızlıca kıpırdanmıştı. Duyularım keskinleşti. Beni izleyen bir çift gözün varlığını hissettim.

"Garrison?" diye fısıldadım. Sesim çatallandı, yankı derinleşti.

Cevap yoktu.

Önümde bir gölge kıpırdadı. Bir şey ya da biri beni izliyordu.

Yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört.

Titrek bir nefes eşliğinde ileri doğru bir adım attım. Gölgeden olabildiğince hızlı kaçmam gerektiğini hissediyordum. Kanlı zemin ayaklarımın altında kaygan bir tuzak gibi hissettiriyordu. Acıdan kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Her adım yepyeni bir yaraya ve yepyeni bir acıya neden oluyordu.

Birden zihnimde başka bir soru belirdi. *Garrison buraya düştüğünde çırpınıyordu. Şimdi neden sessizdi?*

Karanlık derinleşirken ilerlemeye çalıştım. Zemindeki kırık camlar ayaklarımın altından kaydı ve dizlerimin üzerine düşmemek için refleksle bir duvara tutundum.

Duvar beklediğim gibi soğuk ve sert değildi, hatta elimin altında hareket etmişti. Kalbim boğazıma tırmandı. Bir nefes alış sesi duydum. *Garrison mıydı?* "Kimsin?" diye fısıldadım. Sesim karanlığın içinde kayboldu.

Yanıt gelmedi ama gölgeler kıpırdamaya devam ediyordu. Bir şey hızla önümden geçti. Görünmeyen ama hissedilen bir varlıktı. Eğer canım bu kadar yanmıyor olsaydı gülerdim çünkü bu birçok açıdan kâbuslarıma benziyordu.

Yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört.

Derin bir nefes aldım, paniklemeden önce odaklanmalıydım. Yavaşça yere çömelip ellerimle zemini yokladım. Sıcak, yapışkan bir sıvı parmaklarıma bulaştı. Kendi kanımdan daha yoğun, daha koyuydu.

Bir fısıltı duyduğumu sanarak sessizleştim.

Kitaplık Rafı

Yalnız değildim.

Fısıltılar duvardan, zeminden, havadan geliyordu. Anlamını çözemediğim kelimeler, bilinmeyen sesler beynime kazınıyordu. O anda bir el bileğime sarıldı. Sıcak, titrek ve kanlıydı. *Garrison.*

Fakat onun gözleri bana değil, arkamdaki karanlığa kilitlenmişti.

"Koş," dedi boğuk bir sesle.

Her şey bir anda oldu.

Garrison'ın parmakları bileğimi sıkıca kavramıştı. Güçsüz düşmesine rağmen hareket etmesi için onu kamçılayan bir panik içindeydi. Her adımda ayak tabanımıza saplanan iğne ve cam kırıkları yüzünden nefes nefese kalmıştık. "Buranın çıkışını bulmak için Vlad'in erkekliğini bile verirdim."

"İlk defa Vlad'in de seninle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum."

Bir anda karanlığın içinden bir ses yükseldi. Metalin taşa sürtünmesi gibi keskin ve kulak tırmalayıcıydı. Bir şey duvarın içinden çıkıyordu.

"Koş," diye fısıldadım.

Garrison'ın zorla ayakta durmaya çalıştığını görebiliyordum. Kendi acımı unutup onu kolundan destekledim. Daha adım atamadan bir şey bacağımı kavradı.

Soğuk. Kemiksi. Canlı.

O an nefesim kesildi. Baktığımda zeminden yükselen bir elin bileğime dolandığını gördüm. Tırnakları uzun, cildi ölülere özgü gri bir tondaydı. *Cehennemdeki şeytan!* O bile kesinlikle bundan iyiydi. Daha da fenası beni cam kırklarının arasına çekmeye çalışıyordu.

Garrison kısık bir çığlık attı. "Ona bakma! Sadece koş!" Kemik torbasına tekme atarak koşmaya başladım.

Yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört.

Kitaplık Rafı

Garrison'ın kolunu sıkıp onu harekete geçmeye zorladım ama bir şeye odaklanmış durumdaydı. Gözleri hafifçe aralanmış bir duvara kaydı. İçgüdüsel olarak bakışlarımı aynı yöne çevirdim. Duvarın tam ortasında, zar zor fark edilen bir açıklık vardı. İnce bir ışık çizgisine benziyordu. *Dışarıya açılıyordu.* Ya da en azından öyle görünüyordu.

"Oraya sığmam," diye fısıldadı Garrison. Cüssesi göz önünde bulundurulduğunda söylediğinde haklıydı. Yine de cam kırıklarının üzerinde yürümeye daha fazla devam edemezdik.

"Denememiz gerekiyor," dedim hissettiğim acıyla agresifleşerek.

Garrison duvara doğru bir adım attı. Yaklaştıkça açıklığın içinden geçebileceğimiz kadar büyük olup olmadığını kestirmeye çalışıyordum. Görünüşe göre, yer yer daralan bir yapıya sahipti.

Bana dönerek fiziğimi gözden geçirdikten sonra kararlılıkla başını salladı. O da en az benim kadar ter içinde kalmıştı. *Ve elbette kanla kaplıydı.* "Sen sığarsın, ben başka bir yol deneyeceğim."

"Hayır, birlikte çıkacağız," diye isyan ettim. Onu burada yalnız bırakmaya niyetim yoktu. Kördüğüm'de değildik. Bu da aldığımız her hasarın kalıcı olabileceği anlamına geliyordu. Kolumdan sıkıca kavrayıp beni aralık duvara yerleştirmeye çalışırken direndim.

"Yap şunu, Rowenan." Topallayarak gözden kaybolmadan önce *sorun yok* dercesine yüzüme baktı.

Tereddüt etmeden hareket ettim. Dar açıklığa ilerleyip kendimi içeri itmeye başladım. İlk önce başımı ve omuzlarımı geçirdim. Aralık oldukça dardı, taşlar tenimi çiziyordu ama umurumda bile değildi. Buradan çıkmalıydım.

İlerlemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Göğsüm geçmiş, kollarımı içeri çekmeye çalışıyordum. Tam sürtü-

Kitaplık Rafı

nerek ilerlediğim sırada duvar hareket etmeye başladı. Hareket yukarıdan aşağıya ya da sağa sola değildi. Üzerimde daralıp alçalıyor, beni sıkıştırıyordu. Sanki içeride birinin olduğunu fark edecek kadar bilinçliydi ve beni ezmeye çalışıyordu.

Kalbim gümbürderken zeminden taşların sürtünme sesi yükseldi. Duvar gittikçe daralıyordu. Bir anlığına içerideki şeyin bizi burada tutmaya çalıştığını düşündüm. Belki de buradan sağ çıkmamız istenmiyordu. Belki Bayan Wren'in asıl amacı da buydu.

Duvar boyunca hızla ilerlemekten başka çarem yoktu. Mesafe o kadar daralmıştı ki, kaburgalarıma baskı yapıyordu. Ağzımdan istemsiz bir çığlık yükseldi ama durup acıya teslim olamazdım. Duvar hâlâ hareket ediyordu. Aniden bedenimde bir şey kırıldığında hissettiğim acıyla donakaldım.

İçimdeki bir kemik çatlayarak yerinden oynadı. *Kaburgamdı.* Keskin bir acı göğsümün sol tarafına yayıldı. Nefes almak zorlaştı, sanki aldığım her solukta ciğerlerime bıçak saplanıyordu.

Tek düşünebildiğim acıydı. Kulaklarımda sadece beni sıkıştıran taş ve uğursuz yeri kaplayan gölgeler arasında sıçrayan sıçanların ya da yaratıkların sesi vardı. Kalp atışlarım son nefesim için geri sayımmış gibi hissettiriyor, bedenim durmadan kasılıyordu.

Nefes al.

Yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört, yirmi dört.

Nefes almak acıtıyordu. Gözlerimi açmak, hatta yutkunmak bile acıtıyordu. Gölgelerin kırık kaburgalarımın üzerinde gezdirdiği ellerinin dokunuşunu hissediyordum. Çığlık attım ama sesim paramparçaydı, neredeyse yok olmuştu. Fısıltılarım her şeyin bitmesi için sessiz bir duadan fazlası değildi. Her nefes alışımda acı iyice artıyordu. Bu da yetmezmiş gibi sarsılışlarım bu durumu daha da kötüleştirmişti.

Kitaplık Rafı

Babamın pek de taze olmayan sesi kulaklarımdaydı. *Savaş, küçüğüm. Savaş.* Oysa cesedinin tepemdeki binanın içinde olduğunu bilmek bambaşka bir acıydı.

Yapmak zorundaydım. İlerlemeye devam etmek zorundaydım. Bunu yaptığımda ise canım yanmıştı. *Çok acıtıyordu.*

Kırık kaburgamın sivri köşesi ve dar duvar derimde, kaslarımda ve kemiklerimde yeni yaralara neden oluyordu.

Dua ederken bir tanrının elinden diğerine savruluyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Acı bilincimi zayıflatmıştı. Bazen düşüyormuşum gibi bazen de uçuyormuşum gibi geliyordu. Ölüm fikrine her geçen dakika daha fazla ısınıyordum çünkü hayata tutunmak çok zordu. Ancak burada olmamın, ellerimin titremesinin ve bedenimin diken gibi batan şoklarla seğirmesinin bir nedeni vardı.

Suikastçı olmak için eğitilen bedenim pes etmeyi reddediyordu. Bir an sonra gölgelerin fısıltısını yeniden duyabilir oldum. Kelimeleri netti. Sanki doğrudan benimle konuşuyordu.

"Sana vereceğim fırtınaya dayanamazsın."

Acı, kayıp, düşüş ve solan hatıralarım... Tüm bunları düşündüğümde onun kazanmasına izin vermek çok cazip geliyordu. Beyaz bayrak sallayıp savaşmayı bırakabilirdim. Burada ölüme teslim olmak çok kolay olurdu ama kendimi kısık sesle, kelimeleri tekrarlarken buldum.

"Ben fırtınayım."

Elimle duvarı yokladım ve acıyı görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim. Taş yüzey soğuktu ama ilerledikçe değişti. Daha pürüzsüz, daha az doğal görünüyordu. Sonuna yaklaşmışım gibi hissettiriyordu. Son bir hamleyle kendimi ileri ittiğimde vücudum aniden boşluğa düştü.

Aşağı yuvarlanıp sert bir zemine çarpınca ciğerlerimden hava boşaldı. Kaburgamdaki acı keskin bir bıçak gibi içimi delmişti.

Kitaplık Rafı

Buna rağmen açık gökyüzüne baktım. Haykırmak istedim, acı buna engel olduğunda ise yalnızca gülümsedim. *Hâlâ hayattaydım.* Çok geçmeden çevremde uğultular yükseldi. Gözlerimi araladığımda bulanık siluetlerin hızla bana yaklaşarak etrafımda toplandıklarını fark ettim.

Vladimir, Alister, Lena ve diğerleri yerde bir et parçası gibi görünen bana bakıyordu. Ne kadar berbat göründüğümü tahmin dahi etmek istemiyordum. *Hissettiğim durum Leş Yiyen'den bile beterdi.*

"Buraya yardım çağırın."

Bu büyük ihtimalle benim içindi. Hepsi biraz şaşkınlık biraz da endişeyle yüzüme bakıyordu. İfadelerinde biraz da tiksinti vardı. Ayağa kalkmaya çalıştığımda göğsüme dolan acıyla yeniden dizlerimin üzerine çöktüm. Lena hareket etmemem için omuzlarıma bastırdı. "Yardım gelene kadar olduğun yerde kal, yoksa Kara Mora gibi çarpık kalacaksın."

Buna gülmek istedim.

"Gölge Ustası." Bayan Wren'in sesi adımlarıyla birlikte yaklaşıyordu. "Testi geçen tek kişi oldun." Neden kulağa bir övgüymüş gibi gelmiyordu? Bir süre öylece bakmaya devam etti, ifadesinde ne hayal kırıklığı ne de memnuniyet vardı. "Bu sadece hayatta kaldığın anlamına gelmiyor, Rowenan. Bu, hayatta kalmayı hak ettiğin anlamına geliyor."

Artık benden kurtulmak istemediğinize sevindim, Bayan Wren. Elbette bunları sesli söylemezdim.

"Garrison," dedim kanlar içindeki hali gözümün önüne geldiğinde. "O nerede?" Kalabalığın arasında bir hareketlilik oldu.

Hâlâ hayattaydı ama yüzü solgundu. Onu biraz daha incelediğimde hasarın bununla sınırlı olduğunu fark ettim. Bu garipti, az önce yanımdayken bundan çok daha kötü durumda olduğuna yemin edebilirdim.

Kitaplık Rafı

Bir an bile düşünmeden eli yüzüme uzandı ve yüzümü kapatan saç tutamlarını geriye çekti. "Aferin sana, küçük fırtına."

Gözlerimle onu muayene ediyordum. "Sen iyi misin?"

Soruma şaşırmış gibi başını salladı. İmalı bir şekilde gülümsedi. "Bana mı soruyorsun? Ne halde olduğunun farkında mısın sen?"

Acı kendini hatırlatırken inledim. "Senin de benden aşağı kalır yanın yoktu?" *Bundan emindim.*

Başını yana eğerken gözleri bir an ciddileşti. Fakat hemen ardından dudaklarında beliren gülümsemeyi bozmadı. "Sen neyden bahsediyorsun? Aşağıda seni hiç görmedim."

Bir an yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Garrison'ın yüzüne baktığımda orada şüphe yoktu.

Öyleyse beni duvara girmeye ikna eden kimdi?

Kitaplık Rafı

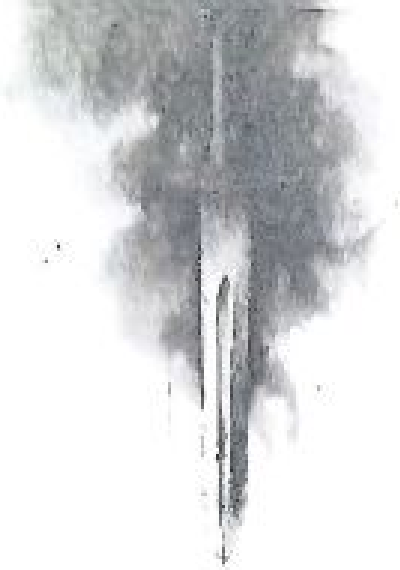

YİRMİ YEDİ

YATAĞI KIRIK BİR KÜÇÜK FIRTINA

KANT TENEBRIS

Koridorun camından baktığımda Bayan Wren'in, acı tahammül testi için sevgili babamdan direktif aldığını hemen anlamıştım. Bunu yalnızca çırağıma diktiği bakışlarında bile görebiliyordum. Kalabalığa doğru yürürken her şey bulanıktı çünkü yerde yatanın çırağım olduğunu biliyordum. Daha önce onun *neredeyse* ölümünü izlemiştim. Girdiği her testten canlı çıkıyor olsa da çektiği acılardan geri dönemezdi. Bu yüzden endişeli kalabalığın yardım çağırdığını duydukça o günü yeniden yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Bayan Wren testi kimin geçip geçmeyeceğini değil, Rowenan'ın testi geçip geçmeyeceğini görmek istemişti. Nitekim test şu an son endişem bile değildi. Çırağımın neden baygın durumda olduğunu bilmiyordum, bunu camın arkasından görmenin imkânsız olduğunu da az önce deneyimlemiştim. Bana kalırsa çırağımın aldığı yara bu akademideki ilk gerçek ve tek meselemdi. "Yol açın," dedim özellikle önümde duranlara.

İlk harekete geçen Vladimir oldu. Yere çökmüş Garrison'ı kolundan tutarak kenara çekmişti, Lena ve Alister da diğerle-

Kitaplık Rafı

rinin alan açması için kollarını öne uzatmıştı. Yerdeki öğrencisine öylece tepesinden bakan Bayan Wren'e yanlışlıkla olmuş gibi omuz atıp Rowenan'ın yanına diz çöktüm. "Bakalım burada ne varmış?" Önce gözlerimle, ardında ellerimle bedenini tararken kaburgalarına geldiğimde acıyla tısladı.

"Yavaş olsana." Kaşlarımı çattığımda kendini düzeltti. "Olsanız olur mu, Bay Tenebris?"

Bir kaburga karığı ve iflah olmaz bir dil, başka bir şeyi yoktu.

Rahatlama beni bir tsunami gibi serinletti. Sıcak alnında biriken teri elimi ıslatıyor, sadece yaralı olamayacak kadar solgun görünüyordu. Garrison'a bir bakış attığımda az önce konuştukları şeyden dolayı olabileceğini düşündüm çünkü onun da yüzünde de benzer bir kafa karışıklığı vardı. Ellerimi bacaklarının ve sırtının altından geçirdim, yarasına baskı uygulamaktan kaçınarak onu yerden kaldırdım. Bu sırada şaşkın bir nefes aldı.

"Yürüyebilirim." Oysa kollarını çoktan boynuma sarmıştı.

"Sürünebilirim demek istedin sanırım." Bir kuş kadar hafifti. Arkamı döndüğümde bununla hava atmak isteyeceği kadar gözün üzerimizde olduğunu gördüm.

Şanslı çırak. Yani nadiren.

Rowenan'ı akademinin içine, revire doğru taşırken Bayan Wren'in yanında yavaşladım. "Erindor'a kuzgunun uçup gittiğini söyleyin."

"Bu da ne demek?" dedi Bayan Wren.

"O anlayacaktır."

Revirin kapısına vardığımızda içerideki ilaç kokusu bir anlığına üzerimdeki gerilimi azalttı. Kapıyı ayağımla hafifçe iterek açtım ve Rowenan'ı dikkatlice içerideki yatağın üzerine bıraktım. Kollarını boynumdan ayırmakta isteksiz davranması hâlâ kendini tam olarak bırakmadığını gösteriyordu. Kaburgasına baskı uygulamadan vücudunu yumuşakça metal yüzeye yerleştirdim. Bu sırada dişlerinin arasından kaçan bir inleme odayı doldurdu.

Kitaplık Rafı

"Derin nefes alma." Onu sakinleştirmekten çok kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. İlk defa uysal biri gibi yalnızca başını salladığında şaşkınlıktan yan tarafına bayılmamak için direndim.

Bu kadar sorun etmemeliydim. *Önceden etmezdim, öyleyse bu çarpıntı da neydi böyle?*

Yeni revir görevlimiz yaşlı ama dikkatli bir kadındı. Yarasını incelemeye başlamadan önce yüzüme bakıp, "Kırık var," dedi alçak sesle. "Ama batmamış. İç organlara zarar vermemiş gibi duruyor."

Derin bir nefes verdim. Kırık kaburgalar acı verici olsa da düzeltilebilirdi. Onarılırdı. Ancak içe doğru batmış bir kemik ölüm fermanı olurdu. Rowenan yüzünü çevirmişti, gözlerini benden saklıyordu. Ter şakaklarındaki saçları ıslatmıştı. Teni hâlâ solgundu. Bilincinin açık kalması durumun çok kötü olmadığını gösteriyordu.

"Biraz dinlenmesi gerek." Hemşire işiyle meşgulken bana bakmadı ama onunla konuştuğumu biliyordu. "Değil mi?"

Rowenan başını hafifçe iki yana salladı. "Ben... antrenmandaydım."

"Şimdi de antrenman bitti," diye karşılık verdim. Rowenan sessiz kaldı. Kaburgalarıyla oynandığı sırada gözleri hafifçe kapanıyor, sonra yeniden açılıyordu. Onu böyle görmek bildiğim tüm hallerini zihnimde yeniden canlandırmama neden oldu.

Hiçbir zaman zayıf bir kız olmamıştı ama her zaman kırılmış bir kızdı.

Ayağa kalkarken yüzüme ifadesiz bir maske takındım. Revir görevlisine sadece bir bakış gönderdiğimde anlamıştı. "Kesinlikle dinlenmelisin..."

"Rowenan," diye belirtti ismini.

"Dinlen, Rowenan. Bir süre darbe almamalısın." Hemşireye başını salladı, hatta koluna girmem konusunda tek kelime etmedi ancak kaşları çatıldı.

Kitaplık Rafı

Küçük fırtınam. Kaburgası çatlamış olsa da içindeki inatçılık hâlâ sapasağlamdı.

Akademinin koridoru soğuktu ama Rowenan'ın bedeninden gelen ısı aramızda garip bir denge kuruyordu. Koluma girerek adımlarını benimkilere uydurmuştu. Her nefesinde belli belirsiz bir acı çekiyor gibi görünüyordu. Yine de şikâyet etmiyor, sadece yürüyordu. Dik durmaya çalışmasına rağmen istemeden de olsa bana yaslanıyordu.

Desteği olmak garipti. Genelde aramızda meydan okuyan atışmalar, küfürler, yumruklar, asık suratlar, inat dolu sessizlikler olurdu. Ancak şimdi koluma girmiş bir sincap gibi sızlanıyordu. Odalarının bulunduğu kanada ulaştığımızda birkaç öğrenci gözucuyla bize baktı. Rowenan başını çevirip yüzünü gizlemeye çalıştı ama gereksizdi. Onun ne halde olduğunu görmeleri değil, kiminle yürüdüğünü görmelerini önemsediğine yüzde yüz emindim.

Kapısına ulaştığımızda elim yavaşça tokmağa gitti. Açmadan önce duraksadım. "Belki de bu geçe gözetimim altında olmalısın."

İfadesi mümkünmüş gibi iyice karardı. Sanki soyunmasını istemişim gibi bakıyordu. "Bakıcıya ihtiyacım yok."

Odanın kapısını açmaya yeltendiğinde bir kez daha önüne atıldım. Kaburgasının üzerindeki eline baktım. "Bana pek öyle gelmedi."

"Bay Tenebris," dedi imalı yüksek bir sesle. Koridordaki öğrencilerin dikkatini çekmeye çalıştığı barizdi. "Yardımınız için teşekkür ederim, artık dinlenebilirim."

Dudağımı *pekâlâ* anlamında büktüm. *Kendisi bilirdi.* Teslim olurcasına ellerimi kaldırdığım anda atıldı. Kapıyı aralayıp içeri süzüldüğünde hiçbir şey söylemedi. Sadece birkaç adım attı, sonra birden durdu. Beklediğim ses bir türlü gelmediğinde şüphelendim. Ardından bir patlama gibi geldi.

Kitaplık Rafı

"Sen. Ne. Yaptın?" Odadan yükselen öfke çığlığı tüm koridor boyunca yankılandı. Eminim herkese bir serenat gibi gelmişti. Bir karga serenadı. Kapının hemen önünde durmuş, kollarımı bağlamış ve sırtımı duvara yaslamıştım. Eninde sonunda söylediğime gelecekti.

Başımı eğip gözlerimi kapattım. *Geliyordu.* "Yatağımı mı kırdın?" Sesinin yüksekliğine karşı sahte bir şaşkınlık gösterdim.

Ah, işte beklediğim an gelmişti. Tam yeniden bağıracağı anda etrafına bakınarak dişlerini sıktı. "Kırık bir kaburgayla yerde mi yatacağım?"

"Yatağını falan kırmadım, belli ki biraz deli yatıyorsun." Başka türlü benimle uyumaya ikna olmayacağını biliyordum. Öncelikle kâbuslarım için aynı yatakta olmamıza ihtiyacım vardı çünkü ancak bu şekilde kesintisiz bir uykuya daldığımı fark etmiştim. Tabii bir de çatlak kaburgası vardı.

"Biliyor musun..." Koca bir büyükanne gibi başını sallıyordu. "Yerde yatacağım."

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi tavana diktim. *Ne inat. Ne asi.* "Hayır. Eğer çırağımı bu halde bırakırsam, Bay Harlow cezayı bana keser. Bu yüzden benimle geliyorsun."

Hiç eğlenmediğini gösteren bir kahkaha attı. Böyle yaptığında gaddar bir kraliçeye benziyordu. "Bizimkilerden biriyle uyurum. Hatta Vladimir'in kokuşmuş ayakucunda uyurum daha iyi."

"Öyle mi?" Beni buna mı tercih ediyordu? "Tamam. Öyleyse bu kaburgayla onların tek kişilik yatağında yat bakalım. Ama sakın, Rowenan. Sakın Bay Harlow'a rahat uyuyamadığın için ağlama çünkü ona nacizane teklifimi reddettiğini söyleyeceğim."

Bir şey söylemek üzereyken dudakları geri kapandı.

Düşünceli halinden faydalanarak devam ettim. "Kim bilir yatağını ne zaman eski haline getirirler. Lysandra'yı son defa

Kitaplık Rafı

sorgulamak ve babanı uğurlamak için yeterince dinlenememiş olman çok yazık." Göz bandımı düzeltip arkamı döndüm.

Tam uzaklaşmaya başladığımda, "Pekâlâ," diye bağırınca gülümsedim. Elbette ona döndüğümde ciddileşmiştim. "Gece yerde uyuyacak biri varsa o sizsiniz."

Sinirinin her saniye arttığını bildiğim halde, "Teklifim pazarlığa açık değildi," diye mırıldandım. Neredeyse morarmıştı, yine de önüme düştü. Oldukça ölümcül bakışlarla yanımdan geçerken konuşmaya devam ettim. "Yolu biliyorsun."

Odama ulaştığımızda kapıyı sessizce açtım. Yavaşça içeri süzüldü, omzundan kayarak düşen saçlarını yüzünden sıyırdı.

"Yatağım orada," dedim başımla göstererek.

"Sanki bilmiyorum da," diye homurdandı. Ayakta dururken nefesi hâlâ düzensizdi. Kaburgasının ağrısı tüm gururuna rağmen yüzünden okunuyordu.

Yavaşça yatağa ilerledi. Sanki uzanmak istiyor ama nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Dur." Yanına yaklaştığım sırada öylece dondu. "Kıpırdama."

Başta itiraz edecekmiş gibi baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Yorulmuştu. İnadı hâlâ yerindeydi, sadece bedeni daha fazla savaşamayacak kadar bitkindi. İlk olarak omuzlarını saran çapraz kayışlara uzandım. Tokaları çözerken her hareketi dikkatle yaptım. Deri cızırdayarak açıldı, ardından belini saran ikinci kemere geçtim. Kaburgasının üzerindekine geldiğimde gözleri kısıldı, dişlerini sıktı.

"Biliyorum. Sadece birkaç saniye." Son tokayı da çözdüm. Üzerindeki tüm ağırlık, tüm yük birer birer düşünce biraz daha derin nefesler almaya başladı. Omuzlarındaki gerginlik yavaşça çözüldü. Yorganı iki elimle tutup yatağın üzerinden dikkatle sıyırdım. Ardından bir dizimi yatağa dayadım ve kolumu sırtına uzattım. Yakınlığımızı düşünmemeye çalışırken nefesimi tuttum.

Bu sefer hazır olup olmadığını sormadım.

Kitaplık Rafı

Onu yavaşça yatağa yatırırken bedenini dikkatle yönlendirdim. Kaburgasına baskı yapmamaya çalışıyordum. O sırada bana bakmıyordu.

Fakat bir fısıltıdan ibaret sesi odayı doldurdu. "Teşekkür ederim."

"Demek bu iki kelimeden haberin var." Bu daha önce gerçek bir minnettarlıkla ağzından duymadığım bir şeydi. Burnumdan gülünce kızgın ifadesi yumuşadı. Bir zamanlar olduğu gibi bağırıp çağırması, kafama bir şeyler atması gerekmiyor muydu?

Göz bandımı çıkarmaya yeltendiğimde kapı sertçe çalındı. Ardından davet beklemeden kendiliğinden açıldı.

"Burada olduğunu duyduk." Vladimir içeri girdi.

Haber tıpkı bir fare tarafından taşınmış gibi korkunç derecede hızlı yayılıyordu. *Demek diğer tüm dedikodular da böyle yayılmıştı.* Arkasından Lena, Alister ve Garrison göründü.

"Harika," dedim kendi kendime. "Sirk de geldi." Göz bandımı olduğu yere geri taktım.

Beni işaret ederek, "Bay Tenebris seni hiç yalnız bırakmamış anlaşılan?" diye söylendi Vladimir. Teşekkür mü ediyordu, yoksa sorguya mı çekiyordu belli değildi. *Şuna bak sen...*

Lena'nın kendinden emin bakışları Rowenan ve benim aramda gezdi. "Yaralı çırağını asla gözden kaçırmaz."

"Ben kimseyi kaçırmam," dedim kısık sesle. "Genelde onlar benden kaçar."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Çocuk tüccarları şu anda sorgulanıyor ama Lysandra'yı hâlâ tutuyoruz," diye hatırlattı Garrison. Gözlerini bu konu hakkında ne yapacağımızı sorarcasına hepimizin üzerinde gezdirdi.

Kendi kayışlarımı da çıkarıp masaya bıraktım. Vlad ve Alister yatağımın boştaki kısımlarına oturdular. Bir yandan da yüzümdeki tepkiyi ölçmeye çalıştıklarında başımı salladım.

Babam, Rowenan'ı kendi sınırlarına gelmeye mecbur bırak-

Kitaplık Rafı

mıştı. Tıpkı Elera ve Lysandra'ya yaptığı gibi. Tanrılar ne halt planlıyordu? Zihnimde kelimeler oluşturacak kadar bile sıralayamıyordum.

"Valen'in bedenini binadan çıkardığımızda onu da götürelim," diye önerdim. Rowenan ile aralarında oluşabilecek herhangi bir yakınlığı kolluyordum. Bu iyi olurdu.

Rowenan başını iki yana salladı. "Marcel hâlâ yazmadı." Endişeden çok şüpheye dönmüş bir ifadeyle bakıyordu.

Garrison bize baktı. "Ona ne zaman yazmıştın?"

"Buraya geldikten hemen sonra, babamın ölümünü haber vermek için." Gözleri düşünceli bir şekilde dalıp gitti. Tüm ihtimalleri göz önünde bulundurmaya çalışıyordu. "Bu haddinden uzun sürdü." Şüphelendiği her ne varsa hoşuna gitmediği kesindi.

"Oraya gittiğimizde Lysandra oradaydı, biliyorsunuz. Bir şey yaşandıysa bunu görmüş olabilir," diye önerdim. Lysandra beni, babamı ve Rowenan'ın kan bağının olduğu neredeyse herkesi tanıyordu. Ortak bir paydamız gibiydi. Tıpkı meselemizin ortak olması gibi.

Lena elini çenesine dayadı. "Bilse söylemez miydi?"

Alister neredeyse gülmek üzereymiş gibi kıpırdandı. "Bildiğini söyleyecek biri gibi görünmüyor." Yıllarca sakladığı sırlardan bahsediyordu, haklıydı. Kız kardeşi hakkında sustuklarını toplasak derin bir mezar olurdu.

"Ona son bir sorgu yapalım. Babam hakkında fazladan bilgi alma şansımız da olabilir." Ona hitap ediş şeklimi garipsedikleri için düzelttim. "Yani Erindor hakkında." Aramızda çok fazla gizlilik kalmadığı için seviniyordum. Böylesi her iki taraf için de daha rahattı. Öncelikle artık hakkımdaki ileri geri tahminlerini dinlemek zorunda kalmıyordum. Sanırım bu en iyi yanıydı.

Hepsi sessiz kaldığında bunun bir onaylama olduğunu fark ettim.

Kitaplık Rafı

YİRMİ SEKİZ

KATİLİ ÇOK UZAKTA ARAMA

ROWENAN LA BLANC

Bu sabah Kant'ın lordlara layık iki kişilik yatağına oturmuş, annemin günlüğünü aralamıştım. Ayrıca bence bu yatak iki kişi için bile fazlasıyla büyüktü. Defterin sayfalarını karıştırırken son sayfada olduğumu gördüm. Birkaç sayfa daha çevirdim ancak ilerisi yoktu, annem bu kadar yazmıştı.

ELERA LA BLANC'IN
GÜNLÜĞÜNDEN YENİ BİR SAYFA

Bugün bu satırları yazarken içimde büyüyen korkuyu saklamaya çalışmanın artık bir anlamı kalmadığını fark ettim. Erindor Tenebris'in gerçek yüzünü gördüğüm günden bu yana, gözlerimi kapattığım her gece bir daha açamayacağımı düşünüyordum. Onun kralı devirmek üzere attığı adımlar yalnızca bir şüpheden ibaret değildi artık. Kanıta dönüşen, karanlıkta fısıldanan bir gerçekti.

Yıllarca onu dikkatle izledim. Başta sadece sezgiydi ama şimdi

Kitaplık Rafı

elimdeki her parçayı korkunç bir planın parçası olarak birleştirebiliyordum. Erindor tahtı ele geçirmek için yalnızca hazırlanmadı, aynı zamanda bekledi de. Sessizce, sabırla ve kana susamış bir zekâyla.

Yarın Valen'le birlikte Korucu Kalesi'ne gideceğiz. Resmiyette bu bir ziyafet olacak. En azından Valen böyle biliyor. Onun gözünde yalnızca bir davet, hatta bana moral olması için katıldığımız bir değişiklikten ibaret.

Ancak benim için bu bir görev. Gizli bir görev.

Ona gerçeği söylemedim. Söyleyemezdim. Valen'e zarar gelmesini istemiyordum çünkü Erindor bir şeyden eminse önce kimin bildiğini öğrenir, sonra da onları sustururdu. Hem de tereddütsüz. Eğer Valen'in de bildiğinden şüphelenirse onu öldürürdü. Gözünü bile kırpmazdı.

Valen'i korumak için ona karşı sessiz kalmak zorundaydım.

Kaleye vardığımda yapmam gereken ilk şey Erindor'un çalışma odasına girmek olacaktı. Uzun süredir o odada bir şeyler sakladığından emindim. Planlarının, yazışmalarının, emirlerinin orada kayıtlı olduğunu biliyordum. Bunu hep yapardı.

Elbette işim kolay değildi. Erindor geçtiğimiz hafta bizzat karşıma geçip şüphelerimi doğruladığında elimdeki her kilidi açan anahtarını da aldı. Ancak ben hiçbir zaman hazırlıksız değildim. Yıllar önce akademide bir kural öğrenmiştik. "Hiçbir kapı anahtarsız kalmaz, sadece asıl anahtar dışındaki doğru parçayı seçmeniz gerekir."

Saçlarımı topuz yapıp içi oyulmuş bir şiş tokayla tutturacaktım: Sade, fark edilmeyen, zararsız görünen bir toka. Kapıyı açacağına inancım tamdı.

Belki geri dönemezdim, belki işler planladığım gibi gitmezdi. Yine de biliyordum ki, Erindor'un karanlığı daha fazla büyümeden önce bir şeyler yapılmalıydı. Eğer bunu durdurabilecek tek kişi bensem, öyleyse susmak en büyük ihanet olurdu.

Fakat ne olursa olsun, Valen'in bundan haberi olmayacaktı. Onu buna bulaştıramazdım. Onun benimle birlikte yanması yerine, yasımı

Kitaplık Rafı

tutmasını tercih ederdim. Ona yakın bir zamanda suikastçı dünyasından tamamen kopacağımıza dair söz verdim. Sözümü tutabilmeyi o kadar çok istiyordum ki... son zamanlardaki tek dileğim haline gelmişti.

Neyse ki akademide yaşamayı bırakalı birkaç yıl olmuştu. Çocuklarımızın herhangi bir suikastçı akademisiyle ilişiği olmasını istemediğimiz için evde olmadığımız zamanlarda onlara aşçımız Mel bakıyordu. Biz kaleye gittiğimizde de eğer yeterince uslu olmayı başarırlarsa yine ona emanet olacaklardı.

İkisi de biraz oyunbazdı.

Tamam kabul ediyordum, fazlasıyla yaramazlardı.

-Elera La Blanc

Kitaplık Rafı

YİRMİ DOKUZ

ONUNLA KAVGA ETMEYİ, BAŞKASIYLA SEVİŞMEYE TERCİH EDER

ROWENAN LA BLANC

Burada soğuk asla dinmezdi. Taş duvarlardan yükselen nem, nefes alırken bile ciğerlerime yapışıyordu. Buraya daha önce de gelmiştim, daha önce de birini sorgulamıştım ama hiçbirinde aile bağım olduğunu iddia eden bir kadını sorgulamak söz konusu olmamıştı.

Lysandra.

Beni gördüğü anda kan bağımız olduğunu söyleyen kadın şu an içerideydi. Ellerinden ve bileklerinden kelepçelenmiş, sorgu odasının tam ortasındaki demir sandalyeye oturtulmuştu.

İçerisi elbette karanlık ve kasvetliydi. Girişte yakılan meşaleler dar bir koridor boyunca uzanıyordu. Duvarlardaki zincirler pas ve kurumuş kanla lekelenmişti. Buranın düzenli olarak temizlendiğini sanmıyordum. İçeri girdiğimizde Kant benden önce davranarak kapıyı arkadan kilitledi.

Lysandra'nın gözleri sanki çok büyük bir hata yapıyormuşuz gibi öfkeli bakıyordu. Çocuk tüccarlarıyla geçirdiği zaman, öfkesini had safhaya ulaştırmış olmalıydı. Kirlenmiş ve gözle-

Kitaplık Rafı

rindeki şişlikten anlaşıldığı üzere zindanlarda rahat uyuyamamıştı. Ancak bir anda ortaya çıkıp zihnimle oynamaya çalışmanın ve bu denli önemli olabilecek gerçekleri rasgele bir gün söylemenin bazı bedelleri oluyordu.

Onunla ilgili şüpheleri üst üste koyduğumda zihnimde koca bir dağ oluyordu. Onu uzun süre sessizce izledim. Sorgu odasının sert demir sandalyesinde oturuyordu. Bileklerindeki sıkı zincire rağmen oturuşunda mağduriyet yoktu.

Buraya gelenlerin çoğu bu odanın nasıl bir yer olduğunu bilir ve daha kapıdan içeri adım attıkları anda panikle titremeye başlardı. Lysandra ise bize meydan okurcasına dimdik oturuyordu. Bu ya hiçbir şey bilmediğine ya da bildiklerinin hiçbir işe yaramayacağını düşündüğüne işaretti. Aynı anda birçok şey olabilirdi.

İçimde kabaran her duyguyu tek tek bastırarak önce derin bir nefes aldım. Ardından yavaş ve kasıtlı bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu bir kalkan gibiydi. Duygularımı saklayan, beni hissetiğimden daha sert ve soğuk gösteren bir hareketti.

Özellikle de karşımda anneme bu kadar benzeyen bir kadın varken...

Lysandra meydan okurcasına yüzüme bakıyordu. Gözleri her hareketimi ölçüyor, analiz ediyordu. Belki de ona vereceğim her tepki, bir sonraki hamlesini belirlemesine yardımcı olacaktı. Elbette buna izin vermeyecektim.

Sesimi sertleştirdim. Kelimelerim kararlı, keskin ve sorguya yer bırakmayacak kadar netti. "Neden öyle bakıyorsun?"

Hiç dercesine başını salladı.

"Söyleyecek çok şeyin var gibi," dedi Kant. Sesi odada yankılanarak kayboldu.

Lysandra gülümsedi. "Söylediklerim dışında ne anlatmamı istiyorsunuz, Bay Tenebris?" Adını bilmesi bir şey, onu bu kadar kendinden emin bir şekilde kullanması bambaşka bir şeydi.

Kitaplık Rafı

Kant başını hafifçe yana eğdi, bakışları bir avcı gibi Lysandra'yı tartıyordu. Gözlerini hafifçe kıstı. "Beni tanıyorsun." Sorgu odasında genelde ilk soru sorulmadan önce durup kurbanın nabzı yoklanırdı. O da bunu yapıyordu.

"Seni tanımayan çok az kişi var." Başını hafifçe yana eğdi. "Baban sayesinde, üstelik zihnini biraz daha zorlarsan sen de beni tanıdığını fark edeceksin." O anda Kant'ın tüm vücudu hafifçe gerildi. *Yalnızca bir anlığına.* Ben ona bakarken o da Lysandra'yı izliyordu. Hafızasını tarıyordu. Anılarımı..

Sonra gözleri hafifçe büyüdü. "Korucu Şatosu'nun geçilmesi yasak kalesindeki iki kızdan biri sensin." Diğeri de Elera La Blanc, yani annem miydi?

Lysandra onun bu ani çıkışı karşısında başını yana eğdi, dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. *Nihayet* demiş gibiydi. "Keşke bu kadar uzun sürmeseydi."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Ortaya çıkmak için yıllarca beklemişti. Aniden ortaya çıkmaya karar verip aramızdan birine bunu söylemesi kadar ironik çok az şey vardı.

"Haklısın, gerçekten. Ancak beni dinlediğinde buna değdiğini göreceksin."

O kadar fırsatı varken gelmeyişinin beni ne kadar kızdırdığını anlatma zahmetine bile girmedim. "Bir anda konuşmaya karar verdin. Mantıklı bir şey söylesen iyi olur," diye söylendim.

"Verdim çünkü eğer bunu ben yapmazsam kimse yapamaz. Çünkü o bilgilere yalnızca ben sahibim. Bir de baban. Valen La Blanc."

Nefesimi tuttum. "Babamın kim olduğunu biliyorum."

Gözlerini benden kaçırmadan devam etti. "Ve artık konuşamayacak kadar ölü." Soğukkanlı yaklaşımı içimde bir şeyleri daha da sertleştirdi. Yüzümdeki ifadenin inançtan uzaklaştığını görmüş olacak ki, aniden dikleşti.

Kitaplık Rafı

"Eğer damarlarındaki Gölge Ustası kanı anneninki kadar sıcaksa sonuna kadar dinlediğinde parçaları birleştirebilirsin. Babanın *ölü olmadan* önce de konuşacağını sanmıyorum çünkü bu konu tamamen onu ilgilendiriyor."

Sırtım istemsizce dikleşti. Kant'ın duygularımı anlamak için yüzümde gezdirdiği bakışlarını görmezden gelerek odağımı Lysandra'da tutmaya devam ettim. Eğitmenim, ustam ya da her neyse aile işlerimize planladığımdan fazla karışmıştı.Tabii ortada aile diye bir şey kaldıysa…

Yüzüne doğru eğilip avuçlarımı bağlı olduğu sandalyenin kenarlarına dayadım. Bu yakınlığın kelimelerine bir doğruluk çemberi çekmesini umuyordum. "Yani," dedim yavaşça her kelimeyi tartarak. "Beni Erindor'a vermesi dışında başka şeyler bildiğini mi ima ediyorsun?"

Lysandra'nın kaşları zor fark edilecek şekilde kalktı. "İma etmiyorum." Başını iki yana sallarken gözlerini olabildiğince açıp bana bakmaya devam etti. "Doğrudan söylüyorum. Seni ona vermesinin temeldeki sebebini çok iyi biliyorum. Hatta sana bildiğim başka bir şey daha söyleyeyim, sevgili yeğenim. Annenin katili. Onu tanıyorum."

ERİNDOR TENEBRİS'İN BAKIŞ AÇISINDAN, GEÇMİŞTE:

Dirseklerimi ince uzun masamın üzerine dayayıp, çenemi ellerimin üzerine koydum ve bana en uzak sandalyenin yanında dikilen genç adama baktım. Genç, zayıf ve aptaldı.

Yemek salonumda yüzlerce mum yanıyordu. Tam da bu yüzden karşımdaki aptalın huzuruma çıkarken en güzel kıyafetlerini giyme-

Kitaplık Rafı

diğini görebiliyordum. Onu bir yem gibi ilgiyle seyretmemin ardından dikkatimi onun karşımda oluşunun temeldeki sebebine verdim.

Her gün görmeyi tercih edeceğim bir yüz değildi, bu işten çıkarım olmasa bugün de etmezdim.

"Saçlarını kılıçla mı kestin?" Şahsen gördüğüm en şekilsiz kesimdi.

"Hayır, efendim." Başka bir şey söylemeden beni seyretmeye devam etti. Sandalyemden kalkarak tam önünde durduğum sırada bile konuşmuyordu. Ancak bakışlarından neler dilediğini, o fındık içi kadar aklında bana dair neler döndürdüğünü görebiliyordum. "Seni birinin alt edeceği günü bekle, o gün kâbusun olacak," diyormuş gibiydi. Bana itaat etmediğini, yalnızca bana katlandığını gösteriyordu.

Çenemi dikleştirip ona yukarıdan baktım. Benimle daha önce bir defa konuşmuş herkes bunun "kâbus benim" demek olduğunu bilirdi.

Varlığımın ona verdiği sıkıntı aniden büyük bir zevk hissetmeme neden oldu, hatta belki birazdan kahkaha bile atabilirdim. Fakat hayır, şimdi rolümü adabıyla oynamam gerekiyordu.

"Valen, çırağımın aklını karıştırdığın günkü kadar genç görünüyorsun." Çünkü temeli çok eskiye dayanmıyordu.

Çırağım Elera, onunla evlenmenin benim gözümde geri dönülmez bir adım olduğunun farkındaydı. Ancak bu farkındalık onu durdurmamıştı. Bu da özünde ne kadar nankör bir çırak yetiştirdiğimin kanıtıydı. Onun için, onu geliştirmek ve olduğu kişiye dönüştürmek uğruna attığım her adımı hiçe saymıştı.

Ah, Elera... Bunun senin sonun olacağını nereden bilebilirdin ki?

"Aklını karıştırmadım, onunla evlendim."

Övgü mü bekliyordu? Belki de tebrik? Derin bir nefesle ciğerlerimi genişlettim. Valen bu seferki oyunda bir piyondu, o her zaman böyle bir adam olmuştu çünkü hiçbir zaman daha fazlası olacak kadar cesareti yoktu.

"Aynı şey," dedim hâlâ karşımda duruşuna katlanmaya çalışarak. Aciz, ahmak ve kesinlikle yaşam israfıydı. Şeytana kurban edilmeliy-

Kitaplık Rafı

di. Elbette önce benim işimi görmesi gerekiyordu. "Peki müstakbel eşin özünde bir Darkstalkers olduğunu biliyor mu, Valen La Blanc?"

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Hayır." Gözlerinin gerçekten yuvalarından çıktığını görmeyi çok isterdim.

"Yanlış cevap. Doğrusu, evet biliyor olacaktı." Üzerinden yayılan korku kokusu beni besliyordu.

Başını hızla iki yana salladı. Sanki yeterince reddederse gerçek olmaktan çıkacakmış gibi davranıyordu. Ah, zaten gerçek değildi. Elera'nın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Benim hançerle yontarak büyüttüğüm çırağımın, o aciz kalbine aldığı sersemin bir casus olduğunun farkında bile değildi. Bu kadar aptallık da fazlaydı.

Ancak Elera'nın bilmemesi gerektiği halde bildiği başka bir şey vardı. Her nasılsa yüzüme bakmış ve ona kalırsa yolunda gitmeyen şeyler olduğu fikrine kapılmıştı. Zihnimi bir ip yumağı gibi çözüşü beni hep şaşırtırdı ancak bu yaptığı sınırlarıma saygısızlıktan başka bir şey değildi.

Ethernia tahtında oturmak için yaptığım tüm planlardan haberdar olmuştu. İşte, yolunda gitmediğini düşündüğü fikir buydu. Bu denli akılsız olabileceğini nasıl da düşünememiştim?

Ya da o, beni tek başına durdurabileceğini nasıl da düşünebilmişti?

"Bu imkânsız. Elera şüphelenmiş gibi bile görünmüyordu." Ancak yüzünden şüphenin zihnine yerleştiğini görebiliyordum. Yapmam gereken tek şey bunu pekiştirmekti.

"Valen, Valen, Valen," dedim ihtiyatlı bir şekilde. "Ben yalnızca seni uyarmaya çalışan bir adamım. Daha önce bana yardımın dokundu." Bu söylediğimin doğruluğundan bile emin değildim. Emin olduğum tek şey oltaya geleceğiydi.

Gözlerindeki panik pırıltısı daha da büyüdü.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Belki onunla konuşmalıyım. Belki de beklediği budur." Sanki karısının onun hakkındaki bu gerçeği öğ-

Kitaplık Rafı

renmesi, benim karşımda dikiliyor olmasından daha tüyler ürperticiymiş gibi bakıyordu.

Bu halinden tiksinerek yüzümü buruşturdum. Ancak o, ifademi çok başka yorumlayacaktı. Belki de ona acıdığımı düşünecekti. "Ne beklediğini ben sana söyleyeyim, pusuya düşmeni. Seni akademide işaretleyecekmiş, Valen." Son kısmını inanılması güç bir şeymiş gibi söylemiştim. Elbette attığım bu oltaya da gelmişti. "Bir Raven'la evlenmen yetmezmiş gibi, bir de Ravenların ölüm işaretini almana ailen nasıl bakardı? Sence bu ataların adına şerefli bir ölüm mü? Yani onların en büyük düşmanının ölüm işaretiyle ölmek..."

Karısının onu öldürmeyi planladığını duyduğunda tüm endişesi katlanmıştı. Artık gözlerinde benim için Elera'dan kurtulacağına emin olduğum parıltıyı görebiliyordum.

Hiçbir Darkstalkers, hiç kimseye kendinden fazla değer vermezdi. Valen'in ise diğerlerinden aşağı kalır bir yanı yoktu. Tam da bu yüzden Elera'dan kurtulacağını adım gibi biliyordum.

"Bunu halledeceğim," dedi ama nasıl halledeceğini asla söylemedi.

Buna gerek de yoktu çünkü ben nasıl halledeceğini çok iyi biliyordum.

"Umarım, Valen." Ona asla karısının canını almasını söylememiştim. Yalnızca karısının canını almasına sebep olacak şeyler söylemiştim.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdım. Aniden anlatmayı bırakmıştı, sanki derin bir komadan uyanmıştı. Kant'ın yüzünde ise gram şaşkınlık yoktu. Ancak kendim için aynı şeyleri söyleyemezdim.

Kalbim dörtnala koşuyor, acı içinde olduğunu haykırıyordu.

Aklımı kaçırmak üzere falan değildim, tam da kaçırdığım

Kitaplık Rafı

andaydım. Sanki biri sabrımın tıpasını bir anda çekivermiş ve o da taşmaya başlamıştı. "Babamın bir Darkstalkers olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Hem de onlar tarafından öldürülmüşken."

Lysandra ikna kabiliyetini artırmaya yararı olacaknış gibi kaşlarını kaldırdı. "Eskiden öyleydi, annenle olan evliliği ortaya çıktığında akademi ve ailesiyle olan bağı kesildi." Aniden konuyu saptırmam hakkında tereddüt duydu. "Sana sonuna kadar dinlemen gerektiğini söylemiştim!"

Şakaklarımı ovalamayı bırakıp ona doğru atıldığımda aramıza giren kol üzerine saldırmama engel oldu. "Ben de sana mantıklı konuşman gerektiğini söylemiştim!"

Kant beni kendine çektikten sonra bedenimi eski yerine koydu, *sanki bir eşyaymışım gibi.* "Erindor hakkında söylediklerinden şüphem yok. Lysandra'nın tüm söylediklerini tasarlayacak zihniyete sahip." Ben bakmayı reddederken o beni kendine çevirmeye çalışıyordu. En sonunda iki kolumu tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Dinlemeye devam etmeliyiz, fikrin değişmezse bırak gitsin."

"Fikrim değişmezse, bu sahtekârı bırakacağım falan yok..."

Kant, Lysandra'ya yönelttiğim tükürüklü cümleleri bölerek araya girdi. "Birkaç güne kadar merhum babanın seni Erindor'a vermiş olabileceğine de inanmazdın, değil mi?" Yüzüne bakarken kirpiklerimi kırpıştırdım. Söylediği biraz olsun yalan sayılmazdı. İç çekip yüzümü ovuşturduktan sonra yeniden sahtekâra döndüm. "Devam et, sahtekâr."

Lysandra doğruca Kant'a baktı. "Bana teyze demezse konuşmam."

"Rowenan, ona *teyze* de." Sesi bıkkın ve yalvarır gibi çıkmıştı. Tanrıdan yardım ya da sabır diliyor olabilirdi. Şahsen ben ikisini de aynı anda diliyordum, *isteyenin bir yüzü kara...*

"Saçmalık..."

Kitaplık Rafı

"Söyle gitsin!"

İnanamıyormuş gibi Kant'a döndüm. "Sen kimin tarafındasın?"

"Meraktan patlamak üzereyim ve sen o deve inadınla işleri olabildiğince zorlaştırıyorsun..."

"Deve senin..."

"Tamam," dedi Lysandra en sonunda. "Kavganız da hiç çekilmiyor. İşkenceden beter, o yüzden anlatacağım."

ERİNDOR TENEBRİS'İN BAKIŞ AÇISINDAN DEVAM:

Yanık kokusu kalenin tüm boşluklarına dağılmıştı. Taş duvarlar, soğuk sütunlar, halılar... her şey yanık et kokuyordu. Ateşin çatırdayan alevleri kurbanın etini kavururken sıcak hava duvarlarda yankılanıyordu. Çığlık yoktu. Sadece adamın etinden gelen tıslamalar duyuluyordu.

Yeni bir nefesle kokuyu tekrar aldım. İçime dolan yanık etin keskinliği midemi bulandırmıyordu, hatta aksini bile söyleyebilirdim. Bakışlarımı kapının yanında bekleyen muhafızlara çevirdim. Suçlu gibi duruyorlardı. Yaptıkları şeyin doğruluğundan şüphe duyan herkes gibi gözlerini kaçırmışlardı. Oysa onlar sadece verdiğim emri yerine getirmişti. Düşünmeden. Tıpkı düşünme yetisi ellerinden alınmış, yalnızca iplerine bağlı hareket eden kuklalar gibi.

Adam yanarken hiç hareket etmemişti. Alevler tüm bedenini sarmasına rağmen kıpırdamamıştı. Şoktan ya da benden korktuğu için değil... ölümden korkmadığı için de değildi. Sonucunun ne olacağını bildiği içindi. En ufak hareketinde ailesinin de onunla aynı kaderi paylaşacağını biliyordu. Bunu ona ben söylemiştim.

Buna tehdit mi diyorlardı? Benim için yalnızca bilgilendirmeydi.

Kitaplık Rafı

Cayır cayır yanarken sessizce ayakta duran bir adamı izlemek insanda ilginç hisler uyandırıyordu. Ne olduğunu tanımlayamıyordum ama zafer değildi, tatmin de değildi. Sadece insan doğasının en ilkel içgüdüsünü bastırışını izlemek, bir şölene bakmak gibi hissettiriyordu.

Zayıfların ruhu ancak bu şekilde parlıyordu. Yanarken...

Gözlerimi tekrar muhafızlara çevirdiğimde dizlerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Ne için korkuyorlardı? Ölmemiş ya da yanmamışlardı. Sadece izliyorlardı ve bu yeterliydi. Ölüme şahitlik etmek ruhu lekeleyecek kadar güçlüydü. Ancak ben bir lekeden ibarettim, ben bir lekeydim ve kime dokunsam izi kalırdı.

Cesedin ne yapıldığını biliyordum. Emrimle küle dönüşmüş, rüzgâra bırakılmıştı. Tıpkı ihanetine şahit olduğum diğer tüm faydasızlar gibi.

Çift kanatlı kapı açıldığında beklediğim yüzü görerek tatminle doldum. "Valen La Blanc, henüz baloda beni görüşünün üzerinden..." Saate bakıp hesaplamaya çalışırken gözlerimi kıstım. "Dokuz saat geçmiş. Beni ne çabuk özledin böyle."

Özellikle balodaki kaybını düşünürsek burada oluşu sürpriz olabilirdi ancak ben öyle olmadığını biliyordum. "Efendim..." Bu hitap şekli dudaklarından şimdiden Ethernia tahtında oturuyormuşum gibi çıkmıştı. "Elera öldü."

"Biliyorum. Dün gece cesedini benim sarayımdan çıkardın," diye hatırlattım. Yüzünde beklediğim gibi bir hüzün ya da drama yoktu. Benim tatlı çırağım, onu gerçekten sevmeyen bir casusa tutulmuştu.

Çünkü gerçek sevgi diye bir şey yoktu. Arzular vardı. Hedefler, planlar, çıkarlar ve güç vardı. Hepsi gerçekti. Çırağımsa bunu öğrenmek için artık oldukça ölüydü.

"Onu öldürme cesaretini göstereceğini düşünmemiştim, Valen." Oyunumu devam ettiriyordum çünkü henüz bitmemişti.

"Bu doğru." Elera kanlar içinde kalmadan hemen önce ofisimin önündeydi. Her kapıyı açan anahtarını elinden aldığım için topuzuna

Kitaplık Rafı

tutturduğu şişi kullarak kapımı açmaya çalışmıştı. Eğer girmeyi başarmış olsaydı, kralı tahtından indirmek için planladığım son adıma da ulaşmış olacaktı. Neyse ki biricik aşkı bundan önce onu öldürmüştü. "Onu öldürdüm. Ancak bu bilginin burada, ikimiz arasında kalmasını istiyorum. Karşılığında size bir iyilik borçlu olayım." Cümlesi bir soru niteliği taşıyordu.

İyilik.

Asla içtenlikle yapılmadığını düşündüğüm bir başka şeydi.

"Elbette, Valen. Lafı bile olmaz." Cam kenarına, yani yanıma yaklaşması için elimle işaret ettiğimde yalnızca bir saniyeliğine duraksadı. "Yine de madem o kadar ısrar ediyorsun, borcunu ödemene izin vereceğim."

Tam karşıma geçtiğinde elleri iki yanında sarkıyordu. Tüm algılarıyla oynamak için görmesini istediğim kusursuz bir oyunum vardı.

"Umarım öldürdüğün suikastçının Korucu çırağı olduğunun farkındasındır." Gözleri zeminde bir noktaya kilitlenmişti. Aynı anda başını sallıyordu. "Benden çırağımı aldın, Valen. Bir de sırrını saklamanı mı istiyorsun?"

Az önceki iyimser ifadesi bir anda kuş olup uçmuştu sanki.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye devam ettim.

Hızla gözlerini yüzüme çevirdiğinde çenemi kaldırdım. Böylece tepedekinin kim olduğundan emin olacaktı. Korucu'nun gözlerine öylece bakmak için fazla basit bir isimdi. Valen, sadece henüz farkında değildi. "Lütfen, efendim. Ne isterseniz kabul ederim." Sesi saatlerce koşmuş gibi kesik kesik çıkmıştı. Elbette koşmaktan değil, ödeklikten di.

"Ne istersem, öyle mi?" Düşünüyormuş gibi camdan dışarı baktım. Henüz buraya adımını atmadan önce karşıma geleceğini, sırrını saklamamı isteyeceğini ve bana yalvaracağını biliyordum. Ben Erindor Tenebris'tim, kralın dahi bulaşılmayacaklar listesindeydim. Her şeyi bilirdim, hem de her şeyi.

Kitaplık Rafı

"Ne isterseniz," diye tekrarladı aynı tereddütlü ifadeyle.

"İlk vârisini istiyorum."

Saniyeler içinde yüzünde birden fazla mimik oynadı. Kaşları indi, kalktı, gözleri büyüdü. Büyük ihtimalle doğru duyduğundan emin olmaya çalışıyordu. "Elera ve senin ilk çocuğunuzu istiyorum, Valen. Onu bana getireceksin. Böylece ben de sırrını saklayacağım. Çırağına karşılık çocuğun."

"Fakat nede..."

"Eğer soru sormaya ya da pazarlık yapmaya başlayacaksan, bu anlaşmadan da vazgeçmek üzereyim. Ne dediysem o. Evet ya da hayır." Aslında bir seçeneği olmadığını ikimiz de biliyorduk. Cümlemdeki evet ve hayır yalnızca formaliteydi. Bir seçim hakkı olduğunu düşünürse sonuçlarından beni değil, kendini sorumlu tutacaktı.

Parmaklarını burun kemiğine bastırıp gözlerini sıkıca kapattı. Burnunu çektikten sonra, "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Yetişkinliğe girmeden onu akademiye göndereceğim."

"Bu uygun." Elera'nın kökenleri güçlüydü. Onu ve kardeşini babasından satın almamın temeldeki sebebi buydu. Üstelik çocuğu da tıpkı kendisi gibi bir Gölge Ustası olacaktı. Hiçbir Kördüğüm canavarı ya da hiçbir büyülü yaratık onlara zarar veremezdi. Tam da bu nedenle Gölge Ustası kanı taşıyan herhangi birinin akademim dışında bir yerde karşıma çıkmasına izin veremezdim. Valen başıyla selam verdikten sonra kapıdan çıkıp gitmek üzereyken, "Annesiyle ilgili hiçbir şey bilmesini istemiyorum," diye ekledim.

"Dilediğiniz gibi olacak."

Kapı gıcırtıyla kapandığında yanık kokusunu bu defa keyifle içime çektim. Elera, krala planladığım suikasti öğrendiği için ölmüştü. Biricik eşi farkında bile olmadan bunu benim yerime yapmıştı. Artık engel teşkil etmeyeceğinden emin olduğum kadar ölüydü. Üstelik çırağımın kanı ellerime bulaşmamıştı. Planım kaldığı yerden devam ediyordu.

Kitaplık Rafı

Hatta yakında yine bir gölge ustam bile alacaktı.

Valen karısını öldürmüş, çocuğunu sırrı karşılığında takas etmişti. Kaleden uzaklaşan adımlarını izlerken gülümsedim. Bir de gelip beni şeytanlıkla suçlarlardı.

Kitaplık Rafı

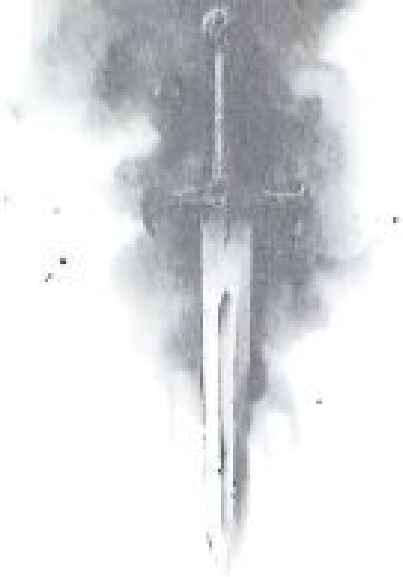

OTUZ

BİR AVUÇ DOLUSU YALAN

ROWENAN LA BLANC

Sorgu odasının kapısı ağır bir homurtuyla arkamızdan kapandı. İçimde bir şeylerin yerinden kaydığını hissediyordum. Boğazımda büyüyen ağırlık kelimelere dönüşemeyecek kadar keskin bir bıçaktı. *Annemin katili babam mıydı?*

Annemin katili babamdı.

"Row." Bir süre sonra Kant'ın sesini duymaya başladım ama dönüp bakamadım. Önce nefes almalıydım. Önce... "Rowenan."

Bu kadar yalanı nasıl söyleyebilmişti?

Güç alma ihtiyacıyla elimi duvara dayadım. Koridor boyunca yürürken meşalelerin titrek ışığı taş duvarlara vuruyor, gölgeleri tıpkı zihnim gibi hızla titreşiyordu. İçimdeki her şey buz kesmişti.

Merdivenleri çıkarken dizlerimin titrediğini fark ettim. Kant hâlâ arkamdan geliyordu. Durmadım çünkü durursam parçalanacağımı hissediyordum.

Kant'ın odasına girdiğimde hiçbir yere bakmadan doğruca yatağa yürüdüm. Gözlerim yere sabitlenmişti, bedenim sadece

Kitaplık Rafı

alışkanlıkla hareket ediyordu. Kapı kapandığında çıkan tıkırtı içerideki sessizliği tamamen mühürledi.

Kant hiçbir şey söylemedi. Girdiğini duymamıştım ancak benimle birlikte içeride olduğunu biliyordum.

Sadece orada bekliyordu.

Yavaşça yatağın kenarına oturup ayaklarımı zemine sarkıttım. Ellerimi avuçlarımda birleştirerek başımı eğdim. Bir süre böyle kaldım.

Kaburgamdaki ağrı bu şekilde durmama engel olduğunda başımı kaldırdım ve bakışlarımı önümdeki pencereye çevirdim. Camın arkasındaki gece dışarıdan bakıldığında sakin görünüyordu.

Soğuk cama dokunmadım. Sadece baktım. Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden...

Bir süre sonra arkamda yumuşak bir hareket hissettim. Kant yaklaşmıştı. Sessizce yanıma oturdu. Ne gözlerime baktı ne de tek bir kelime etti. Yalnızca ellerini başımın arkasına götürdü ve saçlarımı yavaşça toplamaya başladı.

İlk düğümü attığında kalbimde de bir şey çözülmüştü.

Saçlarımı örmeye devam etti. Ritmik, sakin ve sabırlı hareketlerle işine devam etti.

Ben pencereden dışarıya bakarken o her bir tutam saçı elleriyle birbirine doluyordu. Sanki saçlarımı değil, parçalarımı bir araya getiriyordu. O gece birbirimizle hiç konuşmadık.

Sessizlik kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşuyordu.

Güneş doğduğunda saçlarım hâlâ örülüydü. Parmaklarıyla tek tek geçirdiği her tutam sımsıkı duruyordu.

Başımı yavaşça çevirdim, Kant tam karşımdaydı. Koltuğa oturmuş, başı yana düşmüş şekilde uyuyakalmıştı. Üzerine ince bir battaniye almıştı. Belli ki, uyanık kalmaya çalışırken sızmıştı.

Bir süre sadece onu izledim. Uyurken yüzü daha yumuşaktı.

Kitaplık Rafı

Sanki sırtında taşıdığı tüm öfke ve nefreti uyurken yere bırakmıştı. Yavaşça ayağa kalkıp üzerimi düzelttim.

Kant'a yaklaşmadan, sesimi fazla yükseltmeden ama onu uyandırabilecek bir tonda seslendim. "Günaydın, uyuyan güzel." Gözlerini kırpıştırdıktan hemen sonra bakışları beni buldu. Büyük ihtimalle hasar kontrolü yapıyordu. "Antrenmanlar başlamadan önce sorguya devam etmeliyiz."

Kaşlarını çattı. Belli ki daha fazla yas tutacağımı düşünmüştü. Canımın yanıp yanmadığını soracak olsaydı, acımın dinmediğini söylerdim. Hiçbir anlamda.

Ayrıca cevaplar hâlâ eksikti.

Kitaplık Rafı

OTUZ BİR

BENİ GERÇEKTEN SEVEN TEK KİŞİ

ROWENAN LA BLANC

Lysandra bugün zindandan çıkarılmış, şartları daha normal olan bir odaya geçirilmişti.

"Bizi yalnız bırakın," dedim bıçak kadar keskin bir sesle.

Ekibin tümü durup Kant'a baktı. Ondan onay almış olmalıydılar çünkü botlarını yere vurarak gürültüyle dışarı çıktılar.

"Bay Tenebris?" Kant saygılı hitabım karşısında biraz şaşırıp kaşlarını kaldırdı.

Onun da çıkmasını beklediğimi anlamıştı. Fakat bunun yerine duvara yaslandı ve başını salladı. "Akademi, sorgu sırasında en az iki kişi olmasına müsaade ediyor."

"Ancak bu kişisel."

"Akademide kişisellik yoktur." Bakışları "*bunu bana söyletme*" diyordu. Bildiğim şeyleri duymayı ben de sevmezdim, yine de şansımı denemiştim.

Gözlerim Lysandra'ya kaydığında derin bir nefes aldı. Yorgunluğunu ve açlığını görebiliyordum. Neden yemek yemeyi reddettiğine dair bir fikrim yoktu. "Anlatacağın başka şeyler kaldı mı diye sormaya geldim."

"Yani artık teyzen olduğuma inanıyorsun?" Kelimeleri üzerine basarak söylemişti. "Yoksa başka şeyleri dinlemeye gerek duymazdın."

Doğruydu. Annemin defterinde adı geçiyordu. Üstelik gösterdiği imge tarifi imkânsız bir şekilde zihnimdeki annemle uyumluydu. Her ne kadar öfkeyle inkâr etsem de karşımdaki bu kadınla kan bağım olduğunu biliyordum.

"Duymak istediğin buysa, evet." Bakışlarımı titreyen ellerinden yüzüne kaldırdım. Neredeyse üzgün görünüyordu. Doğruca gözlerime bakmakta kararsızdı ama bakışlarımı kaçırmadım. Hissettiği her neyse en saf haliyle karşımda durana kadar geri adım atmayacaktım. Gerçek bir teyze nasıl olurdu, neye benzerdi bilmiyordum.

Mesela anne gibi kokar mıydı?

Ona bakarken haddinden fazla sessiz kalmış olmalıydım ki, Kant kaldığım yerden devam etti. "Estia'ya bizden önce mi gitmiştin, Lysandra? Ne zamandır La Blanclerin evindeydin?"

Teyzem fiziksel bir darbe almış gibi gerildi.

"Ya da Marcel, onu hiç gördün mü?"

Aklındakileri daha fazla içeride tutmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Bu onu gördüğüne dair bir ipucu olabilirdi. Bakışları Kant'tan bana kaydı. Bir müddet göz göze kaldık. Bu sırada düşüncelerimi okuduğunu düşündüm ancak böyle bir yeteneği olamazdı. *Değil mi?*

"Eğer beni buradan çıkarırsanız, size anlatırım. Bu akademide daha fazla kalamam."

Kant başını salladı. "Çıkacaksın. Bizimle birlikte Valen'i uğurlayacaksın, sonra yoluna bakabilirsin." Lysandra onun söylediklerinde benim anlamadığım bir şeyi anlamış gibi yüzüme baktı.

"Doğru söylediğinizi nereden bileceğim?"

"Bilmeyeceksin," dedim aniden.

Kitaplık Rafı

Yorgunca gülümsedi. "Tıpkı bir Raven gibi konuştun."

"Şüphesiz öyleyim de ondan." Yüzüme oldukça uzun bir süre baktığında devam ettim. "Marcel diyorduk?"

"Onu gördüm," deyiverdi hızla. "Ancak artık onu unutun. Kendi ölüm fermanını çoktan imzaladı."

Hışımla üzerine atılarak, "Ne demek onu unutun?" diye tam anlamıyla kükredim. "Onunla ilgili bir bilgin olup da nasıl söylemezsin? Kimse umurunda değil, kendinden başka kimseyi düşündüğün yok senin."

Başını iki yana sallayarak Kant'a döndü. "Onu tutman gerekecek."

"Bana bak..." dedim sıkılı dişlerimin arasından. Kant sahiden önüme geçip beni durdurduğunda olanların devamını dinleyebilmek için zihnimi susturmayı denedim.

"Konuş, Lysandra. Anlat. Ne duruyorsun?" Kant beni daha fazla tutamayacakmış gibi aceleciydi. Eh, bir bakıma haklıydı.

"Onu Erindor Tenebris aldı. Size baştan beri onun ilk vârisi istediğini söylemiştim. Ancak Valen tam bir erkek çocuk delisiydi. Gençliğinde de kız çocuklarını sevmez, onlara dokunmazdı. Bu yüzden Elera'ya olan sevgisini hep anlamsız bulmuştum." Sanki olanların suçlusuymuş gibi gözleri doldu. "Sizi yıllar boyunca gölgelerde büyüttü çünkü Erindor'un iki çocuktan haberi yoktu. Senin tek çocuk olduğunu sanıyordu, Valen biricik erkek oğlunu feda etmek istemedi."

Gözlerimi kırpıştırırken zihnim dağılmaya başladı. Her tüm bunların Marcel'in başına gelenlerle bağlantısını çözmey çalışıyor hem de aile bağlarımın su altında kalan kısmıyla yüz leşiyordum. "Devam et," derken kekeledim.

"Marcel babası için çıkarılan arama emrini duyunca Erindor'un karşısına çıkmak istedi."

"O tüm bunları biliyor muydu?" Marcel benim bir kurbanlık gibi gönderilmeme razı mı olmuştu? "Yani en başından beri?"

Kitaplık Rafı

"Hayır, yani sanmıyorum." Düşünüyormuş gibi yeri izledi. "Onları gördüğümde..."

"Onları derken?" Kant yakaladığı detayı atlamamıştı.

"Valen ve Marcel." Onları birlikte mi görmüştü? "Evdelerdi, benim orada oluşumdan haberleri yoktu. Marcel eve gelmeden birkaç gün önce Elera'nın günlüğünü aramak için girmiştim ve her fırsatta dolaptan çıkıp devam ediyordum. O günlükte Erindor'un suikast planlarını nerede sakladığını yazdığını düşünüyorum, bu yüzden peşine düşmüştüm. Beklediğimin aksine evde bir kız çocuğu yoktu, sen yoktun. Ancak Marcel geldiğinde öfkeden çıldırmış gibi görünüyordu. Çoğu şeyi o sırada öğrendiğini anladım, nasıl olduğunu bilmiyorum ama öğrenmişti. Valen'e seni geri almaları gerektiğini, Ethernia'dan kaçabileceklerini söylüyordu."

Rahatlamayla omuzlarım çöktü. *Beni kurtarmak isteyen bir kişi olmuştu. Beni gerçekten seven bir kişi. Marcel.*

Kant sürahiden doldurduğu bardağı ona uzattığı gibi yudumlamaya başladı. Yeterince içtikten sonra devam etti. "Çok geçmeden uzun merdiven tarafından sesler gelmeye başladı. Kapıyı çalmamış, yumruklamışlardı. Marcel, Valen'in tüm itirazlarına rağmen kapıyı açtı. Bu noktadan sonrasını camdan izleyebildim. Darkstalkers'ın adamları Valen'in kollarına yapıştığında Marcel birkaç yumrukla ona kaçacak kadar zaman verdi. Babanın gözden kaybolması yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Adamlar Marcel'i bırakıp babanın peşinden gittiğinde yaşlı bir kadın onu içeri çekti."

"Mel, aşçımız," diye tanımladım. Aynı anda tüm olayı gözümde canlandırıyordum.

"Konuşmalarını dinledim. Mel, '*Şimdi ne olacak?*' diye sordu. Marcel'in cevabı netti. Erindor'a giderek bu yanlışı düzeltmesi gerektiğini söyleyecekti. Kralın arama emriyle Erindor'u bir şekilde bağdaştırmıştı. Aynı saniye çıkıp gitti. Erindor asıl

Kitaplık Rafı

birinci vârisin o olduğunu öğrendiyse, oyuna getirildiğini anlamış ve bedelini ödetmek istemiştir."

Öfke bir örümcek sürüsü gibi bacaklarımdan enseme kadar tırmandı. "Onu neden durdurmadın?"

Lysandra aynı hiddetle başını salladı. "Defteri bulmam gerekiyordu, Rowenan. Hâlâ anlamıyorsun ama biz koca bir halk için kendi ailemizi feda ettik. Tüm bunları hiçe sayamazdım. Orada ortaya çıkarak Marcel'i durdursaydım, senin yaptığın gibi beni bir yere tıkmaktan başka bir şey yapar mıydı sanıyorsun?"

"Öyleyse benim karşıma neden çıktın?"

Cevabı veren Kant oldu. "Çünkü günlük sendeydi."

Lysandra bana baktı, ardından Kant'a döndü ve tekrar bana baktı. Sessizce başını sallamaktan başka bir şey yapmamıştı. Eşyalarımın arasında bir yerde görmüş olmalıydı. "Yani eğer..." Düşünürken yutkundum. "Eğer günlük bende olmasaydı..."

"Hiçbir zaman karşına çıkmayacaktım. Evet, doğru." Hızlıca, tek nefeste söylemişti. Sanki bir an önce zihninden çıkarıp atmak istediği bir şeymiş gibi.

Dudaklarım kemirilmekten yanıyordu. Onları bir süreliğine serbest bıraktım ve nefes almaya çalıştım. Kaburgam sızlıyordu. "Pekâlâ, sana kızmıyorum."

"Benden nefret edeceğini düşünmüştüm." Bunu umutlu, belki de düşünceli bir ifadeyle söylemişti. Belki ikisi de vardı. Biraz bile umurumda olmadığı için gülümsedim.

"Onu bile hak etmiyorsun, Lysandra."

Yıllarca bir mektup yazmaktan dahi aciz kalmış kadını inceledim, hem de baştan aşağı. Yüzünde annemi görmemeye çalışmak çok zordu. Bu da canımın daha çok yanmasına sebep oluyordu çünkü zihnim sürekli benzer yanlarını ortaya koyarak bana ihanet ediyordu. Tek bir satır bile işlerin sandığım gibi olmadığını anlamama yardımcı olurdu. Bunu bile çok görmüştü.

Kitaplık Rafı

"Sen, sana karşı hissedilecek hiçbir duyguyu hak etmiyorsun." Kalbi duracakmış gibi elini göğsüne koydu. Onu izlemeye devam ettim. "Gördüğüm kadarıyla yapayalnızsın ve hep öyle kalacaksın."

Kapıdan çıkıp gitmeden önce Kant'ın son sorusunun cevabından emin olmak için bekledim. "Yani Marcel, Korucu Kalesi'ne gitti. Söylediğin bu, değil mi?"

"Kesinlikle."

Burada ve onunla işim bitmişti.

Kitaplık Rafı

OTUZ İKİ

"RUHUN NE TOPRAĞA NE DE GÖKYÜZÜNE AİTTİR. SENİ ALAN KARANLIK SONSUZA DEK YUTACAK."

ROWENAN LA BLANC

Ertesi gün akademiden çıktığımızda en kararlı yanımı çoktan ortaya koymuştum. İlk iş Valen'i sonsuzluğa uğurlayacak, ardından Marcel'i olduğu cehennemden çekip alacaktım.

Babamın cansız bedeni arkamda, atımın üzerinden sarkıyordu. Ölüm Vadisi'ne giden bu yol, bedeninin Ethernia sınırları içerisindeki son gezisine şahitlik ediyordu. Onu ölüme neyin sürüklediğini henüz bilmiyordum ama yıllarca sürdürdüğü yalanlarını cesediyle sürüklemek zorunda kalan ben olmuştum.

Atın dizginlerini farkında olmadan çok sıkı tuttuğumu fark ettim. Parmaklarım uyuşmaya başlasa da ellerimi gevşetmedim. Bırakırsam düşeceğimi hissediyordum. Havadaki soğuk ciğerlerime dolarken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Koyu gri bulutlar vadinin bizi beklediğini hatırlatırcasına ağırlaşmıştı.

Kant yanımda ilerliyordu, beklenmedik şekilde sessizdi. Onun biraz ilerisinde atlarını süren Vladimir, Alister ve Garrison'a baktım. Lena en gerideydi, Lysandra ile aynı ata biniyorlardı.

Kitaplık Rafı

Ona baktığımı anlamaması için duruşumu düzeltiyormuş gibi yaptım. Burada bizimle olması içimi garip bir sıkıntıyla dolduruyordu ama itiraz edecek durumda değildim. Karar mercii de ben değildim. Kant, Lysandra'nın bizimle geleceğini söylemişti ve geliyordu.

Gözlerim istemsizce arkamdaki cesede kaydı. Hareketsiz bedenin bir zamanlar babam olduğunu idrak etmek için geçen süreden fazlasına ihtiyacım vardı. Şu an hislerim içimdeki boşluk ve biraz sızı dışında tamamen uyuşmuş durumdaydı. Tabii biraz da kaburga ağrısı vardı.

Zaman nelere ilaç olmazdı ki?

Atların ayakları kuru toprağa her bastığında çıkan boğuk ses içimde yankılanıyordu. Hava vadiye yaklaştıkça iyice soğumuştu. *Ölüme yürüdüğümü bilen bir adamın içine çöken kasvet gibi yolun ağırlığı da sırtımıza binmişti.* Eğer hâlâ bir ruhu olsaydı, babam böyle söylerdi.

Kimse konuşmuyordu, sadece ilerliyorduk.

Saatler boyunca taşlı patikalardan ve eğimli vadilerden geçtik. Güneş tam tepedeyken karnımdaki boşluk kendini hissettirmeye başlamıştı. Atların adımları yavaşladığı anda karnım guruldadı. Aynı ses Kant'la gözlerimizin kesişmesine neden olmuştu.

Zihnim tok, karnım açtı.

Kant atını yavaşlatırken omzunun üzerinden bana ve diğerlerine hızlı bir bakış attı. "Burada bir mola verelim."

Sadece yemek için değil, babamın cansız bedeniyle aynı atın üzerinde olmaya ara vermek için de yerinde bir bahaneydi.

Bir kayanın etrafına oturduk. Alister çantasından birkaç parça ekmek ve kuru et çıkardı. "Kalçalarım sızlıyor."

Kimse ona aldırış etmedi.

"Neyse ki, yolda Darkstalkers grubuna denk gelmedik." Garrison elindeki mataradan bir yudum aldıktan sonra Vladimir'e uzattı.

Kitaplık Rafı

Vladimir suyu yudumlayıp elinin tersiyle dudaklarını kurularken yüzünde yenilmez bir ego vardı. "Önemli değil. Karşımıza çıksalardı, akademilerine birer ibret portresi olarak geri dönerlerdi. Altı Raven'a bulaşılmaması gerektiğini de unutmazlardı."

Alister gözlerini arkada kalan Lysandra'ya dikerek, "Bir de teyze," diye ekledi.

Vladimir iyi bir noktaya değinmiş gibi parmağını Alister'ın göğsüne bastırdı. "Bir de teyze."

İşe yaramaz bir teyze olduğuna bahse girerdim. Bunu boşa giden yıllarla ve atımdaki ölü babamla kanıtlamıştı.

Bıkkın bir iç çektim. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Bu tempoyla gidersek akşam olmadan vadiye ulaşırız," dedi Kant. Gözleri etrafımızı kolaçan ediyordu.

Bu sırada Valen La Blanc'ı olması gereken yere bıraktıktan sonra artık Raven Akademisi'ne dönemeyeceğimi düşünüyordum. Aslında bunun farkındalığı yol boyunca aklımdaydı. Erindor Tenebris beni koridoruna astığı bir tablo gibi takas etmişti. Neyle? Valen'in şeytanın bacağını kıracak sırlarıyla. *Babamın sırlarıyla.*

Marcel ise Erindor'un elinde tutsak olmalıydı.

Bir hizmetkâr gibi boyun eğip akademiye dönemezdim.

Tekrar Kant'a baktığımda Korucu Kalesi'ne yalnız gideceğimi ve Marcel ile ortadan kaybolacağımızı ona nasıl söyleceğimi düşünmeye başladım. Sırf bana zorluk çıkarmak için bile bir sürü red cümlesiyle karşıma dikilebilirdi. Diğer yandan Ölüm Vadisi'nin tam olarak nerede olduğunu ilk defa bu kadar ciddiyetle düşünüyordum. Yalnızca hayatını suikastçı olmaya adamışların cesetleri oraya giderdi.

Az önce aldığım cevaba karşılık, "Ethernia'nın neresinde?" diye sordum.

Her birinin bakışları aynı sorunun cevabını merak ediyor-

Kitaplık Rafı

muş gibi Kant'a döndü. "Doğuda," dedi en sonunda. "Krallığın sınırlarının en uç noktasında. Oradan sonrası kimsenin gitmediği bir yer."

"Oradan sonrası bir hiçlik mi?" diye sordu Lena.

Kant başını iki yana salladı. "Bunun hakkında konuşan çok fazla kişi yok. Yalnızca onu vadideki nehire bırakmamız gerektiğini biliyorum."

Garrison başını kaldırıp bana baktı. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

Gözlerimi ona diktim. Ne kastettiğini biliyordum. *Cesedi oraya götürmek zorunda mıydık?* "Evet," dedim gözümü kırpmadan. "Bu tartışmaya kapalı." Böyle olması şart mıydı? Bilmiyordum. Tek bildiğim, böyle olması gerektiğini hissettiğimdi.

Kesin cevabımın üzerine sessizlik geri döndü. Ateşin üzerinde pişirdiğimiz etin kokusu bile aramızdaki ağırlığı dağıtamıyordu. Suikastçı ekibi olarak bir cesetle geziyor olmamız elbette dikkatimizi dağıtmamalıydı ama bu ceset aramızdan birinin babası olduğunda durum çok basit değildi.

Garrison eti ısırıp beğeni dolu bir ifadeyle başını salladı. "Bizim yemekhanedekilerden güzel."

Çok değil, sadece yarım saat sonra atları tekrar hazırlamak için herkes yerinden kalktı. Tam olarak dinlenmiş sayılmazlardı ama gergin sessizlikten sıkıldıkları da belliydi. Kendi atımı hazırlamak için eğildiğimde arkamda başka bir nefes hissettim. Daha bakmadan kim olduğunu biliyordum.

Kant.

"Rowenan." Nezaketle başlamış gibi görünmesine rağmen kesinlikle beni sinir edecek bir cümleye giriş yapmak üzereydi. Atın gemini düzelttikten sonra durmadım. Ben oyalanmak için hareket etmeye devam ederken, "Kaburgan hâlâ kırık," diyerek düşüncemi doğruladı. Satır arası dolu bir cümleydi.

Kitaplık Rafı

Bu şekilde ata binmemelisin.

Sırtımı doğrultup ona döndüm. Eğer bu konuşmayı önceden yapacak olsaydık üstten ve atılgan bir cevap verirdim. O ise uzun bir iç çekişle aşağılayıcı bir karşılık verirdi. Ancak şu an ikisi için de gereken sabırdan yoksunduk. En azından ben öyleydim.

"Elbette," dedim kaşlarımı hafifçe kaldırarak. "Beni atın arkasına mı bağlamayı planlıyorsun? Hatta belki kantar gibi taşırsınız, ne dersin?"

Kant kollarını göğsünde bağladı, gözlerindeki sabır hızla tükeniyordu. "Gerçekten burada tartışacak mısın?"

Atın eyerine dokunup gözlerimi ondan kaçırdım. "Ben tartışmıyorum. Sen atımı sürmememi gerektiğini söylüyorsun."

Sorun çıkaran ben değilim.

"Çünkü at sürmek için kaburgalarının bütün olması gerekiyor." Bu kez sesi daha sertti, yine de hâlâ tartışmayı büyütmemeye çalışıyordu. "Sadece iyi görünmediğini söylemeye çalışıyorum."

Ona döndüm. "Ve ben de babamı vadiye taşımaya çalışıyorum."

Kant başını yana eğdi, gözünü bana dikerek birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda omuzlarını hafifçe geriye attı. "Pekâlâ. O zaman en azından bayılıp düşmemek için kendini bir şeye bağlasan iyi edersin."

Gülümsedim. "Düşersem beni de vadide bırakmaya hazır olmalısın."

Kant iç çekti. Beni tartışmayla yenemeyeceğini biliyordu fakat denemekten de vazgeçmiyordu. "Seni vadide bırakmak mı? Bu kadar büyük bir ödülü hak edecek ne yapmış olabilirim bilmiyorum."

Atın sırtına çıkarken gözlerimi devirdim. "Bunu ben de merak ediyorum."

Sonunda kimse geri adım atmamıştı ama yolculuğa devam etmemiz gerektiği için konu kapanmıştı.

Kitaplık Rafı

Ya da yalnızca ertelenmişti.

Atların ayakları kuru toprağa her bastığında çıkardıkları yankı, vadiye yaklaşan herkesin duyabileceği bir uğultuya dönüşüyordu. Ölüm Vadisi sadece babam için değil, her suikastçı için son duraktı. Babamı nehrin sularına karıştığında geriye dönüp bakan kimsenin olmadığını söylerdi. Eğer bir suikastçı buraya getirilmişse, onun hakkında konuşulacak hiçbir şey kalmamıştı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Çok fazla ihanet, yalan ve ölümle iç içe kalmıştım. Artık hangi duygunun bana ait olduğunu bilmiyordum. Babamı burada bırakacağım gerçeği midemi sıkıyordu ama içimde anısına göstermek istediğim bir sevgi yoktu.

Kant yanımda ilerlerken gözleri sürekli önümdeydi. Sessizce beni gözlemliyordu.Vladimir bir adım öndeydi. Garrison atını biraz geride tutarak ilerliyordu. Lena sessizdi. Ara sıra Lysandra'nın sorduğu soruları cevaplayan sesi bazen en öne kadar geliyordu.

Sonunda Vladimir derin bir iç çekişle başını kaldırdı. "Ne kadar kaldı?"

Kant hafifçe doğrulup bağırdı. "Ölüm Vadisi'nin sınırlarına girmemize yaklaşık bir saat var."

Güneş batıya doğru alçalmaya başladığında hava değişti. Vadiye yaklaştıkça sıcaklık düşmüyordu ancak içimdeki soğukluk gittikçe büyüyordu. Beni büyüten babamın ve annemin katilinin hayaleti tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Asıl sarsıcı olan ise ikisinin aynı kişi olmasıydı.

Vadinin sınırlarına yaklaştığımızda taşlar ve zeminin rengi değişti. Toprak, ölülerin anısını taşıyan bir mezar gibi kokuyordu. Biraz bitki, biraz duman. Atımı yavaşlattığımda Kant hafifçe yaklaştı, dizginleri biraz çekerek atını benimle aynı hizaya getirdi.

"Burası." Tıpkı bizim gibi vadiyi ilk defa görüşünün merakıyla etrafa bakıyordu. Ardından gözü benimkileri buldu. *Senin*

Kitaplık Rafı

meselen dercesine ilk adımı atmamı bekliyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmadım. Biliyordum. Bunu yapmak zorundaydım.

Kimsenin adı vadide yankılanmazdı. Burada herkes sadece geçmişinden ibaretti. Onu buraya bırakmak, geçmişi de burada bırakmak anlamına gelmeyecekti.

Atın sırtından inerken ayaklarımın altındaki toprağın nasıl hissettirdiğine odaklandım. Kuru, çatlamış ve ölüydü. Bitki kokusunun aksine, bu toprakta hiçbir şey büyümemişti. Sanki yaşam daha filizlenmeden kesilmişti.

Zemin toprak değildi. Koyu gri ile siyah arasında bir renkte çatlayıp parçalanmış taşlardan oluşuyordu. Bir zamanlar ateşle kavrulmuş bir yarığa benziyordu. Sanki rüzgâr tepeden aşağı değil, vadiden yukarı tırmanıyordu. Aynı rüzgâr yanık etin, kurumuş kanın ve eski lanetlerin kokusunu da taşıyordu.

Vadi boylu boyunca kıvrılarak iniyordu. Derinliklerine ilerledikçe taşların yerini yosun tutmayan kayalıklar, üzerinde tek bir ot dahi çıkmayan kuru platolar almıştı. İki yanımızdaki sarp yamaçlar gökyüzünü bile tehdit edercesine dikti. Güneşin ışıkları buraya değdiğinde sıcaklık değil, sadece silik bir aydınlık bırakıyordu.

Nehri ilk gördüğümde içimde garip bir ürperti dolaştı. Gördüğüm şey bir su akıntısından çok kocaman kaynayan bir kazana benziyordu. Sanki vadinin kalbi orada atıyor ama her atışında bir hayat daha susuyordu.

Suyun rengi berrak değildi. Gümüşle kurşun arasında bir tondaydı. Işığı yansıtmıyor, içine hapsediyordu. Akışı yavaş ama kararlıydı. Sessizce, durmaksızın akıyordu. Suyun altında ne olduğunu görmek imkânsızdı, hatta dibi yok gibi görünüyordu ya da görmek istemeyeceğimiz kadar karanlıktı. Arada bir nehrin içinde sürüklenen siyah bir gölge beliriyordu. Bir dal mı, yoksa kemik mi olduğunu kestiremiyordum. Gözümle takip edemediğim bir anda suya batıp kaybolmuştu.

Kitaplık Rafı

Burası bir mahkûmiyet yeriydi. Bu yüzden de suikastçılar için son duraktı.

En sonunda hepimizin daldığı düşünceleri bölerek, "İndirelim," dedi Kant.

Atlardan birer birer indik. Hava soğumuştu ama buradaki soğuk rüzgârla değil, sisle geliyordu.

Babamın bedenini attan indirirken içimde en ufak bir titreme yoktu. Zihnimi onunla ilgili tüm anılardan arındırmam belki bir ömür alacaktı. Belki de öfkem hiç dinmeyecekti. Yalnızca son bakışı, bir tek o hâlâ taptazeydi.

Bedenini usulca vadinin taşlarına bıraktık. Güneşin cılız ışıkları yüzüne vuruyordu. İlk defa onu tamamen arkamda bırakmak üzereydim.

Bedenini taşımak için hepimiz harekete geçtik. Onu olduğu yerde bırakmak, vadinin sessizliğine karışmasını izlemek yeterli değildi. Geleneklere göre bir suikastçının bedeni, vadiyi besleyen nehre bırakılmalıydı.

Ellerimi uzattım. Teni soğuktu. Onu kavradığımda derisi sertleşmiş, ölümün ağırlığı kemiklerine kadar işlemişti. Yavaşça kayalıkların arasından geçtik. Adımlarımız taşları yerinden oynatırken ayak seslerimiz vadiyi dolduruyordu.

Nehre ulaştığımızda suyun yüzeyinde hafif bir akıntı vardı. Bu ölülere açılan bir kapıydı. Nehir yaşayanlara ait değildi. *Aç bir Leş Yiyen gibi.*

Onu ağır bir ahşap parçanın üzerine koyduk. Vadiye bırakılan herkes gibi o da suyun içinde kaybolmalıydı. Vladimir ahşap bağları düğümleyerek bedenini sabitledi.

Garrison bir adım geri çekildi. Lysandra dışında diğerleri çoktan gözlerini kaçırmıştı. Eğilip babamın yüzüne son kez baktım. Son gördüğüm zamanki kadar beyaz, ölü ve haindi. Şehir efsanesi değildi, kızlar en büyük darbeyi babalarından yerdi.

Cesedi taşıyan ahşap platform yavaşça suya değdi. Önce bir

Kitaplık Rafı

titreme oldu. Nehir yeni bir bedene dokunduğunda karnını doyurmaya hazırlanırcasına guruldamıştı. Ardından su onu kabul etti.

Akıntıya kapıldığında yüzü kısa bir an suyun üzerinde kaldı.

İfadesizdi. Ne pişmanlık ne de huzur vardı. Sadece geçmişin silinmiş bir hatırası gibiydi. Sonra yavaşça döndü. Sanki gözleri bir an benimkileri bulmuştu. Belki de yalnızca suyun bir oyunuydu.

Birkaç saniye sonra bedeni akıntıyla sürüklenmeye başladı.

Yüzü kayboldu. Son kez omuzlarını ve ellerini gördüm. En sonunda ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

Nehir onu aldı.

Arkamdaki sessizliği duyabiliyordum. Kimse konuşmuyordu çünkü kelimeler burada hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Lysandra atına binmek yerine bir adım geri çekildi. Vadinin uğultusu artık daha belirgindi. Nehrin yüzeyi neredeyse tamamen kararmıştı. Yalnızca babamın sürüklendiği yerde suyun kıvrımları hâlâ oynuyordu.

Herkes gitmeye hazırlanırken Lysandra atının üzerinde konuşmadan suya bakıyordu. Konuşmadan önce epeyce düşündü. Ardından sesi vadinin içinde yankılanmaya başladı. "Ruhun ne toprağa ne de gökyüzüne aittir. Seni alan karanlık sonsuza dek yutacak."

Kelimeleri havada asılı kaldı. Bir dua veya teselli değildi. Bu sadece bir gerçekti. Belki de Lysandra'nın lanetiydi. Nehir ona cevap vermedi. Ölüm Vadisi aldığı hiçbir şeyi geri vermezdi. Ruhlar burada fısıldamazdı.

İlk hareket eden Vladimir oldu. Sessizce dizginlerini çekip atını çevirdi.

Atımın yanına geldiğimde elim dizginlerin üzerine kapandı. Birkaç saat önce buraya gelirken her şey içimde alev gibiydi. Şimdi geriye yalnızca küller kalmıştı.

Derin bir nefes aldım. Soğuk hava ciğerlerimi doldurdu.

Kitaplık Rafı

Eyerin üzerine çıktım. Dizginleri hiç bırakmamıştım. O an artık geçmişe değil, yalnızca önümde uzanan yola bakmam gerektiğini hatırladım. Marcel'i bulmalıydım.

Bir süre sonra ensemde yakıcı bir bakış hissettim.

Gözlerimi kısmadan yana döndüm. Kant gitmeye hazır görünüyordu ancak dikkatini yola vermek yerine bana bakıyordu. Kaşlarının arasında her zamanki o belirgin çizgi vardı.

Gözünü kaçırmadı.

"Böyle bakman hoşuma gitmiyor," dedim kısık sesle. *İçimi görüyormuşsun gibi* diyememiştim. Cevap vermedi. Yalnızca başını hafifçe aşağı yukarı salladı, ardından gözlerini benden çekerek önüne döndü.

Ölüm Vadisi'ni arkamızda bırakıp sonsuz bir sessizlik içinde yola devam ettik.

Lysandra, atının dizginlerini diğerlerinden farklı bir yöne çevirdiğinde kimse bir şey söylemedi. Herkes en başından beri onun bu anı beklediğini biliyordu. Kırık bir zincir halkası gibi sessizce aramızdan ayrıldı. Görünen o ki, vedalaşmaya niyeti yoktu. Saçını örten kumaş, rüzgârla dalgalandığı sırada gözlerinin bir anlığına bana döndüğünü gördüm. Bu çok kısa bir andı. Öyle ki, biraz daha geç kalsaydım o son bakıştan haberim bile olmayacaktı.

Atı yavaşça yürümeye başladığında bunu sorun etmedim. Onu istemeyen bendim ve bu kararımın arkasındaydım. Lysandra hayatımın bir parçası olmayı reddetmişti. Şimdi ise onu reddeden ben olacaktım. Gitmekte özgürdü. Hiçbir zaman bizimle değildi.

Hiç kimse Lysandra'nın ardından dönüp bakmadı. Kimsenin aklında onu tutmaya çalışmak yoktu.

Kitaplık Rafı

Herkesin çadırlarında uykuya daldıklarından emin olduğumda parmak uçlarımda yürümeye başladım. Beni duymaları imkânsızdı, suikastçı eğitimi almış birinin adımlarını Tanrı bile zor duyardı.

Her birinin inip kalkan göğsünde gözle görülür bir derinleşme vardı. Emin olana kadar beklemiştim. Kesinlikle uyumuşlardı. Bu gergin kaçışı hiçbir engelle karşılaşmadan başaracaktım. Uyandıklarında notumu bularak biraz endişeleneceklerdi ama kısa süre içinde kendilerini yolun devamına hazırlayacaklarından kuşkum yoktu. Elbette hayatlarına devam edeceklerdi.

Elimi pelerinin cebine attığımda atın yanında duraksadım. Yumuşak ve oraya benim koymadığımdan emin olduğum bi şey vardı. Elimi havaya kaldırdım. Avucumdaki beze sarılı o şey *havuçlu kekti.* Üzerime giydiğim ekipten birinin pelerini olmalıydı. Adrian'ın anısıyla dudağımı ısırdım. En sevdiği kekti.

Pelerin her kiminse hâlâ havuçlu kek yiyebiliyor muydu gerçekten?

Yine de onu cebime geri koydum. Kurduğumuz küçük kampın kuzeyine, Ölüm Vadisi'nin tersine doğru ilerlemeye başladım. Henüz oraya yaklaşmadan Korucu Kalesi ve etrafındaki halkın, yani Ravza'nın nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Ethernia'nın o bölgesindeki halk, Erindor Tenebris'i kralları olarak görürdü.

Açlık ve sefalet içindelerdi.

Buna direnmiyorlar ya da asıl krallarından yardım talep etmiyorlardı. Çünkü Erindor'un eteklerinden halka dağılan o korku, en cesur düşünceleri bile boğacak kadar derine işlemişti. Bunu hiç düşünmeden evlerini kalenin etrafına inşa etmişlerdi.

Bir çıtırtı duyduğumda yavaşlamak yerine hızlandım. Beni takip eden her kimse varlığından haberdar olduğumu bilmesini istemiyordum. Başka bir atın yaklaşan ayak seslerini işitmeye başlamıştım. İlk başta yerlilerden biri olabileceğini düşünsem

Kitaplık Rafı

de Ölüm Vadisi'ne bu kadar yaklaşan bir köylü görmek tesadüften çok uzak bir ihtimaldi.

Yumruklarımı sıkıp ay ışığının vurduğu aydınlığa ulaşana kadar hızlanmaya devam ettim. Onun yüzünü görebileceğim ana kadar bekledim.

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım.

Peşimdeki bir yerli değilse, geriye tek bir açıklama kalıyordu. Darkstalkers Suikastçıları. Ağırlığımı tek tarafa verip atı kendi etrafında döndürdüm. Dizginleri sertçe çektiğimde nal izleri kayalık zeminde kıvılcım gibi yankılandı.

Sağ elim refleksle kılıcımın kabzasına uzandı. Soğuk çeliğe dokunduğumda içimdeki savaşçı tamamen uyanmıştı. Kılıcı tek hamlede çekip önümde yatay tuttum. Ağırlığı güvenli bir dost gibi hissettiriyordu.

Gözlerim dar patikaya, gölgelerin arasına kilitlenmişti. "Ortaya çık," diye geçirdim içimden. At hırıltılı bir nefes salarken yalnızca bekliyordum.

Bakışlarım yeşil bir göz ve göz bandıyla buluştuğunda bedenim donakaldı.

"Kant?" dedim afallamış bir sesle.

"Burada ne arıyorsun?" Atından indiğinde elleri boştu. Hiçbir silah yoktu. İpi de bıraktığında at kıpırdamadı bile. Yaklaşan adımları karşısında huzursuzca kıpırdansam da aşağı inmedim. Bu kaşlarının daha çok çatılmasına neden olmuştu. Yüzündeki ifadeyi bir tehdit gibi kullanarak beni korkutabileceğini mi sanıyordu? Hem de su dolu varillerinden dahi korkmamışken...

Ne söyleyeceğimi değil, yokluğumu nasıl bu kadar hızlı fark ettiğini düşünüyordum.

"Asıl sen burada ne arıyorsun?" Üste çıkmak gibi bir derdim yoktu. Yalnızca söyleyeceklerimi sıraya koyana kadar vakit kazanmam gerekiyordu. Tam yanımda durdu, ellerini beline koyarak başını yana eğdi. *Hayır, bu bakışını kullanamazdı.*

Kitaplık Rafı

"Önce ben sordum."

Burnumdan güldüm. "Bu bana bir kaçış cevabı gibi geldi."

"Rowenan." Sesi uyarı doluydu ve sorusunun cevabını gerekirse zorla alacağını kanıtlar nitelikteydi. *Ah, evet.* Bunu yapabileceğine bahse girerdim ama gerek yoktu.

İç çektikten sonra, "İşlerim var, sen de biliyorsun," diye cevapladım.

"Sorumsuz davranıyorsun." Babasını öldürmüşüm gibi bakıyordu. Yapabilseydim bir saniye dahi tereddüt etmezdim, o ayrı meseleydi. "Tek başına öylece gidemezsin."

Omuz silktim.

"Dalga geçmiyorum." Yüzündeki ifadenin ciddileşmesini bekledim ancak ifadesi hâlâ komik olmayan bir espri yapmışım görünüyordu. "Marcel'i bulmalıyım." Yanlarından ayrılırken yakalanırsam ne yapacağıma dair pek düşünmemiştim. Tek bildiğim çok geç olmadan gidip erkek kardeşimi bir şeytanın elinden almam gerektiğiydi.

"Aynı şeyi istiyoruz." Eliyle kampın olduğu tarafı gösterirken öfkesi boynundan yukarı tırmanıyor gibiydi. "Her biri senin için burada, Rowenan. Uğursuz babanın cesedi hiçbirinin umurunda değildi. Senin için geldiler, destek olmak ve Marcel'i bulmak için."

Babam hakkında söylediğine alınmak istesem de bunu yapamadım. Haklı olduğunu biliyordum. Öğrendiklerime göre Valen La Blanc kesinlikle uğur getiren biri değildi.

"Onları bu işe bulaştıramam. Babanın hırsları ya da zevki uğruna ne kadar ileri gidebileceğini biliyorsun." Tüm ekibi soktuğu o kanlı cehennem testinden bahsettiğimi anlamıştı.

"Bu planı yapmıştık." Kant başını iki yana sallayarak sinir bozukluğu olduğunu bildiğim bir tavırla kıkırdadı. Genelde birilerinin kemiklerini kırmadan önce çıkardığı sese benziyordu. "Tamam. Peki ya ben? Ustanı neden geride bırakıyorsun?"

Kitaplık Rafı

O an, gözlerinde göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey fark ettim. Derinlere kök salmış bir hayal kırıklığı. Görünürdeki yeşil gözü, dudaklarının benimkiler üzerindeki hareketini hatırlama arzusu yaratan bir merakla doluydu. Ben henüz cevap bile vermeden ekledi. "Bana yukarıdan bakmayı kes."

Sesinde öyle sakin bir öfke vardı ki, bir an atın üstünde kalmayı başarırsam bunun sadece onun lütfuyla olacağını düşündüm.

Gövdesi gerildi. Göz açıp kapayıncaya kadar sol kolunu dizime, sağ kolunu belime dolamıştı.

"Dur..." diyecek oldum ama cümlemi tamamlayamadan tek bir hamleyle beni atın sırtından alarak yere indirdi.

Zemine sert bir iniş yapmamıştım, bu da onun gücünü göstermek için ne kadar az efor sarf ettiğini fazlasıyla anlatıyordu. Ayaklarım yere değer değmez tam karşısında durduğumu fark ettim. Bu kadar çıplak bir gerilimin içine düşmek, ona bu kadar yakın olmak kesinlikle planladığım bir yüzleşme değildi.

Şartlar değişmişti. Bu kez yukarıdan bakan o, aşağıdan gören bendim.

Ayaklarım yere bastığında geriye yalpalamıştım ama o aramızda bir adım bile mesafe açılmasına izin vermedi.

Tam tersine beni, atın sıcak gövdesiyle kendi bedeni arasına sıkıştırana kadar adımlarını kısaltmadan yaklaştı. Geriye adım atamazdım, sağa sola kıpırdayamazdım. Bunu biliyordu. Bunu istediğini neredeyse elle tutulabilir bir cisim gibi hissedebiliyordum.

Bakışı doğrudan gözlerime kilitlenmişti. Ardından parmakları alnıma düşen saçlarımı buldu. Hiç oyalanmadan o tutamı alıp kulağımın arkasına yerleştirdi. Kendi hareketini izlerken garip bir sakinlik içindeydi. Bir şey söyleyecekmişim gibi açılan dudaklarıma baktı. "Şimdi cevap verebilirsin, çırağım."

Gözlerimi kısarak çenemi kaldırdım. İznine ihtiyacım olmadığını görmesini istiyordum.

Kitaplık Rafı

"Birkaç saat önce babamın nehir sularında sonsuza dek gidişini izledim." Gözümde canlandırmamaya çalışırken hâlâ saçımda duran eline odaklandım. Başparmağı kulağımın kavisi boyunca kaymış, en sonunda kulak mememi yakalamıştı. Varla yok arası dokunuşu yüzünden söylediklerim üzerindeki hâkimiyetimi zorlukla koruyordum.

"Öğrendiğin onca şeyden sonra bu artık seni üzmüyor olmalı."

Bazen doğruyu bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi ama bunu isterdim. Keşke duygular da kurallar kadar net olsaydı. Eğer hislerimizi mantıkla yönlendirebilseydik, o zaman insan olmak bu kadar karmaşık olmazdı. "Zamanı geldiğinde kendi babanı o nehre atmanı izlemek istemiyorum. Bu senin meselen değil."

"Baba-oğul ilişkisi içerisinde olduğumuzu mu düşünüyorsun? Gördüklerinden anladığın bu muydu? Dur ben sana söyleyeyim, birkaç kadeh şarabın sikini dürtmesi sonucu bulduğu ilk kadına ektiği tohum bizi bir aile yapmıyor."

"Seni kim işaretledi, Kant?" diye sordum dayanamayarak.

İfadesi adeta ince bir buz parçası gibi dağıldı. Kaşları çatılmıştı.

"Neden soruyorsun..."

"Kim?" dedim tekrar. Konuşmayı uzatmasını istemiyordum. "Erindor, değil mi?" Hızla göz bandını çekip aldım. Yüzümün yanındaki eli donakalmıştı. Bu defa amacım onu kışkırtmak değildi. Sessizliğini olumlu bir cevap olarak yorumladım. "Kendin için savaşamadın. Başka bir kan için onun karşısında neden durasın ki? Bunu da ben sana söyleyeyim, duramazsın. Bu halde olmaktansa ölmeyi tercih edeceğine bahse girebilirim, bunu görebiliyorum. Sen de gör. Onun için kafesteki bir kuzgunsun. Oynatmaya karar verdiğinde hazır olan bir kuklasın ve bunu engellemenin hiçbir yolu yok." Adımları gerilediğinde bu defa ona yaklaşan bendim. Yanında sarkan elini aldım ve avucunun içine göz bandını koydum. Bu sırada yalnızca yaptıklarımı izli-

Kitaplık Rafı

yordu. "Benim kaybedecek bir kardeşim var, Kant. Senin itaat etmek zorunda olduğun Erindor ile mücadelen benim için bir risk. Marcel için bir risk."

Donmuş gibiydi.

"Gitmene izin vermiyorum," diyebildi en sonunda. Göz bandını tutan eli, kendi elimi çektiğimde bile hâlâ havadaydı.

"Senden izin almıyorum."

"Arkandan geleceğim."

"Seni atlatırım." Tekrar dudaklarını araladığında yalnızca nefes alabildi. Gülümsedim. "Yeni bir çırak bulabilirsin, Kant Tenebris." Söylediklerim ne kadar etkiliydi bilmiyordum. Fakat her ne düşünüyorsa, bedeni toprak zemine çakılı bir çivi gibi kaskatıydı.

Atıma bindiğim sırada beni izledi. Gözle görülür tek şey, sarsılmaz ifadesinin tamamen kırıldığıydı. Göz bandını tutan eli, havada kalan en sarsıcı şey gibiydi; tabii özgürlüğünden sonra. Erindor'un emri altındaki mahkûmiyetini yüzüne vurmaktan elbette hoşlanmamıştım ama yolumu açması için bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

Dizginleri çektim. At hafifçe homurdandı. Her adımında toprak çatırdıyordu. Hiçbir şey onun ayakta öylece duruşundan daha ağır değildi, atın adımları bile. Cesaretinin küçümsendiğini unutmayacaktı.

Arkamdan bir adım atmadı ya da seslenmedi. Sadece orada durmaya devam etti. Onu ardımda bırakarak gitmek bir savaştan kaçmak değildi. Bir savaş başlatmaktı. Tekrar karşı karşıya gelmeyeceğimizi düşünüyordum. Ancak olur da gelirsek son sözlerimin bedelini ödetmek isteyebilirdi.

Omzumun üzerinden dönüp bakmadım. Baksaydım gitmek daha zor olurdu.

Kant Tenebris arkamda kalmıştı. Bir zamanlar ustam olduğu doğruydu, şimdiyse sadece ardımda bıraktığım bir adamdı.

Kitaplık Rafı

OTUZ ÜÇ

"SEN YOKKEN HER ŞEY YERLİ YERİNDEYDİ
AMA HİÇBİR ŞEY TAM DEĞİLDİ."

ROWENAN LA BLANC

Atımın nallarının taş zeminde çıkardığı ritmik sesler, zihnimin içinde yankılanan düşüncelerden kaçmak için bir sığınak gibiydi. Kant'ın hayal kırıklığıyla karışık bakışlarını aklımdan silmeye çalışıyordum. Evet, onları geride bırakmıştım ama bu onlar için yaptığım en büyük iyilikti. Erindor'un yaratabileceği kaosun boyutunu en acı şekilde tecrübe etmiştik. Onları buna benzer başka bir felaketten uzak tutmanın tek yolu, arkama bile bakmadan onları terk etmekti.

Başımı kaldırdığımda Ravza bölgesinin tanıdık silueti önümde uzanıyordu. Koyu gri gökyüzünün altında, dağınık taş evlerin arasından yükselen Korucu Kalesi'nin ürkütücü kuleleri belirginleşmeye başlamıştı. Havada buraya özgü rutubetli, serin bir esinti vardı.

Ölüm Vadisi'nin kendine has kokusu şimdi çok uzaklarda kalmıştı.

Düşüncelerimi Marcel'e çevirdim. Onu düşündükçe göğsüme baskı yapan ağırlık daha da büyüyordu. Erindor Tenebris

Kitaplık Rafı

onun için her ne planlıyorsa bilmek zorundaydım. İlk çocuğun ben değil, Marcel olduğunu çoktan fark etmiş olmalıydı. Hayatta mıydı? Sağlığı yerinde miydi? Onu ne halde bulacaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Fakat onu kaybedemezdim. Ailemden kalan son kişiydi ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Daha hızlı gitmeliydim. Dizginleri sıkıp atımı kamçılayarak yolun kalan kısmını süratle kat etmeye başladım. Marcel'e ulaşmak, onu kurtarmak dışında her şeyi zihnimden sildim ve Ravza'nın puslu yollarında ilerlemeye devam ettim.

Kasvetli ve tekinsiz sokaklarda atımı sürerken buranın neden Ethernia'nın diğer bölgelerinden farklı olduğunu yeniden hatırladım. Sanki Korucular Kalesi'nin gölgesi bu topraklara daimi bir karanlık bulaştırmıştı. Daracık yollar, kasvetli taş evler ve göğe yükselen koyu renkli ağaçlarla çevriliydi.

Evlerin pencerelerindeki soluk ışıklara baktım.

Ravza halkının kendi kuralları vardı. Burada yaşayanlar kalenin gölgesinde, sessizce ve kimseye karışmadan hayatlarını sürdürüyorlardı. Göz teması kurmazlar ve yüksek sesle konuşmazlardı, hatta ölülerini bile gömmezlerdi. Cesetleri sessizce yakarlardı. Bunu çocukluğumda babam anlatmıştı.

Korucu Kalesi'ne yaklaştıkça etrafımdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Normalde sessizliğe gömülü olan Ravza sokaklarında bir uğultu vardı. İnsanlar kalabalıklar halinde evlerinden çıkmış, şatonun önündeki geniş yola doğru ilerliyorlardı. Yüzleri gergin ve meraklıydı. Sanki görünmez bir el hepsini aynı yöne doğru itiyordu.

Başımı eğip atımı yavaşlattım ve insan selinin arasına karışmamaya çalışarak kenardan ilerledim. Etrafımdaki herkes siyah, gri ve kahverengi tonlarda kalın kumaşlara sarınmıştı. Başlıkları saçlarını örtüyor, sadece tedirgin gözleri belli belirsiz seçiliyordu. Bir yabancı olduğumu anlamamaları iyi olurdu. Başlığımı iyice çektim, yüzümün büyük bir kısmını gizledim ve dikkat çekmeden ilerlemeye çalıştım.

Kitaplık Rafı

Kalabalığın fısıltıları belli belirsizdi. Sesler yükselip alçalıyordu ancak hiçbirini net şekilde anlayamıyordum. Kaleye doğru ilerledikçe insanların sayısı artıyordu. *Yaşlı, genç, kadın, erkek*... Sanki tüm Ravza halkı buradaydı. Bir an duraksayarak çevremi dikkatlice inceledim.

İçimi kemiren merak ve huzursuzluk birleştiğinde ellerim dizginleri daha sıkı kavradı. Ne olup bittiğinin çok önemi yoktu. Marcel'i bulmak öncelikli planımdı. Hiçbir beklenmedik durumun bunu değiştirmesine izin vermeyecektim.

Elbette olacaklar belliydi.

Ravza muhafızlarından biri önümü kesmeden önce kalenin içine girecektim.

Kalabalığı arkamda bırakmaya çalışırken karşımda uzanan kalenin silueti gittikçe büyüyordu. Kapının önüne dizilmiş muhafızlar sanki onları aşmaya cesaret edecek birilerini bekliyormuş gibi tetikte duruyorlardı. Atımı dizginleyip yavaşladım.

Onlara yakın bir mesafede durarak etrafı kolaçan ettim. Kapının etrafında toplanan muhafızların siyah giysileri ve yüzlerindeki ifade kalabalığın neden buraya toplandığını açıklıyormuş gibiydi. Gerçi yüzlerinin ve kıyafetlerinin asla değişmediğine emindim. Yine de içeride önemli bir şey oluyordu ve belli ki, herkes tanık olmak ya da bir haber almak umuduyla buraya gelmişti.

Başlığımı yüzüme daha fazla çektikten sonra atımdan usulca indim. Şimdi tek avantajım kimsenin beni tanımamasıydı. Kaleye bu kadar yaklaşmışken hata yapamazdım. Derin bir nefes aldım, kalp atışlarım hızlandı. İçimden bir ses Marcel'in çok yakınımda olduğunu söylüyordu.

Kenardaki gölgelere sığınıp ilerlemeye başladım. Muhafızların görüş alanına girmemeye çalışarak adımlarımı dikkatlice attım.

Gözlerimi çevrede gezdirirken küçük bir yan kapının açıl-

Kitaplık Rafı

dığını fark ettim. İçeriden Raven simgesini taşıyan koyu renk kıyafetler giymiş genç bir hizmetli çıktı, elinde gümüş bir tepsi taşıyordu. Aceleyle bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bir an için tereddüt etsem de fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

Sessizce yaklaşarak bekledim. Hizmetli yanımdan geçerken hızla harekete geçtim. Arkasına geçip ağzını kapattım ve onu karanlık köşeye çektim. Çırpındı ama fazla direnemezdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım kulağına. Ensesine vurduğum hafif darbeyle baygın halde yere yığıldı.

Onu dikkatlice yere yatırdım, üzerindeki giysileri kendi kıyafetlerimle değiştirdim. Başlığımı çıkardım, yerine hizmetlinin kapüşonunu geçirdim. Elindeki tepsiyi aldım ve üzerine düşündüğüm bir bakışla yüzümü yumuşattım. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

Artık kaleye girmek için gereken kılığa sahiptim.

Ödünç kıyafetimin verdiği güvenle başımı hafifçe eğdim ve tepsiyi sıkıca kavrayarak kalenin yan kapısından içeri adım attım. Koridora girer girmez içerideki serin hava tenime dokundu. Yüksek taş duvarların arasındaki dar koridor loştu, havada buraya özgü pudra kokusu vardı. Her adımda ayaklarımın zeminde çıkardığı tok ses, kalbimin hızlı atışlarıyla yarışıyordu.

Önümdeki koridor iki yana ayrılıyordu. Birkaç saniye duraksadım, Marcel'in nerede tutulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hizmetkâr rolümü sürdürerek başımı hafifçe eğip soldaki koridordan devam ettim. Etrafımda Korucular, hizmetliler ve muhafızlar dolaşıyordu. Herhangi bir şüphe uyandırmamak için onları görmezden geliyor, hızımı sabit tutuyordum.

Bir süre sonra daha kalabalık ve geniş bir salona ulaştım. Duvarlara yerleştirilmiş meşaleler salonu belli belirsiz aydınlatıyordu. Küçük gruplar halinde toplanmış insanlar fısıltıyla bir

Kitaplık Rafı

şeyler konuşuyordu. Hepsinin yüzünde aynı gergin ifade vardı, bir şey bekliyormuş gibi görünüyorlardı.

Salondan karşıya geçerken kulağıma birkaç kelime çalındı.

"Uzun zamandır olmamıştı."

"İbretlik gösteriler yapmayı sevdiğini biliyorsun."

"İzlemek istediğimi sanmıyorum."

Bahsettikleri şeyin Marcel'le ilgili olabileceği düşüncesiyle nefesim kesildi. Derin bir soluk alıp sakin kalmaya çalıştım. Şimdi paniğe kapılmanın zamanı değildi.

Salonu hızla terk ederek yan koridora geçtim ve daha sessiz, daha dar bir bölüme ilerledim. Burada kimse yoktu. Sessizce yürümeye devam ettim. Aklımda tek bir düşünce vardı.

Marcel, Marcel, Marcel.

Dar ve karanlık koridordan aşağıya ilerlerken soğuk taşlar ayaklarımın altında kayıyordu. Basamaklar rutubetliydi, duvarlardan damlayan sular zeminde küçük birikintiler oluşturmuştu. Meşalelerin titreyen ışığı aşağıya doğru inen yolu güçlükle aydınlatıyordu.

Zindan girişinin önünde, ağır demir kapının yanında nöbet tutan muhafızı fark ettiğimde bir an duraksadım. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, şüpheli bir bakışla beni süzüyordu. Göz göze geldik. Gerginliğimi gizleyerek hafifçe başımı eğip yaklaşmaya devam ettim.

Kaşları çatılırken, "Ne istiyorsun?" dedi muhafız sertçe.

Tepsiyi hafifçe kaldırarak sesimi korkak tutmaya çalıştım. "İçerideki boşları almam söylendi."

Muhafız şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Bu saatte mi?"

Başımı salladım. Tepsiyi biraz daha havaya kaldırıp inandırıcı olmaya çalıştım. "Evet, yukarı salondaki herkes yoğun. Hizmetli şefi acele etmemi söyledi, içerideki çöpleri ve boş tepsileri toplamalıymışım. Gün sonunda ortalıkta dağınıklık istemiyorlar."

Kitaplık Rafı

Bir an için bakışları yüzümü dikkatlice inceledi. Nefesimi tutarak sabırla bekledim. Sonunda hoşnutsuzca başını salladı ve ağır anahtarları çıkarıp kapıyı açtı.

"Çabuk ol. İçeride çok dolaşma. Bir sorun çıkarsa hesabını verirsin."

Başımı eğerek içeri adım attım. Ağır demir kapı arkamdan kapanırken soğuk ve küf kokan zindan havası bir kez daha yüzüme vurdu. Demir parmaklıkların ardındaki karanlığa doğru ilerledim.

Adımlarımı sessizleştirip hızımı arttırdım.

Dikkatlice bir hücrenin önünden geçerken durdum. İçeride hareketsiz bir şekilde yere uzanmış beden dikkatimi çekmişti. Hücreye doğru yaklaştım, parmaklıkları sımsıkı kavrayarak içeriyi daha net görebilmek için gözlerimi kıstım.

Loş ışıkta zayıf ve bitkin vücudunu seçebiliyordum. Duruşu, saçlarının şekli ve yarısı karanlığa gömülmüş yüzü yüreğimi sıkıştırdı. *Bu o olabilir miydi?*

"Marcel?" diye fısıldadım umut ve korku karışımı bir sesle.

Hemen sonra nefesimi tuttum, bir cevap beklentisiyle sessizliği dinledim. Demirlerin ardından hiçbir yanıt gelmemişti. Umutsuzlukla yeniden seslenmeye hazırlanırken arkamdan sert bir ses yankılandı.

"Senin burada ne işin var?"

Ani sesle yerimden sıçrayıp geriye döndüğüm anda karanlığın içinden iriyarı bir muhafız belirdi. Gözleri şüpheyle parlayan adamın yüzündeki ifade sert ve öfkeliydi.

"Ben..." diye söze başladım ama cümlemi tamamlayamadan güçlü elleri kollarımı sımsıkı kavradı. Parmakları etimi acıtacak kadar sertti. Çırpınmaya çalıştım ama faydasızdı. Muhafızın kavrayışı demir gibiydi. Ne kadar mücadele edersem edeyim gevşemiyordu.

Eğer canımdan olmak istemiyorsam fazla mücadeleye gerek

Kitaplık Rafı

yoktu. Az çok matematiğim varsa, koca kalede alt edemeyeceğim sayıda muhafız olmalıydı.

"Bırak beni," diye söylendiğimde muhafız hiçbir tepki vermedi. Zindanın nemli zemininde ayaklarımı sürüyerek beni giriş kapısına götürmeye başladı.

"Bugün buraya kimse girmeyecek. Emir kesin." dedi homurdanarak.

Demir kapıya ulaştığımızda sandalyedeki muhafız gürültüden irkilip uyandı. Şaşkınlıkla ayağa kalkmış bizi izliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu afallamış bir sesle.

Muhafız beni daha sert tutarak öfkeyle cevap verdi. "Bunu içeriye neden aldın? Doğruca yukarı götür. Burada işi olmayan bir fare daha istemiyorum."

Göz göze geldiğimizde kalbim hızla çarptı. Planım henüz paramparça olmuş değildi. Marcel'i kurtarmaya gelmiştim ama önce kendimi kurtarmam gerekecekti.

Muhafızlar beni şatonun üst katlarına doğru sürüklerken zihnim çaresizce kaçış yolları aramaya çoktan başlamıştı.

Kitaplık Rafı

OTUZ DÖRT

KALBİMDEKİ KATİL

ROWENAN LA BLANC

Kale muhafızlarının sorguları can sıkıcıydı. Ansızın gelen yumrukları dudağımı, sesleri ise başımı şişirmişti. Ağzımda biriken kanı tükürüp öksürdüm. Bunların centilmenlik denen şeyden haberi yok muydu?

Ne olduğum, kim olduğum, nereden geldiğim oldukça ilgilerini çekiyordu. En çok da biri tarafından gönderilmiş olmamdan şüphelenmişlerdi. Nedeni basitti, aralarında kullandıkları şifreleri söyleyememiştim.

Çünkü bilmiyordum.

Otuz dakikanın sonunda, bolca yumruk ve tekmenin -bazılarını savuşturmuştum- ardından, "Seni kim kontrol ediyor?" diye bastırdı iri olan.

Lanet olsun. Hepsi iriydi ama bu adam gökten indirilen keçi kadar kutsal bir büyüklüğe sahipti.

Pes ettim ve kurtuluş planı yapana kadar onları oyalayabileceğime karar verdim. Sırıttım. "Merak ediyorsun, değil mi?"

Çevirdiği hançeri sertçe boğazıma yasladığında diğeri uyardı. "Etrafa kan sıçratma."

Kitaplık Rafı

Ah, ne kadar erdemlisin, koca mamut.

Üçüncü kaleye akın eden halkı sabırsızca izliyordu. "Öldürün gitsin. Onun gibi uğraşmamız gereken en az yüz kişi daha var."

Boğazıma dayanan hançerin sahibi, kana aç bir engerek gibi dişlerini gıcırdattı. Bu noktada yalnızca iki seçeneğim vardı. Ya omzumun üzerinde başım olmadan yaşamayı öğrenecektim ya da adamlara göz kırpıp başka şeyler istediğimi söyleyecektim.

Her şey bir anda oldu.

Bıçağın boğazımda açtığı ince kesikten akan kan göğsüme doğru aktı. Tam o sırada karşımdaki adamlar başka çevik bedenler tarafından yere serildi. Başımı kaldırıp kurtarıcılarıma baktım.

Kant, Garrison, Vladimir ve Alister.

Kant yerdeki adamın üzerine atıldı, öfkesi henüz geçmemişti. Gözü dönmüş bir hamleyle muhafızın bıçağı tutan elini bileğinden ayırırken diğer üçü adamı sabit tutuyordu. Adam çığlık atarken Alister ağzını kapattı ancak homurtusu bile kulaklarımı acıtmıştı.

"Burada olmamanız gerekiyor." Kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü. Sesim çatlamıştı. Yutkunurken duyduğum suçluluk, neredeyse kelimelerim kadar somuttu.

Vladimir bir adım öne çıktı. Rahat bir tavırla kılıcını omzuna atıp başını hafifçe yana eğdi. Dudaklarının kenarındaki alaycı kıvrım, gözlerinde parlayan umursamaz ışıltıyla birleştiğinde gergin havayı bir anlığına deldi. Gözlerini bana doğru çevirerek baştan aşağı süzdü. "Gelmeseydik dayak yerken üç dil daha öğrenecektin." Sessizce kıkırdadı.

"Adamların elinde olduğumu nereden bildiniz?" Gözlerim cevap için Alister'a kaydı.

Bir kaşını kaldırırken gözlerini kıstı. Umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Sadece şansa ve biraz zekâya ihtiyacımız vardı." Kollarını iki yana açıp bir adım geri çekildi. Sanki bu onun için yeterince kahramanca bir açıklamaydı.

Kitaplık Rafı

Garrison, Alister'a kısa bir bakış attı. Omzuna bulaşmış koyu lekeleri tiksinerek silerken dudaklarını büzdü. "İkisi de Alister'da olmadığı için kalabalık geldik." Söylediklerinin ardından ortalık bir anlığına sessizleşti.

"Bu ne demek?"

Kant iki parmağını ağzına götürüp kısa, tiz bir ıslık çaldı. Islık taş duvarlar arasında yankılandığında gölgelerin içinde bir hareketlilik yaşandı.

Adım sesleri duyuldu. Önce ritmik ayak sesleri yankılandı, sonra gölgelerin içinden Lena'nın silueti ortaya çıktı. Yanında Lysandra vardı. *Gitmemişti.* Onların hemen arkasında Raven öğrencileri sıralanmıştı. Karanlık pelerinleri içeri süzülürken salonun havası değişti. Her biri dimdik duruyordu.

Gözlerinde tek bir şey vardı. Sadakat. Direniş. Kör bir bağlılık.

Tüm hislerim boğazıma oturdu. Başımı istemsizce iki yana salladım. Dizlerim hafifçe titriyordu. Gözlerim Kant'ı buldu. Yüzü ciddiydi ama görünürdeki gözü tanıdık, sıcak ve parlaktı.

"Gelmemeliydiniz." Onu en son gördüğümde söylediklerimin biraz olsun işe yaradığını düşünmüştüm. "Akademiye dönmeniz gerekiyordu."

Kant durdu. "Döndük. Sen yokken her şey yerli yerindeydi ama hiçbir şey tam değildi." Yanıma gelmesine birkaç adım kalmışken gözlerime kilitlendi. Gözünde bütün o suskunlukların, açıklamaların yerine geçecek türden bir bakış vardı. Dudakları aralandığında sesi her zamanki gibi sakindi ama altında asıl duygularıyla güçlenmiş bir derinlik vardı. "İma ettiğin gibi korkak biri değilim, Rowenan. Yerini başka biriyle doldurabileceğimi söylediğinde yanılıyordun." Bir adım daha yaklaştı. "Çırağım için onun karşısında durabilirim." Erindor Tenebris'ten, *babasından* bahsediyordu.

Omuzlarım ağırlaştı. Onlara teşekkür edemedim. Yoğun hislerim, ben onları kelimelere dökemeden boğazımda düğümlenmişti. Yavaşça geri çekildim.

Kitaplık Rafı

Fakat sonra durdum. Yarı fısıltıyla konuştum. "Söylediklerim için özür dilerim. Canını yakarsam vazgeçersin sandım."

Bakışları yüzümün her noktasını inceledi. "Dileme," dedi kısaca.

Kaşlarım çatıldı. "*Neden,*" diye sorarcasına baktım.

Sesi biraz daha alçaldı. Gözleri gözlerime kenetlendi. "Çünkü ben dileyeceğim."

Anlamıyordum. "Ne için?"

Cevap vermedi.

Bunun yerine başparmağını kaldırdı. Boğazımdan süzülen kana hafifçe dokundu ve dikkatle dudağıma sürdü. Hareketleri yavaştı. Sonra beni kendine çekti. Göz göze, nefes nefese kalmıştık. Dudağımdaki kanı dilimle temizlememek için zor duruyordum.

Ancak dudakları benimkilere değdiğinde bunu benim yerime kendisi yaptı. Sanırım dünya durmuştu.

Savaşlar, kaleler, kayıplar, acı ve kan... hepsi bir anlığına yok oldu. Kant'ın dudakları benimkilerden ayrıldığında nefesim de tıpkı kalbim gibi düzensizdi. Birbirimizin gözlerine bakmaya devam ettik. Aramızda birkaç santim varken aynı anda nefes alıyorduk.

Benim için dönmüştü.

Parmakları yanaklarımdan saç diplerime doğru kaydı. Ardından üzerimizdeki bakışlardan dolayı temkinli bir şekilde benden uzaklaştı. "Gitmemiz gerekiyor."

Başımı diğer yöne çevirdiğimde karşımda Lysandra'yı buldum. Yüzüne küçücük bir gülümseme yayıldı. Barış bayrağı gibiydi.

"Gittiğini sanıyordum," dedim fısıltıyla.

Lysandra bakışlarını kısacık bir an yere çevirdikten sonra tekrar bana döndü. "Sadece yolu uzattım."

Kitaplık Rafı

Alister ve Vladimir dayak yemem hakkında oldukça garip ama gurur okşayıcı bir konuşma yaparken kalabalığı tekrar tekrar tarıyordum. En öndeki insanlar gülümseyerek dans ediyor, hiçbiri gösteriye karşı bir hamle yapacakmış gibi durmuyorlardı. Arka sırada ise Ravza halkı vardı. Sakin, tetikte ve huzursuz görünüyorlardı.

Tehlikeyi göremesem de bir şeylerin yaklaştığını bildiğimde, kendimi herkese ikinci defa bakarken buldum. Pelerinimin şapkasıyla yüzümü iyice kapatmadan önce Garrison beni bir kenara çekmeyi başardı ve ağzındaki baklayı çıkardı. "Gösteri Marcel için. Onu asacaklar ya da başka bir şey."

Dürüst olmak gerekirse şaşırmamıştım. "Bunu biliyordum, yani sanırım. Onu zindanlarda gördüm." Bu yaka paça atılmadan ve dayak yemeden hemen önceydi. Sözde festivalin hedefinin erkek kardeşim olacağını içten içe hissetmiştim.

Yine de bunu başka birinden duyup teyit etmek yeni bir bilgi gibi kalbimi tekletmişti.

Garrison soğuktan burnunu çekti. "Onu öldürmeden önce isyan çıkarabiliriz."

Kulaklarım uğuldarken çevreme baktım. Burayı dolduran tüm bu insanlar yaşanacaklara mani olmayacaktı, öyle mi? Babam bir keresinde, *"Dünyamız sessizleştiğinde ufukta bir fırtına kopuyor demektir,"* demişti.

Bilinen bir gerçek vardı, Ravza bölgesinde herkes Erindor Tenebris'ten çekinirdi. Çekinmek biraz iyimser bir ifadeydi, ödlerinin koptuğuna bahse girerdim. Bu yüzden halk zulme sessiz kalıyordu. Ancak bilmiyorlardı, bu sessizlik yüzünden sıra kendilerine gelecekti ve en sonunda geride onlar için ses çıkaracak kimse kalmamış olacaktı.

Babamın sesi kafamın içinde çınlıyordu. Tüyler ürpertici bir gerçeklikle elini omzumda hissedebiliyordum, bana daha yakından bakmamı söylüyordu. Bu, bunca zaman tanıdığımı san-

Kitaplık Rafı

dığım Valen La Blanc'ın hayaletiydi. Annemin katili ve kızını sırlarıyla takas eden babanınki değildi.

Gözlerimin daha fazlasını görebileceğini söylüyordu. Gürültülerin arkasını dinlememi, evrendeki değişimi hissetmemi ve dökülmeden önce kanın tadına bakmam gerektiğini fısıldıyordu.

Duygularına güvenmiyorsan, içgüdülerine güven, dedim zihnime.

Kant'ın ne yapacağını görmek ve Garrison'ın teklifini kabul etmek üzere döndüğümde kollarımdaki tüyler ürperdi. Saniyeler içinde vücudumdaki her sinir sinyal vermeye başlamıştı. *Ters giden bir şeyler var. Bir şeyler yanlış.*

Salonun her santimini didik didik arıyordum. Tavandaki gölgelere baktığımda durdum. Üçüncü katın balkonlarının üstündeki duvara altın bir aslan başı monte edilmişti. Ancak elbette benim ilgilendiğim şey oymanın detayı değil, üzerinde hareket eden gölgelerdi.

Bir Gölge Ustası'nın gözünden kaçmazdı.

Kısa bir ışık parıltısı gördüm, ardından hareketsiz kaldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Tanrılar ve Azizleri adına... Odanın diğer ucundan tam ortaya ateş edeceklerdi. Bizi buraya çekmişlerdi. Erindor kardeşimi kurtarmaya geleceğimi ve yalnız olmayacağımı biliyordu. Büyük ihtimalle annemin bildiği her şeyi öğrendiğimi de tahmin ediyordu, bu yüzden onunla aynı sonu paylaşmalıydım. *Yani Erindor'a göre böyle olmalıydı.*

Kolayca vurulabilecek bir mesafedeydi. Ancak eğer gölgelerde bir Raven varsa, o zaman yayına gereceği sıradan bir ok olamazdı. Layla'nın kalın ve büyük bir okla delinmiş bedeninin görüntüsüyle dehşet kalbime saplandı. Yüzümü ifadesiz tutmaya dikkat ederek Garrison'ın görmesi umuduyla gözlerimle Kant'ın arkasındaki gölgeyi çılgınca gösterdim.

Kitaplık Rafı

Başımı hafifçe hâlâ karşımda dikilen Garrison'a çevirdim. "Bizim için hazırlıklılar," diye fısıldarken aynı yere bakmaya devam ediyordum.

Diğerleri de görmüştü. "Lanet olası," dedi Kant.

Doksana kadar saydıktan sonra Vlad'in yanına gidip aynı şeyi tekrarladım. İlk bakışta beni fark etmemiş gibiydi ama bu aslında dikkatini verdiğini gösteriyordu. Kısa bir süre içinde herkes belli belirsiz hareketlerle pozisyon değiştirmeye başladı. Benim çaldığım kısık bir ıslıkla birlikte Kant'ın etrafında önceden kararlaştırdığımız yay şeklini aldılar. Hepsi dikkat çekmeden, küçük adımlarla büyük hedefe yaklaşmak için harekete geçmişti.

Yukarıdaki gölgelere bakmamı sağlayan şey kalabalığın içindeki tedirgin ve yavaş hareketlerdi. Herkes gibi ben de *yayların kirişlerinin kopması ve saldırının gecikmesi için* içimden dua ediyordum.

"Ne oluyor?" dedi bir kadın sesi. Lysandra'nın yine yanımda olduğunu unutmuştum.

"Kuşlar sessizleştiyse fırtına yaklaşıyordur," diye belirttim. Bu Ravenların bildiği eski bir şifreydi. Tehlikenin çok yakında olduğunu anlatmanın metaforlu bir yoluydu.

Bakışlarımı çevrede gezdiriyor, sanki her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Fakat içimde fırtına çoktan kopmaya başlamıştı.

Lysandra dudaklarını bile açmadan uzun, düşünceli bir *hımm* sesi çıkardı. Anlamış gibiydi. "Demek o türden bir şeyler dönüyor."

Kant kendi pozisyonunu rahatça ayarlayıp kollarını bana doladığında, "Marcel'e ulaşmadan yaralanmana izin vermeyeceğim," dedi itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. Bana yöneltilen okun önüne geçmesini kabullenmemi istiyordu. Bedenini bana siper ediyordu.

Kitaplık Rafı

Aslanın kafasından uzaklaşarak ona dönme riskini alırken nefesimi tuttum. Gözlerimiz buluştu da onun sahneye, benimse Marcel'i getirecekleri kapıya odaklandığım barizdi. "Bunu yapamazsın."

"Zırhın var, senin yok. Zırhın olmama izin ver."

Sahne boştu. Alister ve Lena'yı da hazır pozisyonda bulduğumda şükrettim.

Bize yaklaştıklarında, "Lena," diye söze girdi Lysandra. Odaklanmış bir dinleyiciye dönüşmesi için son derece ciddi yüz ifadesini takındı.

"Evet?" diyerek dinlediğini belirtti Lena. Bir adım daha yaklaştı. Konuştukları sırada bir gözümü aslan kafasında tutmaya devam ettim.

"Söylediklerimi tam olarak ve söylediğim sırada yapmanı istiyorum."

"Ne..." Anında çıkıştım. Ne zamandan beri planı Lysandra yönetiyordu?

"Ona güven, Row. Lütfen," diye yalvardı Kant.

Bunu rica etmesini beklemiyordum. *Ya da herhangi bir şey için rica edeceğini.* Zihnimde bir saat işlemeye başlamıştı ve gittikçe daha yüksek sesler çıkarıyordu.

"Dans edenlerin arkasında bekleyen iri adamı görüyor musun?"

"Cellat," diye fısıldadı Lena. Kardeşimi asacak ya da kesecek olan kişiydi. Perde henüz aralanmadığı için hangisini tercih edeceğini bilemiyordum.

Lysandra başıyla onayladı. "Hiçbir sorun yokmuş ve çok mutluymuşsun gibi davranarak ona yaklaşacaksın. Pelerinini kapat. Sosyeteden biriymiş gibi eğlen. Ona bir içki ver, boynunu öp, kulağına tatlı şeyler fısılda. Ne olduğu umurumda değil. Sadece onu baştan çıkar ve sonra onu kalenin batı kulesindeki normal odalarına götür. Yatağınızda zevk almaya giden iki ki-

Kitaplık Rafı

şiden başka bir şey değilmişsiniz gibi göründüğünüzden emin ol. Biri sizi durdurursa, onlara celladın adını ver ve eğlenmenizi bizzat Erindor'un istediğini söyle. Odaya gittiğinizde kapıları ve pencereleri kilitle, perdeleri kapat. Tek bir mum bile yakma. Onu yatak odasına saklamış olacaksın. Seni alması için birini göndereceğim. Kitaplık açılırsa çığlık atma. İçeri giren kişi selam verirse güvendesin demektir. Eğer selam vermezse, o zaman bağırabildiğin kadar bağır. Koridorda sizi duyacak sekiz muhafız var. Anladın mı?"

"Ben..." Bunun ona yapmaya çalıştığımız bir tür şaka olduğuna kısmen ikna olmuş görünüyordu. "Neden direkt indirmiyoruz?"

Kant cevap vermekte gecikmedi. "O kadar muhafızın arasında mı? Ne kadar kalabalık olursak olalım, sayımızın iki katı adam var ve her biri eğitimini tamamlamış birer Raven. Sonumuz olurlar. Celladın yerini herkes alamaz. Onun ortadan kayboluşu bize zaman kazandıracak."

Lysandra onun elini yavaşça kavradığında köşede bizi izleyen, meraklı Ravza kadınlarını rahatlatmak için yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. "Bak, bana güvenebilirsin. Annemin ve babamın mezarları üzerine yemin ederim ki, bu bir oyun değil. Söylediklerimi yaptığın, yüzünde bir gülümsemeyle gittiğin ve hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığın sürece tamamen güvende olacaksın."

"Hadi, Lena," diye söylendi Vlad. "Seni gözden çıkardığımızı falan düşünme." Bu durumda bile alay ediyordu.

Onun gözlerinde bir şey okumuş olmalıydı çünkü yüzüne az öncekinden daha rahat bir ifade yerleştirdi. Ardından dönüp Cellat'a doğru yürümeye başladı. Kant başlığımı yüzümü iyice gölgede bırakacak kadar öne çekti.

Aynı anda, "Hareketlendiler," diye fısıldadı boynuma doğru. Lena'ya bir kez daha baktım ve onu Cellat'ı ısrarla bahçeye

Kitaplık Rafı

doğru çekiştirirken buldum. Neyse ki rol yapmakta iyiydi. Aksi takdirden geniş gülümsemesi ve kirpiklerinin arasından yolladığı çapkın bakışları olmadan oldukça paniklemiş ve çılgın görünürdü.

Aynı hareketliliği aslanın üzerindeki gölgelerde sezdiğimde, "Kahretsin," diye fısıldadım. "Bahsettiğim fırtına geldi çattı."

"Kahretsin." Aynı ses tonuyla tekrarladı.

İçgüdülerim aniden Kant'ı sıradan halkın arkasına itmemi sağladı. Gözümün köşesinden bir parıltı geçtiği anda yanımdan uçup giden okun vınlamasını duydum. Döndüm, uzun Raven kılıçlarından biri elimdeyken ıslık çaldım. Bizimle olan Ravenlar salonun balkonuna uzanan basamakları kolayca geri geri çıkarak düzene girdi. Yerimi aldığımda bir ok daha uçtu ve bıçağımın bir parıltısıyla çaresizce yere sekti.

"Seni güvende tutmama izin ver," dedi Kant acele bir kızgınlıkla. "Ekip olma eğitimini aldığını sanıyordum."

Oku yere fırlatıp sabır dileyen bir nefes aldım. "Pekâlâ, bu uğurda ölmesen iyi olur."

Gülümsedikten sonra aynı anda başımızı salonun girişine çevirdik. Marcel'i getirmek üzere olmalıydılar.

Tam sahneye doğru bir adım attığım sırada tüm meşaleler, fenerler ve alevler söndü. Salonun tamamı karanlığa gömüldü. Odanın içinde tek bir esinti bile hissedemiyordum. Bahçe kapısının yanına asılmış ince beyaz perdelerin hareketsizliğine bakılırsa, hiç rüzgâr olmadığını söyleyebilirdim.

Bu hoşuma gitmemişti.

"Bu cehennemde neler oluyor?" Vladimir sağ omzumun üzerinden bir yerden fısıldıyordu.

Garrison diğer omzumun üzerinden cevaplamakta gecikmedi. "Eğer bilseydim ben..."

Tiz bir çığlığın ardından küçük bir haykırış daha patladı.

Kitaplık Rafı

Görmediğiniz bir noktadan dehşet dolu çığlıklar yükseliyordu. Kılıcımın kabzasını daha sıkı kavradım.

"Oyununu tasarlamış," diye duyurdu Kant. Babasından bahsediyordu. "Onu tanırım. Bu da planlı."

Dakikalar sonra meşaleler uyarı vermeden tekrar yandı. Bulanık görüşümden kurtulmak için gözlerimi hızla kırpıştırdım. Odanın tam ortasında pelerinli yedi figür duruyordu. Her biri önlerine diz çöktürülmüş insanların boğazına ve kalbine öldürmeye hazır şekilde iki bıçak dayamıştı. Diz çökenlerin yüzleri tanıdıktı, bizimle birlikte olan Ravenlardan bazılarıydı.

"Hayır!" İleri atıldığımda Kant kolumdan tutarak ilerlememe engel oldu.

"Aralarına iki-üç kişi dalarsak yalnızca sonraki kurbanlar oluruz." Haklıydı ama diğer Ravenların ölümlerini izleyemezdik.

Kalabalık hızla onlardan uzaklaşıyor, duvarlara doğru itiliyordu. Bize en yakın olanın Leydi Tali olduğunu anlamak zor değildi. Birincisi kapüşonu kapalı değildi, ikincisi kâbuslarıma giren o zarif yüzlerden birine sahipti. Şeytanın yarattığı bir iblise benziyordu. Salonu tararken yüzünde beliren uğursuz gülümsemesi kolumdan aşağı ürpertiler yaydı. Ondan sızan ölüm ve ölümcül sessizliği hissetmek için büyüye sahip olmama gerek yoktu.

"Suikastçı adayları," diye seslendi Erindor yüksek sesle. Balkonunda ayağa kalkmış, bıçakların ucundaki Ravenlara sesleniyordu. "Bu bana düzenlenen bir suikasttır."

"Almak istediğimiz şeyin sizin hayatınız olmadığını üzülerek bildirmek isterim," dedi Lysandra. Yüce Tanrılar, sesi boğazında cam kırıkları varmış gibi çıkıyordu.

Lysandra öne doğru bir adım attı. Fakat muhafızlardan dolayı sahnenin sadece birkaç metre yakınına kadar gidebilmeyi başardı.

Kitaplık Rafı

Erindor muhatabını gördüğünde keyifli bir şekilde gülümsedi. "Peki aradığınız şey nedir?" Yüzü burada oluşumuza rağmen fazlasıyla sakindi. Belki Kant'ın aniden elimi tutmasının sebebi de buydu.

"Bir oğlan arıyoruz, suçsuz bir genç. Gerekirse onu almak için Kral'a başvuracağız." Bunu sahiden yapabilir miydik?

"Şu anda onunla konuşmuyor musun?" Ona kral olmadığını haykırmak istedim. Bana kalırsa içerideki herkes istemişti.

"Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz, Korucu Erindor," dedi Lysandra. Son kelimeye özellikle vurgu yaparak asıl unvanının altını çizmişti. Damarlarımda bir şey titredi. Sesindeki soğuk, ölçülü ton deriyi kemikten ayıran bir bıçak gibi yavaş ve keskindi. Erindor'un gerçekten öfkeli olduğu açıktı ancak Lysandra'nın açık sözlülüğü karşısında verdiği tepki daha da dikkat çekiciydi. Dudakları gözle görülür biçimde gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Sinirlerini kontrol altında tutamıyordu. Kolay parlayan bir öfkesi vardı ve biz şu an tam o parıltının üzerindeydik.

"Burada olduğunu biliyoruz, onu alacağız," diye devam etti. Sesinde taşmak üzere olan bir sabrın son kırıntıları vardı.

"Diğer tüm Ravenlar." Bıçakların ucundaki gençlere baktı. "Onların, hepinizin kime ait olduğunu unutmuş gibisiniz."

Bir adım öne çıktığımda Lysandra ile aynı öfkeyi paylaşıyorduk. "Suikastçı adayları Ethernia Krallığı'na hizmet eder. Suikastçılar sana değil, krallığa aittir."

"Seni aptal. Nerede olduğuna bir bak! Kralın, kraliçen nerede? Neden hiçbir zaman Ravza bölgesiyle ilgilenmediklerini hiç düşündünüz mü?" Bakışlarını yerli halka çevirdi. "Krallık sizi terk etti. Ethernia'nın diğer tüm parçalarından üstün oluşumuz gözlerini korkuttu. Ya hepinizi öldürecek ya da acınası hayatlarınızı başka bir krallığa satacaklardı. Ben size sahip çıktım, adalet benim."

Kant bir adım öne çıkıp Lysandra ile aramıza girdi. Doğruca babasına bakıyordu. "Kendini kandırman çok kötü. Burada adalete dair bir iz dahi yok. Olsa bile korkarım düzgün çalışan bir terazide değil. Bugün düzenlediğin gösteri de bunun kanıtı."

Erindor Tenebris oğluna tiksintiyle bakıyordu. Babam sandığım gibi biri çıkmamıştı, hatta hayatımı elimden alan hamleler yapmıştı. Ancak hiçbir zaman bana böyle baktığını görmemiştim. Değersizmişim, onun için bir pişmanlıktan ibaretmişim gibi... Pelerinimin arasından Kant'ın elini kavradığımda parmaklarımı sıkarak cevap verdi.

Tam Kant'ın bahsettiği gibi yüz muhafız büyük kemerden geçip balkonlara çıktı ve hepsi halkın arasına dizildi. Bedenden bir çizgi çekmişlerdi.

"Bugün bana yalan söylemeye cüret eden, Korucu'yu kandıran bir kansız yaptıklarının sonuçlarına katlanacak, sevgili La Blanc. Tıpkı baban gibi. Buraya benim suikastçılarımla gelmeniz, karşıma geçerek suikast planlamanız bunu değiştirmeyecek. Bir ordun yoksa asla. Ancak benim bir ordum var ve sen de o ordunun zorunlu bir parçasısın. Ya itaat etmeyi öğrenir ya da kardeşinle aynı sonu paylaşırsın. Seçim senin."

Erindor belli belirsiz gülüyordu. Ayaklarımın altından çıkan ürkütücü ahşap sesi eşliğinde gölgelerin kalınlaştığını görebiliyordum.

"Sevgili Korucu... kazanmak için orduya ihtiyacımız yok."

Tam bu sırada çıkan gürültüyle gözlerimiz pencereye döndü. Kalenin üst katından bir adam düşerken tüm salon buna şahitlik etmişti. Düşen cellattı. Erindor'a *ben demiştim* dercesine baktım.

Kimse gözünü kırpmadan yedi figür bıçaklarını kurbanlarının göğsüne sapladı. Bu bir kalkışmaydı. Bir direnişti. Bunu bilmeme rağmen kalbim paramparça oldu.

İnsanlar çığlık çığlığa bağırıyor, cam bölmeli kapılara ya

Kitaplık Rafı

da kalenin içine açılan kapılara vuruyorlardı. Genç Ravenların kendi kanlarında boğulmaya başlamalarını izlerken kulaklarımdaki çınlama yüzünden zar zor duyabiliyordum. Bir saniye daha geçtikten sonra boğazlarını da kestiler. Bunu bilerek yaptıklarına emindim. Önce kalpleri sonra boğazları.

Erindor paniği memnuniyetle izliyordu. "Bunu tekrar deneyelim mi? Hâlâ bir sürü genç Raven görüyorum."

"Bildiğim ne varsa krallığa öteceğinden emin olabilirsin, Erindor. Bu iş bittiğinde kendi saygın züppelerin bile seni kabul görmeye..." Lysandra sözünü bitiremeden Erindor bıçağını kasıtlı bir açıyla fırlattı. Kadın bıçağı kasığından çıkarırken dizlerinin üzerine düştüğünde dünya ellerimden kayıp gidiyormuş gibi hissettim. Onu kenara taşıması için Garrison'a verdim. Buradan çıkana ve yarasıyla ilgilenene kadar hayatta kalmasını diliyordum.

Bu delilikti.

O sırada perdeler aralandı ve Marcel sürüklenerek salona getirildi. Giyotinin parlak metal köşeleri ne kadar keskin olduğunu kanıtlarcasına parlıyordu. Gözleri boşluğa bakıyordu ama titreyen dudakları, içindeki yaşamın hâlâ orada olduğunu ele veren şeylerden biriydi. Zincirler bileğine sıkıca sarılmıştı, tenine işlemiş morluklar vardı. Dizleri güçsüz, omuzları düşüktü. Ancak hayattaydı, hâlâ nefes alıyordu. Sadece bu bile içinde bulunduğumuz cehenneme rağmen umut sayılırdı.

Kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Gözlerinden biri şişip kapanmış, iltihaplanmıştı. Dudaklarından dökülen kelimeleri anlamak için duymama gerek yoktu. "*Git buradan.*"

Ölümünü izlememi istemiyordu.

Almaya geldiğim kardeşim tam karşımdaydı ama bunu yapmanın hiçbir yolunu göremiyordum. Ayaklarımın dibinde kan birikmişti. Masumların kanı... Erindor'un benim sorunum olması gerekiyordu, Marcel'in değil. Beni alması gerekiyordu,

Kitaplık Rafı

onu değil. Giyotine yürüyen ben olmalıydım. Eğer bunu izlersem, hayatımın sonuna kadar bununla yaşamak zorunda kalacaktım.

Ona yaklaşmaya çalıştıkça daha fazla muhafızla çarpışıyorduk.

"Rowenan..." O sırada bir muhafızı bıçakladığım için Garrison'ı elimi kaldırarak susturdum. Buradan kurtulmak ve Marcel'i dışarı çıkarmak istiyordum.

Erindor'a doğru yürüdüğümde Kant'ın bir adım arkamda beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

"Sana ailene sadık olmanı söylediğimi sanıyordum, oğlum," diye söylendi Erindor. Kant'la konuşuyordu ancak bakışları bana kilitlenmişti.

"Sen benim ailem değilsin, hiç olmadın. Ben akademinin oğluyum, benim ailem akademi," dedi o boşlukla dolu olduğunu bildiğim sesiyle. "Üstelik tam olmam gereken yerdeyim." Kant bir saniyeliğine bana baktı. Gözlerinde net bir karartı vardı. Tereddütsüzdü. Sonra birden hareket etti.

Hiç uyarı vermeden öne atıldı. Cüppesi ardından dalga gibi savrulurken elleri Raven eğitimine yakışan bir hızla kılıcına uzandı. İki adımda sahneyle bizi ayıran mesafeyi kat etti. Onu kimse durduramamıştı. Tam gardiyanlardan biri Marcel'in kolunu sımsıkı kavrayıp giyotine doğru çekmeye hazırlanırken oradaydı.

"Hayır!" diyen haykırışım hem uyarı hem de duaydı.

Gardiyan, Kant'ın üstüne gelen gövdesini fark ettiğinde çok geçti. Kant kılıcıyla adamın bileğini tek hamlede kesti. Metal zemine düşen silah, metalik bir çınlama çıkardı. Ardından çığlıklar yükseldi. Kalabalık ikinci kez panikledi.

Marcel sendeledi ama Kant kolunu tutarak onu hızla arkasına çekti. Hâlâ sinir bozucu bir şekilde giyotine çok yakındı. İki muhafız daha hamle yaptı, biri Kant'ın sırtına doğru atılmıştı. Bıçağımı çekip kalabalığın arasından geçtim ve hızla sahneye koştum.

Kitaplık Rafı

O sırada iki hafif bıçak yarası almıştım.

Kant arkasından gelen darbeyi hissetmişti. Döndü, kılıcını yatay tutarak ilk saldırıyı savuşturdu ve sonra bıçağını rakibinin kaburgalarının arasına soktu. İkinci gardiyanla çarpışırken gözucuyla bana baktı ve Marcel'i benim tarafıma savurdu. "Onu götür!"

Fakat sahneden ayrılmak için bir yol yoktu. Erindor'un emirleriyle yukarıdan oklar inmeye başlamıştı.

"Birlikte gideceğiz!" dedim kararlılıkla. Marcel'i kolundan çekip ayağa kaldırdım. Gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. Dizleri hâlâ güçsüzdü ama yaşıyordu. "Yürü, Marcel. Hadi!"

Kant bizi korumak için geri çekildi, sırtını dönmeden gelen tehlikelere karşı adım adım gerileyerek ilerliyordu. Gerçek bir usta gibi görünüyordu. Cesareti, gücü ve dikkati tek bir gövdede toplanmıştı.

Tam o anda sahnenin diğer ucunda bir kiriş çöktü. Tavanın bir kısmı alevler içinde yıkılırken çıkan gürültü herkesin dikkatini dağıttı. Bu fırsat anıydı. Kant bir gardiyanın boğazını keserken bana döndü. "Arka çıkış! Şarap mahzeninin kapısı hâlâ orada olmalı."

Onun işaretiyle Vladimir, Lena ve Garrison arka tarafta belirdi. Lena, Marcel'i omzuna aldı. Garrison geriye dönüp yolu temizlemeye başladı. Kant'a döndüm, gözlerimizi kilitledik. "Lysandra?"

Bakışı tekrar beni bulduğunda, "O benimle!" diye haykırdı. Kalan Ravenlarla birlikte hâlâ muhafızlara karşı kılıcını sallıyordu.

Şarap mahzeninin arka çıkışına yönelmişken dar bir koridorun sonunda, gölgelerin içinde biri beliriverdi. Üzerindeki uzun, koyu renkli pelerin neredeyse yere kadar uzanıyordu, başını saran kapüşon yüzünü tamamen gizlemişti. Ayakları hareket etmiyordu. Sadece durduğu yerden bize doğru konuştu.

Kitaplık Rafı

"Sonunda eğitmenin biraz sağduyusu olan biri gibi görünüyor. Umarım bu defa aile bireylerine karşı daha akıllıca davranır, Rowenan."

"Sen kimsin? Bu ne demek?" Soruma cevap alacağımdan pek emin değildim.

Hepimiz bir anda donduk. Garrison adım atacak gibi oldu ama elimi kaldırarak onu durdurdum. Lena'nın gözleri Marcel'den kayıp pelerinliye kilitlenmişti. Vladimir hafifçe eğildi, bir saldırı gelirse anında karşılık vermeye hazırdı.

"Sana kim olduğunu sorduk?" diye sordu Alister dişlerinin arasından. Sesi sabırsızdı.

Cevap gelmedi. Bunun yerine yüzünü açığa çıkarmak için elini kaldırdı. O kadar ihtimalin arasında kukuletanın altında Adrian'ın yüzünü görmek beni adeta felç etmişti. Onun bana her zaman ihanet edebileceğini bir süre önce öğrenmiştim ama öldükten sonra? İşte bu beklenmedikti.

"Sen..." diyebildim yalnızca.

Diğerlerinin de aynı şaşkınlıkla küfürler savurduğunu duyabiliyordum.

Yeniden ortaya çıkması ve Erindor'un kalesinde olması tesadüf değildi. Cebimdeki havuçlu kek pelerinler karıştığı için orada değildi, sadece dikkatlice hesaplanmış bir hamleydi.

Adrian'ın bana nadir bulunan bir altınmışım gibi bakmasıyla tiksindim.

Marcel'in kolunun altından çıktığımda yerimi Vlad aldı. Adrian'a yaklaşmaya başladım. Adımlarım sarsılmıyor, nefesim kesilmiyor ya da ellerim titremiyordu. Bunun yerine öldürücü bir sakinlik her şeyi ele geçirmişti. *İntikam. Öfke. Kin.*

Artık hepsi zihnimde aynı kazanda kaynıyordu.

"Rowenan." Gözlerim kanlı canlı varlığına kaydı. O sinir bozucu "yakın arkadaş" sesiyle konuşmaya başlamıştı. "Elini kılıcından çek." Bunu yapmayacaktım. Bunun yerine yavaşça ona yaklaşmaya devam ettim.

Kitaplık Rafı

Ondan birkaç adım ileride durup gözlerinin içine baktım. "Bana zarar veremezsin. Kanımı bile akıtmak isteyeceğini sanmam."

"Ah, hepimiz bunu öyle çok istiyoruz ki... bilsen ödün kopar." Hepimiz onun kim olduğunu ve neler yaptığını biliyorduk. Hepsini hatırlıyorduk. Bacağımı onunkine doğru savurdum ama sıçradı, havadayken çizmelerinden iki bıçak çıkardı. Saldırıya geçmeden önce yere inmesini beklemedim.

"Hepimizi kandırdın," diye bağırdım kolunda kesik açarken. Düşürdüğü bıçağını yakaladı ve savurduğu darbenin altından eğilirken bacağına da aynı kesikten attım. "Sana güvenmiştim." Karnına tekme atıp bıçağı boğazına doğru savurdum.

Kolumu yakalayarak beni göğsüne doğru çekti. Böylece aramızda birkaç santim mesafe kalmıştı. "Seni seviyorum, Row. Seni hep istedim."

Seni istedim mi? Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu benim adım değil, pislik." Onu geri ittim. Göğsünü bir kez daha tekmelemeden önce uyluğuna vurdum. Kendine gelmesi için bir saniye bile vermiyordum. Ayağımı bileğine dolayıp onu yere düşürdüm. Kılıcım boğazına yönelmişti, harekete hazır bekliyordu. "Sen beni, bizi arkadan bıçaklayan usta bir yalancısın. Bu jestin karşılıksız kalmasına izin vereceğimi mi sandın gerçekten?" Boğazını kesmek için bileğimi oynattığımda tam da bize öğretildiği gibi elini bıçağın altına soktu.

Adrian'la ilgilendiğim sırada diğerleri harekete devam ediyordu. Birisi arkadaki koridorları gözetliyor, biri Marcel'i taşımaya devam ediyor, biri siper alıp öndekini takip ediyordu. Bir diğeri ise mahzenin çıkışına giden yolu muhafızlardan temizliyordu. Kimse durmamıştı. Ben Adrian'la boğuşurken onlar kaçışımızın mümkün olması için savaşı sürdürüyorlardı.

Adrian geldiğini görmediğim bir hamle yaptı. Diyaframıma gözlerimi sulandıracak ve birkaç saniye boyunca nefes almamı

zorlaştıracak kadar sert bir darbe indirdi. Yuvarlanarak kollarımı başımın yanına sıkıştırması için yeterli bir gecikmeydi.

"O günü hatırlıyor musun? Balo gününü?" diye fısıldadı kulağıma. Dizleri yavaşça çözülürken, bedeni benimkine iyice yaklaştı ve kalçaları kalçalarıma denk gelecek şekilde baskı uyguladı. Bu iğrençti. Anılar görüşümü bulandırıyordu ancak onları bir kenara itip başımı çevirdim. Böylece dudaklarımız birbirinden sadece bir saç teli kadar uzak hale gelmişti.

"O gün saçını yaptıktan sonra sana Kant Tenebris'e âşık olmamanı söylemiştim."

Dudaklarımı sıkıca kapattığımda dudaklarını benimkilere sertçe yapıştırdı. Ondaki değişimi hissediyordum. Beni daha fazla sıkıştırmadan önce elinden aldığım bıçağını koluna soktum. Tutuşu gevşerken dudakları benimkilerden ayrıldı.

Bir çığlık attı ama ben zar zor duymuştum. Gücümü kullanarak onu sırtüstü döndürdüm. Bir bacağımı boynuna, diğerini göğsüne koydum. Kolunu kırmak üzereyken acıyla inliyordu.

"Beni öldüremezsin, sevgilim."

"Senin sevgilin falan değilim, ayrıca öyle bir yaparım ki..."

"Öldüremezsin çünkü erkek kardeşinle kan bağıyla bağlıyız. Ben ölürsem o da ölür."

Durdum. "Bu saçmalık."

"Dene ve gör."

"*Erkek kardeşinle kan bağıyla bağlıyız*," diye tekrar etti kafamın içindeki sesi. Aynı kelimeler. Aynı ton. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kılıcımın ucunu boğazına bastırmaya devam ederek doğruldum. Bu olamazdı. Bu bir oyun, bir yalan olmalıydı. Adrian'ın son hamlesi, beni manipüle etmek için uydurduğu iğrenç bir oyundu. Fakat yüzü durumu değiştiriyordu. Yüzündeki o kendinden emin, pis sırıtış oldukça sahiciydi.

Kitaplık Rafı

"Hayır," dedim fısıltıdan hallice çıkan bir sesle. "Hayır, hayır, hayır."

Bir şekilde tam göğsüme tekme attığında sendeledim. Küçük piç bunun ne kadar acıttığını biliyordu. Ayağa kalkıp çenesine öyle sert vurdum ki, temas anında bileğim acıyla kavruldu.

"Rowenan!" Garrison artık devam etmemiz gerektiğini ima ediyordu.

Elimdeki acıyı görmezden geldim ve ona arkamı döndüm. "Gittiğine pişman olacaksın," ddiye seslendi Adrian. Bıçağımı botumdan kapıp kalçasına fırlattığımda eğilerek kurtuldu.

Güldüm. "Beni sen mi pişman edeceksin?"

Gülüşü benimkine eşlik etti. "Hayır," dedi sessizce. "Ben sadece seni uyarıyorum." Omuzlarımı dikleştirip sırtımı ona döndüğümde bile sesi peşimi bırakmadı. "Baban son nefesini verirken onu izlediğini duydum. Sana bir sır vereyim." Sesi haddinden fazla keyifliydi. "O gün, onu öldüren kişi tam yanında duruyordu."

Donakaldım.

"Evet," diye fısıldadı. "Hadi artık anla! Belki de her sabah karşısında selam verdiğin birinden bahsediyorumdur."

Sırtımda soğuk bir sızı gezindi. Aklıma ilk gelen şey olmamalıydı.

"Düşünsene," dedi Adrian. "Sana çırağı gibi davranan, sana dokunan, seni koruyan biri. Âşık olmamanı söylediğim kişi."

Kapının gerisinde alevler taş duvarlara yansımalar düşürürken gölgelerin içinde iki figür belirdi. Biri sendelerken diğeri onu kendine yaslıyordu. Kant ve Lysandra.

Lysandra solgundu, kan içindeydi. Ağırlığını Kant'ın koluna bırakmıştı.

Bize doğru geliyorlardı.

Göz göze geldiğimizde Kant durdu. Konuşanları duymuş ol-

Kitaplık Rafı

malıydı. Bakışları benimkilere kenetlendi. Tek kelime bile etmedi, zaten suskunluğu bin cümleye eşdeğerdi. Başını iki yana salladı ama itiraz ediyormuş gibi değil, özür dilercesine bakıyordu.

Tam o anda Adrian'ın sesi havayı yararak geri geldi.

"*Ustandı. Babanın ölüm emrini Kont Tenebris verdi.*"

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

BURAYA TIKLAYARAK GURUBA KATILABILIRSINIZ

Kitaplık Rafı

TEŞEKKÜR

DUBLE SELİNLENMEYE DOYMADINIZ!

Bu kitabı size ulaştırmak için çok sabırsızdım. İnanın sanki sabahlar olmadı... Elbette benden daha sabırsız birileri varsa onlar da sizdiniz. Ben yorulduğumda orada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Her zaman söylediğim bir şey vardır, siz olmadan konu *asla* bu noktaya gelmezdi.

Her gece klavye başına oturduğumda yazdıklarımı okuma ve dinleme sabrını gösteren Can'a teşekkürler. İyi bir motivasyon kaynağısın. Her eve lazım.

Yine her günün sonunda desteğini asla esirgemeyen canım en yakın arkadaşım, yayın koordinatörüm, kişisel günlüğüm ve attığım her videoyu izlemek zorunda olan o malum isim. Derya Sevim. Sen bu eserin temelisin, desteğin için minnettarım.

Masadan kalkacak zamanım olmadığında karnımı doyuran anneme, inancını esirgemeyen aileme, tüm fikirlerimi bulaşık yıkarken dinleyen ablama teşekkürler.

Okuduğunuz tüm bu satırları yazarken kucağımdan inmeyen köpeğim, kızım Betty... yorgunluğumun ilacısın.

Kitabın her sürecini çok iyi yöneten Martı ekibine sonsuz teşekkürler. Serinin devam kitaplarında ya da farklı evrenlerde yine buluşacağız.

BOL BOL ÇİKOLATA YİYİN.

Kitaplık Rafı

RAVEN AKADEMİSİ SERİSİ-2

HİÇBİR AŞK İHANETİN GÖLGESİNDEN TAMAMEN KAÇAMAZ.

Rowenan La Blanc, geçmişin küllerinden yükselen bir adı taşıyordu. Raven Akademisi'ne adım attığında sadece planının işleyeceğini ve suikastçılık eğitimi göreceğini düşünmüştü. Oysa karşısında duran şey, annesinin kanla yazılmış kaderi ve kendi elleriyle parçalamak zorunda kalacağı bir hayattı.

Yabancı bir düşman, dost maskesi takabilir miydi? Aşk, düşmanla aynı masada otururken başını döndürebilirdi. Bazen sevdiğin kişinin ellerinde yok olmayı istemek kadar delice bir şey yoktu.

Rowenan'ın yolu, kalbini yakan duygular ve ruhunu kemiren gerçeklerle örülüydü…

Peki ya en karanlık sırlar ortaya çıktığında? Gerçekler ilk kimi yok edecekti?

seliinsolaris

seliinsolaris

ISBN: 978-625-366-219-6

MARTI

martiyayinlari

Kitaplık Bar